

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

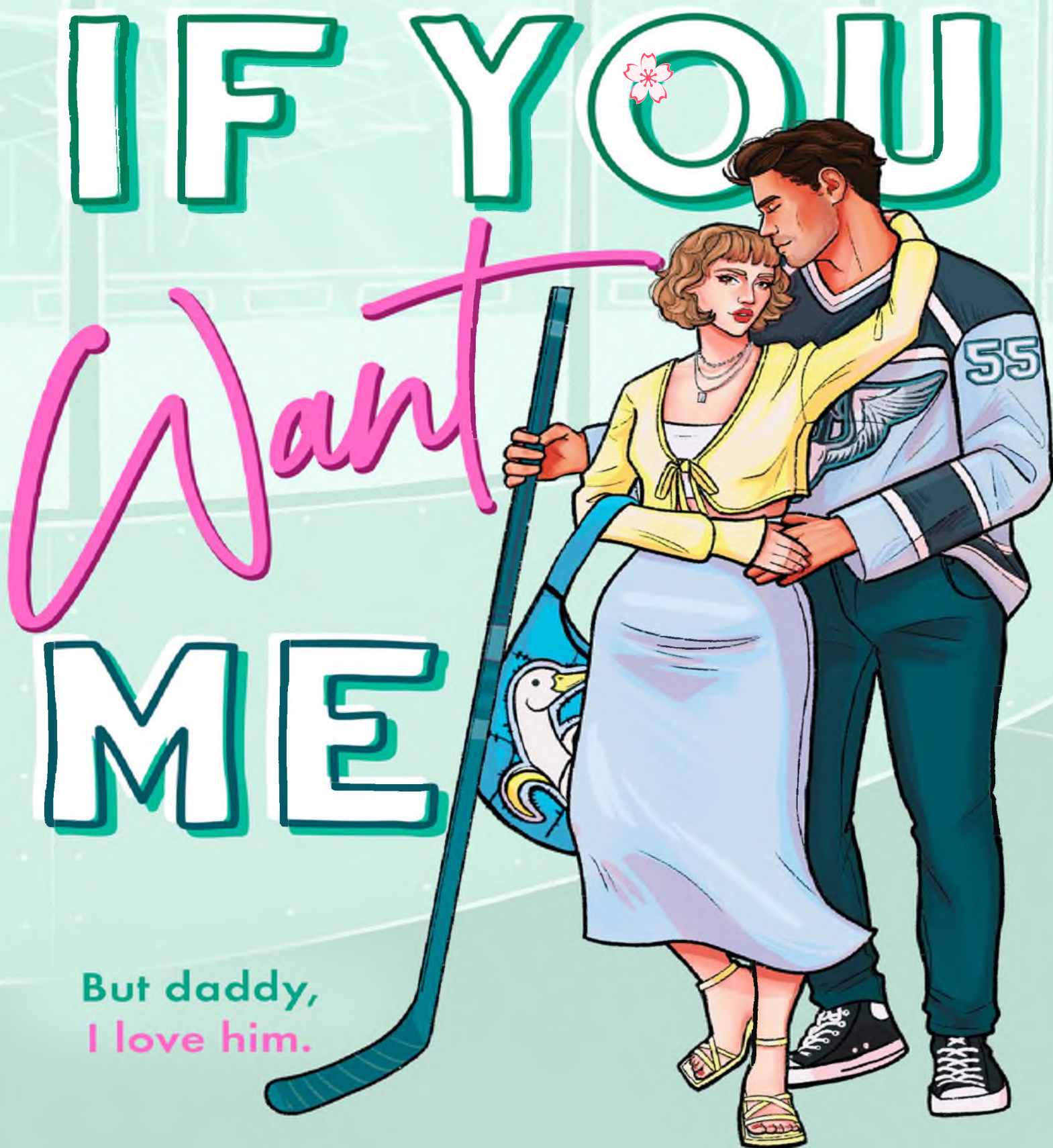
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HELENA HUNTING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EĞER BENİ İSTİYORSAN

TORONTO TERÖRÜ

HELENA HUNTING

İÇİNDEKİLER

Karakterler SENİ

İSTİYORSAN

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47 Epilog](#)

[Bana İhtiyacın Olursa'dan Bir Ön](#)

[İzleme Sonra Ne Okumalı](#)

[Helena ile bağlantı kurun](#)

[Helena Hunting'in Diğer Eserleri](#)

Karakterler

Hollis Hendrix

Toronto Terör numarası 55

Roman Hammerstein'in en iyi arkadaşı

Kardeşleri: Micha (küçük), Michael/Mike ile evli, kızı Elsa, büyük kardeşi Emilia, üniversite çağında bir kızı var.

Roman Hammerstein

Terror kalecisi

Hammer'ın babası

Hollis'in en iyi arkadaşı

TERÖR TAKIM ARKADAŞLARI

Dallas Bright

Ash'in en iyi arkadaşı

Ashish Palaniappa

Shilpa'nın kocası (Terör ekibinin avukatı)

Dallas'ın en iyi arkadaşı

Phillip "Flip" Madden

Rix'in kardeşi

Tristan'ın en iyi arkadaşı ve Dred'in komşusu/platonik arkadaşı

Tristan Stiles Rix'in

erkek arkadaşı

Flip'in en iyi arkadaşı

Kardeşleri: Nate (üniversitede) Brody (lise son sınıf)

Peggy Aurora "Hammer" Hammerstein Roman

Hammerstein'in kızı, takım kalecisi

Takma adlar:

Peggy - Babası ona böyle seslenir, hikayenin başında Hollis de

Aurora - Annesi, hikayenin ilerleyen bölümlerinde Hollis

Hammer - Takım ve kız arkadaşları Princess -

Hollis

THE BADASS BABE BRIGADE: Hammer'ın kız arkadaşları

Beatrix Madden

Hammer'ın oda arkadaşı

Flip Madden'ın kız

kardeşi

Tristan Stiles'ın kız arkadaşı

Takma adlar:

Rix - en yaygın

Beat - çocukluk lakabı Bea -

sadece Tristan ona böyle seslenir

Wilhelmina Reddi-Grinst

Terror'un halkla ilişkiler

sorumlusu

Shilpa'nın en iyi arkadaşı

Takma adlar:

Hemi - Takım, arkadaşlar ve ailesi ona böyle

seslenir Willy/Wills - sadece Dallas ona böyle

seslenir

Tallulah Vander Zee Terör

Koçunun Kızı Hemi'de Staj

Yaptı

Şu anda lise son sınıfta Takma adları:

Tally/Talls (kız takımı, arkadaşlar)

Shilpa Palaniappa

Hemi'nin en iyi

arkadaşı

Ashish Palaniappa ile evli Terror

avukatı

Takma adı: Shilps

Mildred Reformcu

Flip'in komşusu, Flip'in platonik arkadaşı Takma
adı: Dred

EĞER BENİ İSTİYORSAN

En iyi arkadaşımın kızından daha yasak olan kimse yok.

Peggy Aurora Hammerstein. Toronto Terror'un gayri resmi takım prensesi. Hokey sezonu bu kadar ilerlemişken takımımızın dinamiklerini bozacak hiçbir şey yapmazdım, ama onu ön büroda çalışırken görmek bende bir şeyleri değiştirdi.

Onu şu anki haliyle görüyorum: büyük hedefleri olan güçlü bir kadın.
Onu kendime doğru çektiğimde, bana mükemmel bir şekilde uyuyor.

Onun küçük flörtleri ve alaycı sözleri beni sinirlendiriyor, eğer durmazsa kontrolümü kaybedebilirim.

Ama o çizgiyi asla aşamam.

Onu benim olarak adlandırmanın nasıl bir şey olacağını asla bilemeyeceğim.

Aurora'dan daha çok istediğim kimse olmadı ve bunu kimse bilemez.

Telif hakkı © 2024 Helena Hunting

Tüm hakları saklıdır.

Yayınlayan: Helena Hunting

Kapak Tasarımı: [Hang Le](#) Kapak

Görseli: [@rosiesfables](#)

Gelişimsel Düzenleme: Becca Mysoor [Peri Plotmother](#) Düzenleme:

[Jessica Royer Ocken](#)

Ve

Erica [Edits](#)'ten [Erica Russikoff](#)

Düzeltilme: [Julia Griffis](#)

Ve [Drafthouse Editorial Services](#)'ten Amanda

If You Want Me bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın çarpık hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir şekilde, herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

TEŞEKKÜRLER

Kocam ve çocuğum, sizi çok seviyorum. Her gün bana ilham veriyorsunuz ve sevginiz için çok minnettarım.

Deb, seni çok seviyorum. Her zaman arkamda olduğun için teşekkür ederim.

Becca, seni bir arkadaş, cesur bir peri anne, güçlü ve muhteşem bir iş kadını olarak tanımak benim için büyük bir onur. Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığın için teşekkür ederim. Tam da sana ihtiyacım olduğu anda beni hayatıma sokan o sabah 3'teki sohbet için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Kimberly, benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkür ederim. Harika bir on yıl oldu ve gelecek için çok heyecanlıyım.

Sarah, dürüst olmak gerekirse, sen olmasan bunu başaramazdım. Bana büyük destek ve dostluk verdin, senin benim yanımda olmana çok minnettarım.

Hustlers, sizler benim destekçilerim ve kitap ailemsiniz ve her birinize minnettarım.

SS ekibim, keskin gözleriniz inanılmaz ve katkılarınız ve desteğiniz için minnettarım.

Tijan, sen harika bir insansın ve seni tanıdığım için çok şanslıyım.

Shaye ve Lindsey, sizler harikasınız ve size ve Good Girls'e çok minnettarım.

Catherine, Jessica F ve Tricia, nezaketiniz ve harika enerjiniz bana ilham kaynağı oluyor, dostluğunuz için teşekkür ederim.

Jessica, Erica, Amanda, Julia, bu projede benimle birlikte çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Bunun çok zor bir iş olduğunu biliyorum ve sizinle çalışıp bu projenin parlamasına yardımcı olabildiğim için çok onur duyuyorum.

Sarah, Gel, Kate ve Rae, grafik ustaları olduğunuz için teşekkür ederim. İnanılmaz yetenekleriniz beni her zaman hayran bırakıyor.

Beavers, bana güvenli bir liman sağladığınız ve her zaman gelecek için heyecan duyduğunuz için teşekkür ederim.

Kat, Marnie, Krystin; teŖekkür size bunun buradaböyle böyle inanılmaz kadınlar olduğunuz için. ArkadaŖlıėınız için çok minnettarım.

Okuyucular, blog yazarları, bookstagramcılar ve booktokerlar, romantizm ve mutlu sonlara olan sevginizi paylaŖtıėınız için teŖekkür ederim.

*Harika okuyucularım, her seferinde kalbinizi paramparça etmeme
rağmen bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.*

BÖLÜM 1

ÇEKİÇ

Yapabileceğim tüm aptalca şeylerin arasında, bu altın madalyayı hak ediyor. Çok, çok aptalca. Beni bu kadar akıl almaz bir aptallık yapmaya neyin ittiğini bilmiyorum.

Takım deplasman serisindeyken Hollis'in kedilerine eşlik etmem gerekiyordu, denenmiş ve kanıtlanmış gençlik fantezilerime kapılmamalıydım.

Kendi yaşıtım, üniversiteden bir sınıf arkadaşım olan hoş biriyle çıkmam gerekirdi. Ama profesyonel bir hokey oyuncusu bir babaya sahip olmak aşk hayatıma pek yardımcı olmadı. Daha da kötüsü, takım arkadaşına olan ilgim, görmezden gelmeye çalıştığım küçük, zararsız bir şey olarak başladı. Denedim ve başaramadım.

Daha iyisini biliyordum, daha iyisini *biliyorum*, ama zayıftım ve kucaklanmak istedim, ve vibratörüm çantamdaydı. Yepyeni, sihirli ve denenmeyi bekliyordu...

Ne yapmam gerekiyordu?

Hollis Hendrix'in yatağında denememeliydim.

Ama artık çok geç, hata yapıldı.

Ben, Peggy Aurora Hammerstein, babamın en iyi arkadaşının yatağında mastürbasyon yaptım.

BÖLÜM 2

HAMMER

"Bu tam anlamıyla benim kabusum." Asansör gelene kadar düğmeye başparmağımla basıp duruyorum. Ruhum bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. Kendimi içeri atıyorum ve sayılar penthouse katına çıkarken nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Midem bulanıyor, ağzım kuruyor, avuçlarım terliyor. "Kanıtları ortadan kaldırmak için vaktin var. Her şey yoluna girecek."

Takım hiç bu kadar erken bir deplasman serisinden dönmez. Ama bugün döndüler. Dersim bittikten sonra birkaç saatim olacağını sanıyordum. Çarşaf lar hala yıkanmalı. *Kanıtları ortadan kaldırmam lazım.* Ve lanet vibratörümü orada unutmuşum. *Nasıl unutmuş olabilirim ki?* Hollis'in kedilerine baktığım onca ay boyunca, her zaman aşık olma sınırının doğru tarafında kaldım. Ta ki şimdiye kadar. Ve bakın kendimi nasıl bir karmaşaya soktum.

Asansör kırk dört kat yükselirken, küçük çelik kutuda bir ileri bir geri yürüyorum. Sonsuza kadar sürüyor. Kapılar sonunda açılıyor ve kendimi koridora atıyorum.

Bir daha asla bu kadar aptalca bir şey yapmayacağım. Hollis'in kapısındaki sensör, anahtarlığı önünden geçirdiğimde yeşile dönüyor. Hemen Postie ve Malone bana yaklaşıyor. Alarm kodunu girerken onları görmezden geliyorum.

Bu işi hallettikten sonra, muhtaç turuncu tekir kurtarma kedilerinin kafalarını hızlıca okşuyorum. "Birkaç işi halletmem gerekiyor, sonra size ödül vereceğim. Babanız yakında eve gelecek."

Penthouse'un bir yerinden zemin gıcırıyor. Kedilerin kulakları dikiliyor. Bir an donup kalıyorum, sonra Hollis köşeyi dönerken kanepenin arkasından bakıyorum.

Bu kötüden de kötü. Bu acil durum seviyesinde bir felaket. O eve gelmişse kanıtları silemem. Gözlerim neredeyse kafamdan fırlayıp yere düşecek. Çünkü duştan yeni çıkmış, yüzünü havluyla kuruluyor. Beline başka bir havlu sarılmış. Bu havlu eski ve her zamanki kullandığı büyük banyo havlularından daha küçük. Çünkü temiz olanlar çamaşır odasında. Kirli olanlar da öyle.

Gözlerimi kapatmalı, arkamı dönmeli ya da varlığımı belli etmeliyim. Ama panik atak geçirmekten çok meşgulüm. Nefes almakta zorlanıyorum. Tek duyabildiğim kalbimin hızlı atışı. Ayrıca, utançtan ölebileceğim ihtimali de çok gerçekçi. Görünüşe göre, neredeyse çıplak olan Hollis Hendrix'in görsel zevkini hala takdir edebiliyorum.

Hokey oyuncusu vücudu görülmeye değer. Koyu renkli, ıslak saçlarını havluyla kurularken, pazı kasları şişer ve yarım kol dövmesi belirginleşir. Hayran olmamak imkansız olan harika bir sanat eseri. Pazı kaslarında, bir hokey oyuncusu güneşin altında donmuş bir gölün üzerinde kayıyor. Arka planda, devasa çam ağaçları su kenarını çevreliyor. Omzuna kadar yükseldikçe, kış manzarası sonbahara dönüşüyor. Yaprak dökmeyen ağaçlar, gösterişli sarı, turuncu ve kırmızı yapraklarıyla akçaağaçlara dönüşüyor. Tek tek canlı yapraklar omzunun üzerinden ve göğsünün üzerinde uçuşuyor. Kasları geriliyor ve dalgalanıyor, salya akıtan göğüs kaslarının üzerinde su damlacıkları akıyor, sonra o bunları silip atıyor.

Şu anda başım büyük belada. Çok büyük belada. Odanın diğer ucundaki yerinden, kanepesi beni gizliyor. Ama lanet olası Postie, gürültücü pislik herif, sinir bozucu miyavlamasıyla beni ele veriyor.

Ayağa fırlıyorum.

Hollis irkilir ve elindeki havluyu göğsüne tutar. "Ne oluyor lan?"

"Çok özür dilerim!" diye bağırlıyorum.

Postie miyavlar ve bir Olimpiyat sporcusu gibi kanepenin üzerinden atlar. Malone'un kuyruğu kabarır ve tombul poposunu odanın diğer ucuna sürükleyerek Hollis'in yatak odasına kaybolur. Yatağın köşesi

bulunduğum yerden görülebiliyor. Onu takip etmeyi düşünüyorum, ama bir kedi kadar hızlı değilim ve sorular sorulacaktır.

"Burada ne yapıyorsun?" Hollis havluyu beline sabitlerken homurdanıyor. Ben hala utanmadan onun muhteşem göğsüne, karın kaslarına, şişkin pazılarına ve havlunun altında gizlenen diğer heyecan verici şişkinliğe bakıyorum.

Bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalışıyorum ama gözlerim sürekli onun yönüne kayıyor. "Ben, şey... Ben... Zamanım var sanmıştım..." Dürüst olamıyorum. "Erken döneceğini bilmiyordum. Çarşafalarını yıkamam lazım. Kediler üstüne çıkmış. Bu sabah yıkayacaktım. Şimdi yıkayabilirim." Çamaşır odasına girebilirim, kanıtları yıkayabilirim.

Hollis elini kaldırıyor ve bakışlarım tekrar belindeki şişkinliğe kayıyor. "Ben halledebilirim."

Dudaklarımı yalıyorum, kendimi ona atmamak için bir neden arıyorum, ki bunu gerçekten çok isterdim ama bariz nedenlerden dolayı yapmadım. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Tamam. Evet." Başımı sallıyorum ve gözlerim daireyi dolaşıyor, sonra tekrar onun çıplak göğsüne dönüyor.

Şu anda çok ateşliyim. Ve terliyim. Aklımdan çok uygunsuz düşünceler geçiyor. İtiraf etmek istemediğim kadar çok hayal ettiğim senaryolar... Hollis'in aramızdaki mesafeyi kapatması, beni kollarına alıp öpüşmeden önce yatak odasına taşıması, orada beni çıplak soyup bana ne yapacağını tam olarak söylemesi gibi.

"Gitmeliyim." Omzumun üzerinden başparmağımla işaret edip kapıya doğru bir adım atıyorum. "Gidiyorum." Arkamda kapı kolunu ararken hala ona bakıyorum. Parmaklarım kolu kavlıyor. "Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Kapıyı çalmalıydım." Koridora kaçıyorum.

Kapı kapanırken Hollis'in şaşkın ifadesi ve seksi vücudu ortadan kaybolur. Asansöre koşar adımlarla giderim ve kapı açılana kadar düğmeye basıp dururum. "Kahretsin, kahretsin, üç kez kahretsin." Neredeyse kendimi içeri atıyorum ve on ikinci katın düğmesine basıyorum, boynumun arkasını tutarken ayağımı öfkeyle yere vuruyorum. "Belki fark etmez. Belki çamaşırıklarını yıkamaz ve yarın gizlice girebilirim."

sabahleyin bir yük atıp benimkini alayım..." Bu cümleyi bile bitiremiyorum.

Belki Postie ya da Malone vibratörümü komodinden düşürmüş ve yatağın altına yuvarlanmıştı. Bu ikisi sürekli tezgahdan bir şeyler düşürüyorlar. Bu, onların yaramazlıklarının hoş karşılanacağı tek durum. Asansör benim katımda duruyor ve ben iniyorum, daireme dönerken midem endişeden kıpır kıpır.

İçeri girip kapıya yaslanıyorum, bayılacağım ya da kusacağım ya da her ikisi de olacakmış gibi hissediyorum.

Oda arkadaşım Rix mutfakta. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, tayt ve bol bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Toronto Terror'un pivotu Flip Madden'in kız kardeşi ve aynı takımda oynayan en iyi arkadaşı Tristan Stiles ile çıkıyor. "Her şeyi hallettin mi?"

"Hollis zaten evdeydi. Hiçbir şeye tahammül edemedim. Duştan yeni çıkmıştı. Onu neredeyse çıplak gördüm," diyorum.

Kaşları havaya kalkıyor ve ağzını iki kez açıp kapatıyor, sonra soruyor: "O deneyim nasıldı?"

"Şeydi... O... Önemli bir şişkinliği var. Gerçekten önemli. Ve ben ona baktım. Muhtemelen gerekenden daha uzun süre." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu çok kötü. Çok, çok kötü."

"Olur böyle şeyler. Eminim bir şey olmaz," diye beni teselli ediyor. "O ve baban fizyoterapiden çıktıktan sonra onu mayoyla görmüşsündür. Çok da farklı değil, değil mi?"

"Doğru. Evet. Çok da farklı değil."

"En azından penisini görmedin." "Evet. Penis yok."

Başını eğdi. "Başka bir şey oldu mu?"

Gerçeği ağzımda tutmak için dudaklarımı ısıriyorum, ama yine de ağzımdan kaçırıyorum. "Onun havlularını ve çarşaflarını yıkamayı unuttum."

Kaşları yükselir. "Bu neden önemli ki?"

Alt dudağımı ısırirım. O benim oda arkadaşım ve arkadaşım. Bu konuda dürüst olabilirim. Ona olanları anlatabilirim ve belki o da bu sorunu çözmeme yardım edebilir.

"Kedilerden biri yatağına kakasını mı yaptı?" diye sorar.

Kafamı sallarım. "Daha kötüsü."

Ağzının sağ köşesi yavaşça kıvrılır. "O yokken yatağında kestirdin mi?"

Ellerimle yüzümü gizlerim. "Ondan çok daha kötüsü, Rix. Çok, çok daha kötüsü."

Gülümsemesi kaybolur. "Babanın yanlışlıkla beni ve Tristan'ı yakaladığı zamankinden daha mı kötü? Roman, o olaydan sonra bir hafta boyunca soyunma odasında ona soğuk bakışlar attı."

Ellerimi indiriyorum. "Aslında, oldukça yakın olabilir."

"Oh, lanet olsun." Tezgahın kenarını sıkıca tutar. "Ne yaptın?"

"Daha önce oradayken yeni vibratörümü denedim. Ve onu komodinin üzerinde bıraktım," diye fısıldıyorum. "Ve geri alamadım, o da bulacak." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Utançtan öleceğim. Bir daha onun gözlerine bakamayacağım."

"Ah, kızım."

Cebimdeki telefonum titreyerek beni korkuttu. "Aman Tanrım. Ya onu bulduysa? Ya oysa ve neden onun lanet yatağında mastürbasyon yaptığımı bilmek istiyorsa?" Utançtan bayılabiliyorum.

Rix parmaklarını şıklatıyor. "Ona aşık olduğumu biliyordum!"

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

Elini sallıyor. "İçimden geldi."

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim, o yüzden şimdilik boş verdim. "Ne yapacağım ben?" Telefonu arka cebimden çıkardım. "Oh, şükürler olsun. Sadece babammış." Titreyen ellerimle mesajı açtım.

DADO

Hollis ve ben on beş dakika sonra Pancake House'da buluşacağız!

Tabii ki bugün bize katılacak. "Hollis Pancake House'a geliyor," diyorum ona. "Belki henüz görmemiştir, ben oradayken sen benim için alabilirsin." Aksi takdirde, işler daha da garipleşecek.

BÖLÜM 3

HOLLIS

Hâlâ koridorda durmuş, Peggy'nin kaybolduğu kapıya bakıyorum. Postie bacaklarımın arasında dolanıyor. "Yemek çok garip geçecek."

Postie miyavlayarak yemeğinin olduğu yere doğru koşar. Kıçını yere indirir ve pençesiyle kaseye vurur. Malone saklandığı yerden çıkıp kardeşine katılır. Oğullarıma birkaç ödül atıp yatak odama geçerim.

Peggy'ye eve erken geleceğimi söylemeliydim. Neyse ki çıplak çıkmamıştım. Zaten yeterince şok olmuş görünüyordu. Muhtemelen tüm bu olaydan dolayı utanacaktır. Milyonlarca kez özür dileyerek ve gelmesinin güvenli olup olmadığını kontrol etmek için defalarca mesaj atarak durumu telafi etmeye çalışacaktır. Onu uyarmak benim görevim olduğu halde, onun kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Onun rutinini biliyorum. Sabah ilk iş kedileri kontrol etmek için uğrar, derslerden döndüğünde de tekrar uğrar. Yataktan telefonumu alıp özür mesajı atmak niyetindeyim.

Malone komodinin üzerine atlar ve bir şey yere düşer. Ayaklarında yaylar varmış gibi bağırır ve zıplar, kuyruğu havada odadan dışarı koşar.

"Neden bu kadar korktun?" Kaşlarımı çatarak eğilip nesneyi yerden alırım. "Ne bu?"

Elimde tuttuğum şeyi anlamam birkaç saniye sürer. Ve sonunda anladığımda, beynim neredeyse erir. Elimde bir süper kahraman vibratörü tutuyorum. Daha doğrusu, *Peggy'nin* süper kahraman vibratörünü tutuyorum. Başka kimseye ait olamaz çünkü babası dışında, benim penthouse'uma erişimi olan tek kişi o. Ve o,

uzun zamandır buraya gelen tek kadın, küçük kız kardeşim ve yeğenim dışında.

Bir sürü soru geliyor aklıma. *Lanet olasıca bir sürü soru.*

Neden onun vibratörü benim yatak odamda? Komodinin üzerinde.

Yastıkların yanında iki kedi şekilli çukur olan yatağıma bakarken ağzım kuruyor. Sonra odanın diğer tarafında, kurduğum ama yokluğumda izlemediğim iki kedi kamerasından birine bakıyorum. Onların orada olduğunu söylemeyi bile unutmuşum.

Siktir. Siktir. *Siktir.*

Yatağımda kendini tatmin mi etti? *Neden benim yatağımda kendini tatmin etsin ki?*

Yoksa beni baştan çıkarmak için bilerek mi bıraktı? Hayır. O istediği herkesi elde edebilir. Peggy'nin benden bir şey isteyeceği mümkün değil. Ve son birkaç aydır kafamdan neler geçtiğini bilemez.

Son birkaç yıldır Peggy, üniversiteye gidip kampüs dışındaki bir dairede yaşarken, hafta sonları babasını ziyarete geldiğinde hokey dünyasının kenarında kalıyordu. Onu sadece ara sıra görüyordum. Geçen sezon sakatlandığımda kedilerime bakmaya başladı ve bana eşlik etti, ama bunlar bile çok belirli sınırlar içindeydi. Arkadaş olduk. Her şey yolundaydı.

En azından Eylül ayında takımın halkla ilişkiler müdürü Hemi'nin altında staj yapmaya başlayana kadar. Sonra her şey değişti, ben buna izin vermemeye çalışsam da.

Köşeyi döndüğümde onu koridorda kalçasını sallayarak dans ederken ve yumruğunu havaya kaldırırken gördüğüm anı asla unutmayacağım. İlk başta kimin kıvrımlarına hayran kaldığımı fark etmemiştim. Ta ki o dönüp bana geniş bir gülümsemeyle bakana kadar. O an çok utanç vericiydi. En iyi arkadaşımın kızına göz dikmişim. O zamandan beri, bu olayı kafamdan silmek için elimden geleni yaptım. Onu olması gerektiği gibi görmeye zorladım kendimi. Ama şimdi karşımda yepyeni bir mücadele var.

Çünkü bu... tam da ihtiyacım *olmayan* şey.

İzinsiz, uygunsuz düşüncelerin kök salmasına izin vermemeye çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Ama hayal gücüm tam bir pislik. İlk kez değil, bir

Peggy'nin yatağında uzanmış, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış hali gözümün önüne geliyor. Ama bu sefer elinde süper kahraman vibratörü var. Kafamı sallayarak bu görüntüyü kafamdan silmeye çalışıyorum.

Bunun görüntüsü bulutumda kayıtlı mı? Kendimden nefret etmem anında ve haklı. Vibratörü sanki yanıyormuş gibi bırakıyorum. Yatağıma düşüyor ve orada kalıyor. Çok zararsız görünüyor. Ama hiç de öyle değil. Şarj edilebilir silikon cihaz bana alay ediyor, dayanılmaz bir umudun korkunç bir işareti.

O seni istiyor. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Bu imkansız. "O Roman'ın kızı, seni aptal," diye azarlıyorum kendimi.

Alt dudağımı ovuşturuyorum. Onunla ilgili bu tür fantezilere tekrar kapılmamalıyım — o lanet süper kahraman vibratörünü kendi vücudumun bir parçasıyla değiştirdiğim türden fanteziler. Kontrolüm dışında ve rüyalarımda gerçekleşmesi bile yeterince kötü. Yumruklarımı sıkıp, o hain düşünceleri bir kenara itiyorum. Yanılmış olmak istiyorum. Bunun kötü bir şaka olmasını istiyorum. Ama çarşaflar değiştirilmiş. Ben ayrıldığımda koyu mavi olanlar vardı, bunlar ise daha açık mavi. Benim deterjanımın kokusunu taşıyorlar.

Çamaşır odasına doğru yöneliyorum. Makinenin önündeki yerde havlu ve çarşaflarla dolu bir sepet duruyor. En üstteki havluyu elime aldığımda boğazım düğümleniyor. Havlu nemli. Burada duş mu aldı? *Onu duşta çıplak hayal etme.*

Havlunun altında lacivert çarşaflarım var. Nedenini bilmediğim bir sebepten dolayı onları çıkarıyorum. Belki de yanıldığımı kanıtlamak için? Hayal ettiğim bu senaryonun tamamen kafamda uydurduğum bir şey olduğunu kanıtlamak için? Üst çarşaf kedi tüyleriyle kaplı. Postie ve Malone yorganın altına girip tuhaf bir çift gibi orada uyumayı seviyorlar.

Ama sonra nemli çarşafı yumruğumla sıkıca kavrarım. Belime sardığım havlunun ön kısmında oluşan çok rahatsız edici yarı çadırı görünce kaşlarımı çatırım. Elim iznim olmadan kalkar ve muhtemelen hayatımın geri kalanında pişman olacağım bir şey yaparım. Çarşafı koklarım.

Ve dizlerim neredeyse çöküyor.

Peggy'nin kendine özgü şampuanının kokusunu alıyorum, bal, muz ve hindistancevizi karışımı. Ama daha belirgin olan, ikinci bir

belirgin koku daha belirgindir ve zaten bildiğim gerçeği vurgular: O, kendi zevkini tatmin etmek için yatağını kullanmıştır.

"Adi herif olma." Öfkeyle önceki yükü çıkarıp çarşafı çamaşır makinesine tıktırıyorum.

Bu durumla başa çıkmam gerekiyor. Çarşafı yıkamaya koyup kurutma makinesini çalıştırdıktan sonra giyinmek için yatak odama geri döndüm. Ama ereksiyonum aşırı ve çok rahatsız edici. Uygunsuz olduğundan bahsetmiyorum bile. Roman'ın kızı söz konusu olduğunda aklımı başımda tutmam gerekiyor. Onu gizlice istemek bir şey, ama arkadaşlıktan daha fazlası olabileceğimizi düşünmek saçma. Onu seven herhangi bir erkek şanslı olur, ama bu ben olamam.

Sertleşmemi görmezden gelerek kot pantolon, gömlek ve kapüşonlu sweatshirt giydim, sonra dizüstü bilgisayarımı açıp kedi kameralarından gelen video görüntülerini izlemeye başladım. Bir tanesi kedilerin sık sık uyuduğu oturma odasındaki kanepeye yöneliktir. İkincisi ise komodinin üzerinde, yatağına odaklanmıştır. Sadece hareket algılandığında kayıt yapar. Oğullarımın koşturup durduklarını gösteren görüntülere şaşırmadım. Peggy'nin, geçen yıl Noel'de ona aldığım dev muz-ördek çantasını omzuna asarak yatak odama girmesini gösteren görüntü de beni şaşırtmadı. Görüntüleri hemen durdurdum, ikisini de çöp kutusuna attım ve parmağımı sonsuza kadar sil düğmesinin üzerine getirdim. Tereddüt ettiğim için kendimden iğrendim. Sil düğmesine bastım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Yemekten önce Peggy ile konuşabilirsem, bu durum daha az garip olur. Umarım. Roman ve Peggy'ye katılmaktan vazgeçebilirim bile. Bir işim çıktığını söyleyebilirim. Onlara birlikte vakit geçirmeleri için fırsat veririm, onlara eşlik etmem. Bunun kasıtlı olduğunu kendime itiraf etmek istemiyorum. Onun gurur ve mutluluğu olduğunu ve benim duygularımı kendime saklamam gerektiğini sürekli hatırlatıyor.

Tek bir mesaj gönderiyorum, kelimelerimi dikkatli seçiyorum. Ona ait. O da biliyor. Ben de biliyorum.

HOLLİS

Sanırım benim evimde bir şey unuttun.

Çarpma noktaları belirir, sonra kaybolur, sonra tekrar belirir. Bu, tamamen durmadan önce yarım düzine kez tekrarlar.

Bu rahatsız edici bir konuşma olacak, özellikle de ona kedi kameralarından bahsettiğimde, ama ona tüm kanıtların yok olduğunu ve olanları sadece ikimizin bildiğini söyleyerek onu rahatlatabilirim. Yedek odadaki dolaptan bir hediye çantası ve onun çok sevdiği temiz banyo havlularımdan birini alıp, çantaya sığacak kadar dar olacak şekilde katlıyorum. Vibratörü havlunun içine sarıp, yenilemeyecek bir Maki rulosu haline getiriyorum, sonra hediye çantasına koyup havluyu örtmek için kağıt mendil ekliyorum.

Çok net sınırlar koyacağım ve sonra bu olay hiç olmamış gibi davranacağım. En azından deneyeceğim. Ama Roman, ben salona adımımı attığımda asansörün yanında duruyor. Kahretsin.

"Selam, Pancake House'da olduğunu sanıyordum," diyorum. diyorum.

"Az önce gömleğime kahve döktüm, bu yüzden önce üstümü değiştirmeye geldim önce gelip değiştirmek için yukarı çıktım." Bakışları elimdeki hediye çantasına düşüyor. "O ne?"

"Uh... bu, uh... Peggy için." Kahretsin. *Neden yalan söylemedim* ki? "Postie ve Malone'a baktığı için bir hediye." Omzumun üzerinden başparmağımla işaret edip kapıma uzanıyorum. "Daha sonra onun evine bırakacağım."

"Hayır. Yapma. Yanında getir. O da bizimle orada buluşacak." Asansör kapıları açılır ve o sensörü kapatarak benim de gelmemi bekler.

Yanımda götürmezsem daha fazla soru sorulacağı için, isteksizce onu takip ediyorum. "Koçla görüşmen nasıldı?" diye soruyorum, o da lobinin düğmesine basıyor.

"İyi geçti. Gelecek yıl yedek kaleciler için seçenekleri değerlendiriyorlar, kaçınılmaz olan için hazırlık yapıyorlar, anlarsın ya?"

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Ben pek sevmezdim, ama kaleciler çok fazla antrenman yapar.

"İyi bir performans gösterdim ve buz pistinden ayrıldıktan sonra keşfedebileceğim başka seçenekler de var," diye cevaplar.

Sadece başımı sallarım.

"Biraz zamanın olduğunu biliyorum, ama senin gibi yakışıklı bir adam için spor spikerliği iyi bir seçenek olabilir," diyor Roman.

"Kişiliğimin buna uygun olduğundan emin değilim," diye mırıldanıyorum.

Roman, emeklilik konusunda benimle çok farklı bir zihniyete sahip. Ligin en yaşlı oyuncusu, sağlam bir kariyeri var ve sözleşmesinin bitmesine bir yıl kala ciddi bir sakatlığı yok.

Ancak ben, geçen yıl dizimden sakatlandıktan sonra bu sezon tekrar buz pistine dönebilmek için çok çalıştım. Kırkına yaklaşan Roman'ın aksine, ben sadece otuz üç yaşındayım ve harika bir geri dönüş sezonu geçiriyorum. İstatistiklerimi bu seviyede tutabilirsem, Toronto kontratımı birkaç yıl daha uzatabilir.

Lobiye varıp soğuk kış öğleden sonrasına adım attık. Ocak ortasıydı ve kaldırımlar karla kaplıydı. Nefeslerimiz sisli bulutlar halinde dışarı çıkıyor ve hayaletler gibi yok oluyordu. Caddeyi geçip lokantaya vardık. İçeri girdiğimizde, tanıdık ve rahatlatıcı taze domuz pastırması ve tereyağlı krep kokusu ağzımı sulandırdı.

Masaları tararken, dört kişilik bir masada oturan Peggy'yi gördüğümde midem bulanır. Dişlerinin arasında alt dudağını sıkıştırmış, telefonuna öfkeyle bir şeyler yazmaktadır. Stresli görünüyor. Ve eminim ki bunun sebebi elimdeki çantanın içeriğidir. Onu anlayabiliyorum. Kafamda sürekli beliren görüntüleri bastırıyorum. Onu istememem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Keşke çantayı evde bıraksaydım, ama aptallığımı telafi edemem. Roman, içinde ne olduğunu ve nerede kullanıldığını bilseydi muhtemelen kafamı koparırdı. Ve haklı olarak, çünkü ben Peggy'den on yıldan fazla büyüğüm ve o benim en iyi arkadaşımın kızı.

Roman, Peggy'nin karşısındaki koltuğa oturur ve ben de onun yanına otururum.

Peggy'nin gözleri benimle Roman arasında gidip geliyor. Yanakları kızarıyor ve zoraki bir gülümseme beliriyor yüzünde, sanki dostça davranmaya çalışıyor ama biri yeşil sisli bir osuruk atmış gibi. "Selam. Merhaba. Eve dönüş yolculuğun nasıldı?"

"İyiymi. Fırtınadan önce vardık. Görünüşe göre burayı pek etkilemeyecek." Roman ceketini çıkarır.

"Sıkışıp kalmadığın için sevindim. Endişelenirdim." Bir anlığına gözleri bana doğru kayıyor. Yanakları yine kızarıyor ve kapüşonlu sweatshirtinin yakasını çekiyor. Üzerinde üniversitesinin adı yazıyor.

"Ben de," diyor Roman.

Birkaç hafta önce burada çalışmaya başlayan Rainbow, bizi selamlamak için durur. Saçları ismine yakışır. Elini göğsüne bastırır. "Oh, ne kadar tatlı! Babalarınızın sizi dışarı çıkardığına bayılıyorum," der Peggy'ye.

"Biz sadece arkadaşız," diye mırıldandım.

"Tabii ki." Göz kırpar. "Size ne ikram edeyim çocuklar?

Kahve? Çay?"

İçecek ve yiyecek sipariş ediyoruz ve Rainbow hızla uzaklaşıyor. "Derslerin ilk haftası nasıldı?" diye soruyor Roman.

"Oh, iyiydi." Peggy'nin sesi tizdir ve ellerini ovuşturmaya devam eder. "Derslerimi seviyorum."

"Emin misin? Çok stresli değil mi? Geçen dönem stajda Hemi ile çalışmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Tam zamanlı olarak sınıfa dönmenin bir değişiklik olduğunu eminim."

Peggy ellerini masanın altına saklar. "Evet, öyle. Ama derslerimde birkaç arkadaşım var. Ayrıca, Etkinlik Yönetimi projem için galada liderim. Hemi, bu görevi bana devretme konusunda çok yardımcı oldu. Bir dönem daha kaldı, sonra bitirmiş olacağım."

"Kızımın birkaç ay sonra üniversiteden mezun olacağına inanamıyorum." Roman gururla gülümser.

"Birkaç ay sonra yirmi bir yaşına gireceğim de, baba." Gözleri bana kayar, tırnaklarını ısırır, sonra tekrar telefonuna bakar. Çok gergin.

Dirseklerime öksürüyorum.

Roman ellerini kaldırır. "Seninle gurur duyuyorum tatlım. Artık büyüdün, okulu bitirmek üzeresin, bir oda arkadaşınla birlikte yaşıyorsun. Büyük adımlar. Rix nasıl? Tristan havaalanından bir an önce çıkmak istedi."

Rainbow kahvelerimizi getirir ve yemeğimizin birazdan hazır olacağını söyler.

Peggy'nin oda arkadaşı ve takım arkadaşımız Tristan Stiles, birkaç aydır çıkıyorlar. Pancake House'un üstündeki apartman dairesinde yaşıyor. "Uh... o iyi." Tekrar telefonunu kontrol eder. "Ve evet, Tristan deplasman maçlarından sonra hiç sakinleşmiyor. Umarım Rix sabrı tükenmeden onun evine varır." Yüzünü buruşturur. "Sadece..." Bir mesaj gönderir.

Roman'ın ifadesi değişir, kaşları birbirine yaklaşır. "Onları yine mutfakta sevişirken yakalamadın, değil mi?" Kollarını kavuşturur. "Onun kendi evi var. Seni böyle garip bir duruma sokmak adil değil. Bu yüzden mi bu kadar gerginsin?"

Telefonunu masaya bırakır, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Oh, uh... evet. şey... Onlar birbirlerine gerçekten çok düşkünler. Cidden birbirlerine çok düşkünler. Onu bir süre görmediğinde kendini kaybediyor gibi oluyor."

Peggy az önce Tristan'ı otobüsün altına attı. *Buz gibi soğuksun, prenses.*

"Eh, diğer insanların önünde kendini kontrol etmeyi öğrenmesi lazım." Roman bana dönüyor. "Neden Peggy'ye hediyesini vermiyorsun? Eminim kendini daha iyi hissedecektir."

Siktir. Onu getirdiğimi unutmasını ummuştum.

"Baba, cidden, bana öyle deme, olur mu? İçimdeki 85 yaşındaki kadını ortaya çıkarmıyorum. Bana Hammer ya da Aurora de."

Aurora'nın ikinci adı olduğundan eminim...

"Peggy güzel bir isim," diye itiraz eder Roman.

"İnsanlar benden mavi saçlı olmamı beklediklerinde ya da bu ismi kullanarak korkunç lakaplar uydurdukları zaman değil. Yedinci sınıfta bacağımı kırdığımda bana Peg Leg Peggy dediklerinde ya da dokuzuncu sınıfta bir pislik bana bütün dönem boyunca Peg-Me Peggy dediğinde olduğu gibi." Gözlerini devirir.

Roman elini kaldırır ve ksrr. "Anlaşıldı. *Aurora'ya* hediyesini ver, Hollis." Koluma dirsek atar.

Sıra bana geldi. Çantayı masanın üzerine koydum. "Daha sonra açabilirsin."

O, sanki parlak mavi bir hediye çantası değil de bomba gibi ona bakıyor. "Bu ne için?"

"Kedilerime baktığın ve havlularımı kurutucuya koyduğun için teşekkür etmek için," diyorum açıkça.

Gözleri yukarı kalkıyor ve yanakları daha koyu bir pembeye bürünüyor.

Geri adım atmaya çalışıyorum, ama ağızımdan sadece bir homurtu çıkıyor: "nemli bir şey değil."

"Hadi Pegs, a şunu," diye ısrar ediyor Roman.

Peggy dudağını ısırır ve babasını bir kez daha düzeltmez.

Aniden kusacakmışım gibi hissediyorum. O çantanın içindekileri Roman'a açıklamak için hiçbir yol yok. En azından iyi bir yol yok. Bu da yanlış sonuçlara varılması için çok fazla alan bırakıyor. Ve yirmi dakika öncesine kadar, yatağında olanların görüntüsü bendeydi. Neyse ki silinmiş. Zihinsel olarak en kötüsüne hazırlanıyorum, yani Roman'ın kızına süper kahraman vibratörü verdiğim için beni halka açık bir restoranda öldürmesi.

Peggy çantayı yanındaki koltuğa koyuyor. "Bana bir şey almana gerek yoktu. Zaten bana yeterince para ödüyorsun ve Postie ve Malone ile vakit geçirmeyi çok seviyorum."

Omurgamdan bir damla ter süzülüyor. En iyi arkadaşım beni vibratörle ya da yumruklarıyla öldüresiye döverse, sözleşmem bittikten sonra ne olacağına dair endişelerim önemsiz kalır.

Peggy çantadan havluyu çıkarır. Lacivert ve gri çizgilidir. Umarım Roman'ın önünde çantanın içinde saklı olan şeyi ona verdiğim için bunu telafi eder.

Yüzündeki ifade rahatlama, şaşkınlık ve şaşkınlığın bir karışımı. "Çok beğendim." Onu göğsüne sıkıca sarıyor.

Bir an için her şeyin yolunda olduğunu düşünürüm, ta ki o hediye önünde tuttuğunda açılana kadar.

Gözleri kucağına düşer ve büyür. "Çok, çok teşekkür ederim, Hollis," diye boğuk bir sesle söyler. "Gerçekten, bu harika. En iyisi. Çok düşüncelisin."

Havluların ne kadar güzel olduğunu ve onları hemen katlamazsa Postie ve Malone'un çamaşır sepetine atlayıp üzerinde uyuyacaklarını söylemişti.

Roman kaşlarını çattı. "Bu banyo havlusu mu?"

"Banyo havlusu," Peggy ve ben aynı anda söylüyoruz.

"Aralarındaki fark nedir?" diye sorar Roman. "Neden o kadar harika?"

"Havludan daha büyükler. Havluları saçım için, çarşafı vücudum için kullanıyorum," diye açıklıyor Peggy. Sesi giderek tizleşiyor ve havluyu göğsüne sıkıca sarıyor.

Kafamda sadece o banyo havlusuna sarılmış halini canlandırmamaya çalışıyorum. Kendimden nefretim, başarısız olduğumda zirveye ulaşıyor.

Başarısız olduğumda kendime olan nefretim zirveye ulaşıyor. Bugüne kadar, onu "asla oraya gitme" kutusunda tutmayı başardım. Çoğunlukla.

"Sen büyürken bizde yok muydu? Havlu durumumuz yetersiz miydi? Banyo havlularım mı var, havlularım mı?" Roman kötü baba sarmalına girmeye başlar.

"Harika havlularımız vardı baba," Peggy—Aurora—onu sakinleştirir. "Bunlar çok büyük, yumuşak ve gerçekten güzel, ama şu anki havlularında ya da büyürken kullandıklarımızda bir sorun yok."

Eğer bu doğru olsaydı, muhtemelen benim evimde değil, onun evinde duş alırdı.

Rainbow yemeklerimizi getirir ve Peggy havluyu aceleyle çantaya geri tikiştirir. Düşük *bir* ses duyunca gözleri fal taşı gibi açılır.

Roman havlu oyunundaki başarısızlığı yüzünden çok meşgul ve Rainbow parıldıyor ve güneş gibi ışıldıyor, Peggy ve ben masanın altına saklanıyoruz. İkimiz de aynı anda süper penisi tutuyoruz, parmaklarımız birbirine değiyor. *Bunu sonra konuşuruz*, diyorum. Vibratörü çekip çıkarıyor ve sanki içindeki Gollum'u ortaya çıkarıyormuş gibi neredeyse hırlıyor.

Cihazı muzlu ördek çantasına tikiştiriyor ve yarı çılgın bir sırıtışla tekrar ortaya çıkıyor. "Çantamı yanlışlıkla tekmeledim." Masada gürültüyle yuvarlanan, gümüş çatal bıçak takımının sarıldığı peçeteyi alıyor. "Bu çok lezzetli görünüyor."

Roman ona akçaağaç şurubunu uzatır, o da şurubu muzlu-fındıklı kreplerinin ve sosislerin üzerine döker. Çatalıyla bir tanesini delip ucunu ısıtır ve beğenisini inleyerek ifade eder. "Bu sosisler en iyisi."

Ona bir bakış attım.

O da bana bir bakış attı.

Roman havlularımın markasını öğrenmek istiyor.

Telefonu birkaç saniyede bir çalıyor, bu yüzden yemek boyunca çok dikkatini dağıtır.

Ben de öyle. Çünkü o süper kahraman vibratör ayağımın birkaç santim uzağında ve az önce gerçekleşen teslimatı düşünmeden edemiyorum. Bunun Pandora'nın kutusunun açılmış gibi olduğunu ve nasıl kapatacağımı bilmediğimi de kabul edemiyorum.

BÖLÜM 4

ÇEKİÇ

Babamla asansörle daireme çıkarken utangaçlığım hiç geçmiyor. Katıma vardığımızda ona sarılıyorum, krepler için teşekkür ediyorum ve sonra görüşürüz diyorum. Yedi yüz beşinci kez iyi olup olmadığını soruyor. Pazartesi günü teslim etmem gereken bir projem olduğu için kafamın meşgul olduğunu söylüyorum. Bu yalan değil, ama projenin yüzde doksan beşi bitmiş durumda. Genelde babamın duygularını incitmemek için yalan söylemem, ama bu durumda ona gerçeği söyleyemem. Okul stresinden kaynaklandığını düşünmesi onun için daha iyi.

Asansör kapıları kapanınca rahatladım ve yemek boyunca mücadele ettiğim sinir krizi sonunda patlak verdi. Hollis neden vibratörümü hediye gibi göstererek restorana getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü bilmiyorum. Açıkçası bunun sonsuza kadar bir sır olarak kalması benim için sorun olmazdı, ama ondan sonsuza kadar uzak durmak zor olacak.

Hollis'in havluyla sararken Batdick'ime dokunduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Ama şimdi bu fikir kafamda yer etti ve zihnim pis düşüncelere dalıyor. Acaba hiç birinin vibratörüyle sevişmiş midir diye merak ediyorum. Aniden gözümün önüne, onun yatağında çıplak uzanmış, onun ise çok küçük bir havluyla onu tutarkenki görüntüm geliyor ve gözlerimi kırıştıtararak bu görüntüyü silmeye çalışıyorum.

"Ugh, bu durmalı," diye mırıldanıyorum, daireme girerken.

Rix yaklaşık yirmi dakika önce mesajlara cevap vermeyi bıraktı, muhtemelen Tristan'la birlikte. Sevişiyorlar. İç çekiyorum. Keşke bana sürekli hediyeler gönderen ve benimle çıplak olmak isteyen biri olsaydı. Tristan onun ayak izlerini bile taparcasına seviyor. Son randevumdan bu yana aylar geçti

son randevumdan bu yana. Profesyonel hokey oyuncusu bir babam olduğu için, üniversiteli erkekler benim hayatımı anlamıyor.

"Siktir." Tristan'ın devasa spor ayakkabılarını neredeyse takılıp düşüyordum çünkü onları odanın ortasına bırakmıştı.

Hollis kapıyı çalana kadar endişeden işlemek için yeterli zamanım var. Onun olduğunu biliyorum çünkü hızlıca üç kez kapıyı vuruyor, sonra duraklıyor ve iki kez daha vuruyor. Nemli avuçlarımı kot pantolonuma siliyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum. Hollis'in kışlık ceketi açık, öfkeli Kanada kazı amblemi olan siyah Toronto Terror kapüşonlu sweatshirt'ü görünüyor. Kot pantolonu, muhteşem hokeyci bacaklarını sinir bozucu bir şekilde vurguluyor.

Keşke o kadar seksi olmasaydı. Keşke vibratörümü aptal gibi onun komodininin üzerine bırakmasaydım, çünkü bu onun için hissettiklerimi istediğimden daha fazla ortaya koyuyor. Ama geri alamam, bu yüzden tek çare bununla başa çıkmak. Bu dürüst olmayı planladığım anlamına gelmiyor; sadece bu garip konuşmayı yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Umarım bu konuşma bittiğinde, hayatımın geri kalanında bunu unutabilirim. *Muhtemelen unutamayacağım.*

Bu muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en utanç verici durum. Ve bu önemli bir şey, çünkü son altı ayda iki kez yanlışlıkla babamın aletini gördüm.

"Açıkla." Hollis içeri girer ve kollarını kavuşturur.

Sert sesi ve tek kelimelik emri vücudumda çelişkili duygular uyandırıyor. Terliyorum, endişeliyim ve şimdi de azgıyım. Onun lezzetli kırışık kaşları ve dudakları bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Kapıyı kapatıp, göğsümden yukarı doğru yükselen kızarıklığın yanaklarıma ulaşmadan durmasını zihnimle emrediyorum. Yüzümdeki sıcaklığa bakılırsa, başarılı olamadım. "Batdick'i senin evinde unutmak istememiştim." *Ya da ona Batdick demek istememiştim.* Ama ikisini de geri alamam.

"Umarım öyle değildir," diye homurdandı Hollis.

"Babama söylemeyeceksin, değil mi?" Bu olasılık yüzünden midem biraz bulandı.

Bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Kendini keşfetme konusunda yüksek atıma biniyorum. "Ben bir yetişkinim ve ihtiyaçlarım var." Hemen o sözleri onun kulaklarından koparmak

kulaklarından alıp, saçma sapan ağzıma geri tıkmak istiyorum.

Yanağı seğiriyor. "Neden benim lanet yatağında onlarla ilgileniyorsun?"

Kızgınken çok seksi. Kollarımı kavuşturup daha fazla saçmalıklar söylüyorum. "Bunu kesin olarak bilemezsin."

Başını eğiyor.

Külotlar şekerden yapılmış olsaydı, onun bakışıyla vücudumdan eriyip giderdi. "Belki kedilerle oynarken çantamdan düşmüştür."

Dilini üst dudağına dokundurur. "Yatağımın başucuna mı?"

On litre endişe dolu tükürüğü yutuyorum. "Postacı oraya girip ikramlar aramayı seviyor."

"Ve o ödüllerden biri de senin vibratörün müydü?" Ağzımı açtığımda elini kaldırıyor.

"Sana önemli bir şey söylemem gerek." Nefes verirken burun delikleri genişledi. "Geçen hafta çatı katına kedi kameraları kurdum ama sana söylemeyi unuttum."

"Kedi kameraları mı?" diye tekrarlarım.

Elini saçlarında gezdirir. "Hareketle çalışıyorlar. Ash ve Shilpa köpekleri için kullanıyorlar. Deplasman maçları için iyi olur diye düşündüm."

Ashish Palaniappa, babam ve Hollis'in takım arkadaşlarından biri, eşi Shilpa ise takımın avukatı ve benim arkadaşlarımdan biri. Ona göz kırpıyorum. "Neredeler?"

"Oturma odasında ve yatak odamda."

Nefesim bir anda kesildi. Destek almak için tezgahın kenarını tuttum. "Beni kaydettin mi?"

"Postie ve Malone'u kaydetmesi gerekiyordu," diye hatırlatır bana.

Kapüşonlu sweatshirtimin yakasını çekiştiririm. "Sen... sen izledin mi?"

Geri çekildi. "Tabii ki hayır! Hemen sildim."

Bir parçam hayal kırıklığına uğramış durumda. Geri kalanım ise rahatlamış. Ya da belki tam tersi. Onun ifadesini okuyamadım, bu fikir onu rahatsız mı ediyor, yoksa başka bir şey mi var, anlayamadım. "Yani aslında bir şey olup olmadığını bilmiyorsun. Bu senin varsayımın." Bu iyi. İnkâr edebilirim. "Belki de çocukları almak için yatak odana girdim."

Sesi, vücudumun en doğru-yanlış yerlerinde hissettiğim bir hırıltıya dönüşüyor. "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz çünkü çarşaflarımı yıkamayı unuttun."

Birbirimize bakarken ağzımı iki kez açıp kapattım. Bir başka aşağılanma dalgası beni sardı. Vücudumda olan diğer tüm şeyleri düşününce bu çok çelişkili bir durumdu. Gözlerimi yere dikmeye çalıştım, ama itaatsiz pislikler yine de yukarı kalktılar.

"Bu ilk kez oluyor," diyorum. "Ayrıntılı anlat," diyor

Hollis.

"Ne yaptığımı tam olarak anlatmamı mı istiyorsun?"

Dişlerini sıkıyor. "Hayır, Peggy. Detayları istemiyorum. İlk kez olan şey."

"Her şey. Her şey." Bunu açıklamak, mayın tarlasında yürümek gibi bir şey. Kartlarımı açamam. Babamın en iyi arkadaşına aşık olmaktan daha kötü olan tek şey, onun bunu öğrenmesi olurdu. "Müstehcen bir kitap okuyordum ve kedilerle kucaklaşıyordum, yeni silikon arkadaşımı yeni almıştım ve bir şey diğerine yol açtı, gerçekten çok üzgünüm." Dudaklarımı sıkıştırıyorum ama bu, kelimelerin akmasını engellemiyor. "Çarşafları yıkamayı düşünüyordum. Senin bilmen gerekmiyordu. Bir daha asla olmayacak."

Dilini alt dudağına sürter. Dudakları çok dolgun. Öpülmeye davet ediyor.

Bu tür şeyleri fark etmeyi bırakmam lazım. Bu ne kadar garip olsa da, ya da belki de bu yüzden vajinam titriyor. Videoyu silmemiş olmasını yarı yarıya dilediğim için muhtemelen yanlışım. Kesinlikle yanlışım.

"Bu, neden benim duşuma girdiğini açıklamıyor." Onun alçak, boğuk sesi aptal meme uçlarımı sertleştiriyor.

Endişem beni ele geçiriyor ve istemeden daha fazla dürüstlük dökülüyor ağzımdan. "O olaydan sonra terlemiştim..." Elimi sallıyorum. "Ve evime ya da babamın evine dönmeliydim, ama duş oradaydı ve senin duş başlığının konumu tam da..." *Neden yalan söyleyemiyorum?*

Koyu renkli, seksi kaşını kaldırıyor. Siktir et onu ve çekiciliğini. *Hayır, hayır.* Benden on yaşından fazla büyük olan babamın en iyi arkadaşıyla yatmayacağım. Bu düşünce zaten kafamda ve aptal

hayal gücüm, muhtemelen daha sonra Batdick ve ben yalnız kaldığımızda kullanacağım bir sahne oluşturuyor.

"Ne için mükemmel?" diye soruyor.

"Sadece daha güzel." Tanrıya şükür, bir kez olsun tamamen dürüst davranmadım.

Sesi çıplak ten üzerinde sürüklenen ham ipek gibidir. "Ve bunu ilk kez mi yapıyorsun? Benim yatağında... ihtiyaçlarını gidermeyi?"

Alt dudağımı dilimle yaladım. Ağzım çok kurumuştur. Bunu ona zaten söylemiştim. Belki de yalanımı yakalamaya çalışıyordu. "Evet."

Burun delikleri genişledi. Yumruklarını sıktı ve açtı. Gözlerini kapattı ve "Eğer durum farklı olsaydı..." diye mırıldandığında sözleri zar zor duyuluyordu.

Nefesim bir anda kesildi. Bu ne anlama geliyor? *Eğer durum farklı olsaydı*, ne olurdu? O da beni benim onu istediğim gibi ister miydi? Benim onun yatağında boşalmam fikri, aramızdaki ilişkiyi garip hale getirmek yerine onu tahrik eder miydi? Ya durum farklı *olsaydı*?

"Hollis." Adı neredeyse bir ses bile çıkmıyor.

Kafasını sallar ve göz kapakları açılır. Bir saniyeden diğerine, tüm tavırları değişir. "Kendi dairen var. Neden ihtiyaçlarını orada karşılamıyorsun? Ya da Roman'ın evindeki eski yatak odanda. *Benim yatağımdan daha iyi olurdu.*"

"Babamın evindeki yatak odamı gördün. Dokuz yaşında Barbie'lerden sıkıldım." Ama bunu babama söylemeye cesaretim yok. "Orada havaya giremiyorum."

"O zaman kendi dairen neyin var?" Yine onaylamayan tavrına geri döndü.

"Bir oda arkadaşım var ve bazen kendimi bırakıp ne kadar gürültü yaptığımı veya Rix'in beni kapıdan duyup duymadığını düşünmemek güzel oluyor. O evdeyken rahatlamak zor oluyor, sonra sonsuza kadar sürüyor ve sürtünme oluyor." Neden önde olduğumda bırakamıyorum? Neden bu kadar açık sözlü olmaya devam ediyorum?

Hollis elini kaldırıyor. Kafası patlamak üzere gibi görünüyor. "Dur."

En azından burada utanç duyan tek kişi ben değilim. "Aman Tanrım." Elimi ağzımın önüne kaldırıyorum. "O videoların sesi var mıydı?"

Onun yatağında akıl almaz bir şey yaptığımda, kelimenin tam anlamıyla kendimi kaybettim.

"Hayır. En azından ses olduğunu sanmıyorum. Ve dediğim gibi, izlemeden sildim." Sesi sert bir şekilde, "Bu bir daha olmamalı. Asla." diyor.

Uzun, yüksek bir kadın inlemesi koridordan geliyor. Belli ki Tristan ve Rix iyi kısma gelmişler.

Hollis, sesin geldiği yöne bakarken gözleri parladı. Konuşmak üzereyken, daha uzun ve daha yüksek bir inilti onu kesintiye uğrattı. Ağzını sıkıca kapattı ve ses kesilene kadar bekledi, sonra "Tristan burada," dedi.

"Evet."

"Neden Tristan'ın evine gitmiyorlar?"

"Dürüst olmak gerekirse, ben krep yemeye çıktım ve Tristan bizim bunu yaptığımızı biliyor, bu yüzden muhtemelen güvenli olduğunu düşünmüştür." Seslere bakılırsa, birinci rauntun sonuna yaklaşıyorlar. Çoğu zaman Tristan'ın evine giderler, ama ara sıra onların olağanüstü seks partilerinin ortasında eve geldiğim de olur. "Duvarlar sandıklarından daha ince." Ve deplasman maçları olduğunda her gece telefon seksi yapıyorlar. Duvarların ne kadar ince olduğunu ona söylemedim çünkü onu gerçekten üzmem istemiyorum. Genellikle, onlar bitirene kadar kedileri görmeye ya da babamın evini temizlemeye çıkarım.

Hollis'in gözleri tavana kayıyor. "Siktir." Kafasını sallıyor ve dudaklarını yalıyor. "İhtiyacın olursa benim evimi kullan."

"Ciddi misin?" Bu, beklemediğim bir gelişme.

Elini kaldırır ve bana yan gözle bakar. "Bunu bilmek ya da kanıtlarını görmek istemiyorum."

Kadınsı bölgelerim kasılır. "Peki, efendim."

Gözleri kısılır. "Ve sadece misafir odasını kullan."

"Evet, çünkü kendimi okşarken çekilmiş bir video muhtemelen oldukça çelişkili olur," diye mırıldanırım.

O, dolgun dudaklarını büzüştürdü.

Tir tirinim. "Üzgünüm. Söylediğimi unutalım. Havluyu geri ister misin?"

"Hayır. Sen sakla."

"Tamam. Harika. Teşekkürler. Bu çok garip konuşmayı yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

"Bir daha bu konuyu açma."

"Tamam." Ellerimi ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden onları birleştirip yanlarıma indiriyorum.

"Ben gidiyorum," diyor Hollis.

"Tamam." Onu kapıya kadar takip ediyorum. "Aramız iyi, değil mi?" Yanağımın içini ısıriyorum.

Yüzü yumuşar. "Evet. Tabii ki, Prenses."

"Sen beni yine seks pretzeline çevirmeden önce su içmem lazım!" Rix köşeyi döner ve aniden durur. Tristan neredeyse onu deviriyor.

"Oh, selam Hollis. Hammer." Tristan'ın bakışları aramızda gidip gelir.

"Tristan." Hollis ona ve Rix'e selam verir ve koridorda kaybolur.

Rix'in gözleri fal taşı gibi açılır. Şu anda sadece siyah bir boxer giyen Tristan'a döner. "Giyinip eve gitmelisin."

Ona inanmaz bir bakış atar. "Ama ben daha yeni geldim. Telafi etmemiz gereken beş günümüz var. Seni özledim."

"Hammer ve benim halletmemiz gereken bir şey var." Orada durur, etkilenmemiş gibi görünür.

"Eğer şimdi gidersen, iki hafta önce yaptığımız şey daha sonra masaya yatırılır."

Arkasını dönüp koridorda kaybolur.

"Ne kadar tahmin edilebilir." Yatak odasının kapısı kapanana kadar bekler. "Az önce ne oldu? Kızlar toplantısı mı yapmam gerekiyor?"

"Muhtemelen." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bu çok garip bir durumdu."

"Tristan'ı buradan çıkarayım. Sonra konuşabiliriz."

Bir dakika sonra, huysuz bir ayı gibi görünüyor.

"Babamın yarın antrenmanda seninle yapacağı konuşma için şimdiden özür dilerim. Seni bir nevi günah keçisi olarak kullandım, ama kasıtlı değildi," derim, o da ayakkabılarını giyerken.

"Babanın her zaman yanında olması ve kişisel işlerine karışması arasında denge kurmak kolay olamaz." Bu cümleyi nasıl homurdandığını anlamak imkansız. Rix'e döner ve elini

nazikçe boğazına doladı ve burnunu onun burnuna sürtmek için eğildi. "Bea, daha sonra kıçın benim olacak. Seni seviyorum." Kapıdan çıktı. Onu Bea diye çağıran tek kişi oydu.

Rix arka cebinden telefonunu çıkarır. "Bir sürü mesajı kaçırdığım için üzgünüm. Tristan'ı ve beklemeyi bilirsin."

Başparmağıyla hızlıca mesaj yazıyor ve birkaç saniye sonra telefonum bir mesajla titriyor. Birkaç dakika mesajlaşıyorlar ve sonra telefonunu arka cebine koyuyor. "Bu durum nachos ve margarita gerektirir mi?"

"Evet. Margaritaları bolca."

Yirmi dakika sonra, sonbahar döneminde staj yaptığım takımın halkla ilişkiler müdürü Hemi Reddi-Grinst, koçun kızı Tally Vander Zee ve Flip'in karşısındaki dairede oturan Dred Reformer geldi. Dred son zamanlarda grubumuzun düzenli bir üyesi haline geldi. O ve Rix'in kardeşi de takılmaya başladılar ve bizi çok şaşırtan bir şekilde, aralarında tamamen platonik bir ilişki var. O, Flip'i rasyonel bir insan yapan bir tür süper güce sahip.

Her neyse, bu bayanlar benim kız arkadaş grubum. Genellikle Shilpa da bu gruba dahildir, ama bu gece Ashish ile dışarıda. Okuldan arkadaşlarım da var, ama onlar beni bu kadınlar kadar anlamıyorlar.

"Tamam. Ne oldu böyle? Sinirlerin bozulmak üzere gibi görünüyorsun." Hemi yüzünün etrafında dairesel bir hareket yapar.

Durumu açıklıyorum: daha sonra geri dönmeyi planladığımı, ama ekibin erken eve geldiğini. Kedi kamerası kısmını ise anlatmıyorum.

"Neden koridorun karşısındaki babanın evine gitmedin? Orada hala bir yatak odan var," diye sorar Hemi.

"Çünkü odayı babam dekore etti ve ona artık pembeyi sevmediğimi söylemeye cesaretim yok."

Hemi irkilir.

"Denediği için çok tatlı," diyor Tally.

Buna çok emek harcadı ve artık hoşlanmadığımı söyleyerek onu üzmem istemiyorum. Bu, ona karşı dürüst olamayacağım durumlardan biri. Babam hayatımdaki en önemli kişi.

"Ama ikinizin arası iyi mi? Roman'a bir şey söylemeyecek mi?" diye soruyor Hemi.

"Ne diyebilir ki? Hey dostum, kızın benim yatağında kendini tatmin etti. Onunla konuşmak ister misin?" diye soruyor Dred.

"Roman onu öldürür," diyor Rix. "Çıplak elleriyle."

"Hollis hiçbir şey söylemez." Ben de muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim. Ellerimi uyluklarımın üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum. "Belki de başka bir şey hakkında konuşmalıyız."

Kızlar birbirlerine bakışır ama kabul ederler.

"Gala için konuk listesi ne olacak?" diye sorar Hemi.

"Evet!" Dizlerimi vuruyorum. Gala, bu dönem benim bebeğim ve büyük ölçekli bir etkinliği organize etme ve yönetme becerilerimi kanıtlamam için bir fırsat. Bu iddialı bir girişim, ama başarılıysam, özgeçmişime inanılmaz bir katkı olacak ve Etkinlik Yönetimi dersinden A alacağım. "Aslında harika bir fikrim var."

"Şimdiye kadar tüm fikirlerin harika," diye övüyor Hemi. "Bu işi üstlendiğin için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. İki ekstra yardımcımızdan sıfıra düşmek zor bir geçiş oldu."

Tally ve ben geçen dönem Hemi ile çalıştık ve bu benim hayalimdeki stajdı. Tek istediğim Terror organizasyonunda tekrar çalışmak. "Gala dışında başka bir şey yapmamı ister misin?" Gergin enerjimi yapıcı bir şeye kanalize etmek istiyorum.

"Gala başlı başına tam zamanlı bir proje, ama teklifin için teşekkür ederim. Her şeyi kontrol altına alacağım." Hemi suyunu yudumlarken, "Bir fikrin olduğunu söylemiştin?" dedi.

"Evet. Evet! Dallas ve Flip Hokey Akademisi'ne gittiler, değil mi?"

"Evet. Liseye giderken yaz programına katıldılar."

"Onların çalışanlarına da davet göndersek nasıl olur? Bu organizasyon efsanelerden oluşan bir ekip tarafından yürütülüyor. Alex Waters ve Rook Bowman'ın galaya gelmesi ne kadar harika olurdu? Ya da daha da iyisi, Kodiak Bowman. Bu yıl MVP olmaya aday. Bu çok iddialı bir hedef olabilir, ama bu hayır etkinliği için takım dışından da destek almak harika olurdu."

"Harika bir fikir. Aramamı ister misin?" diye sorar Hemi.

"Ben halledebilirim. Bir şey olursa sana haber veririm." Bunu kendi başıma halledebileceğimi kanıtlamam gerekiyor. Aksi takdirde, bu sadece kayırmacılık gibi görünür. Babam kariyeri için çok çalıştı ve kimsenin benim çalışmadığımı düşünmesini istemiyorum.

"Kulağa hoş geliyor." Hemi sıcak bir gülümsemeyle, "Bu, şimdiye kadarki en iyisi olacak gibi görünüyor."

BÖLÜM 5

HAMMER

Bu akşam ev sahibi takımın maçı var ve hepimiz Toronto ile New York arasındaki maçı izlemek için locamızdayız. Rix'in kardeşi ve orta saha oyuncusu Flip Madden az önce bir ceza aldı, ki bu hiç de şaşırtıcı değil çünkü onun kişisel düşmanı Connor Grace New York takımında oynuyor. Ama bir saniye önce Flip'in cezasına kızmışken, bir saniye sonra aktris Scarlet Reed'in buz pistinin ortasından üç sıra geride oturduğunu görünce çıldırıyorum. Yanında başka bir film yıldızı var. İnanamıyorum.

"Bu tarafa geleceğini duydum." Hemi düşünceli bir şekilde dudağını ısırtıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Acaba ne kadar kalacak?"

"Burada çekim mi yapıyor?" diye soruyorum. "Burada olduğu sürece başka maçlara da gelir mi acaba? Ne kadar harika olurdu!"

"Onu nereden tanıyorum?" diye sorar Tally.

"Son zamanlarda birkaç filmde rol aldı, ama *The Way We Weren't* benim gençlik yıllarımda en sevdiğim dizisiydi." Her hafta dini bir ritüel gibi izlerdim ve bir buçuk yıl önce dizi bittiğinde çok hayal kırıklığına uğramıştım. Ama tüm bölümleri indirdim, istediğim zaman izleyebilirim.

"Oh, evet! Bu yaz izlemeye başladım," diyor Tally.

Hemi ekranını incelerken gözleri fal taşı gibi açılır. "Vay canına. Haziran başına kadar burada çekim yapacak."

"Toronto'nun neresinde çekim yapıyorlar acaba?" diye düşünüyorum. Terror playofflara kalırsa, o da maçlardan birine gelebilir.

"Kesinlikle High Park'ta." Hemi'nin yüzü aydınlanır. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Onunla tanışıp fotoğraf çektirebilir, tam bir ezik gibi hayranlık duyabilir ve hayranlığımdan utanabilirim, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet, ayrıca gala için şehre gelecek," diyor Hemi. Kolunu tutuyorum. "Sence katılır mı?"

"O bir hokey hayranı ve bu bir hayır etkinliği. Davet etmekten zarar gelmez," diyor Hemi. "Ayrıca, o gece bir hokey oyuncusu müzayedesi var ve bunun büyük bir başarı olacağını biliyorsun."

"Umutlanmak istemiyorum ama bu çok harika olurdu. Onun iletişim numarasını almak ne kadar zor olabilir ki?"

"Hollis hâlâ onunla konuşuyor mu acaba? LA'de oynarken çıkıyorlardı," diyor Shilpa düşünceli bir şekilde. "Belki ondan bir iyilik isteyebilirsin?"

"Evet, ama nasıl bittiğini pek bilmiyorum." Çıktıklarını biliyorum, ama o hiç ondan bahsetmedi, ben de hiç sormadım. Bu yazılı olmayan bir kural. Hayatı zaten yeterince kamuoyuna açık ve ben de burnumu sokmamayı biliyorum. Benim ona hayran olduğumu bile bilmiyor. Medya bunu dostane bir ayrılık olarak gösterdi, ama bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir?

"Bir bağlantı kurmak için ne yapabileceğime bakayım," diyor Hemi.

"Önce ben deneyebilir miyim?" diyorum. "Gala ile ilgili ve yeterince işin olduğu için

"Scarlet'in katılmasını sağlamak, galaya çilek koymak gibi olur.

"Tabii ki. Bunu kendine mal etmeni çok seviyorum." Kolumu sıkıyor.

Oyuna yeniden odaklanıyorum, bu yeni gelişmeyi düşünürken kafam karışıyor. Hollis buz üzerinde dönüyor ve Tristan omzuna hafifçe vurarak yedek kulübesindeki yerine oturuyor. Hollis kolay bir pası geçiriyor. Yüzündeki ifade ve gergin omuzlarından, hayal kırıklığına uğradığı belli. Özellikle de New York puck'ı ele geçirdiğinde.

"Oh, lanet olsun. Bu hiç iyi değil." Zaten bir gol gerideyiz. Eminim babam bunu kaçırdığı için çok kızmıştır.

Hollis kaleye doğru ilerler, ancak Kodiak Bowman da aynı yörengededir. Hollis döner ve çarpıştıklarında Bowman'a sağ tarafını değil sol tarafını gösterir. Sopalar havada uçuşur ve Hollis yüzüne bir dirsek darbesi alır. Yere düşer, kaskı buzun üzerine çarparak arenada yankılanan bir ses çıkarır. Maç durdurulduğunda diğer kızlarla birlikte ayağa kalkarım.

"Bu hiç iyi görünmedi," diyor Rix.

"Sert bir darbe oldu," diye Hemi de aynı fikirde.

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Umarım bir şeyi yoktur."

Babam hemen orada, Hollis'in yanında diz çökmüş, elini göğsüne koymuş, hakem ise kayarak yanlarına geliyor.

Takım doktoru buzun üzerine çıkar ve bir dakika süren tartışmanın ardından Hollis ayağa kalkar ve takım doktoru ile hakemin yardımıyla kapıya doğru kayar. Koridorda kaybolur. Umarım oyundan tamamen çıkmamıştır.

Bowman ceza alır ve takımın power play hakkı elinden alınır. Ama beş karşı beş oynanıyor, bu da buz üzerinde ekstra çaba sarf ettikleri anlamına geliyor. İlk periyot ikinciye geçer, ancak Hollis üçüncü periyotun başında ancak yedek kulübesine döner. Ancak onu oyuna sokmazlar.

Kafamı sallıyorum. "Umarım tedbirli davranıyorlar ve dizini tekrar incitmemiştir."

Geçen yıl Hollis için zor bir yıldır. Onunla ve babamla birçok akşam yemeğinde bir araya geldik ve rehabilitasyonunu ve buz pistine geri dönememse atacağı sonraki adımları konuştuk. O, üniversite hokey takımında koçluk yapmakla ilgileniyor, ancak babam onun harika bir spor yorumcusu olacağını düşünüyor. Yine de, şu anda bu kararı vermek zorunda kalmamasını içtenlikle umuyorum. Bu sezon buz pistine geri dönmek için çok çalıştı.

Hollis'in yedek kulübesine alınması takımın moralini de etkiliyor gibi görünüyor. Puku kaleden uzak tutamıyorlar ve Bowman maçın son iki dakikasında bir gol atarak New York'a galibiyeti getiriyor.

Arena boşalırken, hepimiz Hollis ve mağlubiyet için endişelenerek locada kalıyoruz.

"Yarın yürümek bile büyük bir başarı olacak gibi geliyor." Rix bir parça patlamış mısır havaya atıyor ve ağzıyla yakalamaya çalışıyor, ama mısır gömleğinin içine düşüyor.

Hemi, ellerini Tally'nin kulaklarının üzerine koyar. "Eski usul öfke patlaması gibisi yok, değil mi?"

Tally gözlerini devirdi. "Hâlâ seni duyabiliyorum."

Rix omuz silker. "Ya öyle, ya da onu teselli etmek için kullanmak zorunda kalacağım."

Her ne olursa olsun, böyle bir maçtan sonra, o bir canavar olacak."

"Sen gerçekten yolsuzluk komitesinin liderisin," der Hemi sırtarak.

"Kötü bir maçtan sonra Ash'i neşelendirmekten hoşlanıyorum," der Shilpa, gözlerinde uzak bir bakışla.

"Bir gün, kötü bir günün ardından beni mutlu etmek isteyen biri olur umarım," der Tally iç çekerek.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "İkimiz de öyle." Böyle bir maçtan sonra Hollis'i teselli eden kişi olmak için sol göğsümü verirdim.

Buz pistinin karşısındaki yüzüncü bölümdeki taraftarların arenadan çıkmasını izliyorum. Scarlet ve takım arkadaşını sıralarından inerken görüyorum. Formasının arkasında 55 numara, omuzlarında ise HENDRIX yazıyor.

"Hmm... Belki Hollis ve Scarlet hala konuşuyordur," diyor Hemi, gözleri benimkini takip ederken. "O iletişim bilgilerini almak sandığından daha kolay olabilir."

"Belki." Ama bu, Hollis ile aşmak istemediğim bir mahremiyet sınırı. Ayrıca midemdeki sıkışıklığı ya da kıskançlık olarak tanımladığım duyguyu da sevmiyorum. Yedi yıldan fazla bir süre sonra, onun formasıyla onun maçlarından birine geldi. Arkadaşlar mı? Hâlâ ona ilgi duyuyor mu?

Rix'in telefonuna mesajlar geliyor. "Görünüşe göre çocuklar Watering Hole'a gitmek istiyorlar, yani sen de gelebilirsin, Tally." Watering Hole, takımdaki birçok oyuncunun yaşadığı yere nispeten yakın bir pub tarzı restoran. Oraya giden yerliler takıma saygılı ve sahipleri bize iyi bakıyor. Tally'nin reşit olmadığı için gelemediği kulüplerden çok farklı.

"Şimdi oraya gitmeliyiz. Bir masa ve birer içki alalım." Hemi ayağa kalkar. "Kızlar, geliyor musunuz? Tally, önce babana sormak ister misin?"

"Evet, ona mesaj atayım."

Lojmanı terk edip Hemi'nin SUV'sinin park edildiği personel otoparkına doğru yola çıkıyoruz. Hemi genellikle bu tür gecelerde kötü kararlar verme eğiliminde olan Rix'in kardeşi gibi oyuncuları gözetlediği için şoförlük yapmaya hazırdır.

Takımdan önce varıyoruz ve barın yakınındaki bir masaya oturuyoruz. Hepimizi ismen tanıyan düzenli garsonlardan biri içecek siparişimizi alıyor. Ama ben hala Hollis'in buz üstündeki çarpışması konusunda endişeliyim. Babama

mesaj gönderip son durumu soruyorum, ama o maçtan sonra mesajlarını her zaman kontrol etmeyi hatırlamıyor. Genelde daha hızlı cevap veren Hollis'e mesaj atabilirim, ama durum hala tuhaf geliyor. Umarım iyidir.

Tristan, Flip ve Dallas ilk gelenler. Flip ve Dallas bara yönelirken, Tristan doğruca Rix'e gider. Ona ulaşır ulaşmaz, parmakları çenesinin kenarından kulak arkasındaki çukura doğru kayar ve başparmağı ters yönde hareket eder. Sanki onu boğazından tutuyormuş gibi görünür — nazıkçe — sonra eğilir ve burnunu onun burnuna sürter.

Bunu her yaptığında, Rix dev bir su birikintisine dönüşüyor ve Tally ölmek üzereymiş gibi görünüyor. Hemi sırtıyor. Ben hayranlıkla izliyorum.

"O oyun saçmalıktı," diye mırıldanır.

"Saçmalıktı," diye onaylar Rix.

Burun delikleri genişler ve iç çeker. "Bir içki içip gidelim mi Bea?"

"Bakalım."

O onu bırakır bırakmaz, ben araya giriyorum. "Hollis nasıl?"

Tristan bana döner. "Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi, ama onun dışında iyi olduğunu düşünüyorum. O ve Roman maçtan sonra doğruca eve gittiler."

"Dışarı çıkmayacaklar mı?" diye sorarım. Kötü bir maçtan sonra bile babam genellikle takımla dışarı çıkar.

"Hayır. Hollis'in başı ağrıyor ve Roman bu gece nöbet tutmayı teklif etti, bu yüzden gelmediler."

"O kadar kötü müydü?"

"Soyunma odasında sessizdi, ama baban muhtemelen ne olduğunu biliyordur," diyor Tristan.

"Tamam. Bilgi için teşekkürler." Aşırı tepki vermek istemiyorum, ama Hollis acıyı bastırmada iyidir. Doğruca eve gitmesi, gösterdiği kadar kötü yaralanmış olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

"Kızlar, bir şeye ihtiyacınız var mı?" Tristan omzunun üzerinden başparmağını salladı. "Flip'in destek kampanyalarını mahvedecek kararlar almasını engelleyebilir miyim bir bakayım."

"Teşekkürler Tristan," dedi Hemi. "Flip'in yangını daha da büyütmeden halletmem gereken yeterince işim var zaten."

"Birine palyaço gibi giyinmesi gerektiğinde bunu söylediğini unutma." Rix'in yanağına bir öpücük kondurup Flip ve Dallas'ın yanına gider.

Rix iç çeker. "En azından bu gece sikiyle dünyayı fethetmeye çalışmıyor."

"Neden genelde böyle bir pislik?" diye soruyorum.

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi," diyor. "Harika ebeveynlerimiz var ve çocukluğumuz istikrarlı geçti. Lise boyunca bir kız arkadaşı vardı, ama profesyonel olduktan sonra..." Kafasını sallıyor. "Ne kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum, ama kalbini kazanan kişi için kesinlikle iyi bir şey değil. Sonunda aşık olduğunda, yıllarca süren gereksiz, anlamsız seksin sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalacak. Bence bu, onun bunu sevmesinden çok, kelimenin tam anlamıyla kendini başkalarının içinde boğmasından kaynaklanıyor. İkimiz de terapiye başladık, ama ona bundan bahsetmek istemiyorum. Hepimiz kendi yolculuğumuzdayız, anlarsın ya?"

"Hmm, ilginç bir teori," diye düşünür Hemi. Tally içkisindeki buzu karıştırarak üzgün bir ifadeyle bakar.

Sonunda babamdan bir mesaj geldi.

DADO

Üzgünüm, mesajı şimdi gördüm. Hollis ve ben dinleniyoruz, ben de beyin sarsıntısı olup olmadığını kontrol ediyorum. Şu ana kadar iyi görünüyor, ama başı çok ağrıyor.

AURORA

Sadece beyin sarsıntısı mı?

DADO

Umarım öyledir, ama yarın nasıl hissedeceğini göreceğiz.

AURORA

Sabah antrenmanı saat kaçta?

DADO

Dokuzdan önce yok.

Sabah erken dersim var. Babam yatmadan önce onunla konuşmak istiyorum.

AURORA

Şimdi eve gidiyorum. Yatmadan önce sana uğrayabilir miyim?

DADO

Tabii ki.

AURORA

Görüşmek üzere.

DADO

Kendine iyi bak, seni seviyorum.

AURORA

Öyle yapacağım, ben de seni seviyorum.

"Uber çağıracağım. Babam beyin sarsıntısı geçirdi," diyorum kızlara.

"Seni ben götürebilirim," diyor Hemi. "Tally'nin de yakında eve gitmesi gerekiyor zaten."

İçkimi yarısı dolu bırakıp kızları kucaklıyorum. Rix, Flip'in kendini suçlama moduna girip sarhoş olması nedeniyle Tristan'ın yanında kalıyor — ki bu onun sık yaptığı bir şey değil. Kendini resmen bok gibi hissediyor. Suçlama oyununa girmek istemem ama, eğer kendini toparlayıp Grace'in sinirine dokunmasaydı, belki Hollis beyin sarsıntısı geçirmezdi. Ama Flip'in Grace ile olan geçmişini bilmiyorum. Ve açıkça bir geçmiş var. İki insan sebepsiz yere birbirinden bu kadar nefret etmez.

Hemi beni bırakır ve asansöre bindiğimde babama mesaj atarak yukarı çıktığımı haber veririm.

Babam, her zamanki pijamalarıyla, ekose flanel pantolon ve beyaz tişörtle, kapıda beni karşılıyor. "Merhaba, evlat. Mesajını kaçırdığım için özür dilerim." Yorgun görünüyor, kollarını açıyor ve ben de ona sarılıyorum, kollarımı beline doluyorum. Yirmi yıllık kariyeri boyunca hiç ciddi bir

yaralanma yaşamamıştı ve geçen yıla kadar Hollis de aynı durumdaydı. Sevdığım birinin yaralanmasını görmek, özellikle de ikinci kez, çok korkutucu.

"Nasılsın? Hollis nasıl?" diye soruyorum.

Beni sıkıca kucakladıktan sonra geri çekildi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben iyiyim. Kaybetmekten nefret ederim, ama bu oyunun bir parçası. Ama Hollis? Yarın ağırları başlayacak. Eve gidince o darbeyi tekrar izledim. Çok sert düşmüştü."

"Beyin sarsıntısı ne durumda? Ne kadar ciddi?" Eğer ciddiye, sadece oynamasını engellemekle kalmayabilir. Takımıyla birlikte buzda olamamak ve sakatlandıktan sonra takımın seyahatlerinde geride kalmak zorunda kalmak, geçen yıl Hollis'in bedeninden daha fazlasını etkiledi. Bir süre depresyondaydı. Onun evinde çok zaman geçirdim, ortalığı topladım, iyi olduğundan, düzgün beslendiğinden ve endişelerle ve "ya olursa"larla boğulmadığından emin oldum. Özellikle de o evinde tıklılıp kaldığında ve takım seyahatleyken. O zamanlar daha çok birlikteydik. Onunla geçirdiğim onca zaman, ona olan ilgimi daha da artırdı.

Babası ensesini ovuşturur. "Takım doktoru birkaç saatte bir onu uyandırmamızı önerdi."

Beyin sarsıntıları sandığımız kadar nadir görülmez. "Ne kadar süredir baygın?"

"Çok uzun değil. Saat üç civarında ve sonra saat altı civarında onu kontrol edeceğim," diyor.

"Saat altıda kontrolü ben yapabilirim. Zaten saat yedi buçukta çıkacağım. Böylece biraz daha uyuyabilir ve antrenmana gitmeden önce onu kontrol edebilirsin," diyorum.

"Bu kadar uyku sana yeter mi?"

"Zaten o saatlerde uyanık olacağım ve işleri kolaylaştırmak için bu gece eski odamda kalabilirim." Yarın akşama kadar onun iyi olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum, ama bunu babama söyleyemem, özellikle de yaptığım şeyden sonra. Beni anlayacağından korkuyorum. O, oyunculara karşı katı bir kuralı var ve onun benden hayal kırıklığına uğraması fikrine dayanamıyorum.

"Eğer senin için sorun yoksa," diye kabul ediyor babam.

"Hiç sorun değil. Daireme gidip ihtiyacım olanları alacağım."

"Tamam. Teşekkürler, evlat."

Daireme dönüp bir gecelik çanta hazırlayıp babamın evine geri dönüyorum.

"Koşullar ideal olmasa da, bu gece burada olman çok güzel." Babam bana sarılır. "Yarın birlikte akşam yemeği yer miyiz?"

"Harika, Dado. Benim özel ev yapımı makarna ve peynirimi yapabilirim." Büyük bir yenilgiden sonra en sevdiği yemektir.

"Harika olur. Hollis de çok sevinir."

Onu yatmaya gönderip mutfakta durarak kendime bir bardak su dolduruyorum ve tezgâhın üzerindeki birkaç tabakları bulaşık makinesine koyuyorum. Buzdolabına bakıyorum ve birkaç temel malzemenin azaldığını fark ediyorum. Tezgâhın üzerinde bir liste duruyor. Ona sürekli bir uygulama kullanmasını söylüyorum ama bu tür konularda eski kafalı olabiliyor. Kağıt listeleri olsa da biz iki kişilik bir takımız.

Mutfak işlerini hallettikten sonra, koridordan eski yatak odama doğru yürüdüm ve pembe çarşafların arasına girerken iç geçirdim. Babam Hollis'in evinde yaptıklarımı bilse ne kadar üzülürdü? Hollis'e, kendi evini benim zevklerim için kullanmama izin verdiği için ne kadar kızardı? Onun tepkisini hayal bile etmek istemiyorum. Hokey oyuncularını ile ilişki kurmamak, onun uyguladığı tek gerçek kuraldı. Zaten onlara ihtiyacımız yoktu. Ben onun kızıyım, o da benim babam. Biz her zaman ikili bir bütün olduk. Ben ona bakarım, o da bana bakar. Beni çok korur. Tüm enerjisini hokey ve bana harcar. Onu seviyorum, ama bazen hayatındaki tek kadın ben olmasaydım diyorum. Kocaman bir kalbi var, ama bazen tüm bu ilgi biraz bunaltıcı olabiliyor. Her zaman mükemmel olmak zorunda hissediyorum, onu her zaman mutlu etmek istiyorum.

Alarmımı kurduktan sonra dinlenmek için yatmaya karar verdim. Saat 2:52'de, apartman kapısının açılıp kapanma sesi ve alarmın çalmasıyla uyandım. Saat 6'da alarmım çaldı. Hızlıca dişlerimi fırçalayıp saçımı taradım ve koridordan geçerek Hollis'in odasına gittim. Alarm kodunu girerken Postie ve Malone heyecanla miyavladılar. Hollis'i kontrol etmeden önce ikisine de bolca ıslak mama verdim.

Yatak odasının kapısına yaklaşırken avuçlarım birden nemlenir ve ağızım kurur. Utançtan midem bulanır, ama kadınsı yanımda, en son buraya geldiğimde yaptıklarımı hatırlayarak heyecanlanır. Böyle bir zamanda bunu düşünebildiğim için kendime kızarım. Hollis beyin sarsıntısı geçirmişti. Ona bakılmalı, bakılmamalıdır.

Kapıyı açıyorum. Sırt üstü yatıyor ve yorgan bir kenara itilmiş, bir bacağı çıplak kalmış. arşafklar beline kadar inmiş, çıplak göğsü ve dövmeleeri görünür durumda. Onu birçok kez mayoyla görmüşümdür, ama genellikle sudan çıktıktan sonra hemen tişörtünü giyen biridir.

Onu en son gömleksiz gördüğümde ise, geçen hafta duştan yeni çıkmış, sadece bir havluya sarılmıştı. Perdelerin aralığından sızan bir ışık çizgisi karnını kesiyor, dalgalı karın kaslarını ve canlı mürekkeple işaretlenmiş belirgin göğsünü vurguluyor. Parmak uçlarımla o yaprakların izlerini takip etmek istiyorum.

"Onu kontrol etmeyi bırak ve iyi olduğundan emin ol, seni pislik," diye fısıldıyorum.

Derin ve sakın bir nefes alıp odayı geçiyorum, sessizce adını çağırıyorum. Onun özel alanına girmek yasakmış gibi geliyor. Daha önce de ona bakmıştım, ama burada yaptığım her şeyi değıştiriyor. Özellikle de o bildiğı için.

Adını tekrar sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle, ama tek duyduğum hafif bir horlama sesi. Yatağın kenarına oturup omzunu sallıyorum. "Hey, Hollis. Bir dakika uyan."

İnliyor ve bana doğıru dönüyor.

Bu onu sarsmayı kolaylaştırıyor. "Hadi, Hollis. Uyan artık." Cildi sıcak ve pürüzsüz, parmaklarımı üzerinde gezdirmemeliyim, ama koluma yayılan karıncalanma hissi onu çekip uzaklaştırmamı zorlaştırıyor.

O homurdanıyor.

"Hadi, Hollis. Lütfen gözlerini a." Endişe kalbimi hızla attırıyor. Onun iyi olmasına ihtiyacım var.

Sırt üstü dönüyor ve elimi tutuyor. Elimi göğsüne koyup tutarken, ben de eğilmek zorunda kalıyorum.

İstenmeyen bu yakınlık karşısında dengesiz bir nefes veriyorum. Aramızdaki ilişkinin eskiden ne kadar kolay olduğunu özlüyorum, ama zamanı geri alamam. Gömülü tuttuğum tüm bu duygular ortaya çıktı ve büyümeye devam ediyor. Kalbi elim altında düzenli bir şekilde atıyor. En çok istediğim şey, onun yanına uzanmak, başımı göğsüne yaslamak ve ona ne kadar korktuğumu söylemek - onun için, kendim için, kalbime olanlar için. *"Eğer işler farklı olsaydı"* cümlesinin etrafında dolanan korkunç, harika umut için. Bu dört küçük kelime dünyamı altüst etti. Bu, onunla ilgili düşüncelere dalmaktan daha fazlası. Geçen hafta birden fazla kez, kendimi onun kız arkadaşı olduğumu hayal ederken yakaladım. Kanepede ona sarılmayı. Onun sevgilisi olmayı. Şu anda olduğu gibi ona bakmayı.

"Hollis," sesim duygudan çatallanıyor.

Nasırlı eli ön kolumu okşayarak pazıma ve omzuma kadar yükselir. Açıkça uyanık değildir. Ne yaptığının, benim yarattığım fanteziye doğrudan uyduğunu bilmiyor. Ama onun sıcak parmakları boynumun kenarını okşayıp saçlarımın altına kayarken donup kalırım.

Hollis düşük ve derin bir ses çıkarır.

"Eğer işler farklı olsaydı..."

Gözleri açılırken eli boynumun yan tarafına dolanır. O, karanlıkta gözlerini kırptırırken nefesim kesilir. Güneşin doğmasına bir saat var, bu yüzden sadece caddenin karşısındaki binalardan gelen ortam ışığı karanlığı yarıyor.

Boynumun yanındaki el hareket eder, parmakları çenemin kenarından kayar. Bunu kaç kez dilediğimi düşünmek utanç verici. Hollis'in beni istediğim gibi istemesi için can atıyordum. Beni böyle dokunduğunu hayal ediyordum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi.

Geçen yıl buz pistinde geçirdiği kazadan sonra çok şey değişti. Artık sadece babamın en iyi arkadaşı ve gizlice hayran olduğum bir hokey yıldızı değildi. Babamın dışında da arkadaş olduk. Hollis'in savunmasız, geleceğinden emin olmayan halini gördüm. Sınırlar değişmeye başladı. Bana güvenerek, buz pistindeki geleceği hakkında endişelerini, bilinmeyenden ne kadar korktuğunu anlattı. Önümdeki şeyler için duyduğum heyecan ve coşkuyu biraz olsun bana da bulaştırmak istediğini söyledi. O daha fazlası oldu, biz daha fazlası olduk. En azından benim için.

Odaklanmamış bakışları benimkilerle buluştu. "Seninle ilgili hayaller kurmayı bırakmalıyım."

Nefesim kesilir, kalbim hızla çarpar. Elini tutarım. "Hayal görmüyorsun. İyi olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Prenses?" Kaşları çatılır.

Bana Prenses dediğinde içten içe çok hoşlanıyorum. "Merhaba, uyandırdığım için özür dilerim."

"Burada olmamalısın." Bakışları yüzümden göğsüme kayıyor, gözleri kararır ve sonra tekrar yukarı kalkıyor.

Elini bırakıyorum ve eli yatağa düşüyor, parmakları dizimi okşuyor. "Dün gece beyin sarsıntısı geçirdin. Sabah erken dersim var, bu yüzden babama seni kontrol edeceğimi söyledim. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ne oldu?" Dilini alt dudağında gezdirir. "Maçta. Hatırlıyor musun?" diye ısrar ederim.

Birkaç kez gözlerini kırptırır. "Scarlet."

"Reed mi? Aktris mi? Maçtaydı." Midem düğümlenir. Hayallerim yok olur. Belki onu davet etmiştir. Ya ona tekrar ilgi duymaya başladıysa? O güzel, başarılı ve onun yaşına çok daha yakın. Kıskandığım için kendimden nefret ediyorum.

Bir kez başını sallar ve iç çeker. "Bu beni şaşırttı. Onun orada olmasını beklemiyordum."

Rahatlama hem bir yük hem de bir sorun. "Onu gördükten sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapatır. "Bir darbe aldım. Kahretsin." Gözleri birden açılır ve aceleyle oturur. Elini şakağına götürür ve yüzünü buruşturur. "Başım."

Yataktan atlayıp geri çekildim. Ellerimi ovuşturdum, sonra göğüs uçlarımı saklamak için kollarımı kavuşturdum. "Sana ağrı kesici getirebilirim. Sana ağrı kesici getireyim."

Yorganı üzerinden atar ve bacaklarını yatağın kenarına sallar. "Sorun yok. Ben hallederim." Derin bir nefes alır ve ayağa kalkar. Bir saniye sallanır, elini alnına koyar.

Omzuna dengeleyici bir şekilde avucumu koyuyorum. Benden en az seksen kilo daha ağır. Düşerse onu durduramam. "Lütfen, Hollis. Yardım etmeme izin ver."

Parmakları bileğimi kavrar. Elektriksel bir şok damarlarımdan geçer ve vücudumu canlı bir tel haline getirir. Sertçe nefes verir ve bakışları yerden yavaşça kalkar. Göğsümde durur, hain meme uçlarım ince kumaşın altında belirginleşir. Çenesi seğirir ve boğazı titrer.

Gözleri tekrar kapanır. "Gitmen gerek, Prenses."

"Ama ben..." Bakışlarım düşer ve nefesim kesilir. "Oh." Bu, yarı inilti gibi bir ses çıkarır.

Hollis sadece bir çift boxer giyiyor. Beyaz boxer. Ve sabah ereksiyonunu gizlemek için hiçbir işe yaramıyor.

"Şimdi, lütfen." Ses tonu sertleşerek bileğimi bıraktı.

"Evet. Tamam. Gidiyorum. Özür dilerim." Onun yatak odasından hızla çıkıyorum. Alarmı yeniden kurarken ellerim titriyor ve sessizce dışarı çıkıyorum. Babamın evine geri döndüğümde de aynı derecede titriyorum. Orada alarmı yeniden kurmuyorum. Bunun yerine, eski yatak odamdan tüm eşyalarımı alıp, meme uçlarımı gizlemek için bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Asansörle daireme geri dönüyorum.

Batdick'i çıkarmamalıyım. Hollis'in beni yatağa çekip öpüşmesi, dokunması, içimi doldurması fantezisine kapılmamalıyım. Ama kapılıyorum.

BÖLÜM 6

HOLLIS

"Hafif bir beyin sarsıntısı yüzünden iki hafta boyunca yedek kulübesinde oturmak mı? Bu gerekli mi?" Bu konunun tartışılması bile beni sinirlendiriyor.

"Doğru kararı veremediğimiz için playofflar sırasında iki hafta oynamamanı tercih ederim," diyor koç. "Neden gelecek hafta tekrar değerlendirmiyoruz?"

Koltuğun koluna vuruyorum. Onun mantığına karşı çıkmak zor, özellikle de kamyon çarpmış gibi hissettiğim için. "Bir hafta."

Koçun yüzünde empati dolu bir ifade belirir. "Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum Hollis, ama gereksiz riskler almak istemiyorum."

"Teşekkür ederim." Ve onun söylemediği tüm şeyleri duyuyorum. Şu anda buzda olmam bir yük. Takımımı mahvetmek istemiyorum, ama bu büyük bir geri adım. Bu sezon en iyi formuma dönmek için çok çalıştım. "Buzda oynamaya hazır olduğum konusunda son kararı Doc vermeli değil mi?"

"O karar verecek."

"İyi. Yirmi dakika sonra fizik tedavim var ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum, başka bir şey yoksa ben çıkıyorum."

"Bizim için sorun yok."

Fizik tedavide iki saat geçiriyorum, ardından masaj terapisti ve akupunktur uzmanı ile seans yapıyorum, bu sırada takımın geri kalanı antrenman yapıyor. Vücudum sert, ağrıyor ve rahatsızım. Omzum tutulmuş, boynum ağrıyor.

Sonra Roman'ı beklerken Flip'le karşılaşıyorum. Berbat görünüyor ve muhtemelen görmek isteyeceği son kişi benim, ama yine de doğruca bana geliyor.

"Dün gece benim hatamdı," diye hemen cevaplar. "Grace'in beni sinirlendirmesine izin verdim, daha akıllı davranmalıydım. Özür dilerim dostum."

Elimi kaldırıyorum. "Senin cezan benim sakatlanmamın sebebi değil." Ama buna katkıda bulunan bir faktör.

"Ben ceza alanında olmasaydım, sen buzda olmayabilirdin," diye tartışıyor, kurban rolünü oynamaya kararlı.

"Dikkatim dağınıktı." Eski sevgilimin sürpriz bir şekilde ortaya çıkması yüzünden. "New York zayıflığımı kullandı. Grace ile olan mesele ne olursa olsun, kafana takma, böylece gelecekte oyununa etkisi olmasın."

Boynunun arkasını ovuşturur. "O adam sürekli konuşuyor."

Kafamı sallıyorum. "Bunu kafana takıyorsun. Gürültüyü engelle. Kafanı eğ ve oyuna odaklan."

"O benim Achilles topuğumu nasıl vuracağını biliyor. Ne kadar süre buzda olmayacaksın?" diye soruyor, konuyu değiştirerek.

"Umarım sadece bir hafta sürer." "İyi misin?"

"Evet, daha kötü yaralanmalar da geçirdim." Şaka olması gerekiyordu, ama hiç komik gelmedi. Bütün bu olay beni çok sarsıyor. Paniklemek istemiyorum, ama geçen yılki olaylar aklıma geliyor.

Roman ve Tristan gelir ve bizi yemeğe davet ederler, ama ben yorgun ve rahatsız olduğum için reddederim. Roman da benim izimden gider ve otoparka doğru yola çıkarız.

Yolcu koltuğuna dikkatlice oturduğumu fark etti. "Acı hissediyor musun?"

"Evet. Ertesi gün nasıl olur bilirsin. O zaman her şey sertleşir."

"Eve gidince jakuziye girmek ister misin? İyileşmeye yardımcı olabilir," diye öneriyor.

"İyi fikir." Cep telefonumu cebimden çıkarır ve yeni mesajlara kaşlarımı çatarak bakarım. Eski sevgilim, uğraşmak istediğim son kişidir.

"Hoşuna gitmeyen bir haber mi aldın?" Roman'ın endişesi samimi.

"Scarlet mesaj attı."

"Öyle mi? Bir süreliğine şehirde çekim yapmaya geldi, değil mi?"

"Öyle görünüyor. Benim için yeni bir haberdir." Toronto'ya transfer olduğumda Scarlet ve kariyerine ilgiyi kestim.

"En son ne zaman konuştun onunla?"

"Birkaç yıl oldu." Son gönderdiği mesajın zaman damgasına göre üç yıl.

"Ne diyor?" Roman ona ne olduğunu bilmiyor, sadece çıktığımızı ve buraya taşındığımızda ilişkimizin bittiğini biliyor.

Pes edip mesajı kontrol ediyorum. Maçlarıma gelmeye devam ederse, onu sonsuza kadar görmezden gelmek zor olacak.

SCARLET

Sanırım artık bu şehirde olduğumu biliyorsun. Maçtan önce mesaj atmayı planlamıştım ama cesaretim kırıldı. Çok sert bir darbe aldın. Umarım iyisindir. ♥ Belki kendini iyi hissettiğinde bir şeyler içip sohbet edebiliriz.

"O, ne anlama geliyorsa, arayı kapatmak istiyor." Scarlet ve benim karmaşık ve acı dolu bir geçmişimiz var ve ben bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Hayatıma aniden geri dönmesi beni tedirgin ediyor. Özellikle de maçta onu gördüğümde kendimi kaybetmişim. Ayrıca, bu sabah uyandığımda Peggy'nin yatağımın kenarında oturuyor olması da, çok yakından incelemek istemediğim başka bir boyut ekliyor.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu Roman.

"Los Angeles'tan ayrıldığımdan beri görmedim." Los Angeles'ta oynanan deplasman maçlarından sonra asla ulaşılabilir olmamaya özen gösterdim ve onun da birkaç yıldır uzun süreli bir erkek arkadaşı vardı, bu da onu görmememi kolaylaştırdı. Ama o zamandan beri ayrıldılar.

"Onunla bir şeyler içmek o kadar da kötü mü olur? Ayrılmış uzun zaman oldu. İkiniz de hayatınızda farklı noktalardasınız. Önümüzdeki birkaç ay boyunca o senin şehrindeyken ondan kaçmak yerine en azından bir konuşma yapmak rahatlatıcı olabilir. Sonunda aynı zamanda aynı yerde olacaksınız."

Başımı koltuk başlığına dikkatlice yasladım. Haklıydı. Onu bekletmek, sonunda karşılaştığımızda durumu daha da garip hale getirecekti. Tekrar telefonuma baktım.

HOLLIS

Selam! Senden haber almak güzel. Önümüzdeki birkaç maçı yedek kulübesinden izleyeceğim, ama onun dışında iyiyim. Çekimler için ne kadar süre şehirde kalacaksın?

Son cümleyi yeniden düşünüp değiştirmek için zamanım olmadan mesajı gönderdim, bu da cevap için açık kapı bıraktı. Ama hemen sohbete devam etmek istemediğim için cihazı cebime geri koydum. Ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum.

Bu sabah Peggy ile bunu zaten yaptığımı hissediyorum. Kendimi kaybetmişim, rüya gördüğüme emindim. Son zamanlarda bu çok sık oluyor, Peggy rüyalarımaya uygunsuz sahnelerle giriyor. Özellikle yatak odamda bulduğum şeyi bulduğumdan beri. Ama bu sadece hormonlarımdan kaynaklanmıyor. Bazen kendimi onunla imkansız şekillerde birlikte olmayı düşünürken buluyorum. Onu kollarımda tutarak birlikte film izlemek gibi zararsız şeyler ya da bazen daha ilkel şeyler. Aramızdaki ilişkinin değişmesine nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Hemi'nin ekibinde staj yapmaya başlamadan önceki gibi onu görmüyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Bilinçaltımda yaptığım gibi ona dokunmaktan kendimi alıkoyacak kadar uyanık değildim. En azından gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce beynim devreye girdi.

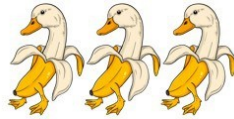
"Hey, dostum. Orada her şey yolunda mı?" diye sorar

Roman. "Evet. Ne var?"

"Eve geldik."

"Oh, lanet olsun." Onun yerine, benim arabamın yanına park etmişiz.

Jakuziden sonra Roman, Peggy ile birlikte makarna ve peynir yemeye davet ediyor ama ben reddediyorum. Kaçma ve kaçınma sırası bende.

Bir sonraki maçı yedek kulübesinden izlemek berbat bir şey. Ama en azından kazanıyoruz. Scarlet yine burada, sırtında benim adım yazılı bir forma giyiyor. Cumartesi gecesi olduğu için, arkadaşlar bir kulübe gitmeyi önerdiğinde kabul ediyorum. Günlerdir evde tıkılıp kaldım ve kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Biraz stres atmam lazım.

Duş alıp, üstümüzü değiştirip, arabalarımızı eve bırakıyoruz ve sonra Roman, Tristan, Flip, Dallas, Ashish ve ben bir Uber ile şehir merkezindeki özel kulüplerden birine gidiyoruz. Tristan'a göre, bayanlar - muhtemelen Rix, Peggy, Shilpa ve Hemi - çoktan oraya varmışlar.

"Bu, Scarlet'in geçen hafta katıldığı ikinci maç," diyor Roman yolda.

"Evet." Nereye varmak istediğini zaten biliyorum ve hiç havamda değilim.

"Rix, lise boyunca onun oynadığı diziye izledi," diyor Flip.

"*The Way We Weren't*i mi kastediyorsun?" diye soruyorum isteksizce. Dizi sonunda bittiğinde ve artık reklamlarını görmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

"Evet, o."

"Gerçekten mi? O dizi gençlik dizisi değil miydi? O daha çok aksiyon filmlerini seven bir kız," diyor Tristan, gülümsemesini saklamak için alt dudağını ovuşturarak. "Biz birlikte onu izliyoruz."

"Siktir git. O bakışı yüzünden sil." Flip onun koluna yumruk atar.

"Ah! Ne oluyor lan? Ben bir şey demedim ki!"

"Söylemene gerek yoktu. O sırtışı takındın ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Tristan omuz silkiyor, yüzünde hala gülümseme var. "Bea'nın aksiyon filmleri seçmesi benim suçum değil."

"Konuşmayı kes yoksa hayalarına yumruk atarım." Flip bana döner. "O ve Essie her hafta o diziye izlerdi. Oturma odasını işgal ederler ve her bölümde çığlık çığlığa bağırırlardı. Maç varken o diziye izlemek istediği için kavga ederdik, çünkü sadece bir televizyonumuz vardı."

"Peggy de o diziye aynı şekilde bakıyordu," diyor Roman.

"Gerçekten mi?" Onun izlediğini hiç görmedim. Gerçi Peggy gençken çoğunlukla utangaç ve sessizdi, ya da arkadaşlarıyla dışarı çıkmadığında odasına kapanırdı.

Roman omuz silkiyor. "Yedek yatak odasında bir televizyon vardı. Ergenlik çağına geldiğinde orada çok vakit geçirirdi. Scarlet en sevdiği aktrisiydi."

"Huh." Peggy'nin o diziyi ya da Scarlet'i aktris olarak sevmesi önemli olmamalı. Benim bunu bilmemem de önemli olmamalı, ama nedense tüm bu durum beni rahatsız ediyor. Geçen yıl geçirdiğim kazadan sonra, Peggy bana çok daha fazla güvenmeye başladı, özellikle de takım seyahatleyken ben evde kaldığımda. Ama son zamanlarda birkaç rahatsız edici etkileşimimiz oldu.

Kulübe vardığımızda, sırayı geçip kızları VIP bölümünde bulduk. Yaklaştığımızda, çeşitli içkilerle kadeh kaldırdılar. Hemi muhtemelen maden suyu içiyordur, çünkü normal sezonda kendini fazla bırakmaz. Shilpa ise gecenin durumuna göre bazen bir iki içki içer. Ancak Rix ve Peggy, bu gecenin martini gecesi olduğuna karar vermiş görünüyor. Peggy atletik bir vücuda sahip ve genellikle kendini iyi kontrol edebilir, ama martini içtiğinde hata payı çok azdır.

"Sonunda! Çok uzun sürdü!" Rix, martini tehlikeli bir şekilde sallanarak koltuktan kayıyor. Maçta kot pantolon ve forma giyiyordu, ama formayı kısa bir üstle değiştirmiş.

Peggy de onun ardından koltuktan kayar. O da kıyafetini değiştirmiştir, ama onunki çok daha radikal bir değişikliktir. Kot pantolon ve tişört giyiyordu, ki bu benim için sorun değil, özellikle de atletik vücudunu gizlediği için. Ama şimdi straplez topuklu ayakkabılar ve uyluklarını ortaya çıkaran, her bir tonlu kıvrımını vurgulayan dar siyah bir elbise giyiyor. Gözleri siyah eyeliner ile çerçevelenmiş, bu da onları daha belirgin hale getiriyor ve dudakları günahkar bir parlak pembe renkte. Onun ne kadar güzel göründüğünü fark etmem gerçekten büyük bir sorun. Bu gece dans pistinde bodyguard rolümü değiştirmek istemem daha da büyük bir sorun. Onu kendine sıkıca sarılan adam olmak istiyorum. Onu bu şekilde giyinmiş görmek, onu eve götürüp yatağıma yatırmak istememe neden oluyor.

"Merhaba, Dado." Topuklu ayakkabılar sayesinde, yanağına öpmek için parmak uçlarına basmasına gerek yok.

Dudaklarını büzüyor. "Bu elbise nereden geldi?"

"Bir mağazadan." Gözlerini devirir. "Ve eğer güzel bir şey söylemeyeceksen, hiç bir şey söyleme." Bakışları kısa bir süre bana kayar, ama gözleri çenemin üstüne çıkmaz. "Hey, Hollis." Roman'ın göğsüne parmağıyla dokunur. "Dans etmeye gidiyoruz ve korumalara ihtiyacımız yok."

Bu önemli değil, çünkü takımında Roman Hammerstein'ın kızıyla flört edecek kadar cesur kimse yok.

Hemi koltuktan kayar. Buz mavisini bir elbise ve ona uyan topuklu ayakkabılar giymiş, her zamanki gibi takımı temsil ediyor. Hemi Roman'ın omzunu sıkarak. "Ona göz kulak olurum."

"Teşekkürler," der Roman.

Hemi manikürlü parmağıyla Flip'i işaret etti. "Lütfen yarını benim için bir PR kabusu haline getirmeyin. Bunun için gerçekten vaktim yok."

Telefonundan başını kaldırarak. "En iyi davranışımı sergileyeceğim."

"Bu benim endişem." Dallas'ın yanından geçerken ona orta parmağını gösterir. "Güzel gülümsemeni görmek her zaman güzel, Willy." Dallas, Wilhelmina'yı Hemi yerine buna kısaltan tek kişidir, muhtemelen onu rahatsız ettiği içindir.

Wilhelmina'yı Hemi yerine böyle kısaltan tek kişidir, muhtemelen bu onu rahatsız ettiği içindir.

"Kendi sikini ye, Dallas." Hemi, kalabalığın içinde kaybolur.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa bu hafta seni her zamankinden daha çok mu nefret ediyor?" diye sorar Ash.

Dallas ellerini pantolonunun ceplerine sokarak. "Bence biraz ısınmaya başladı. Geçen hafta bana, genital herpes hastalığına yakalandığımı ve sikimin düştüğünü gördüğünü söyledi. Yani sikimi yememi söylemesi küçük bir gelişme gibi görünüyor."

"Vay canına. Bu ciddi bir nefret, değil mi?"

Dallas başını sallarak. "Evet, ama sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi var, belki sonunda benden nefret etmekten yorulur."

Roman hala dans pistine bakıyor ve endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatmış durumda.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "O iyi olacak. Rix dışarıda olduğu sürece Tristan da tetikte olacaktır."

Hepimiz Tristan'ı arıyoruz ama o gitmiş, muhtemelen tam da dediğim şeyi yapıyor. Tanrıya şükür. Birinin ona elini sürdüğünü görürsem, kafayı yerim.

Roman derin bir nefes alır. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Kabine otururuz ve sadık barmen hemen siparişimizi almak için gelir. Dallas sert içkilerden hoşlanmaz, bu yüzden bir pint sipariş eder.

Burası, hayranlarının ve bazen aşırı hevesli hayranlarının akınından kaçınmak için A listesindeki ünlülerin ve sporcuların sık sık gittiği türden bir kulüp. Scarlet'i gördüğümde, buzlu viskimizin yarısını içmiştim. Tanıdık gelen bir rol arkadaşıyla birlikteydi.

"Sosyal medyada paylaştın mı?" diye Flip'e soruyorum.

"Evet, neden?" Bakışları benimkini takip ediyor. "Oh, lanet olsun."

"Oh, lanet olsun, haklısın," diye mırıldanıyorum, arkadaşı bizim yönümüzü işaret ederken Scarlet'in yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Onu görmek zorundaysam, arkadaşlarımla birlikte ve halka açık bir yerde olmak daha iyi sanırım.

"Hâlâ ona ilgi duyuyor musun?" Flip yaklaşırken sorar. Ona bir bakış atarım.

"Bu hayır mı, evet mi?"

Cevap verecek vaktim yok, çünkü kız tam önümüzde duruyor.

"Merhaba! Hey! Bu gece dışarı çıkacak mısın diye merak ediyordum!" diye bağıyor

Kaba bir pislik olmak istemiyorum, bu yüzden onu selamlamak için kabinden çıkıyorum. "Merhaba. Nasılsın?"

O hala çok güzel. Bu değişmemiş. Ama midemin bulantısından anlaşıldığı kadarıyla, yıllar önce aramızdaki ilişkinin sona eriş şekliyle hala barışık değilim.

"İyiym. Seni görmek çok güzel." Gözleri beni takdirle süzdü ve ifadesi utangaç bir hal aldı.

Eskiden bunu seksi bulurdum, ama şimdi hiçbir şey hissetmiyorum.

"Harika görünüyorsun." Elleri göğsüme kondu ve yanağımı öptü.

"Sen de." Garip bir şekilde sırtını okşuyorum ve bana dokunmayı bıraktığında minnettar oluyorum.

Ama bu uzun sürmez. Ciddi bir ifadeyle ön kolumu tutar. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ben sadece... Uzun zamandır konuşmak istiyordum."

Bantı bir kerede çekip çıkarmak en iyisi. "Er ya da geç karşılaşacaktık."

"Özellikle de seni buzda izlediğim için. Yakında oyuna geri dönecek misin?"

"Umarım." Tanrım, bu çok garip. "Seni takım arkadaşlarımla tanıştırayım mı?"

"Oh! Evet! Lütfen." Arkadaşının kolunu tutar. "Ve bu da Candice Claymore. Yeni bir filmde birlikte çalışıyoruz."

"Hakkında her şeyi duydum," diyor Candice. "Sonunda tanıştığımıza çok sevindim." Onun sırtıtışını fazla yorumlamak istemiyorum.

"Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Sesim çok soğuk.

Bir dizi tanışma taklibi yapılır ve Flip, Flip olduğu için ikisiyle de flört etmeye çalışır. Ama Scarlet ilgilenmez ve Candice, ondan çok dans pistine odaklanan Dallas'la daha çok ilgilenir gibi görünür.

Scarlet neredeyse yanımdan ayrılmıyor, nasıl olduğumu, ne yaptığımı, biriyle çıkıp ıkmadığımı soruyor. Konuşma yapmacık ve rahatsız edici geliyor. Bu gece ilk kez değil, zihnim ve bakışlarım başka yerlere kayıyor.

Sonunda Rix, Hemi ve Peggy, Tristan'ı da yanlarında getirerek masaya geri dönerler. Tristan, cinayet işlemeye hazırmış gibi somurtmaktadır. Shilpa ve Ashish hâlâ dışarıda olabilirler. Dans pistinde birlikteyken, ikilinin oluşturduğu balonun dışında kimse yoktur.

Hemi, Peggy'nin kolunu tutar ve ona bir şey söylemek için eğilir. Aniden Peggy'nin gözleri büyür ve ağzı açık kalır. Elini ağzına götürür ve masayı tarar. Rix, Scarlet'i fark eder ve Peggy'nin diğer koluna tutunur. Rix ığlık atar ve Hemi gülümser.

Roman'ın söylediklerinden sonra Peggy'nin de benzer bir tepki vereceğini bekliyorum, ama bakışları şu anda benim n kolumda duran Scarlet'in eline takılıyor. Bacakları apraz ve bana yaslanmış durumda, bu da ayağının benim bacağıma değdiği anlamına geliyor.

Aniden gelen suçluluk duygusu rahatsız edici ve beklenmedik. Peggy kesinlikle yasak bölge. Onun yüzündeki ifadeye karşı bir şey hissetmeye hakkım yok. Ama yine de, o anlık acı karşısında göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor.

Ona, ben şehir dışındayken mahremiyet için evimi kullanabileceğini söylemek, aşamayacağım bir sınır gibi geliyor. Tıpkı geçen sabah yatak odamdayken ona dokunmam gibi. Ve onu düşünmeden duramamam da başlı başına bir sorun.

"Scarlet, ortadaki benim kızım Peggy. O büyük bir hayranım." Roman kızları işaret ediyor.

Scarlet'in gözleri parladı. "Kızınız mı?"

"Hormonal bir ergendim. Aslında, annesi ve ben, doğum kontrol hapları ile antibiyotiklerin birlikte kullanılmasıyla ilgili küçük yazıları okumayan hormonal gençlerdik. Ama şimdiye kadarki en güzel kazaydı." Roman, Peggy'ye sevgiyle gülümser.

Scarlet elini göğsüne bastırır. "Aww... Birlikte dışarı çıkmanız çok hoş. Çok eğlenceli."

"Peggy muhtemelen bu konuda biraz farklı düşünüyor."

Hemi ve Rix, Peggy'nin yanlarına geçip, her biri bir kolunu tutarak onu ileri doğru çekerler. Gözleri fal taşı gibi açılmıştır ve yüzünün rengi solmuştur.

Scarlet kabinden kayarak çıkıyor, elimi tutup beni de yanında sürüklüyor. "Beni tanıştır!"

Islak ellerimi pantolonuma silerim. "Scarlet, bu Hemi Reddi-Grinst, ekibimizin halkla ilişkiler sorumlusu."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum!" El sıkışırlar.

"Desteklediğiniz tüm hayır kurumlarını çok seviyorum! Ekibinizin tanıtımına hayranım," diyor Scarlet coşkuyla.

Hemi, her zamanki gibi sakın bir şekilde bu iltifatı nezaketle kabul ediyor.

"Bu Beatrix Madden, Flip'in kız kardeşi. Finansal planlamacıdır, ama aynı zamanda ekibimizden birkaç kişiye yemek hazırlar. Dengeli beslenme konusunda bir sihirbazdır ve ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız," diyorum.

"Oh, bunu çok sevdim! Harika!" diyor Scarlet.

Rix kızarır ve iltifatı eliyle savuşturur. "Bu benim için bir eğlence. Sizinle tanışmak çok güzel. Büyük hayranınızım. Hem de çok büyük. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama zorlanıyorum. Etrafında bu kadar hokey yıldızı varken bir kızın duyarsızlaşacağını düşünürsünüz, ama görünüşe göre öyle değilmiş."

Scarlet gülüyor. "Anlıyorum! Geçen yıl ödül töreninde hayran olduğum aktörü gördüğümde neredeyse bayılacaktım."

"Hepimizin bir hayali var, değil mi?" Rix ve Scarlet birlikte gülerler.

Son tanıtımı yaparken boğazımdaki kocaman yumruyu yutuyorum. "Ve bu da Roman'ın kızı Peggy." Bana ne oluyor bilmiyorum, ama bu durum çok rahatsız edici.

"Hammer. Ben Hammer. Babamın ailesi hariç çoğu kişi bana Hammer der," diye düzeltir.

"Oh! Hammerstein'in kısaltması olan Hammer gibi mi, çünkü hokey oyuncularıyla çevrili bir ortamda büyüdüñ?" diye sorar Scarlet.

"Temelde, evet." Peggy'nin gözleri Scarlet'in kolumu okşadığı yere kayar. "Sen ve Hollis eskiden çıkmıyor muydunuz?"

Scarlet'in gözleri şaşkınlıkla parlar, ama çabucak toparlanır. "Öyleydi." Kolunu koluna geçirir ve yanağını pazıma yaslar. "Ama ben genç ve aptaldım ve sahip olduğum şeyin ne kadar değerli olduğunu anlamadım. O kaçan kişi."

"Ve şimdi buradasın. Toronto'da. O da burada." Peggy'nin sesi neredeyse robot gibiydi.

Bu daha garip olamazdı.

"Öyleyim." Gülümsemesi yumuşak ve umut dolu. "Kaderin bir cilvesi gibi geliyor."

"Evet. Kesinlikle." Peggy başını sallamaya devam ediyor, sadece benim fark edebileceğim şekilde gülümsemesi gerginleşiyor ve ekliyor: "Özellikle de ikiniz de bekarsınız ve yeni bir ilişkiye hazırsınız."

"Bu adamı tekrar piyasadan çekmekten çekinmem." Scarlet kolumu sıkıyor.

Ya da belki daha da garip hale gelebilir. Bu anı bitirmek için bir şey söylemek üzereyken Hemi'nin gözüne takılıyorum.

Hemi bana, Scarlet'e, sonra da dudaklarına yapıştırılmış gibi sert bir gülümsemeyle duran Peggy'ye bakıyor. "Tuvalete gitmem lazım. Hammer, gel benimle." Hemi kolunu Peggy'nin koluna takıyor. "Bizi bir dakika izin verir misin? Seninle tanışmak çok güzeldi, Scarlet. Umarım yakında başka bir maçta görüşürüz."

"Kesinlikle. Mümkün olduğunca çoğuna katılmayı planlıyorum."

"Harika." Hemi parmağını kıvrarak el sallar ve Peggy'yi tuvalete doğru yönlendirir.

Rix utanır ve Scarlet'e döner. "Seninle tanıştığı için çok heyecanlıydı. Ve gergindi. Sen onun hayallerindeki tek boynuzlu atısın." Kızların peşinden koşar.

Scarlet bana anlamlı bir gülümseme attı. "Sanırım biri sana biraz aşık olmuş."

Gülüyorum, ama kusacakmışım gibi hissediyorum. "Peggy bizim aileden sayılır."

Göğsümü okşadı. "Senin için belki. Kaç yaşında?"

"Yirmi." Neredeyse yirmi bir. Yirmi bir olması, onunla ilgili rüyalar görmemin ne kadar uygunsuz olduğunu değiştirmeyecek. Özellikle de son zamanlardaki rüyalar.

Dudaklarını ısıyor. "Biz çıkmaya başladığımızda ben de o yaştaydım. Seni bırakmakla çok aptallık ettim."

"Gençtik." Boğazımdaki o korkunç yumru büyümeye devam ediyor. "Ve haklıydın, bu ilişki yürümezdi. Ülkenin iki ucunda yaşıyoruz."

"Ama geriye dönüp bakınca." Gülümsemesi yumuşar ve özür diler gibi olur. "Olayları ele alış şeklimden pişmanım."

"Olan oldu artık." Aslında öyle değil. Scarlet ile olanlar, ilişkilerimi etkileyen bir dalga etkisi yarattı. Son yedi yılda sadece bir kez, birkaç aydan fazla süren bir ilişkim oldu. Diğerleri gibi, o da alevler içinde yok oldu. Sadece biraz daha acı vericiydi.

Kafasını eğdi. "Öyle mi gerçekten?"

"Çok uzun zaman önceydi, Scarlet."

"Belki bir kahve içmeye gidebiliriz. Özür dileme fırsatı bulmak isterim. Seni incittiğimi biliyorum."

"Deplasman maçlarım var." Acı verici konuşmalardan kaçınmaya çalışıyorum, özellikle de kafam karışık ve kariyerim belirsizken.

"Döndüğünde o zaman. Ben birkaç ay burada kalacağım." Kolumu sıkıyor. "Sadece bir düşün, tamam mı?" Yanağıma bir öpücük konduruyor ve Candice ile birlikte sabah erken saatte sette olmaları gerektiği için izin isteyip ayrılıyorlar.

Shilpa ve Ash masanın önünde dururlar. "Gözlerim beni yanıltmıyor mu, yoksa az önce Scarlet Reed ve Candice Claymore ile mi konuşuyordun?" diye sorar Shilpa.

"Hayal görmüyorsun." Viski bardağımın kalanını bir dikişte içiyorum.

"Davet mi edildi yoksa öylece mi geldi?" Shilpa insanları okumakta biraz fazla iyidir.

"Geldi."

Hımm diye mırıldanır ama başka bir yorum yapmaz.

"Yarın sabah yogaya gidiyor muyuz?" diye sorar Ashish.

"Evet." Fizik tedavi uzmanım ve kiropraktörümün önerisi üzerine isteksizce rutine ekledim.

"Harika. Ben de senin yoluna gelirim." Shilpa'nın kolunu sıkıca tutar. "Gitmeye hazır mısın, aşkım?"

"Hazırım." Onu yanağından öper.

İyi geceler dileyip kol kola ayrılırlar. Bazen onların kolay kurdukları bağları kısıkanıyorum. Her zaman birbirlerine o kadar bağlılar ki, sanki kendi evrenlerinin dışındaki dünya önemsizmiş gibi. Kızlar birkaç dakika sonra geri dönüp eve gideceklerini söylerler. Şaşırtıcı bir şekilde, Flip bu gece kimseyi almaz. Belki de yeni bir sayfa açıyordur. Dördümüz Uber'e binip eve gideriz.

"Hammer bu gece neyin nesi vardı? Kendinde değil gibiydi," diyor Tristan.

"Ben de öyle düşündüm." Roman endişeli bir baba ifadesiyle bakıyor. "Belki de hayranlık duymuştur?"

"Muhtemelen. Rix, neredeyse altını ıslatacaktı dedi," diyor Tristan.

"En sevdiği aktris olduğu için mantıklı," diye ekliyor Flip.

Ben sessiz kalıyorum.

Penthouse katına çıkarken Roman kollarını kavuşturur. "Scarlet seni gördüğüne sevindi gibi görünüyordu."

"Evet."

"Seni tekrar görmek istedi mi?"

Alt dudağımı ovuşturup başımı salladım.

"Gitmelisin. Artık her şey farklı, Holl. O daha büyük, daha olgun, sen de öyle."

İç çekiyorum. "İlk seferinde yürümediği bir neden var." Ve kafamda yer kaplamaması gereken biri şu anda orada bedavaya yaşıyor.

"Çünkü ikiniz de temelde çocuktunuz. En azından onunla bir kahve iç. Havayı temizle. Bunca yıldır taşıdığın yükün bir kısmını bırak. Ondan beri ciddi bir ilişkin olmadı. Bu bir şey ifade ediyor olmalı."

Gözlerimin arasını ovuşturuyorum. "Evet, kalp kırılmasından hoşlanmadığım anlamına geliyor."

"Bir düşün, Hollis. Mutluluğu ve hayatında birinin olmasını hak ediyorsun. Belki de o kişi odur."

Öyle olduğunu sanmıyorum, ama rüyalarımın çıkmayan kişi de benimle birlikte olabilecek biri değil. "Belki."

BÖLÜM 7

HAMMER

HOLLIS

Birazdan anahtarla uğrayacağım.

Cevap yazmaya cesaretimi toplamadan önce, mesajı makul olmayan bir süre boyunca izliyorum. Hollis'i görmek istiyor muyum? Evet ve hayır. Onun çekiciliğini kesinlikle görmek istiyorum. Ve onu özlüyorum. Sadece gülümsemesini, diğer herkese karşı çok kaba davranırken Postie ve Malone'a karşı ne kadar tatlı olduğunu ya da bana Prenses dediğinde yüzünün yumuşamasını özlemiyorum. En çok da eskiden her şeyin ne kadar kolay olduğunu özlüyorum. Hokey, okul, dersler ve mezuniyetten sonra beni heyecanlandıran şeyler hakkında konuşmayı özlüyorum.

Bir yanımda her şeyin eskisi gibi olmasını isterken, diğer yanımda istemiyorum. Bu yeni versiyon garip ve rahatsız edici, ama aynı zamanda farklı bir şey gibi de hissettiriyor.

Ancak bunun tamamen benim kafamda olup olmadığını bilemiyorum.

Bu yüzden, Hollis'i ne kadar çok istesem de, onu üç boyutlu olarak görmekle birlikte gelen tüm duygularla uğraşmak istemiyorum. Scarlet ile tanıştığımdan beri onu tekrar kaçınıyorum. Bu konuda çok garip davrandım. Son iki gecedir, grup çalışması toplantıları olduğunu söyleyerek babamla akşam yemeğini reddettim. O anlayışlı davrandı, ama ben yine de kendimi berbat hissediyorum. Ondan bir şeyler saklamakta hiç iyi olmadım, ama şu anda duygularımı nasıl dürüstçe ifade edeceğimi bile bilmiyorum.

Kafam o kadar karışık ki, bir mesaj yazmak bile sonsuza kadar sürüyor.

AURORA

Babamın evine bırakabilirsin.

Kapı çalındığı anda gönder tuşuna bastım.

HOLLİS

Şu anda buradayım, yani...

Omuzlarım çöküyor ve midem birkaç takla atıyor, güvenlik mandalını çevirip kapıyı açıyorum. Onu koridorda, lacivert takım elbise giymiş, muhteşem görünümlü bir şekilde gördüğümde kalbimin hızlanmasından nefret ediyorum. "Merhaba." Gülümsüyorum, ama zoraki bir gülümseme.

Gözleri üzerimde dolaşıyor, gömleğimde durduktan sonra yüzüme yükseliyor, bir kaşı kalkık. "Selam."

Kahretsin. Sütyen giymemişim. Kapıdan girer girmez çıkardım çünkü balenli sütyenler kabus gibidir. Şu anda ince bir tişört giyiyorum. Göğüs uçlarımla ona selam durma ihtimali yüzde elli. Elimi uzatıyorum. "Özel bir talimatın var mı?"

Açık avucuma bakıyor ama anahtarlığını içine bırakmak için harekete geçmiyor. "Bir saniye içeri girebilir miyim?"

"Tabii." İsteksizce geri çekiliyorum. Kokusu çok güzel. Tıraş losyonu, vücut şampuanı ve kalın, koyu renkli, dalgalı saçlarını düzeltmek için kullandığı ürün gibi. O yokken onun sweatshirtlerini koklamak için sabırsızlanıyorum. *Cidden yardıma ihtiyacım var.*

"Rix evde mi?"

Kafamı sallıyorum. "Tristan'ın evinde. Muhtemelen son bir kez sevişiyorlardır." Tüylerim diken diken oluyor, çünkü ne halt yiyorsun sen? "Üzgünüm. Son cümleyi söylemem gerekmezdi. Bu zaten belli."

O başını sallar, gözleri daireyi dolaşır. Bakışları kanepede durur. Sütyenim koltuğun koluna asılıdır. "Hoodie falan giymek ister misin?"

Hollis'i gördüğüm için aptalca mutlu olan meme uçlarımla saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Gerek yok."

Hiç de iyi değilim. En azından benim için, Hollis'e karşı çok fazla hislerim olduğu apaçık ortada. Bu hisler gerçek, rahatsız edici ve başımın belası. En kötüsü de

"eğer işler farklı olsaydı" dediği cümleye ve beni hayal etmekten vazgeçemediğini itiraf etmesine takıntılı olduğum. Kafamda, bizi bir ilişkiye dönüştürdüm. Bir çift. Erkek arkadaş ve kız arkadaş. Hatta karı koca. Utanç verici.

Çenesi seğiriyor. "Bugün okula böyle mi gittin?"

Kaşlarımı çattım. "Evet. Neden?" Kısa bir tişört, bol kot pantolon ve kapıdan girene kadar sütyen giyiyordum. Üstüne bir de kapüşonlu sweatshirt, ceket, bere ve atkı giydim çünkü kış ve donmaktan nefret ederim.

Burun delikleri genişledi. "Şubat ayındayız. Donabilirsin."

"Sen kaç yaşındasın? Seksen mi? Ben kendi dairemdeyim. Derslerimin yarısı Sahra Çölü'ne gitmek gibi, diğer yarısı ise buz dolabının içi gibi, bu yüzden ona göre giyiniyorum. Ne giydiğim ve nerede giydiğim seni ilgilendirmez, Hollis Baba." İlk yaptığı şeyin bir tür baba tarzı yargılama kartı çekmek ve beni lanet olası küçük bir kız gibi hissettirmek olması beni öfkeliyor. Ki ben öyle değilim. Ben bir kadını ve başka türlü muamele görmeyeceğim.

Gözlerinin kararması ve dudaklarının kıvrılmasıyla omurgamdan bir heyecan geçiyor.

"Bu aralar gerçekten sinir bozucu davranıyorsun," diye homurdanıyor.

"Bu ne demek şimdi?" Benim kıyafetimi yargılayan o. Sanki hakkı varmış gibi.

"Siktir." Elini saçlarının arasından geçirir. "Yine benden kaçınıyorsun."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Evet, inkar nehrine dalıyorum.

"Çünkü son iki gecedir akşam yemeğine gelmedin."

Bu, eğer bunu biliyorsa, babamın evinde olduğu anlamına geliyor.

"Meşguldüm." *Senden kaçıyordum.*

"Deplasman serisi öncesinde babanla akşam yemeğini hiç kaçırmazsın," diye işaret ediyor.

Gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için elimden geldiğince hızlı bir şekilde duvarlar örüyorum. "Her şeyin bir ilki vardır, sanırım."

Anahtarlığını parmağında çeviriyor. "Kedi kameraları hakkında konuşmamız lazım."

"Ne olmuş onlara?" Onları her düşündüğümde biraz terliyorum.

"Onlar senin için sorun değil mi, yoksa kapatmamı mı istersin?"

"Çünkü kapatırım. Hiç rahatsız olmanı istemem." "Sorun yok."

"Emin misin? Geçen sefer onlardan bahsetmeyi unuttuğum için kendimi kötü hissediyorum."

"Artık biliyorum. Evcil hayvanlarını izlemek için benim iznimi almana gerek yok." Ama sanırım artık beni de izleyebilir. Bu düşünce omurgamda hafif bir ürperti yaratıyor.

"Öyle değil..." O içini çeker. "Sana ne olduğunu bilmiyorum ve benimle konuşmazsan bunu düzeltemem."

"Bir şey yok." Sanki göğsümdeki acıyı dindirebilecekmiş gibi kendimi sıkıca kucakladım. İşe yaramadı.

"Yalancı," diye karşılık verdi.

Onun yanında olmak, kırılmaz bir cam vitrinin arkasından en sevdiğim pastayı seyretmek gibi. Onunla konuşmayı ve eskisi gibi takılmayı özlüyorum. Onu sandığımdan daha çok istiyorum. Ama ona sahip olamam. Scarlet zaten ona sahip. Ve onu geri istiyor. Ama bunların hiçbirini itiraf edemem. Bu aşağılanmaya asla dayanamam. "Öyle değilim."

"Öylesin." Mutfağın bir ucundan diğer ucuna kadar yürüdükten sonra önümde durur. "Bu Scarlet ile mi ilgili?"

"O, 'kaçan kişi' yorumuyla tekrar şansını denemeye oldukça istekli görünüyor." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

O, volta atmayı bırakıp bana dönüyor. Ama ona bakamıyorum. Yüzündeki ifadeyi göremiyorum çünkü kendimi çok açık hissediyorum.

"Scarlet'le aramızda hiçbir şey yok," diyor yumuşak bir sesle.

Tam da duymak istediğim şey, ama bunu söyleme nedeni benim istediğim şey değil. Gözlerimi onun parlak siyah ayakkabılarına sabit tutmaya çalışıyorum, ama gözlerim kalkıyor ve onu izlemeye başlıyor. Geçen yıl doğum gününde ona verdiğim kravatı takıyor. Bu bizim geleneğimizdir — ben her zaman onun doğum gününde ona kravat alırım, o da bana her zaman komik çoraplar alır. Bu kravat hem komik hem de tam ona göre. Üzerinde muz ördeği var, ki o da

kravat takıyor. Aptal tohumlar, gözlerim onun gözlerine ulaşana kadar, umut dolu minik tomurcuklarla patlıyor.

Bana acı dolu bir bakış atar ve aramızdaki mesafeyi işaret eder. "Ama burada da hiçbir şey olmuyor."

Yüzündeki yalanı *görebiliyorum*. Bu olayın en kötü yanı da bu. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Belki de fazla iyi. Onun inkârı, sanki göğsümün içine uzanıp kalbimi söküp çıkarmış gibi hissettiriyor. Kafam karışık, incinmiş ve kızgınım, çünkü burada bir şeyler olduğu çok açık. Belki o istemiyor, ama son zamanlarda baş başa kaldığımız her an çekiciliğin ağırlığını hissediyorum. O yokken yatağında yaptıklarımı itiraf ettiğimde hissettim, geçen hafta beyin sarsıntısı geçirdikten sonra onu kontrol etmeye gittiğimde de hissettim. Ve şimdi de hissediyorum.

"Eğer işler farklı olsaydı" derken ne demek istediniz? Çenesi gerildi.

"O konuya girme, Prenses."

En sevdiğim lakabımı bir emirle birleştirmesinden nefret ediyorum. Beni düğmeye basmakla suçlayacaksa, ben de onun lanet düğmelerine basmak için elimden geleni yapacağım. "Bunu söyleyen sensin. Ben sadece açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Elini saçlarında gezdirir. "Baban benim en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım."

O saçma umut tomurcuğuna ışık parlıyor. "Ya öyle olmasaydı?" "Hâlâ üniversitedesin."

"Birkaç ay daha." Bu konuda tartışmak beni aptal ve zavallı hissettiriyor, ama burada yalnız olmadığımı, aramızdaki bu yeni gerginliği hayal etmediğimi doğrulamak istiyorum.

"Yirmi yaşındasın ve önünde koca bir hayat var." Sesi alçak, sert, ama sözleri prova edilmiş gibi, sürekli tekrarladığı bir mantra gibi geliyor.

"Yine de hala beni hayal ediyorsun." Sözler ağzımdan çıkmadan önce geri alamıyorum.

Gözleri parladı. "Sen nasıl..."

Yüzündeki ifade değişir ve yanlış düğmeye bastığımı anlarım. Özür dilemek için ağzımı açarım ama o sözümü keser. "Seninle bu oyunu oynamayacağım. Söylediklerimi yanlış anladıysan özür dilerim ama ne düşünürsen düşün..." Arazdaki mesafeyi işaret eder.

"...bu olmayacak. Asla. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, ikimiz için de o kadar kolay olacak."

Aağılanma hızlı ve keskin. Gğsüm öküyor gibi hissediyorum. Kendimi toparlamam lazım, ama gözlerim yaşlarla doluyor ve enem titriyor. "Anladım." Sesim atlıyor.

"Lütfen ağlama." Yaklaşır ve eli görüş alanımın kenarında belirir, parmakları bir anlığına çenemin kenarına dokunur. O dokunua yaslanmak isterim, ama bunun nedeni tamamen yanlış, özellikle de sonra söylediğı şey yüzünden. "Bunun ne kadar imkansız olduğunu bilmelisin."

"Yapma." Elini itiyorum. "Beni yatıştırmaya alışma."

O kadar kararsız görünüyor ki, sanki bu konuşma ona acı veriyor.

Buna dayanamıyorum. Ne kendi duygularıma, ne onun varlığını kabul etmemesine, ne de bunun neden işe yaramayacağına dair meşru nedenlere. "Haklısın, hiçbir şey yok. Bu hiçbir şey." Ona elimi sallayarak reddediyorum.

"Dinle, bu öyle değıl..."

"Scarlet'e kesinlikle bir şans daha vermelisin. Hala ilgilendiğı çok açık." Başka biriyle birlikte olursa, belki onu istemekten vazgeçerim. "Siz ikiniz birbirinize yaklaşıyorsunuz." Ve öyle de olurdu. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Onun dünya tecrübesi benimkinden çok daha fazla. Yine de, bunu yüksek sesle söylemek midemi bulandırıyor. "Neyse, gitmelisin."

Birkaç saniye daha orada durduktan sonra içini çekip anahtarlığı tezgahın üzerine bıraktı. "Seni önemsiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Bunu duymak durumu daha da kötüleştiriyor. Beni yatıştırıyor, nazikçe reddediyor. Sözlerle söylemeden, benim hislerim ne olursa olsun, onun hislerinin aynı olmadığını söylüyor. Her zaman olacağını bildiğim, ama asla duymak istemediğim reddedilme. "Lütfen, git." Başımı geriye eğiyorum ve gözyaşlarımdan akmaması için kendimi zorluyorum.

Neyse ki, Rix kapıdan içeri daldı. "Kızım, Tristan az önce vajinamı kırdı galiba... Oh, merhaba Hollis."

"Merhaba, Rix."

"Tris ve Roman lobide seni ve Flip'i bekliyorlar." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder, bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

"Şimdi aşağı iniyorum." Bana döner. "Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Evet." Zorla gülümserim.

Rix, o gidene kadar bekler ve sonra fısıldar, "Gergin görünüyordu."

"Dondurma yemem lazım. Ve kızlar arasında vakit geçirmem lazım," diye patladım. Ve hemen gözyaşlarına boğuldum.

Rix bana sarılır. "Ne oldu öyle?" "Hiçbir şey. Adet dönemim başladı."

"Yalancı olma. Adetin geçen hafta oldu." Geri çekilir ve yüzünde empati dolu bir ifade belirir.

Bu da beni daha çok ağlatıyor.

BÖLÜM 8

ÇEKİÇ

"İçkisini doldurmak isteyen var mı?" Oturma odasına taze bir şişe prosecco ve bir şişe köpüklü şarap getiriyorum.

Herkes bir ağızdan cevap veriyor.

Odayı dolaşarak bardakları uygun içeceklerle dolduruyorum. Hemi, Tally, Shilpa, Rix ve Dred bu akşamki maçı izlemek için buradalar. Kafamdaki tüm endişelerden uzaklaşmak için iyi bir fırsat.

"Maç iyi başladı," diyor Hemi. "Roman bu gece kalede harika oynuyor," diye ekliyor Shilpa.

"Bu maç için endişeliydi, bu yüzden sorunsuz oynadığına sevindim." Hedefi her zaman zirvede bitirmektir ve şu ana kadar bunu başardı.

"Atıştırmalıklarımız nasıl? Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Masayı gözden geçiriyorum. "Cipsleri doldurmam mı gerek?"

"Oturup beş dakika dinlenmelisin." Rix yanındaki kanepelere hafifçe vurur.

Şişeleri buz kovasına koyup, teklif edilen koltuğa oturuyorum. Kamera, Hollis'in ağız koruyucusunu çiğnediği bankın üzerine kayıyor. Prosecco'yu büyük bir yudumla içiyorum ve maç reklam arasına girdiğinde rahatlıyorum, çünkü gözlerimi ekrandan ayıramıyorum.

Televizyonun sesini kapatıyorum. "Dans yarışması nasıl gidiyor, Tally?"

"İyi. Karmaşık bir rutin ama başarabilirsek, son yılımı harika bir şekilde bitirmiş olacağım."

"Başaracaksın, çok azımsın," diyor Hemi gururla.

"Dans takımında ilgilendiğin bir erkek var mı?" diye sorar Dred.

Tally gülüyor. "Çoğunlukla bu çocuklar birbirleriyle ilgileniyorlar. Ama dürüst olmak gerekirse, geçen yıl benim ana grubumdaki iki kişi çıkmaya başladı, sonra bir drama yaşandı ve ayrıldıklarında ortam çok garip oldu. Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz, bu yüzden hepimiz birbirimize yakınız ve bu cazibeye kapılmanın ne kadar kolay olduğunu anlayabiliyorum, ama sonuçları herkes için çok kötü oluyor."

"O garip durumu anlayabiliyorum," diyor Rix.

"Muhtemelen bu yüzden Roman sana sürekli oyuncularla çıkmamanı söylüyor," diyor Hemi gülerek.

"Evet, o da bir parçası." Prosecco'ndan bir yudum daha alıp yanaklarıma yayılan kızarıklıkla mücadele ediyorum. Oyunculardan birine ilgi duymak yeterince kötü olurdu, ama Hollis'e duyduğum bu şey tamamen farklı bir boyutta. "Çoğunlukla benim normal biriyle birlikte olmamı istiyor, böylece hayatım istikrarlı olsun diye. Bunu anlıyorum, ama diğer yandan normal erkekler benim hayatımı gerçekten anlamıyor. Sizin gibi benim için orada olacak birini istiyorum." Ve o kişinin Hollis olmasını istemekten vazgeçmeliyim.

"Bu iki yönlü bir şey, değil mi?" Dred, örgü iğneleri birbirine hoş bir ses çıkararak birbirine çarparak düşüncelere dalıyor. Çalıştığı kütüphaneye sık sık gelen evsizler için bere örüyor. O harika bir insan. "Sen hepimizin yanında olursun."

"Ve sen de benim için gerçekten yanımda oldun." Rix koluma sarılır. "Sen çok havalısın bebeğim," der Hemi.

"Aynen," diye onaylar Shilpa.

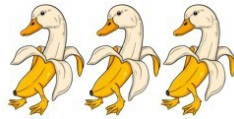
"Sert kızlara." Hemi kadehini kaldırır ve hepimiz onu taklit ederiz.

"Sert Kızlar Tugayı tişörtleri yaptırmalıyız," diye düşünürüm.

"Tasarımlarını yaptıracağım," diye cevaplar Hemi.

"Kendi takımımız olacağız," diyor Tally gülümseyerek. "Resmi olarak."

"Evet, olacağız."

Prosecco sayesinde yarı sarhoşum ve Hollis mesaj attığında uyku şortumu giymekte zorlanıyorum.

HOLLİS

Selam, kontrol ediyorum.

Çocukları beslemeyi unuttum. Sabaha kadar bekleyebilirler, ama bu durumda Postie'nin Hollis'in yatağına öfkeyle kakasını yapma riski artar. Pijama sorununu halledip telefonu elime alıp koridora çıkıyorum. Rix'in kapısı kapalı ve ışığı sönük. Durup alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. Bir yanım onun yedek yatak odasını kullanıp yaramazlık yapmak istiyor.

Yatak odama geri dönüp Batdick'i çantama koyuyorum, ayağıma kabarık terliklerimi giyiyorum ve Hollis'in anahtarlığını alıp daireden çıkıyorum. İki dakika sonra, onun penthouse dairesine giriyorum. Oturma odasını tek bir ışık aydınlatıyor. Tahmin ettiğim gibi, yatak odasının kapısını kapatmayı unutmuş. Çantamı odasının dışındaki koridora bırakıp içeriye bakıyorum. Postie ve Malone yastığının üzerinde birbirlerine sarılıp yatıyorlar.

Odayı kedi kamerası için taradım. Kamerayı yatağının karşısındaki şifonyerin üzerinde gördüm. Küçük bir kitap yığınının ve yeğeninin çerçeveli pastel boya çiziminin yanında duruyordu.

Midem bulanıyor ve ağzım kuruyor. Kamera, yatağı ve koridora açılan kapıyı mükemmel bir şekilde görüyor. Videoyu izlemeden sildiğini söylediğinde ona inanıyorum. Hollis onurlu ve kurallara uyan biridir. Fizik tedavi uzmanı ona yarım saat sıcak küvette oturmasını söylerse, zamanını ayarlar. Takım doktoru yağsız protein alımını artırması gerektiğini söylerse, Rix'e bu hedefe ulaşmak için yemeklerini özel olarak hazırlar. Ama keşke bir kez olsun kurallara uymayı bırakıp videoyu silmek yerine *izleseydi*.

Postie gerinir, Malone'un kuyruğu seğirir. Onlardan kameraya bakarım. Saat geç oldu. Hollis muhtemelen yatakta, çoktan uyumuştur. Bir iki dakika kediciklere katılsam ne zararı olur ki? Onlara atıştırmalık vermeden önce, özledikleri sevgiyi gösteririm. Hollis'in yastığını koklarım. Hatta belki de yedek yatak odasında kendimi tatmin etmek için birini çalarım. Yatağa tırmanırım. Malone başını kaldırır ve Postie bana kafa atar.

"Merhaba çocuklar. Sevgi ve ödöl için bu kadar geç kaldığım için üzgünüm." Çenelerinin altını kaşıyorum.

Telefonum, çantamın içinde saklı olduğu koridordan titriyor.

Onu görmezden geliyorum.

"Babanı özlüyor musun?" Başımı yastığa yaslayıp derin bir nefes alıyorum. Hayal kırıklığına uğramadım. Hollis'in tıraş losyonu kumaşa sinmiş.

Telefonum tekrar titriyor. Ve tekrar.

Postie yatağın ucuna koşar ve yere atlar. Malone göğsüme tırmanır ve çeneme kafa atar.

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer bir arama.

"Hadi ama dostum, muhtemelen baban yine yatağına girdiğim için kafayı yiyor." Onu göğsümden indirip yatağın kenarına yuvarlanıyorum ve ayağı kalkıyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve birdenbire endişeleniyorum. Neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Belki incindiğim için? Belki bir uçak yolculuğı uzakta olduğu için bu konuda hiçbir şey yapamadığı için?

Arama sona eriyor ama birkaç saniye sonra tekrar başlıyor. İkinci çalınıştta cevap veriyorum.

"Sınırı zorluyorsun," diyor Hollis telefonda homurdanarak.

Onun boğuk ses tonu her şeyi gerginleştirir. "Sadece çocukları okşuyordum." *Ve yastığını kokluyordun.* "Yatak odanın kapısını kapatsaydın, onları yataktan çıkarmak için ödöl vermeden önce onlarla kucaklaşmak zorunda kalmazdım."

"Ödülleri sallarsan koşarak gelirler," diyor. "Görünüşe göre kamerada mikrofon var."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve mutfağı doğru yöneliyorum. "Tamam, peki." Onu hoparlöre alıp telefonu tezgahın üzerine koyuyorum, çocuklar ise ödöllerini heyecanla bekliyorlar.

"Bunu sana söylediğıme pişman olacağım," diye mırıldanır.

"Bana haber vermeden evine kedi kameraları yerleştiren sensin, Hollis." Karşımda olmadığında onu zorlamak daha kolay.

"Benim yatağımda mastürbasyon yapan sensin," diye karşılık verir.

Bütün vücudum gerildi. Keşke *mastürbasyon* kelimesini söylediğini kaydetseydim. "Bunu bir daha konuşmayacağımızı sanıyordum."

"Yine de orada, neredeyse *hiçbir* şey giymeden, yine içinde yuvarlanıyordun."

Başımı eğiyorum. "Pijama giyiyorum, neredeyse hiçbir şey giymiyorum değil."

"Asansörde de öyle giyinik miydin? Başka kimse seni gördü mü?" diye bağırır. "Erkekler gerçekten iğrenç olabilirler."

Bunun baba tarzı bir azarlama mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamıyorum. "Evet, Hollis. Asansör gece saat 11'de aslında insanlarla doluydu. Hatta, azgın bir rugby takımı da benimle birlikte asansördeydi. İçlerinden birkaçı da çok yakışıklıydı. Numaramı istediler, ben de neden olmasın dedim, değil mi?"

"Şu anda benimle uğraşma, Prenses," diye uyarıyor.

Vajinam heyecanlanır ve kontrolü ele alır. "Yoksa ne olacak, Hollis? Sen Nashville'deyken, ben mutfağında *neredeyse çıplak* haldeyken ne yapacaksın?"

Prosecco'dan yarı sarhoşum. Söylediğim saçmalıkların tek açıklaması bu.

"Sınırlara saygı konusunda bir ders alman lazım, küçük kız."

Mutfak ışığını yakıp buzdolabında kedilerin mamalarını arıyorum. Kızgın, azgın ve adrenalinle doluyum, bu yüzden ellerim titriyor. Kazara kutuyu yere düşürüyorum, bu da Malone'un sıçrayıp koridora koşmasına neden oluyor. Postie o kadar kolay vazgeçmiyor. "Bunu mu yapmak istiyorsun? Bana ders mi vereceksin?" Onu kışkırtmaktan kendimi alamıyorum. Tüm bu zorlamalar muhtemelen başıma bela olacak.

O homurdanır. "Kapıyı kapıları etmeyi etrafta.

Malone'u Malone'u korkutuyorsun."

"Beni pis bir baba gibi gözetlemeyi bırak." Benimki nerede acaba? "

pis..." O öfkelenir. "Ne ne ne yapmaya

başarmaya başarmaya

Peggy?"

"Yatmadan önce kedileri beslemeye geldim. Hepsi bu. Casus kameralarını kullanan ve pijamalarım ile ilgili bana sataşan sensin. Neyi başarmaya çalışıyorsun, Hollis?" Şımarık bir çocuk gibi davrandığımı fark ediyorum — onun beni olmakla suçladığı küçük kız gibi davranıyorum.

Belki de ben ona başka biri olmak isterken, o beni Peggy olarak görmeye devam etmek istediği içindir. İki tabağa da yemek koyuyorum ve Postie önce Malone'un yemeğine uzandığında onu kendi tabağına götürüyorum.

"Sınırlarımı saygı duymanı istiyorum."

Islık çalarak Malone'un adını sesleniyorum, ama gelmiyor. Muhtemelen gürültü patırtım ve yüksek sesimle onu çok korkuttuğum içindir.

"Malone benim yorganımın altında," diyor Hollis.

"Onu almama izin var mı?" Alaycı bir tavırla soruyorum.

"Evet, onu almaya iznin var."

Telefonumu mutfak tezgahının üzerinde bırakıp Hollis'in yatak odasına geri dönüyorum. Malone'u yorganın altından çıkarmak sadece bir dakika sürüyor. Onu bir bebek gibi kucağıma alıp kasesine geri götürüyorum ve arkamdan Hollis'in yatak odasının kapısını kapatıyorum. Postie, beklendiği gibi, iki kasenin de yarısını çoktan yemiş. Malone'un kasesini doldurup Postie'yi okşayarak dikkatini dağıtıyorum, böylece Malone huzur içinde yemeğini yiyebiliyor.

"Peggy?" Hollis'in sesi tezgahdan geliyor.

"Evet." Ben düşmanca davrandığım için, onun şimdiye kadar telefonu kapatmasını bekliyordum.

"Ön holdeki dolapta birkaç kapüşonlu sweatshirt var."

"Henüz gitmiyorum. Ve buraya çıktığımda asansörde kimse yoktu."

"Lütfen bir tane al."

Odayı tarayarak kedi kamerasını arıyorum. Odanın diğer ucunda, televizyonun yanında görüyorum. Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum, ama ön holdeki dolaba gidip çift kapıyı açıyorum. Hollis'in olağanüstü bir ayakkabı ve ceket koleksiyonu var. Kolonyasının kokusunu içime çekince dizlerim titriyor.

Fermuarlı bir ceket seçiyorum, askıdan çıkarıyorum ve omuzlarıma geçiriyorum. Bu, geçen gün yemeğe çıktığımızda giydiği ceket. Kameraya dönüyorum. "Şimdi mutlu musun?"

"Çok." Sesi boğuk çıkıyor.

Odayı geçmeden önce tezgahdan telefonumu alıp, yatak odasının kapısının önüne bıraktığım çantamı alıyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Senin yapabileceğimi söylediğın şeyi." Koridordan geçip yedek yatak odasına doğru ilerliyorum. "Tatlı rüyalar, Hollis." O cevap veremeden telefonu kapatıyorum.

BÖLÜM 9

HOLLIS

İha pişmanlıklar.

Lanet olası kedi kameralarını kapatmadığım için pişmanım.

Peggy'ye yedek odamı kişisel zevk alanı olarak kullanabileceğini söylediğim için pişmanım.

Onu yine yatağımda yakaladığımda onu aramış olmaktan pişmanım.

Ona benim kapüşonlu sweatshirtlerimden birini giymesini söylediğim için pişmanım, çünkü meme uçları iki fener gibiydi ve gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

Ve telefonu yüzüme kapattığında, koridordan yedek odaya doğru kayboluşunu izlediğim için pişmanım.

Ama en çok, telefonu kapattıktan sonra yaptığım şeyden pişmanım.

Deplasman serimizin geri kalanında kedi kameralarından uzak duracağıma yemin ediyorum.

Aslında yapmam gereken şey onları kapatmak. Ama kapatmıyorum ve hareket uyarıları özel bir işkence türü. İmleci kedi kamerası klasörünün üzerine bile getirmediğim için kişisel irademin gücünü kanıtliyorum.

Son olaydan sonra Peggy ile olan mesajlaşmalarım kısa ve öz. Neredeyse resmi. Uzun akşam ziyaretleri ve televizyonda maç izlerken kanepede oturan çocukların fotoğraflarına bakılırsa, Peggy her gün en az bir saatimi benim evimde geçiriyor.

Eve döndüğümde, misafir odası tertemizdi. Ama çarşaf lar değiştirilmişti. Ond an istediğim buydu, bu yüzden kızamam. Ama lanet olsun, bu durum başımı döndürüyor ve hayal gücümün gitmemesi gereken yerlere dalmasına neden oluyor.

Benim anahtarlığımı tezgahın üzerine bırakmış ve Postie'nin en sevdiği ödülleri bitmek üzere olduğunu güzel, düzgün el yazısıyla yazmış. Ayrıca

Rix'ten haftalık yemeklerimi getirmiş, bu yüzden onu bir hafta boyunca sadece Pancake House'da geleneksel yemeğimizde ve iki kez Roman'la birlikte akşam yemeğinde görüyorum. Geçen yıl sakatlanana kadar, ben sadece ara sıra gelirdim. Şimdi onu sadece o zaman görüyorum. O ve ben aynı masada oturduğumuzda, kibar ve arkadaşça davranıyor, ama neredeyse hiç göz teması kurmuyor. En iyisi olsa da, bundan nefret ediyorum. Peggy, aramızda arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu kafasından çıkarmalı. Ben de öyle. Son zamanlarda her konuştuğumuzda, onun beni kızdırmasını umuyorum. Bu da büyük bir sorun.

Şu anda Roman'ın yemek masasında her zamanki yerlerimizde oturuyoruz, Roman başucunda, Peggy ve ben ise karşılıklı oturuyoruz.

"Önümüzdeki hafta sonu ne yapacaksın? Çok ödevin olacak mı?" diye soruyor Roman.

"Her zamanki gibi, siz yokken Postie ve Malone'a bakacağım." Bakışları bir saniye bana kayıyor, sonra tekrar Roman'a dönüyor. "Sakin geçecek. Neden? Ne oldu? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Cumartesi günü Vancouver'da maçımız var ve Tristan, Rix'i maça getirmek için uçuracağını söyledi, böylece en iyi arkadaşı Izzy'yi görebilecek." Kaşlarını çatı. "Adını yanlış mı söyledim?"

"Essie. Evet, Rix dün bundan bahsetmişti." Peggy çatalla havucu dürtüyor.

"Belki sen de gelmek istersin? Son zamanlarda çok çalışıyorsun. Hafta sonu uzaklara gitmek iyi gelebilir, tabii başka planların, randevun falan yoksa." Roman açıkça onu yokluyor.

"Oh, uh, randevum ya da planım yok."

"Peki ya Jameson? Son zamanlarda sana çok mesaj atıyor. Ayrıca normal bir çocuk. Senin için iyi olabilir," diye ısrar eder Roman.

Bu benim için yeni bir haber. Omurgamdan aşağıya doğru keskin bir acı hissediyorum. Onun başka biriyle birlikte olması fikrini hiç sevmiyorum, ama ne bekleyebilirdim ki? Roman'ın kızının hokey oyuncularıyla çıkmasına ilişkin kuralları oldukça açık.

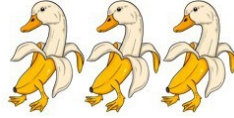
"Birlikte grup projemiz var. Postie ve Malone ne olacak? Onlara kim bakacak?" Gözleri bana çevrildi.

"Yeğenim muhtemelen bununla başa çıkabilir," diyorum ona. "Benim evimde kalmak için bir neden bulmaktan çok memnun olur." İki kız kardeşim var, biri büyük, biri küçük. Aramızda oldukça büyük bir yaş farkı var ve büyük kız kardeşim Emilia'nın Peggy'nin yaşına yakın bir kızı var, küçük kız kardeşim ise okul öncesi çağında bir çocuğu var. Büyük yeğenim üniversitenin birinci sınıfında ve tıp hazırlık okuyor, bu yüzden tek yaptığı şey ders çalışmak. Ayrıca içe dönük biridir, bu yüzden onun için iyi vakit geçirmek, bir arkadaşıyla film izlemek demektir — ya da bu durumda, iki kediyle.

"Belki de önce kontrol etmelisin, emin olmak için?" Peggy, domuz filetosu bir parçasını ağızına atar.

"Sorun değil. Vancouver'a gelmek istersen, çocukların bakımını hallederim." Onun evde yalnız kalmaktansa Vancouver'da yakınımda olmasını tercih ettiğimi kabul etmeyi reddediyorum.

"Kızlarla konuşup planı bir görelim," diyor Peggy gülümseyerek. "Eğlenceli bir hafta sonu olur."

Ertesi hafta sonu, Vancouver'ı ezip geçiyoruz. Neredeyse haksızlık sayılır. Ben iki gol atıyorum, Madden iki gol daha atıyor, Stiles iki asist yapıyor ve Hammerstein onları donduruyor. Müthiş bir zafer. Hemi, kızlar hafta sonu için Tally'yi de getirmiş, bu yüzden otel barında kutlama yapıyoruz.

Essie'nin arkadaşları, yirmili yaşlarındaki bir grup genç gelene kadar her şey yolunda gidiyor. Tristan, Rix'in kişisel koruması gibi davranırken, Roman ve ben Ash, Flip ve Dallas ile takılıyoruz. Shilpa, ailevi bir işi olduğu için hafta sonu gelemedi ve Flip bu gece şaşırtıcı derecede sakin.

Maçtan ve Vancouver'ın nerede hata yaptığını tartışırken, Essie'nin arkadaşlarından birinin Peggy ile konuştuğunu fark ettim. Maçta Toronto forması ve kot pantolon giyyordu. Formayı, atletik vücudunu mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran dar bir gömlekle değiştirmişti

Çene hizasında saçları yüzünü çerçevesiyor ve mükemmel, dolgun dudaklarına dikkat çeken bir parlatici sürüyor. Onunla ilgili tüm bu şeyleri fark etmemem gerekir. Ve kesinlikle o kot pantolonun içindeki poposunun ne kadar güzel olduğunu fark etmemem gerekir.

Daha da kötüsü, Essie'nin bu arkadaşı onun dikkatini çekiyor. Biri yanlarından geçerken elini Essie'nin sırtına koyuyor. Bir şey söylüyor ve Essie başını geriye atıyor, gözleri parlıyor, gülümsemesi genişliyor, kahkahası sıcak. O, onun için gülümsüyor. Onun için gülüyor. Adam ona dokunuyor ve o da buna izin veriyor. Aslında, bu ilgiden hoşlanıyor gibi görünüyor. Tam da olması gerektiği gibi, ama bu beni sinirlendiriyor.

Belki de son deplasman serimiz sırasında aldığım o tek telefon görüşmesinden beri tek gördüğüm şey şekerli gülümsemeler ve aşırı nezaket olduğu içindir.

Eskisi gibi konuşmuyoruz ya da mesajlaşmıyoruz. Bu günlerde bana bakamıyor bile, onu çok sinirlendiriyorum. Mantık olarak bu iyi bir şey ama onu incittiğim için kendimi iyi hissetmiyorum. O odanın diğer ucunda olmasına rağmen onu bu kadar özlemekten nefret ediyorum, artık kontrol edemediğim düşüncelerim olmasından nefret ediyorum. Onu görme şeklimdeki değişiklik beni içten içe yiyor. O, sahip olamadığım tek kadın.

Kapatmayı bilmediğim bir kapıyı asla açmamalıydım. Ve o cümle — "*eğer işler farklı olsaydı*" — aptalca yüksek sesle söylediğimden beri kafamda dönüp duruyor.

Eğer beş yaş daha büyük olsaydı, hala üniversitede okumuyor olsaydı, en iyi arkadaşımın lanet olası *kızı* olmasaydı. Eğer ondan on yıldan fazla büyük olmasaydım ve bir damperli kamyonu dolduracak kadar ilişki yüküm olmasaydı. Ama tüm bunlar gerçek. Ne yazık ki, bu, ona dokunduğu, onu güldürdüğü ve gülümsettiği için o çocuğun dişlerini dökmek istememi engellemiyor. Her erkek onun ilgisini çekebilse kendini şanslı sayardı. Ama ben o çocuğun değil, benim olmasını istiyorum.

"Hollis, iyi misin dostum?"

Bakışlarımı masaya geri çeviriyorum.

"İyi misin?" Roman'ın gözleri, şu anda bardak altlığını yumruklayan elime düşer.

Onu kucağıma bırakıp, bardak altlığını yere düşürüyorum. "Ben iyiyim."

Roman şüpheli bir ifadeyle bakıyor. "Belki de yarın uçmadan önce jakuziye girmeliyiz."

Tabii ki bunun ağrı ile ilgili olduğunu düşünüyor. Çoğu zaman maç sonrası ağrılarımı başa çıkabiliyorum. Sıcak küvette veya saunada çok zaman geçiriyorum ve daha da fazla zamanımı dizimi esneterek geçiriyorum. Tüm antrenmanlar, eğitimler ve pratiklerin yanı sıra, takımdaki diğer herkesten en az iki saat daha fazla kondisyon çalışması yapıyorum. Ama tekrar buz pistine döndüm, bu yüzden ekstra çalışmayı göze alacağım. "Evet. Muhtemelen iyi bir fikir."

Roman'ın arkasından, adamın Peggy'nin saçını kulağının arkasına koymasını izliyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan buradan gitmem gerek. Mesela onun tüm parmaklarını kırmak gibi. "Ben bu gecelik bu kadar. Uyandığında bana mesaj at, tamam mı?" İçkimin kalanını bir dikişte içip koltuktan kalkıyorum.

"Ben biraz daha kalacağım," diyor Roman.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Sabah görüşürüz."

Hemi ve Essie, kızların yanından geçerken Tally'nin yanına geçiyorlar, bu iyi bir şey. O hala on yedi yaşında ve ona göz kulak olmaları gerekiyor. Peggy, barın önünden geçerken gözlerini bana çeviriyor. Gülümsemiyor, duştan çıktığımda sadece havluyla örtünmüş halimi gördüğü günkü gibi bana bakmıyor. Şaşırmıştı, evet, ama başka şeyler de hissetmişti. *İstememem veya sevmemem gereken şeyler, ama seviyorum.*

O sabah daha erken bir uçağa binmemiş olsaydık, her şey yine aynı olur muydu? Ben yokken yatağımda neler olduğunu bilemezdim. O görüntü beynime kazınmazdı ve ona kesinlikle yedek yatak odamı teklif etmezdim.

Peggy ile flört eden adamla kısa bir göz teması kuruyorum. Ağzı açık kalıyor ve ona bir şey sormak için eğiliyor. Peggy elini adamın koluna koyuyor ve başını sallıyor.

Asansörlere doğru ilerlemeye devam ediyorum. Kapılar açıldığında ve kimse bana katılmadığında minnettar oluyorum. Odama varır varmaz takım elbisemi çıkarıp eşofmanımı giyiyorum. Terli ve heyecanlıyım. Yarın Winnipeg'e giden uçağa bineceğiz ve Peggy eve dönecek. Onu tekrar görmeden önce iki günüm daha var.

Kendi evimizdeyken daha kolay olmalı. Essie'nin arkadaşları onunla flört etmediklerinde. *En azından bu gece olacak olan tek şey bu*, diyorum kendime. Sadece zararsız bir flört. Bu adamla çıkmayacak. Ama eninde sonunda biriyle çıkacak. Aşık olacak. *Ama o kişi ben olmayacağım*.

Oda içinde dolaşıyorum, başım dönüyor. Böyle hissetmeye hakkım yok. Hiçbir şekilde hissetmeye hakkım yok. Onun yaşında, onun üniversitesine giden biriyle çıkması iyi olurdu. Hem onun hem de benim için daha iyi olurdu. Eğer bir erkek arkadaşı varsa, onu "*bana uygun değil*" yazan kutuya geri koyabilirim.

Yan odada birinin hareket ettiğini duyuyorum. Roman ve ben genellikle aynı odayı paylaşıyoruz, ama bu sefer birbirine bağlı sütlerde kalıyoruz ve maçıdan önce bitişik kapıyı açık bıraktık. Belki de şimdi otelin jakuzisine girmeliyim. Uykuya dalmamı kolaylaştırabilir. Ancak Peggy oturma odasındaki katlanabilir yatakta uyuduğu için, yine de zor olabilir.

Kapıyı kapatmak için kapıya doğru ilerliyorum, ama bir şeyin hareket ettiğini duyuyorum. Peggy. Üstü çıplak. Sırtı kapıya dönük, sütyenini çıkarıyor. Donup kalıyorum, hareket edemiyorum, göz kırpmıyorum, konuşamıyorum. Sütyen kolları boyunca kayıyor ve Peggy onu valizine atıyor, sonra bir tişört alıp başından geçiriyor.

"Neden kapıyı kapatmadın?" Eşikte duruyorum, parmaklarım kapı çerçevesine dolanmış.

O, elini kot pantolonunun düğmesine koyarak dönüyor ve nefesini tutuyor. "Kahretsin. Fark etmedim..." Gözleri göğsümü tararken, dili dudaklarını yalıyor.

Ben gömleksizim. Onun tişörtünde QUEEN OF DREAMS yazıyor. İroni gözümde kaçmıyor.

"Asansöre bindiğimi gördün." Suçlama ve hayal kırıklığıyla doluyum.

Geçen yıla kadar onun hayatının kenarında kalmıştım. O her zaman en iyi arkadaşımın kızı olmuştu. Geçen yıl dizimi sakatladıktan sonra bile, aramızdaki sınırlar hala vardı. Ama sonra onu Terror'un ön bürosunda gördüm ve onun artık bir kadın olduğunu fark ettim. O gün kaderim belli oldu. Ve bu gerçek kafamı karıştırıyor. Olmaması gereken şeyler istiyorum. Beynimden silmem gereken şeyler, ama silemiyorum. Silemem. Silmeyeceğim.

"Neden kapıyı kapatmadın?" Bana doğru yaklaşıırken sesi yumuşaktı. "Kapatabilirdin."

Haklı. Kapatabilirdim. Öyleyse neden kapatmadım? Neden kalbim göğsümde çarparak ve kafamda bir kargaşa varken burada duruyorum? *Çünkü sahip olamayacağım şeyi istiyorum.*

"Roman burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, bu gece kızlarla kalmak istediğim için o dikkatini vermezken gizlice yaklaştım. Ona bir not bırakıyordum."

"Peki ya konuştuğun çocuk? O şimdi nerede?" Bakışlarımı boynunun üstünde tutmaya çalışıyorum.

"Bilmiyorum. Tuvalete gitti, ben de buraya çıktım." Dilini alt dudağına sürtüyor. "Şimdi ben buradayım, sen buradasın ve sinir krizi geçirecekmiş gibi görünüyorsun. Neden bu kadar sinirlisin?" Eli, sanki bana dokunacakmış gibi yükseliyor.

Bu çok kötü bir fikir.

Onun iki elini tutup odasına girdiğimde ne düşündüğümü bilmiyorum. Aramızdaki elektriksel uğultu neredeyse dayanılmaz. İkimiz de yarı çıplakken ona dokunmak tehlikeli. Onu döndürüp duvara sıkıştırmak da öyle, ama yine de yapıyorum — ellerini bırakıp ona yaklaşıyorum. Tek gördüğüm o.

"Neden beni kışkırtıp duruyorsun, Prenses?" Ona biraz mesafe bırakmalıyım. Biraz perspektif kazanmalıyım. Gözleri göğsüme düşüyor. Roman içeri girerse, bu çok kötü görünür. Yine de akıllıca, mantıklı bir seçim yapamıyorum. Ki bu da uzaklaşmak olurdu.

Onun sıcak parmakları ön kolumu okşarken dişlerimi sıkıyorum. Bu nazik okşama damarlarımda lanet bir ateş yakıyor. Onu durdurmam gerek, ama Tanrı yardımcım olsun, bunu *istemiyorum*.

"Ne oluyor, Hollis?" Boğazı kalın bir yutkunma ile titriyor. "Artık ne olduğunu bilmiyorum." Parmak uçları kolum boyunca, pazılarımı yukarı doğru kayıyor. "Bu hiçbir şey gibi gelmiyor." Başını kaldırdığında, burunlarımız birbirine değiyor.

"Ne hissediyorsun, Prenses?" Bu aptalca ve tehlikeli bir oyun. Onu istemem tamamen bencilce. Onun yıldızı parlıyor, benimki ise batıyor. O benden daha iyisini hak ediyor.

"Acı çekiyorum." Parmakları köprücük kemiklerimi okşadı. "Sen bunu ortadan kaldırabilirsin."

Ona bunu verebilirim. Baştan çıkarmaya kapılabılırım. Kendim için bir şey alabilirim. Sadece bir kez tatmak için. Bir öpücük için.

Başını kaldırırken titrek bir nefes verir. Ve o anda tekila kokusu burnuma çarpar. İçki içmiş. Aklı başında değil. Yarın, ayıldığında, pişman olacak. Utanacak. Yine garip bir konuşma yapacağız.

Mantık ve arzu kafamda savaşıyor. Sinirli bir şekilde avucumu duvara vuruyorum ve Peggy irkiliyor. "Yatağına git, küçük kız."

Duvardan uzaklaşıyorum, omuzlarının içe doğru kıvrılması göğsümü sıkıştırıyor. Ama ona istediğini veremem. Pandora'nın kutusunu açmak bir şey, içine baş aşağı dalmak ise bambaşka bir şey. Özellikle de ikimiz de içki içmişken.

Onun etrafından dolaşıp odama giriyorum ve arkamdan bitişik kapıyı kilitliyorum. Ucuz atlattım. Çok ucuz. Onun yanında kendimi bu kadar kolay kaybetmeyi sevmiyorum. Ve artık bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

BÖLÜM 10

HAMMER

Hollis beni duvara sıkıştırılalı dört gün oldu. Dudaklarımda nefesinin sıcaklığını hissedeli dört gün oldu. Tanrım, o muhteşemdi. Sinirli ve seksi ve beni yutmak ister gibi görünüyordu.

Hayallerimde, bana yatmamı söylemiyor. Bunun yerine, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarıyla ağzımı keşfediyor. Sonra beni duvara dayayıp beceriyor. Bu hayalde en az on kez orgazm oldum. İşler çığırından çıkıyor. Ama zaten bu konudaki her şey öyle.

"Aurora? İyi misin?" Jameson omzuma hafifçe dokunuyor.

"Ha?" Ders sonrası grup ödevimiz üzerinde çalışmak için buluştuk. Diğer iki üye, saat altı buçuk olduğu için yaklaşık on dakika önce ayrıldılar. Bu bölümü bitirmek üzereydim, bu yüzden kalmaya karar verdim. Ayrıca babam ve Hollis ile akşam yemeğini yine kaçırıyorum.

Kaşları çatılmış, gözleri endişeli. "Yüzün çok kızarmış. İyi misin?"

Elimin arkasını yanağıma bastırıyorum. Cildim dokunulduğunda sıcak. "Oh. Uh, belki de eve gitmeliyim." İşte buradayım, sınıf arkadaşımın üniversite kafesinin ortasında oturmuş, babamın en iyi arkadaşını düşünüyorum. Yine.

"Umarım hasta değilsindir. Yurtta bir arkadaşım, etrafta bir grip salgını olduğunu ve bunun gerçek bir kabus olduğunu söyledi." Jameson dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına koyuyor.

Notlarımı karıştırıyorum. "Ortak banyolar ve grip, özel bir cehennem gibi geliyor."

"Birinci sınıfta orada kaldım. Bu benim için yeterliydi." Jameson sırt çantasını kapatırken ben de aynısını yapıyorum.

"Yine de eğlenceli olmuştur eminim." Su şişemi sırt çantamın dış cebine koyuyorum.

"Sen hep kampüs dışında yaşadın, değil mi?"

"Evet. Babam, yurttaki sürekli parti yapılmasından endişe ediyordu."

"Öyle de olabilir, ama çoğunlukla kendi yaşıtlarımla birlikte olmak eğlenceliydi."

Ceketlerimizi giyiyoruz ve Jameson bana sırt çantamı uzatıyor. Kafeden çıkıp metroya doğru yürüyoruz. Bugün hava rüzgarlı, ama soğuk hava aşırı ısınmış cildime iyi geliyor. Metroya vardığımızda Jameson şapkasını çıkarıp saçlarını eliyle düzeltiyor. "Bu hafta sonu bir grup arkadaşla şehir merkezinde bir kulübe gideceğiz. Senin tarzın mı bilmiyorum ama, kendini iyi hissediyorsan, bize katılabilirsin." Boynunun arkasını ovuşturur.

"Kulübe bağlı, ama detayları bana gönderir misin?" diye öneriyorum.

"Tabii." Sinirli bir şekilde ayaklarını sürter. "Olmazsa, gelecek hafta kahve içmek için falan buluşabiliriz."

"Evet, tabii. Harika olur. Yarın derste görüşürüz."

Metroyla eve dönerken, Jameson'ın çalışma grubumuzdan bağımsız olarak beni kahve içmeye davet edip etmediğini sorgulamaya başladım. Sanırım bunu tamamen gözden kaçırmışım. Ben elit sporcu alfa erkeklerin etrafında olmaya alışkınım. Kararsız üniversiteli erkeklerin değil.

Durağımı beklerken telefonum titredi.

ANNE

Merhaba tatlım! Nasılsın, haber vereyim dedim.

Bu tür anlarda, babam yerine ona her şeyi anlatabileceğim bir ebeveyn olmasını diliyorum. Sanki içimi ona dökmemi engelleyen bir engel var gibi. Düşüncelerimle bu kadar yalnız kalmaya alışkın değilim. Genelde babama günde beş kez mesaj atarım, o da bana, ama son birkaç aydır bunu pek yapmıyoruz.

AURORA

İyiyim! Dersten eve dönüyorum. Muhtemelen bu akşam babam için akşam yemeği yapacağım.

ANNE

O senin makarna ve peynirini çok seviyor. Ben de öyle! Doğum günün için bilet rezervasyonu yapıyoruz. İstedğin bir şey var mı?

AURORA

Sadece seni ve North'u göreceğim için heyecanlıyım. Sence geçen sefer yaptığı çayı bana da getirir mi?

ANNE

Eminim getirir. Senin için ona sorarım. Bu arada, selam söylüyor!

AURORA

Bu hafta sonu planın var mı?

ANNE

Birkaç şifacı ile bir haftalık kamp tatili yapacağız, çok heyecanlıyım. Cep telefonu çekmeyecek bir yerde olacağım, bu yüzden gitmeden önce sana mesaj atıp seni ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi söylemek istedim.

AURORA

Ben de seni seviyorum ve özlüyorum! İyi eğlenceler! Ama fazla abartma hahahaha Birkaç ay sonra seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Annemi sevmek çok kolay. Özgür ve vahşi bir kadın. Bu onun en sevdiğim özelliklerinden biri, ama aynı zamanda normal bir anne-kız ilişkisi kuramayacağımız anlamına da geliyor. Babam benim için çok özel bir insan.

Eve giderken onun takvimini açıp programını kontrol ediyorum. Bu akşam masajı var, bu da Hollis'in de masajı olduğu anlamına geliyor. Bu, part of onların rutinlerinin bir parçası. Onlar birini çağırıyor çatı katına

çatı katı. Hollis her zaman ilk önce, sonra babam, ardından jakuzide vakit geçirir. Belki de kaçınma modundan çıkmanın zamanı gelmiştir.

Eve geldiğimde Rix, yemek hazırlama işinden kalan bulaşıkları yıkıyor. Mutfak adasında yepyeni bir şakayık buketi duruyor. Tristan yine iş başında. Rix saate bakıyor. "Geç kalıyorsun."

"Grup projesinde çalışıyordum." Vancouver'da Hollis'le olanları ona anlatmadım, ama bütün hafta geç gelmem, söylemediklerimi anlatıyor.

Başını eğiyor. "Biraz kız kıza vakit geçirmek istemiyorsan, birazdan Tristan'a gidip birlikte akşam yemeği pişireceğim."

"Sen gelecek haftaya kadar sevişmenin tadını çıkar. Ben havuza gidip yüzmeyi düşünüyordum." Düşünmem gerektiğinde yaptığım şey budur.

Karıştırma kabını yıkayıp kurutma rafına koyar. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece biraz enerji yakmam lazım. Sürekli oturmak çok zor geliyor." Hemi ve Tally ile birlikte ofiste çalışırken yaşadığım telaşı özlüyorum. Harika bir üçlüydük ve hep hareket halindeydik. Giysilerimi değiştirmek için koridordan yatak odama gidiyorum.

Birkaç dakika sonra bikiniyle, koluma şalımı asmış olarak geri döndüğümde Rix bana değerlendirici bir bakış attı. "Yüzmek için oldukça ilginç bir mayo seçimi."

"Çok mu abartılı?" Cildim çok gerginmiş gibi hissediyorum, tedirgin ve endişeliyim.

"Babanla yüzüyorsan, evet. Yüzmüyorsan, hayır."

"Tamam." Örtüyümü giyiyorum. "Tristan'ın sabrı tükenip buraya gelirse bana mesaj at."

"Oh, öyle bir şey olmaz. Ona hiçbir koşulda buraya gelmemesi gerektiğini söyledim, yoksa..."

"Bu tehdidi nasıl karşıladı?"

"Beklenebileceği kadar iyi." Kurnazca sırıttı. "Yüzmenin tadını çıkar."

"Teşekkürler." Çantamı omzuma alıp daireden çıkıyorum ve asansörle havuza iniyorum. Vardığımda havuz boş. Bikiniyle yüzmek pek pratik değil ama bu kötü giyim seçimini yaparken bir planım vardı.

Hayal kırıklığına uğramadım. Yarım saat yüzdükten sonra Hollis içeri girer. Sonuna geldiğimde, ters dönüp sırtüstü yüzmeye başlarım. O, benim ölçülü vuruşlarımla aynı ritimde havuzun kenarında yürür. Tıpkı otel odasında olduğu gibi, gömleksizdir, tüm o belirgin kasları ve yarım kollu tişörtü sergilenmektedir. Sonuna geldiğimde karşımda durmaktadır.

Gözlüklerimi yukarı çekip, gülümseyen muzlu yüzme bonesinin üzerine koyuyorum ve kenarını tutuyorum. Ayak parmakları parmaklarıma çok yakın. Başımı geriye eğip, kalın, kaslı bacaklarına bakışlarımı kaydırıyorum. Otel odasında beni duvara sıkıştırtışını hatırladıkça, karnımda bir sıcaklık hissediyorum, omurgamdan geçip yanaklarıma kadar yayılıyor. Burnunun benimkine değişini. Şehvetle dolu bakışlarını. Göğsümde ve bacaklarımin arasında hissettiğim yoğun acıyı.

Bu günlerde sıkça karşılaştığım bir durum ve Hollis fiziksel olarak yanımda olduğunda daha da şiddetleniyor. Essie'nin arkadaşı - Brandon mu? Brayden mi? Adını bile hatırlayamıyorum - benimle flört ederken, o bütün akşam bana dik dik bakıyordu. O adam yeterince hoştu, ama onun ilgisi benim istediğim ilgi değildi.

"Masaj nasıldı?" diye soruyorum.

"Yarın muhtemelen ağrım olacak, ama ihtiyacım olan şey buydu." Hollis'in bakışları yüzümün üzerinde dolaştı, sonra suya daldı. "Ne zamandır buradasın?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Yarım saat kadar."

"Yüzmek için pek pratik bir mayo değil," diyor.

"Düşmemesi için uğraşmanın zorluğunu seviyorum," diye cevap veriyorum. Kaşları kalkıyor. "Sen tam bir baş belası, Prenses."

"Biliyorum." Elimi uzattım. Merdiven sadece birkaç metre uzaktaydı, ama yardım istemek zorunda bile kalmadım. Centilmenliği devreye girdi ve parmakları benimkini kavradı.

Elektriksel bir titreme nefesimi keser ve kolumda tüylerim diken diken olur. Aynı tepki onun cildinde de yankılanır. Bir ayağımı havuzun kenarına, bir elimi omzuna dayarım ve o beni tek bir yumuşak hareketle sudan çıkarır. Ayaklarım yere basar basmaz beni bırakır.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. Orada duruyoruz, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, söylemek istediğim tüm sözler boğazımda düğümlenmiş.

"Hadi." Kafasını jakuziye doğru eğiyor.

Sanki beni gelecek olan her şeyden koruyacakmış gibi kollarımı kavuşturdum. Yanağımın içini ısırdım, kendimi genç ve aptal hissediyordum, sanki kalbimi koluma takmış gibiydim.

Hollis ve ben, tüm bunlar haftalar önce başladığından beri, kasıtlı olarak sadece birkaç dakika yalnız kaldık ve biri havuzu kullanmak için aşağı gelmedikçe, tam kırk beş dakika boyunca ben, o ve kontrolüm dışındaki aşkıma dönüşen dev fil baş başa kalacağız. Yüzümdeki belirsizliği okumuş olmalı.

"Bu yüzden tek parça mayo yerine bikini giyip burada yüzüyorsun, değil mi?" Tabii ki, genellikle yüzmek için hangi mayoyu giydiğimi biliyor. Geçmişte birçok kez birlikte buraya gelmiştik. Ancak son birkaç haftanın ağırlığı havayı boğucu hale getirmiş ve aramızdaki enerji gerginleşmişti.

Yüzme bonesini çıkarıp, ellerimi ovuşturmamak için parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

O hafifçe iç çekiyor, ama ifadesi stoik bir şekilde tarafsız kalıyor. "Gel, benimle konuş."

O dönüp jakuziye doğru yürür. Bakışlarım onun geniş sırtını açgözlü bir şekilde tarar. Bir an için, o bana girerken, onun kaya gibi sert hokeyci poposuna tırnaklarımı geçirdiğimde nasıl hissedeceğimi hayal ederim. Nazik bir sevgili mi olurdu? Sahiplenici mi? Baskın mı? Hepsi birden mi?

Onu takip ederek köpüren suya giriyorum. Su çok sıcak. O kollarını kenara uzatıyor, ben de onun soluna, parmak uçlarından birkaç santim uzağa oturuyorum.

"Okul nasıl?" diye soruyor. "İyi."

"Sadece iyi mi?"

"Ne yapmak istediğimi biliyorum ve kariyerime başlamaya hazırım," diyo

rum. "Dönemi boşa harcamak istemezsin," diyor nazikçe.

"Değilim. Sadece üniversite hayatından bıktım." Yüksek lisans programına başvurabilirdim

Yüksek lisans programına başvurabilirim, ama en uygun olduğum yerde olmak istiyorum ve o da ligde çalışmak.

"Üniversite hayatım hayatımın en güzel yıllarıydı," diyor Hollis.

"Evet, çünkü üniversite takımında oynuyordun ve tüm kızlar seninle yatmak istiyordu. Ben profesyonel bir hokey oyuncusunun kızıyım. Benim için durum çok farklı," diye hatırlatıyorum ona.

Bu konuyu birçok kez konuştuk, özellikle de ilk yılımda, popülerliğimin babamın şöhretine bağlı olduğunu zor yoldan öğrendiğimde. Birkaç ay boyunca okul hokey takımında arkadaşları olan biriyle çıktım. Oyuncu olmadığı için sorun olmadığını düşünmüştüm, ta ki babamla tanışmak için ısrar etmeye başlayana kadar. O zaman onun benimle çıkmak istemediğini anladım. İsteddiği benim soyadımdı.

"Son zamanlarda bu senin için zor oldu mu?" diye soruyor.

"Babamın ligdeki yirminci yıldönümü bu yıl, bu yüzden medyada çok ilgi gördü. Sınıf arkadaşlarım çoğu zaman çok iyidir, ama biri hayranlık göstermeye başladığında her zaman bir tuhafılık olur. Hemi ile çalışmak harikaydı, çünkü bana toplulukla iletişim projelerinde tam yetki verdi. Ama normal derslere dönersek..." Parmaklarımı su yüzeyinde gezdirip iç çekiyorum. Bu, hayatımın ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor. "Eskiden sınıf arkadaşlarıma uyum sağlamak için çok uğraşırdım."

"Artık istemiyor musun?" diye soruyor.

"Bu gerçekçi değil. Normal bir evde, normal işleri olan bir anne ve babanın yanında büyümek nasıl bir şey bilmiyorum. Annem göçebe bir hayat sürüyor ve şifacı olarak çalışıyor. Babam ise her zaman profesyonel hokey oyuncusu olmuştur. Ben hep bu hayatı yaşadım, ama sınıf arkadaşlarımın çoğu bunu anlayamıyor ve kabul edemiyor. Arkadaşlarımın yanında gerçek ben olamıyorum, ama kızlarla, seninle veya takımdaki diğerleriyle birlikteyken, sadece kendim olabiliyorum."

"Yine de, bu dünyanın dışında hayatında insanlar olması iyidir. Sana perspektif kazandırır ve ayaklarını yere basmanı sağlar."

"Biliyorum. Sınıfımda her şeye açık birkaç arkadaşım var, ama bu yıl çok fazla grup projemiz var ve herkes hafta sonu planlarından bahsederken, hangi kulübe gideceklerini veya birinin evinde vereceği partiyi anlatıyorlar, ben ise arkadaşlarımla bir maç izlemek için Vancouver'a uçuyorum. Bu durumla kendimi özdeşleştiremiyorum."

Dönemin başında, yeni yıl için gittiğimiz kulüpten bahsetme hatasına düştüm. Orası özel bir yer

ve biletler pahalıydı. İnsanların bana bakışını değiştirmek için bu kadarı yeterliydi.

"Babanın bahsettiği adam ne oldu? James mı neydi adı? O senden hoşlanıyor, değil mi?" Hollis'in gözleri, jakuzinin kenarına heyecanla vuran parmaklarına odaklanmış durumda.

Jameson hakkında konuşmak istemiyorum. Hollis ile değil. "Üniversiteli erkeklerin tek istediği kulüplere gitmek, partilere katılmak ya da Netflix izleyip takılmak. Netflix izleyip takılmak derken, aslında dizi izleyip takılmak demek istemiyorum."

Hollis gözlerini kısıyor. "Biliyorum."

"O yüzden üniversiteli erkeklerle çıkma fırsatını neden kaçırmadığımı anlayabilirsin."

"Yedek yatak odamdan daha iyi olur, sence de öyle değil mi?" Hollis, bunu söylemek istememiş gibi ağzını sıkıca kapatır. Bu beni neredeyse güldürür.

Onun istediği gibi yaptım. Çarşafaları değiştiriyorum, o deplasman maçlarından dönmeden önce kullanılmış çarşafaları yıkayıp kaldırıyorum. Geride hiçbir kanıt bırakmıyorum.

"En azından neyi sevdiğimi biliyorum ve her zaman gitmem gereken yere ulaşabiliyorum."

Yirmi yaşındaki erkek çocukların egoları çok kırılgandır. Yönlendirilmeye, rehberlik edilmeye ya da tam olarak ne istediğini söyleyen bir kadına alışkın değiller. Çok fazla porno izliyorlar ve yeterince romantik kitap okumuyorlar.

Rahatsızmış gibi yer değiştiriyor. Ama konuyu o açtı.

Konuyu değiştirip onu rahatlatıyorum. "Temiz oynuyorsun, ama bunun için buz pistinin dışında çok çalıştığını biliyorum."

Omuzları biraz gevşer. "Ameliyattan sonra dizimi iyi durumda tutmanın önemini biliyorum. Sözleşmemde bir yılım kaldı ve uzatılmasını umuyorum."

Bu tür konuşmalara alışkınım. Her zaman kişisel hedefler ve kariyer beklentileri hakkında konuşuruz. "Geçen yaz çok çalıştın."

"Beni her zaman buraya sürükleyip tur attırdığın için teşekkürler."

Diz ameliyatından sonra bu kadar morali bozuk olduğunu görmekten nefret ediyordum, bu yüzden mümkün olduğunca ona yardım etmeyi kendime görev edindim. "Seni rahatsız etmem işe yaradı. Harika bir sezon geçiriyorsun."

"Sen beni hiç rahatsız etmedin. Sen benim ihtiyacım olan tekmeysin." O, muhtemelen benim onun televizyon kumandasını çaldığımı ve o kıcını kaldırıp benimle havuza girmedikçe geri vermeyi reddettiğimi hatırlayarak alaycı bir şekilde gülümsüyor. O zamanlar her şey farklıydı. Gizli aşkım hala gizliydi ve babamdan bir şeyler saklamıyordum.

"İnanılmaz bir geri dönüş yaptın. Böyle oynamaya devam edersen, kesinlikle sözleşmeni uzatacaklar."

O da başını sallıyor. "Hedefim bu. Tek yapmam gereken, tekrar sakatlanmamayı sağlamak."

"Tüm kurallara uyuyorsun, gereken her şeyi yapıyorsun, hatta fazlasını. Ve patenlerini asmaya hazır olduğunda bile, sen buz üzerinde harika olan güzel bir yüzden daha fazlasısın, Hollis. Hangi yöne gitmeye karar verirsen ver, her zaman seçeneklerin olacak."

O gerçek, samimi bir gülümsemeyle gülümsüyor ve bu onu o kadar güzel yapıyor ki kalbim buna dayanamıyor. "Her zaman olumlu tarafına bak."

"Hayatı yağmur bulutlarından saklanarak geçiremezsin." Yanağımı yumruklarımın üzerine dayıyorum. "Ama ikinci bir ciddi yaralanma durumunda hayatın nasıl olacağına dair endişeni de anlıyorum."

O başını sallıyor. "Artık yirmi yaşında değilim. Eskisi gibi iyileşmiyorlar," diye cevaplar.

"Ama sen daha otuz üç yaşındasın."

"Yirmi yaşındaki üniversite öğrencisi diyor," diye işaret ediyor.

İç çekiyorum. Eninde sonunda bu konuya geri döneceğimizi biliyordum. "Çaylakların yıldız oyunculara dönüşmesini izledim. Kariyerlerin yükselişini ve düşüşünü gördüm. Tam olarak anlayamadığımı biliyorum, ama diğer birçok insanın anlayamadığı bir şekilde empati kurabilirim." Kendimi ona satmaya çalışıyordum gibi hissediyorum, bu aptalca, ama yine de ekliyorum, "Artık küçük bir kız değilim, Hollis."

Gözleri yüzümde dolaşıyor. "Bunun farkındayım."

Neden istediğimi elde edemeyeceğimi bir kez daha duymak istemiyorum. Ayağa kalkmaya başlıyorum, ama Hollis parmaklarını bileğime doluyor.

"Bana gerçek ve doğru bir şey söyle." Sesi derin ve sert. Sanki bu onun için de bir mücadeleymiş gibi. Sanki o da benim gibi acı çekiyormuş gibi.

Geçen yıl bu oyunu oynardık, ama şimdi farklı geliyor.

Suya geri dalıp ona dönerek yerimi değiştiriyorum. "Aramızdaki ilişkinin eskiden ne kadar kolay olduğunu özleyorum. Ama her şey değişti ve geri dönmenin bir yolu yok." Ve geri dönebilsem bile, bunu isteyeceğimi sanmıyorum. "Aramızdaki bu kısmı özledim."

Yüzündeki ifade yumuşar ve hissettiğim her şey bana yansır. O cevap veremeden devam ederim. "Değiştiriyorum. Değiştim ve bazen artık kendime nasıl uyum sağlayacağımı bilemiyorum." Korkularımı yutkunur ve söylemek istediklerimi söylerim, çünkü onlara tutunmak acı vermeye başlamıştır. "Babamın ailesi bana Peggy diyor, takımım ve hokey arkadaşlarım ise Hammer diyor, bunu anlıyorum. Bu, Hammerstein'ın kızı olduğumu hatırlatıyor, ama ikisi de bana benzemiyor. Onlar benim bir parçam, ama gerçek gibi gelmiyorlar. Ben hep Aurora gibi hissettim. Belki bu aptalca, çünkü sadece bir isim. Ama Peggy, hepimizin sevdiği büyük büyükannemdi, ama ben başkasının anısına saygı göstermek istemiyorum. Bir ismi taşıyan büyük torun ya da Hammerstein'ın kızı olarak tanımlanmak istemiyorum. Sadece kendim olmak istiyorum ve bunun yeterli olmasını istiyorum."

Ve Hollis'le birlikteyken, böyle hissetmek istiyorum. Görülmek. Olmak istediğim kişi önemliymiş gibi.

Gözleri, sözlerimi dikkatle dinlerken her şeyi anlıyor gibi. "Sana Aurora dememi ister misin?"

"Ya da Prenses. Bana öyle seslenen tek kişi sensin." Gizlice bu beni özel hissettiriyor, ama bunu söylersem, o da seslenmeyi bırakır diye endişeleniyorum. Özellikle de şu anda, her şeyin belirsiz olduğu bu dönemde. "Şimdi sıra sende, bana gerçek ve doğru bir şey söyle."

Alt dudağını ovuşturur, gözleri odanın karşısındaki pencerelerin ötesindeki şehir manzarasına sabitlenmiştir. "Seni eskiden olduğun genç kızdan ayırmak benim için zor. Artık aynı kişi olmadığını, o kız olmadığını biliyorum, hiç de değil. Ama seni öyle görmem gerektiğini hissediyorum ve bu kafamı karıştırıyor."

"Ben bir yetişkinim. Uzun zamandır öyleyim," diyorum yumuşak bir sesle.

"Biliyorum. Bir süredir bunu fark etmemeye çalışıyorum." Bu sefer bakışları dudaklarımda kalıyor.

"Son zamanlarda sana kolaylık sağlamadım." Tırnağımın ucunu ısıyorum.

"Hayır, gerçekten kolaylaştırmadın,"
diye onayladı. "Bunun için üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

Kafamı sallarım. "Haklısın. Üzgün değilim. Ve bunun için üzgünüm."

Saçımı kulağımın arkasına koyar. Dokunuşuna yaslanıp başımı çeviririm, dudaklarım bileğini okşar. Kasıtlı değil, ama yine de kasıtlı.

"Prenses." Bu kelime boğazından çıkıyor. Acı dolu.

"Lütfen, Hollis." Yanağımı onun sıcak avucuna yaslıyorum ve o geri çekilmiyor. Göğsümde ağır bir acı var ve uyluklarımın arasında zonkluyor.

Gözleri kapanır ve bir an için beni yine reddedeceğinden korkarım. Ama gözleri açıldığında, içinde büyük bir özlem ve çelişki vardır. Çok büyük bir çelişki. Ama bana yaklaşır ve eğilir. "Yapmamalıyım," diye mırıldanır.

Nasırlı parmakları yanağıma nazikçe dokunur. Gözleri yüzümde dolaşır ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlar. Ne hareket etmeye, ne nefes almaya, ne de tek kelime etmeye cesaret edemem.

Bu gerçekten oluyor. Hollis beni öpecek. Sonunda.

Dudakları benimkine değiyor ve ben aynı anda eriyip yanıyorum. O sinsi acı bacaklarımın arasında alevleniyor. Alt dudağımı dudaklarının arasına çekince damarlarımdan sıcaklık akıyor. Başımı eğip yumuşak bir dil hareketiyle dudaklarımı ayırıyor. Ve ben inliyorum. Tanrım, inliyorum. Dudaklarının kadifemsi sıcaklığı ve beni öpüşündeki kendinden emin tavrından dolayı. Bacağım suyun altında onun bacağına çarptı ve diğer eliyle yüzümü kavrayarak beni kendine çekti.

Hiçbir fantezi bununla, onunla kıyaslanamaz. Baştan çıkarıcı dil hareketleri, sıcak, yumuşak dudakları benimkilerle birleşiyor. Çok hassas ve tatlı. Çok mükemmel. Bu, tüm öpücükleri sonlandıran öpücük. Bundan sonra asla eskisi gibi olmayacağım. Derin, arzulu inlemesi omurgamda lezzetli bir titreme yaratıyor. Suyun altında çekingen parmaklarımla kaburgalarını okşuyorum, büyüü bozmaktan korkarak ama ona daha fazla dokunmak için çaresizce. Başımı daha da eğiyor, dili ritmik dalgalar halinde ağzımı tarıyor

dalgalar halinde tarıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Hiç böyle öpülmemiştim. Arzunun coşkusu başımı döndürüyor.

Elimi boynunun arkasına dolayarak onu daha yakınımnda hissetmek istiyorum. Kucağına tırmanıp ona sarılmak istiyorum. Ellerinin vücudumda olmasını, çıplak tenlerimizin birbirine değmesini istiyorum. Parmaklarının uyluklarımın arasında olmasını, her geçen saniye daha da artan o korkunç, muhteşem acıyı dindirmelerini istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Onu. Bunu. Dilini emiyorum ve o da aynısını yaptığında inliyorum. Çıkardığı ses — kısmen inilti, kısmen hayvani bir hırıltı — vücudumu arzuyla titretiriyor.

Elinin arkasını okşayıp kolunu okşuyorum. "Lütfen, lütfen." Ne istediğimi bilmiyorum ama bir şeye ihtiyacım var. Dudaklarının çekiciliğine, yüzümü nazikçe tutarken ağzımı kendi ağzıyla kontrol etmesine doyamıyorum.

Ona daha da yaklaşıyorum, bacağım bacağına değiyor. Elektriklenmiş gibi hissediyorum, dokunulmaya muhtaçım. Her ustaca dil hareketi ve diş ısırmasıyla daha da şiddetlenen bu çılgın, dayanılmaz zonklamayı onun dindirmesini istiyorum. Kucağına atlamama saniyeler kaldı.

Ve sonra birdenbire dudakları artık benim dudaklarımın üzerinde değil.

Gözlerimi açtığımda, onun ifadesi midemi bulandırdı. Şehvet ve özlem hala çok belirgindi, ama suçluluk duygusu kolibri kalbime bir çekiç gibi vuruyordu.

"Siktir." Bakışları yana kayıyor. "Bu..."

"Sorun yok, Hollis. Yanlış bir şey yapmıyoruz." Haklı olup olmamamın önemi yok, ikimiz de yetişkin kararlar alabilen yetişkinleriz. Aynı kitabı okuyoruz, ama farklı sayfalardayız. O beni hala en iyi arkadaşının kızı olarak görüyor, ben ise onu yatağına ve kalbine davet edilmek istediğim adam olarak görüyorum.

"Bu bir hataydı, Aurora." Sudan çıkar. "Bu ilişki olamaz. Asla."

Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmak için çaresizce uğraşıyorum, ama ıslak, gergin vücudunu ve mayosunun önünü şişiren etkileyici ereksiyonunu gördüğümde, bunun imkansız olduğunu biliyorum.

Daha da kötüsü, Hollis'e olan hislerimle ilgili tüm sorularımın cevabı artık belli oldu. Bu duyguyu ne zamandır hissettiğimi tam olarak bilemiyorum

, ama göğsümdeki korkunç, felç edici acı bunu doğruluyor. Ona aşığım.

O gittikten sonra birkaç dakika jakuzide oturup olanları anlamaya çalıştım. Hayatımın en güzel öpücüğü olarak başlamış, en kötüsü olarak bitmişti. Öpücük yüzünden değil, Hollis'in öpücük biter bitmez sanki pişmanlıklarla dolu bir çukura basmış gibi görünmesinden dolayı.

BÖLÜM 11

ÇEKİÇ

Alarmın sesiyle gözlerimi açıyorum. Ağlamaktan sanki içlerine kum girmiş gibi hissediyorum. Dün gece birden fazla kez gözyaşları içinde uyandım. Aynada kendi yansımamı görünce irkiliyorum. Gözlerim gülünç derecede şişmiş. Rüyamda Hollis, Scarlet'le yeniden bir araya geldi ve benim önümde onu öpmeye devam etti.

Umarım bu bir önsezi değildir.

Rix çoktan işe gitmiş, ben de kendimi zorla duşa sokuyorum. Şişliklere pek faydası olmuyor. Gözlerime çay poşetleri koyup kanepede uzanırken – bu sorunu gidermek için internette bulduğum bir öneri – babam dairesine giriyor. Bu onun kötü bir alışkanlığı.

"Hey, evlat, ne yapıyorsun?"

Kahretsin. Dün gece onun en iyi arkadaşı için ağladığımı söyleyemem. Makul bir yalan bulmaya çalışıyorum. Bir çay poşetini çıkarıp gözlerimi kırıştıtararak odaklanmaya çalışıyorum.

Babam kaşlarını çattı. "İyi misin? Bir şey mi oldu? Ağlamışsın."

"İyiyim," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. Berbat bir yalancıyım. "*The Way We Weren't* dizisini tekrar izlemeye başladım, o dizi beni ne kadar duygulandırıyor biliyorsun."

"Evet, bir an için beni korkuttun. Birinin canına okuyacağım sandım."

Sadece en iyi arkadaşının, çünkü beni öpmekle hata yaptığını söyledi.

"Hayır. Kimsenin canına okumak gerekmiyor, baba."

"Tamam. İyi. Bu akşam senin en sevdiğin yerden Tayland yemeği sipariş edebiliriz diye düşünüyordum. Sence nasıl?"

"Evet, tabii. Harika olur."

"Mükemmel. En sevdiğin yemekleri hazırlayacağım. Saat altı buçuk sana uyar mı?"

"Evet, altı buçuk iyi."

"Harika. Görüşürüz tatlım." Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "İyi günler."

"Sen de, baba."

O gittikten sonra telefonumu kontrol ediyorum. Okul arkadaşlarımdan mesajlar ve Rix'ten yüzme dersimin nasıl gittiğini soran bir mesaj var.

AURORA

Olaylar oldu.

RİX

Ne tür şeyler?????

AURORA

Geri alınamaz şeyler.

RİX

Lütfen bunu biraz daha açar mısın?

AURORA

Dudakla ilgili şeyler.

RİX

(O_o) (O_o) (O_o)

Telefonum çalışıyor. "Metroya binmek üzereyim, ama bana ne olduğunu ve bu akşam için taze limon ve nachos malzemeleri almam gerekip gerekmediğini söyle," diyor Rix.

"Limonları alabilirsin, ama bu akşam babamla akşam yemeği yiyeceğim." Şakaklarımı ovuşturuyorum, keşke yarın deseydi diyorum. Ya Hollis'i davet etmişse? "Hoşlandığım çocuk beni öptü ve sonra bunun bir hata olduğunu söyledi. Bu en güzel öpücüktü, Rix. Hayatımdaki en güzel öpücüktü, ama sonra en kötüsü oldu."

"Ah, tatlım. Duygularıyla başa çıkamadığı için üzgünüm."

"Toronto'ya ilk geldiğinde tanıdığı genç kız olarak beni görmesi gerektiğini hissettiğini itiraf etti, ama öyle görmüyor ve bu onun kafasını karıştırıyor."

Rix içini çekti. "Neden böyle olduğunu anlayabiliyorum. Senin büyümeni izledi ve şimdi sen onun ilgisini çeken, çekici ve hırslı bir kadın oldun. Seni önemseyen açık, ama suçluluk sarmalına girmiş durumda."

"Ya bu suçluluk sarmalından hiç çıkamazsa?" "O zaman senin kalbini hak etmiyor demektir."

Asıl sorun, o zaten kalbimi çalmış durumda, peki onu nasıl geri alabilirim?

BÖLÜM 12

HOLLIS

Uykum berbat. Bencil bir pislik olduğum için hak ettiğimi buluyorum.

En iyi arkadaşımın kızını öptüm.

Kendimi baştan çıkaracak bir duruma sokmamam gerektiğini biliyordum. Özellikle de aramızdaki ilişkiler bu kadar gerginken. Sorunu çözmek yerine, onu daha da kötüleştirdim.

Pes etmek en büyük hataydı. Çünkü artık dudaklarının nasıl bir his verdiğini biliyorum. Bu anı, hayatımın geri kalanında beynime kazınmış olacak. O kadar yumuşak, esnek ve çıkardığı ses... Parmaklarının tenimde bıraktığı his. Sanki oraya aitmiş gibi. Sanki asla doyamayacağım gibi. Sanki o benim olmalıymış gibi. Tamamen mükemmeldi.

Yumruklarımı sıkıyorum. Penisim geriliyor. Testislerim ağrıyor. Dün gece durumumla ilgilenmeyi reddettim, ama kritik bir noktaya geldim. Yakında bir şeyler yapmazsam, ergen gibi ıslak rüya göreceğim.

Banyoya geçiyorum, ama Aurora bu alanın her yerine damgasını vurmuş. Belki yedek banyomda düşüncelerimi daha iyi kontrol edebilirim. Kararımı verdim, koridorda yürüyorum.

Ama eşiğe geldiğimde duraksıyorum. Yemin ederim, Aurora gibi kokuyor. Peggy o öpücükten sonra artık yoktu. Ne yaparsam yapayım, onu eskisi gibi göremeyeceğim. Suçluluk duygusunu bastırıp içeri giriyorum. Odanın ortasına geldiğimde yerde bir şey görüyorum. Eğilip onu almak için eğildiğimde, ne olduğunu fark edince inliyorum. Bir saç tokası.

"Buna scrunchie denir, Hollis."

Parmaklarımla arasında ovuyorum. Yumuşak kumaştan yapılmış ve üzerinde muz deseni var. Sadece yemek pişirirken ya da

bazen bir proje üzerinde çalışırken saçlarının yüzüne gelmesini istemediğinde.

Scrunchie'yi avuçladığımda, korkunç bir fikir aklıma geliyor. Bu iğrenç. Berbat bir fikir. Ama yine de yatağa doğru gidip yorgani geri çekiyorum. Çarşafklar temiz. Yedek çarşafklar çamaşır dolabında. Bu odayı kullandığının tek kanıtı bu.

Dekoratif yastıklardan birini alıp burnuma götürdüm ve parfümünün hafif kokusuna inleyerek. Bu, eski erkek arkadaşının hediyesiydi ve ayrıldıktan sonra onu atmayı düşünmüştü, ama pahalı olduğu ve en sevdiği yastık olduğu için atmamaya karar vermişti. Roman ona bahsettiği için Roman onu onun için satın almıştı.

Onu benim yapamadığım şekilde elde ettiği için eski erkek arkadaşını hokey sopamla dövmek istememden nefret ediyorum.

Duşa girip, yedek odamda çıplak duran Aurora'nın görüntülerini kafamdan silmeye çalışmak yerine, yatağa uzanıyorum. Boxerımı aşağı indirip, scrunchie'yi penisimin başına geçiriyorum, yumuşak kumaş penisimin gövdesinden aşağı kayarken gözlerim kapanıyor.

"Adi pislik." Suçluluk duygusu içimi kaplasa da, onu öptüğüm anı unutmaya çalışmıyorum. Tanrım, dudakları mükemmeldi. İlk başta benim yönlendirmeme izin verdi. Birbirimizin dudaklarını keşfederken dilimizi çekinerek okşadık. Sonra dudaklarımı ısırdı, dilimi emdi ve benim çok sevdiğim o cüretkar yanını gösterdi. Bacaklarını belime dolamak ve onu penthouse'uma taşımak istedim, böylece şikayet ettiği o acıyı ortadan kaldırabilirdim.

Onu orada, o kadar kaybolmuş görünürken bırakmış olmaktan pişmanım. Ama öyle yapmasaydım, çok daha aptalca bir şey yapardım. Geri dönüşü olmayan bir şey. Belki de çoktan yaptım bile.

Kontrolümü kaybederek, göz kapaklarımın arkasında fantezinin oynamasına izin verdim, öpücüğü yeniden keşfettim, onu daha fazlasına dönüştürdüm. Onu itmek yerine, dillerimiz birbirine sürtünürken Aurora'yı kendime yaklaştırdım. O benim uyluklarımın üzerine oturdu, parmakları saçlarımı ve omuzlarımı okşarken ben de kalçalarını tutup kendime sıkıca çektim — onu sikime doğru sallarken o sıcak, pürüzsüz tenini okşadım. Ben ona girerken o beni tüketti. Dudaklarıma karşı sıcak nefesleriyle yumuşak inlemeleri.

Orgazm beni sarar ve elimle Aurora'nın saç lastiğine boşalıyorum. Sanırım onu yakın zamanda geri vermeyeceğim.

Hala nefesimi toparlamaya çalışırken, Roman'ın sesi dairemden geliyor. "Hey, Hollis? Hazır mısın dostum? Mesaj attım. Artık gitmemiz lazım!"

"Siktir." Yatağın kenarına yuvarlanıyorum, elim hala spermle kaplı.

"Evet! Bana iki tane ver!" Banyoya koşuyorum, kapıyı çarpıp kilitliyorum. Duşu açıyorum, spermle kaplı boxerımı çıkarıyorum, saç lastiğini lavabonun üzerine atıyorum ve hala soğuk olan duşun altına giriyorum. Suçluluk duygusunu ve vücut sıvılarını yıkarken sabunla uğraşmıyorum. Barın üzerinde asılı duran havluya uzanırken midem bulanıyor. Havlu Aurora'nın kokusunu taşıyor. Artık her duşta

onun çıplaklığıyla dolu. Ve her yatak.

Mahvoldum. Tamamen mahvoldum.

Havluyu belime sarıyorum, mide bulantısını bastırmaya çalışarak nefes almaya çalışıyorum ve koridorda yürüyorum.

Roman mutfağımda duruyor, beni görünce kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı dostum?"

"Evet. Ben, şey... Bana bir dakika ver." Aceleyle giyinip mutfığa geri dönüyor, badem unlu keklerin bulunduğu kabı alıyorum. "Yolda kahve almam gerekebilir."

"Sen de bu sabah izinli misin?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ayakkabılarımı giyip kışlık ceketimi omuzlarıma geçiriyorum, cüzdanımı, anahtarlığı ve telefonumu cebime koyup onu koridora kadar takip ediyorum.

"Peggy bu sabah gözlerine çay poşetleri koymuş kanepede yatıyordu. *The Way We Weren't*i çok izlediğini ve bunun onu her zaman ağlattığını söyledi." Çenesini ovuşturur. "Bilmiyorum. Son zamanlarda onda bir tuhaflık var. Dün gece havuzda mıydı? Yüzmeye gidebileceğini söylemişti."

Öpücük ve Aurora'nın saç lastiği ile onun üzerime çıkmış görüntülerini hayal ederek mastürbasyon yaptığım için zaten kendimi kötü hissediyordum, ama bu haber başa çıkamayacağım kadar yıkıcı. Nefes alamıyorum sanki. Bencil bir pislik olduğumda başıma gelen budur.

Yıllar boyunca, Aurora'nın birkaç kez ağladığını gördüm — bir keresinde, gençken bir

Bu olay beni ve Roman'ı çok korkutmuştu. Geçen yıl, çıktığı küçük pislik Sevgililer Günü'nden hemen önce ondan ayrıldı, ben de onu teselli ettim ve sonunda birlikte Batman filmleri izledik. Takım deplasmandaydı ve ben evde sakatlığımınla uğraşıyordum. Brownie sundae için gerekli tüm malzemeleri sipariş ettim ve o da üzüntüsünün üzerine bir de midesini bozdu. Ama onun gözyaşlarının sebebi *olmak*... Bu çok ağır bir darbe.

"Ben içeri girerken o çıkıyordu." Roman'ın yüzüne yalan söylemek, benim epik ihanetimin üstüne bir de yeni bir alçaklık eklemek oldu.

"Onu gördüğünde iyi görünüyor muydu? Üzgün görünmüyor muydu?" diye sordu.

"Belki biraz gergin." *Çünkü onu öptüm ve bunun bir hata olduğunu söyledim.*

Eğer bir şeyi yeniden yapmak isteseydim, o da o lanet öpücük olurdu. Aurora'yı tanıyorum. Benim tepkime nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyorum. Kendini parçalara ayıracak.

Tristan, Flip, Dallas ve Ash sabah antrenmanı için spor salonunda bizimle buluşur.

"Hammer ile her şey yolunda mı?" Tristan, rutinimizi belirledikten ve herkesin belirlenen yerlerine geçtikten sonra Roman'a sorar.

Roman kaşlarını çatı. "Neden soruyorsun?"

Tristan konuşurken biceps curl-overhead press kombinasyonuna devam eder. "Bea bu gece bizde kalacaktı. Birlikte üzerinde çalıştığı yeni bir tarif yapmayı planlıyorduk ve onunla vakit geçirmeyi gerçekten çok istiyordum, ama Hammer'ın bazı sorunları olduğu için iptal etmek zorunda kalabileceğini söyledi. Ancak ayrıntılara girmedim."

Roman endişeli bakışlarını bana çevirir. "Dün gece havuzda gördüğünde iyi görüldüğünü söylemiştin. Acaba ne yaşıyor olabilir?"

Omuz silkiyorum, içim burkuluyor. "Dediğin gibi, son zamanlarda biraz tuhaf davranıyor.

Belki de okulla ilgili bir şeydir."

Gözümün ucuyla Tristan'a bakıyorum. Bana doğru kaşlarını çatmış. Ya Rix öpücüğü öğrenirse? Aurora ona söyler mi? Rix Tristan'a söyler mi? Tek bir hata, neredeyse on yıllık bir dostluğu mahvedebilir.

Bu konuda kendim için endişeleniyor olmam beni daha da pislik yapıyor. Çünkü sadece en iyi arkadaşşıma yalan söylemekle kalmıyorum, Aurora da babasına yalan söylüyor. Aralarında harika bir ilişki var. Tabii ki, babası bazen otoriter ve aşırı koruyucu olabiliyor, ama araları çok yakın. Ve şimdi ben aralarına giriyorum. O bundan çok daha iyisini hak ediyor. Benden çok daha iyisini.

"Hemi, onu ve Tally'yi gerçekten özölüyor," diyor Ash.

"Ofisinden fazladan masaları bile kaldırmadı." Dallas çömelirken homurdanıyor.

"Shilps bazen Hemi'ye eşlik etmek için Hammer'ın eski masasında evrak işlerini yapıyor," diye ekliyor Ash.

"Bunu bilmiyordum." Bir sonraki lunge seti için on pound daha ekliyorum.

"Hemi'nin iki asistanı vardı, şimdi ise hiç asistanı yok. Hammer inanılmaz biriydi, özellikle Tally'yi kanatları altına alıp destek kampanyalarını yönetmesine yardım ettiği için," diyor Flip. "Hammer bir programlama sihirbazıdır. Eminim Hemi onsuz baskı hissediyordur ve bu kızlar iş dışında da sürekli birlikteler, bu yüzden birbirlerini özlediklerinden eminim."

"Shilpa, onlar olmadan ofisin boş hissettirdiğini söylüyor," diye Ash de aynı fikirde.

Roman halterine ağırlık ekliyor. "Belki de Peggy'nin durumu da budur. Son zamanlarda uzaklaşıyor. Akşam yemeklerini daha sık kaçırıyor." Bana dönüyor. "Sen de fark ettin, değil mi?"

Gözlerimi ağırlıklarımda tutuyorum. "Bunu ders çalışmaya bağladım." Yalanlar ağının sorunu, eninde sonunda bu ağı takılıp kalacağımıdır. Peki o zaman ne olacak?

"Stajının bu dönem olmaması çok kötü. Özellikle de Nisan ayında gala yaklaşırken," diyor Dallas.

"Hemi seni bu yıl da müzayedeye sürükledi mi?" diye soruyor Flip.

"Geçen yıl hiç sormadı bile," diye şikayet ediyor Dallas. "Ama bu yıl Hammer'ı ikna etti ve ben hayır diyemedim."

"Bu yıl katılmam gerekmediği için mutluyum," diye mırıldanır Tristan. "Ve umarım hayatımın geri kalanında da katılmam gerekmez."

"Geçen yıl eğlendim," diyor Flip kuru bir şekilde.

"Hokey oyuncusuyla bir gece" müzayedesini genellikle aileler için oldukça uygundur. Genellikle kazananın en sevdiği oyuncuyla vakit geçirmesi için bir fırsat olarak düşünölür

en sevdikleri oyuncuyla vakit geçirmeleri için bir fırsat olarak tasarlanmıştır. Bazen buzda vakit geçirme, topluma anlamlı bir şekilde katkıda bulunma ve küçük bir grupta özel bir akşam yemeği içerebilir, ancak geçen yıl Flip'in randevusu daha az uygun bir yöne gitti.

Dallas ona bir bakış attı. "Bu sefer, yaşımın üçte birinden daha genç biriyle bir akşam geçirmek istediğimi evrene bildiriyorum."

Geçen yıl sakatlığım nedeniyle katılmadım. Bu yıl hayır demek için bir nedenim yoktu. Hala yok. Ama keşke olsaydı. Bu, pek de iyi olmadığım bir şey olan, çok cana yakın olmakla ilgili.

Antrenmandan sonra öğle yemeğine çıkıyoruz. Öğleden sonra erken saatte antrenmanımız var, bu yüzden bir saat boş vaktim var. Seçeneklerimi tartışıyorum. Bir yanım, tavsiye almak için küçük kız kardeşimi aramak istiyor. O, yüksek lisans yaparken kocasıyla tanışmış. Kocasını profesör ve ondan on beş yaş büyük. O zamanlar bu skandal bir durumdu ve Mike'a biraz şüpheyi yaklaşıyorduk, ama onunla tanıştıktan sonra birbirleri için yaratıldıkları belliydi. Ama bu durum aynı değil. Roman en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım. Aurora üniversiteyi bile bitirmemiş. O öpücüğün ne kadar mükemmel olduğu önemli değil. O bana uygun değil. Bu durumu düzeltemem, ama özür dileyebilirim.

Tek bir mesaj gönderiyorum:

HOLLİS

Özür dilerim.

Aurora mesajı hemen okudu ama yarım saat boyunca cevap vermedi.

PRİNCESS

Hata yapıldığında neden özür dilenir ki?

HOLLİS

Seni üzmem istemedim.

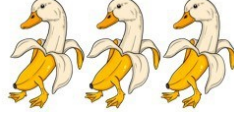
Ben ayakkabılarımı giyerken o cevap veriyor.

PRINCESS

Olanları unutamam.

Bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Ama onun için deneyeceğim.

O akşam Roman, akşam yemeği için beni rahat bırakmaz. Aurora'nın en sevdiği Tayland restoranında dururuz. Ayrıca fırına da uğrayıp ona çeşitli tatlılar alır. O içerideyken, ablam Emilia'yı arayıp selam verip haberleşirim. Roman geri döner ve ben de pastaları ondan alıp eve giderken yolda dağılmasınlar diye kucağıma koyarım.

Aurora saat altı buçukta kapıdan içeri girdiğinde midem altüst olmuştu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ve yüzündeki ifade donduğunda midem daha da düğümlendi.

"Spicy Thai'den en sevdiğin yemekleri aldım! Tatlıları da! Artanları eve götürebilirsin." Roman onu kucaklayarak kendine doğru çeker, sonra kol mesafesinde tutar. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun. Okulla ilgili bir şey mi var?"

Gülümser, ama zoraki bir gülümseme gibi görünür. "İyiyim. İyi uyuyamadım. Muhtemelen çok fazla kafein aldım."

Yemek masasına otururuz ve paket servis kaplarını birbirimize uzatırız. Aurora, bileğinden pembe ve sarı renkli, muz desenli bir saç lastiği çıkarır ve saçının yarısını başının üstüne toplar.

"Bu yeni görünüyor," diyor Roman.

"Evet, mavi olanı bulamıyorum. Umarım kaybetmemişimdir. En sevdiğimdir."

Su yudumlayarak boğazıma geçiriyorum ve dirseğimin iç kısmına öksürüyorum.

"Sana yenisini alabilirim," diyor Roman.

"Önce birkaç yeri kontrol etmem lazım. Bu saç lastiği tam da mükemmeldi."

Göz teması kurmaktan kaçınıyor ve tabağındaki yemeği neredeyse hiç dokunmadan itip kakıyor.

"Aç değil misin? Yanlış bir şey mi aldım? Tamarind köri en sevdiğin şeydi sanıyordum," diye telaşlanır Roman. "Kendini iyi hissetmiyor musun? Bu, dün gece neden ağladığını açıklayabilir. Çocukken hasta olduğunda hep ağlardın ve üniversiteler mevsimsel hastalıkların yuvasıdır."

O çekinerek bana bakar. "*The Way We Weren't* her zaman bana duygusal anlar yaşatır." Mango salatasını karıştırır. "Tristan, Rix'e bir pasta daha göndermiş ve ben dersten eve geldiğimde pasta tezgahın üzerinde duruyordu. Bir dilim yemenin zararı olmaz diye düşündüm, ama sonra ikinci dilimi yedim ve evet... Artanları da afiyetle yiyeceğim." Tamarind köriyi küçük bir lokma yer.

Gözlerimi kaçırıyorum, çünkü o çatalın dudaklarının arasında kayboluşunu izlemek, dün gece olanları hatırlatıyor bana. Ve bunun birçok açıdan yanlış olduğunu bilmeme rağmen, bencilce bunu tekrar yapmak istiyorum.

Tristan ve Rix, Flip'ten olan biteni sakladıklarında da böyle mi hissetmişlerdi acaba? En yakın arkadaşına yalan söylediği için suçluluk duygusu onu tamamen yutacakmış gibi hissetmişler miydi? Roman, benim yüzümden ağladığı için gözyaşlarına boğulmuşken, masanın karşısında ona karşı otururken, her şeyin farklı olmasını çaresizce istiyorum. Ve bir an için gerçeği söylemeyi düşünüyorum. Ama sonra ne olacak? Yıllık dostluğumuzu mahvedip onarılamaz bir uçurum mu yaratacağım? Bu Aurora için de adil olmaz.

"Yani bunun derslerle bir ilgisi yok mu?" diye sorar Roman. Bu konuyu bırakamaz.

"Çok iş var ama şu ana kadar her şey yolunda," diye onu rahatlatır. "Sadece kafam meşgul ve bu akşam bir grup toplantım var."

"Geçen yıl sana ilgi duyan çocuk da senin grubunda mı?" diye ısrar eder Roman.

"Evet." Gözleri kısa bir süre benimkilere takılır. "Jameson benim grubumda."

"Hâlâ ilgileniyor mu?" diye sorar Roman.

"Evet. O, şey... geçen gün bana kahve içmeye davet etti," diye mırıldanır.

Bu, onunla Netflix izleyip takılmak isteyen çocuk mu? Kıskançlık ağzımda acı bir tat bırakıyor. Bu da başka bir sorun. O, sınıf arkadaşıyla Netflix izleyip takılmalı.

"Evet mi dedin?" diye soruyorum.

Yüzünde şaşkınlık ve incinmişlik belirir, sonra bakışları tabağına döner. "Ben... Bu hafta çok yoğundum."

"Kahve ne demek? Bir saatlik bir randevu mu?" diye ısrar ediyorum. Her kelime jilet gibi keskin geliyor. İstedğim şeyi bir kenara bırakmam gerekiyor. Böylesi daha iyi. O biriyle çıkmalı ve bu adam aylardır ona ilgi duyuyor. Aklında ben olmamalıyım ve ben de onu düşünmemeliyim.

"Ondan hoşlanıyor musun? İyi biri mi? Hokey oynamıyor, değil mi?" diye soruyor Roman.

"İyi biri ve hayır, spor yapmıyor. Spor yönetimi okumaya başlayacak," diye onaylar.

"Bu iyi. Profesyonel spor kariyeri istikrarlı değildir. Muhasebeci veya yönetici olmak çok daha iyi bir seçimdir. Peki seni engelleyen nedir?" Roman çatalını bırakır ve tüm dikkatini Aurora'ya verir.

Aurora pirincini karıştırır. "Ben, şey, ben... Başka birinden hoşlanıyordum ve, şey, o... O..."

Sesindeki çatlak, gözümü oymak istememe neden oluyor.

Derin bir nefes alır, gözleri tabağında. "O bana aynı şekilde ilgi duymuyor."

"Senin ne kadar harika bir insan olduğunu göremiyorsa, onun kaybıdır," diyor Roman nazikçe. "Belki de Jameson'la kahve içmek tam da ihtiyacın olan şeydir. Ben sadece senin normal bir erkekle mutlu olduğunu, hayatını yaşadığını görmek istiyorum."

"Evet." Diye iç geçirir. "Muhtemelen evet demeliyim. En azından istediği şeyin peşinden gitmekten korkmuyor."

Bu sözler onu derinden yaraladı, çünkü kız haklıydı. Ve kızın hak ettiği de bu değil miydi? Onun için risk alacak biri. Onu öpüp, tam tersi hissettirirken bunun bir hata olduğunu söylemeyecek biri.

Roman, korkunç gerginliğin tamamen farkında olmadan — çok şükür — sırtıyor. "Aferin kızıma. Bir erkeğin neyi kaçırdığını fark etmesini bekleme. İstedğini yap."

"Teşekkürler baba. Sanırım öyle yapacağım." Gülümsüyor, ama en azından bana göre acı dolu bir gülümseme.

Birkaç dakika sonra, tabağı hala yarısı dolu halde, grup toplantısı için hazırlık yapmak üzere izin ister.

Roman, kızım gidene kadar bekler ve sonra bana döner. "Daha fazlası olduğunu biliyordum. Neden bunu benden saklamak zorunda hissettiğini bilmiyorum. Aramızda her zaman açık bir iletişim politikası izlemeye çalıştım."

"Belki de bunu sindirmeye çalışıyordu, özellikle de dün gece bu diğer adamın ona ilgi duymadığını öğrendiyse." Sesimin titrememesi bile bir mucize. Roman'a yalan söylemek, Aurora'yı yaşına daha uygun birinin kollarına itmek kadar kötü bir his.

"Evet, öyle olabilir. Birbirimizden pek bir şey saklamayız." Masanın kenarına hafifçe vurur. "Flört etmekten bahsetmişken, Scarlet'le görüşmeyi tekrar düşündün mü?"

Alt dudağımı ovuşturuyorum. Eski sevgilim görmek istediğim son kişi. "Yarı zamanımızı yolda geçiriyoruz."

"Sadece bir şeyler içmek. Dediğin gibi, bir saatlik bir şey. En azından bir sonuca varabilirsin. Denemeden bilemezsin, değil mi?"

"Evet. Sanırım."

"Ona bir mesaj gönder. Müsait mi bak. Sadece birkaç ay şehirde kalacak. İhtiyacın varsa bir sonuca var, ama fırsatı olduğu gibi değerlendir."

Cep telefonumu cebimden çıkarırken, masada telefon kullanmama kuralının son zamanlarda hiçe sayıldığını düşünerek sinirleniyorum.

HOLLİS

Selam. Hâlâ bir şeyler içmek ister misin?

Gönder tuşuna basıyorum ve kusacakmışım gibi hissediyorum. "Mutlu musun?"

"Evet, öyleyim. Teşekkürler."

Telefonumu cebime geri koymak üzereyim, ama telefon titriyor. Roman çenemi kaldırmam için işaret etti, ben de isteksizce ekrana baktım.

SCARLET

Kesinlikle. Bu akşam boş musun?

Suçluluk ve korkuyla dolu bir nefes veriyorum. Bunu yapmak istemiyorum, ama yapmam gerektiğini biliyorum. Onunla tekrar bir araya gelmek konusunda herhangi bir tereddütüm olduğu için değil. O benim istediğim kişi değil.

"Evet mi dedi?"

"Bu akşam boş musun diye sordu."

O başını salladı. "Evet de ve buradan git."

"Ben bu işi bitiriyorum, Roman. Hepsi bu kadar." Scarlett zaten yeterince zarar verdi. Ona daha fazla zarar verme gücü vermeyeceğim.

Bu durum, Aurora'nın bir gün benim için de böyle hissedeceğini merak etmeme neden oluyor. Ve bu tam da hak ettiğim şey olmaz mı?

BÖLÜM 13

HOLLIS

"Evet dediğin için çok mutluyum." Scarlet beni kiraladığı çatı katı dairesine davet ediyor.

"Bir süreliğine şehirde kalacağın için mantıklı geldi." Ceketimi çıkarıp ayakkabılarımı çıkarıyorum. Onun kişisel alanına girmekten pek rahat değilim, ama kısa bir tartışmanın ardından, magazin dergilerine manşet olmamak için en iyi yer burası gibi görünüyor. Aurora'yı öptüğüm gecenin ertesi günü eski sevgilimle görülerek ona daha fazla zarar vermek istemiyorum. Scarlet'le birlikte olmak zaten her açıdan yanlış geliyor.

"Her yerdeyim, benden kaçmak zor, değil mi?" Gülümsemesi hem alaycı hem de yaramaz.

"Nereye gidersen git takip edilmek sıkıcı olmalı." Yerel magazin dergileri her gün bir haber yayınlıyor ve son zamanlarda Scarlet'in sabah kahvesini içerkenki hali, tasarımcı ceketini veya ayakkabılarını öne çıkaran haberler ya da başka kim bilir ne haberler var. Profesyonel hokey oyuncusu olmanın şöhretine alışkınım, ama kimse beni evimden arenaya kadar takip etmiyor.

O elini reddedercesine salladı. "Benim işimde buna razı olursun." Onu mutfağa kadar takip ettim. "Ne istersin? Şarap, viski ve bira var."

"Bira iyi olur." Araba kullanacağım, daha sert bir şey içmek iyi olmaz.

"Tabii." Hazırlıklı olduğu belli olan kadın, en sevdiğim markadan bir şişe açar. "Kadeh ister misin?"

"Şişe yeter."

Bana uzatırken parmak uçları benimkilere değiyor. Bu, daha fazla suçluluk duygusu dışında hiçbir şey uyandırmıyor.

"Teşekkürler." Uzun bir yudum alıyorum. "Kanada kışına nasıl dayanıyorsun?" Evet, hava durumundan bahsetmeye başladığımda, kesinlikle sohbet etmekte zorlanıyorum.

"Burası çok soğuk! Nasıl dayanıyorsun bilmiyorum."

"Alışmak biraz zaman alıyor. Ama en kötü aylarında seyahat ediyorum, bu yüzden çok fazla mola veriyorum. Kaliforniyalı bir kız için kolay olamaz."

"Şikayet etmemeliyim. Bu rol inanılmaz ve bu fırsatı yakaladığım için çok heyecanlıyım. Ayrıca, senin oyununu izleyebiliyorum." Kendine bir kadeh beyaz şarap doldurur. "Seni tekrar buzda görmek güzel. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Beyin sarsıntısı küçük bir aksilikti."

Beni oturma odasına götürüyor. Kanepenin köşesine oturuyorum. Ortadaki yastığı alıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. Kot pantolon ve bir omzundan düşen kısa bir kazak giyiyor. Saçları kıvrılmış, makyajı yapılmış. Kamera karşısına çıkmaya hazır gibi görünüyor. Muhtemelen öyle, diye düşünüyorum, ya da birlikte dairesinden çıkarsak diye.

"Toronto ile olan sözleşmenin bir yıl daha var, değil mi?"

Şehrin adını her hecesini ayrı ayrı telaffuz ediyor. Terror'a ilk transfer olduğumda ben de öyle yapardım ve Aurora bunu çok komik bulurdu. Şu anda ne yaptığını düşündüğümde göğsüm sıkışıyor. James denen çocukla planlar mı yaptı? Burada olduğumu bilse ne kadar incinirdi?

"Hollis, iyi misin?" Scarlet elini dizime koyuyor.

"Sadece, şey... son zamanlarda kafamda çok fazla yer kaplıyor." Pozisyonumu değiştirip bir bacağımı diğerinin üzerine atarak teması kesiyorum.

Gülümsemesi empati dolu hale gelir. "Yaralanmanın ardından tekrar oyundan uzak kalmak zor olmalı. Ama geri döndün ve her zamankinden daha iyisin, değil mi? Gelecek yılın sonunda ne olacağını kim bilebilir? Belki Kaliforniya'ya geri dönersin. Hatta Vegas'a bile."

Bu pek olası değil. "Toronto'nun sözleşmemi birkaç yıl daha uzatmasını umuyorum."

"Güneşi ve yıl boyunca güzel havayı özlemiyor musun?" diye sorar.

"Ailem yakınımnda ve kariyerimi burada bitirmek istiyorum." Takımımı seviyorum, rahatım ve en çok değer verdiğim insanlar yakınımnda.

"Bu biraz heyecan verici, değil mi? Henüz otuzlu yaşların ortasındasın ve ikinci kariyerine başlıyorsun. Bundan sonra ne yapacağını düşündün mü?"

Omuz silkiyorum. "Kariyerimin sonrasından çok, şu anki kariyerime odaklanıyorum.

Ya sen? Yıldızın parlamaya devam ediyor."

"Son yedi yıl çok hızlı geçti" diye itiraf ediyor.

"Hayatının sürekli göz önünde olması zor olmalı." Ama bunu söylerken bile, onun için öyle olup olmadığından emin değilim. Bu konudaki farklı görüşlerimiz, onun ilişkimizi bitirmesinin en büyük nedenlerinden biriydi. O, medyanın ilgisini hoş karşılıyor. Çıkarken sürekli bizim fotoğraflarımızı paylaşıyor, ilişkimizi benim rahat hissetmediğim şekillerde göz önüne seriyordu.

Gülümsüyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Bildiğin gibi, bu ilişkiler için zor olabilir."

"Biliyorum." Midem düğümleniyor. Ayrılığımız aleni ve acı vericiydi. Son kavgamız kameralara yakalandı ve tüm dünya spekülasyonlar yaptı. Bu yüzden şimdi çok gizliyim ve ciddi, aleni ilişkilerden kaçınıyorum.

Şarap kadehini masaya koyar ve gözlerini kaldırırken ellerini uyluklarının üzerinde gezdirir. "Olanlar için üzgünüm, Hollis. Çok üzgünüm. Keşke daha iyi davranabilseydim."

Ona sorun olmadığını söylemek üzereydim, ama o zaman buraya gelmenin amacı neydi? "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum," dedim onun yerine. "Aynı şeyleri istediğimizi sanıyordum." Evlilik ve yerleşik bir hayat hakkında konuşmuştuk. Birden fazla kez.

Parmakları dudaklarının üzerinde dolaşıyor. "Her şey çok hızlı geliyordu. *The Way We Weren't* yükselişe geçmişti ve sen de takas edilmiştin. Bu kadar mesafeli bir ilişkiyi kaldırabileceğimi sanmıyordum, özellikle de sen ilişkimizi gizli tutmak istediğin için."

"Sadece biraz mahremiyet istedim," diye karşılık verdim. "Sürekli mercek altında olmak istemedim." Mesafeyi kaldırabileceğimizden emindim. Elbette, kariyerlerimiz nedeniyle yoğun olacaktı, ama ona deli gibi aşkıttım. Hayatımın geri kalanında onu sevmeye hazırdım. Ve

o benim kalbimi parçaladı. En azından evlenme teklif etmemiştim. Ama o, planımı sonradan öğrendi.

Çıplak yüzük parmağını ovuşturuyor. "Şimdi bunu biliyorum. O zamanlar çok gençtim. Her gün, keşke farklı davranmış olsaydım diye düşünüyorum."

"Ama yapmadın." Medyanın ilgisini çekmek istemememi destekleyici olmadığı şeklinde yorumladı ve ilişkimizi bitirdi.

Yaklaşıp elimi tuttu. "Seni incittiğimi biliyorum Hollis, ve bunu geri alamam. Ama bu hayatımın en büyük pişmanlığı. Medyanın ilgisinden uzak tutarak ilişkimizi korumaya çalıştığımı anlamalıydım. O mesafe ve bunun bizim için ne anlama geleceği konusunda korkuyordum. Tek bir konuşma her şeyi düzeltmeyecek, biliyorum, ama birkaç ay daha burada kalacağım. Belki birbirimizi yeniden tanımak için biraz zaman geçirebiliriz."

Doğru olan şey, yaşıma yakın biriyle çıkmak olurdu. Ama yine tüm dünyanın gözü önünde bir ilişki yaşamak... Hayatımın halihazırda olduğu kadar kamuoyunun gözü önünde olmasını istemiyorum. Ve kalbimi tekrar riske atmak, özellikle de onu bir kez parçalayan biriyle, aptalca bir şey gibi geliyor. Ama tüm bunların ötesinde, karşımda oturan kadını istemiyorum.

Aurora'ya ne yapacağına değinmiyorum bile. Burada olmam, benim bile olmayan bir kadına büyük bir ihanet gibi geliyor. Scarlet ile tekrar bu yola girersem, kırdığım şeyi asla düzeltemeyeceğim. Ve midemdeki ağırlığa bakılırsa, bununla yaşayabileceğim bir şey değil.

Dudaklarımı yalıyorum, ağzım kurumuş ve göğsüm sıkışmış. "Artık çok farklı insanlarız Scarlet. Bana yaptıkların, bıraktığın durum... Haklısın, tek bir konuşma bunu düzeltemez. Seninle daha fazla zaman geçirmek de düzeltir mi bilmiyorum. Yeni bir ilişkiden çıktın..."

"Bir süredir işler iyi gitmiyordu," diye araya girer. "Burada çekimlere başlayana kadar beklemem gerekiyordu, ama... İşler yolunda gitmiyordu."

"Tabloidlere göre, iki yıl boyunca birlikteydiniz, bu da bizim birlikte olduğumuz süreyle aynı. Üç ay sonra

konuşma fırsatı için teşekkür ederim ve dürüstlüğün için minnettarım, ama bunun ihtiyacım olan şey olup olmadığını bilmiyorum." Ama biliyorum. Ne yazık ki, istediğim kişiye asla sahip olamayacağım.

BÖLÜM 14

HAMMER

"Nasıl görünüyorum? Değiştirmeli miyim? Bu gömleği bilemiyorum."

AURORA

Bu gömlek hakkında ne düşünüyorsun? Üniversiteden biriyle kahve içmeye gideceğim.

Bir selfie çekip anneme gönderiyorum. O internetin olduğu yere geri dönmüş ve bana dağların fotoğraflarını göndermiş. Onlara baktığımda huzur bulmam gerekiyor. Haklı, gerçekten beni sakinleştiriyorlar.

"Yaşlılarla bir kilise toplantısına katılıyor olsaydın, bu gömlek harika olurdu. Bu randevu için V yakalı bir gömlek ve genellikle kulübe giydiğin sütyeni giymeni öneririm," diyor Rix.

"Katılıyorum," diye ekliyor Hemi, tam da telefonum çalarken.

ANNE

Bu renk sana çok yakışıyor ama rahat hissetmediğini düşünüyorum. Kendini iyi hissetmiyorsan, enerjini artıracak başka bir şey giymelisin.

PS. Sana iyi davranması iyi olur, yoksa babana ona korkutucu yüzünü göstermesini söylerim.

PPS. Eğer ona layık olduğunu düşünüyorsan, bana onun burcunu gönder!

AURORA

Teşekkürler anne! Umarım her şey yolunda gider!

"Senin kulüp sütyenini hiç görmedim, ama bir yıldan biraz fazla bir süre sonra benim de bir tane olacak," diyor Tally.

"Ben de kulüp sütyenini hiç görmedim, ama Rix'in vücut hatlarını öne çıkarmak için önerdiği gömleğe güveniyorum." Dred her zaman Watering Hole'a gelip bizimle takılmaya hazırdır, ama kulüp genellikle onun tarzı değildir.

"Cehennemde bizim için özel bir yer var." Rix bana bir margarita uzattı.

Kahve randevusu öncesinde bir içkiye ihtiyaç duymam, yaklaşan saat için beklentilerim hakkında çok şey söylüyor. Aslında bu büyük bir mesele olmamalı. Jameson'ı sürekli görüyorum. Aynı dersleri alıyoruz ve sürekli grup projeleri üzerinde çalışıyoruz, ama nedense bunu bir randevu olarak nitelendirmek beni endişeli ve telaşlı yapıyor. O, babamın benim için istediği türden bir erkek.

"Cehennem senin için kırmızı halıyı serer, canım," diyor Hemi kuru bir şekilde. "Tristan bugün özellikle iyi bir ruh halindeydi, bu da dün gece bazı ürünlerin zamansız bir sonla karşılaştığı anlamına geliyor sanırım."

"Aslında bu sabah. Huzur içinde yat, salatalık." Rix sırtıyor.

"Sebzeler konusunda şaka yaptığını sanmıştım." Tally dehşete kapılmış görünüyor.

"Şaka yapıyorum."

"Öyle."

Hemi, Rix ve ben mükemmel bir uyum içindeyiz. Dred kaşlarını kaldırır.

"Aman Tanrım. Sen değilsin." Tally, Hemi'ye bakar. "Bir yudum alabilir miyim?"

"Hayır." Hemi margaritayı masaya koyar ve başka yere bakar.

Rix ve ben de aynısını yaparız. Konuyla ilgili ve kendime güvenim artmışken, duvarların ne kadar ince olduğu konusunda ona gerçeği söyleme fırsatını değerlendiririm.

"Seks hayatından bahsetmişken, sana söylemek istemedim ama söylemezsem..." Kulağına fısıldarım.

"Aman Tanrım." Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne yaptım ben?"

"Şey, görünüşe göre duvarlar sandığımızdan daha inceymiş. Deplasman maçlarında..." Öksürdüm. "Şey, iyi kısma geldiğini duyabiliyorum."

"Hayır." Elini ağzına kapatır.

"Önemli bir şey değil."

Kolumu tuttu ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görünce şok oldum. "Ama önemli. Kardeşim eskiden..." Başını hızla salladı. "Çok, çok üzgünüm Hammer. Aylardır bununla uğraşıyorsun."

"Babamın ya da Hollis'in evine gittim. Bu sayede kedileriyle vakit geçirebildim."

"Ama bir daha asla." Göğsünü dürtter. "Senin çıkmanı bekleyeceğim. Ya da daha sessiz ol. Çok üzgünüm."

Onu kucaklarım. "Hiç sorun değil. Sana hiç kızmadım. Ama mahremiyetine saygı duymak ve kendini özgür hissetmeni istiyorum."

"Eğer seni rahatsız edersek, bana söyleyeceğine yemin etmelisin," diye fısıldadı.

"Yemin et." Ve küçük parmaklarımızı birbirine bağladık. "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Seninle gurur duyuyorum." Omzuna hafifçe vurdum.

Tally bir yudum daha alır. Ama şaka ona geri döner, çünkü Hemi'nin margaritası Tally gibidir: alkolsüzdür. Ama ona alkollü içeceklerden yudumlar aldığımızı düşündüğünde kendini çok havalı hisseder. Onun sevimli, tatlı, on yedi yaşındaki kalbini kutsayın.

"Gömleğimi değiştireceğim." Yatak odama giderim.

"Sadece sütyenini değiştir. Sana ödünç verebileceğim harika bir gömleğim var." Rix yatak odasına girer.

Bir dakika sonra, sadece en sevdiğim sütyenimi giyerek oturma odasına geri dönerim.

"Vay canına!" Tally'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

"Bu sütyen harika, altı tane istiyorum." Dred bana iki parmağını da yukarı kaldırarak onaylar.

"Sütyen onları daha dolgun gösteriyor. Ben mütevazı bir B bedenim. Regl olduğum zamanlar hariç, o zaman ciddi bir B bedenim," diye açıklıyorum.

Tally dudaklarını ısırır. "Bir gün sütyen alışverişine gidebilir miyiz? Benim sadece spor sütyenlerim ve düz siyah ve ten rengi sütyenlerim var."

"Tabii ki. Bir gezi planlayalım." Anneme çok benziyorum, babamın saçma sapan metabolizmasını da almışım. Bu da demek oluyor ki, zayıfım ve göğüslerim pek gelişmemiş. Lisedeyken, bazı kızlar zayıf olduğum ve geç

. Ergenliğin kızlara yardımcı olacağını ummuştum, ama göğüslerim hiç büyümedi. Tanrıya şükür popom var.

"Sen bir atlet gibi yapılısın. Bunda yanlış bir şey yok," diyor Hemi. O, günlerce sürecektir kıvrımlara sahip.

"Vücudumuz olduğu gibi güzeldir." Annem hep böyle der. Zor olsa da onun haklı olduğunu biliyorum. Sütyen, sahip olduğum şeyi benim için işe yarar hale getiriyor. Ve istersem her zaman sütyensiz de gezebilirim. Tabii hava çok soğuk olduğunda ve meme uçlarım camı kesebilecek kadar sertleştiğinde hariç.

"İki seçeneğim var." Rix iki kez bakıyor. "Vay canına, bu sütyen gerçekten sihirli."

"Biliyorum. O benim en sevdiğim sütyenim." Üretimini durdururlarsa diye birkaç tane stoklamalıyım.

Rix gömleklerini omzunun üzerinden atar. "Yapabilir miyim?" Elini kaldırır.

"Tabii ki, devam et." Devam etmesini işaret ettim.

Kumaşı iterek inceler. "Oh, çok güzel. Yumuşak bir dolgu malzemesi." Tally elini kaldırır. "Ben de dokunabilir miyim?"

"Tabii ki. Hemi? Dred? Siz de ister misiniz?" Dred omuz silker. "Neden olmasın."

"Vay canına, tam oturan yumuşak ve destekleyici bir sütyenden daha iyi bir şey yok." Rix'in gözleri hayranlıkla açılır.

"Kızım, ben bu bebekleri düzenli olarak dizginlemeye çalışıyorum." Hemi, bol göğüslerini işaret eder.

Dred, askıları incelerken mükemmel desteği yorumlar.

Tally kanepeden atlar ve sütyenime çekinerek dokunur. "Tık tık! Kahve randevusu öncesi işlerin nasıl gittiğini kontrol etmeye geldim!" Babam daireye dalar.

" Babam daireye dalar.

Tally, Rix ve Dred ellerini göğüslerimin üzerinde donakaldılar. "Ne oluyor..." Babam arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. "Baba, içeri girebileceğini söyleyene kadar beklemelisin."

"Ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Sonra mesaj atarım." Kapı arkasından kapanır.

Rix, Hemi ve Dred kahkahalarla gülmeye başladı. Tally eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sence babama

babama söyleyecek mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Ayrıca, neye şahit olduğunu hiç bilmiyor. Ve ona en az yarım düzine kez içeri girmesini söylememesi gerektiğini söyledim."

"O sefer içeri girdiğinde normal mutfak seksi yapıyor olduğumuza sevindim," dedi Rix.

"Dersini almış olacağını düşünürdün."

"Cidden." Rix bana bir gömlek uzatır ve ben de onu başımdan geçiririm. Uzun kollu, bol kesim, siyah, V yakalı bir kazaktır.

"Diğerini denemene gerek yok. Bu mükemmel. Seksi ve sevimli görünüyorsun, mükemmel bir randevuya çıkmış gibisin," diyor Rix.

Telefonum titriyor. Ekranı kontrol ediyorum. "Aman Tanrım. Gelmiş. Çok gerginim."

"Gergin olma. Karşısında duran iyi şeyi göremeyecek kadar aptal olan diğer adamı unut ve eğlen," diyor Rix anlamlı bir şekilde.

"Çanta." Hemi bana çantayı uzatır.

"Ayakkabılar." Rix beni ön kapıya götürür, orada sevimli ama hava şartlarına uygun olmayan düz ayakkabılarım beklemektedir.

Yola çıktığımı mesajla bildirip Jameson'a lobide beklemesi için haber veriyorum.

"Sen geri dönene kadar hepimiz burada olacağız, tabii bize özel zaman geçirmek için gitmemizi söylemezsen. O zaman Tristan'ın evine gideriz. Ya da kurtarılmaya ihtiyacın olursa mesaj at, hemen geliriz," diyor Rix beni rahatlatmak için.

"Hallettin. İyi eğlenceler." Hemi beni kucaklıyor. "Harika olacak." Tally bana başparmağını kaldırıyor.

"O sütyen gerçekten harika." Dred benimle tokalaşır. "İyi eğlenceler."

Fikrimi değiştirmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce oradan ayrılıyorum. Asansörle lobiye inerken midemde kelebekler uçuyor.

Asansörden indiğimde Jameson kanepede oturuyor. Yakışıklı bir çocuk. Aslında çok yakışıklı. Koyu kahverengi saçları, hafif bronz teni ve kalın kirpiklerle çevrili koyu kahverengi gözleri var. Boyu 1,80'den fazla, zayıf ve koşucu. Hokey oynamıyor ve birçok okul dışı aktiviteye katılıyor. Kesinlikle iyi çocuklardan biri.

"Selam." Ayağa kalkarken ellerini uyluklarının üzerinde gezdiriyor. Gözleri parlıyor ve bakışları üzerimde dolaşırken geniş bir gülümseme oluşuyor. Takdir dolu bir bakış.

"Selam." Ben de gülümserim ve çantamı düzeltirim.

Bana sarılmak için yaklaşıyor, ben de beceriksizce karşılık veririm.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun," diyor beni bıraktıktan sonra. Bakışları bir saniye aşağıya kayıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Kazakını beğendim."

"Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun." Üniversite kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon, botlar, kışlık mont ve beyzbol şapkası giyiyor. Yani sıradan bir öğrenci gibi giyinmiş.

"Oh, uh, ben kampüsten direkt geldim." Lobiye işaret ediyor. "Burası çok güzel."

"Evet. Havuz ve spor salonu oldukça güzel. Etrafta da bir sürü mağaza ve restoran var." Ellerimi ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden onları ceplerime sokuyorum. "Senin için sorun yoksa, caddenin karşısındaki lokantaya gidebiliriz."

"Evet, tabii ki." Ağzının sağ köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Kahve içmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum, Aurora."

Tanrım, o çok tatlı. Ve benden hoşlanıyor. Onda sıcak ve soğuk davranışlar yok. Tanıdığım birinin aksine, o tutarlı biri. "Evet, ben de."

Ama ön kapılar açıldığında ve o *adam* içeri girerken, beraberinde soğuk hava ve kar taneleri de girince midem düğümleniyor. Hollis bereyi çıkarıyor ve kalın, koyu renkli dalgalı saçlarını eliyle düzeltiyor. Hokeyci bacaklarını tam da olması gerektiği gibi saran bir kot pantolon, iki yıl önce Noel'de ona aldığım saçma sapan muzlu kapüşonlu sweatshirt ve kışlık ceket giyiyor. Kıyafeti Jameson'inkiyle hemen hemen aynı, ama nedense Hollis onu hiç çaba harcamadan seksi gösteriyor.

"Vay canına," diye mırıldanır Jameson.

Jameson'la Pancake House'da buluşmalıydım.

Hollis beni görünce yüzündeki ifade yumuşar, ta ki gözleri şu anda belime dokunan Jameson'a kayana kadar. Hollis'in bakışları katil gibi olur ve vajinam aptalca heyecanlanır.

"O Hollis Hendrix mi?" diye sorar Jameson.

Hollis şapkasını cebine koyar ve bize doğru yürür. "Selam prenses." Beni kucaklayarak beni şok eder.

Orada sert bir şekilde dururum, kokusunu ya da kollarında olmanın ne kadar doğru hissettirdiğini takdir etmemeye çalışırım - her ne kadar çok kafam karışık ve haklı olarak kızgın olsam da. Sonunda kendimi toplarım ve onu kaburgalarına dırterim.

Beni bırakır. Ona bir bakış atarım. O gülümser.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" Hollis umutla sorar.

"Tabii. Evet." İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Jameson Grover, bu Hollis Hendrix. Toronto'da sağ kanat oynuyor ve babamın en iyi arkadaşı. Hollis, bu Jameson, okuldan arkadaşlarımdan biri."

Hollis elini uzatır. Umarım Jameson'ın elini ezmez.

"Sizinle tanışmak çok harika," der Jameson coşkuyla ve elini sıkar. "Ben büyük bir hayranınızım. Evimde sizin formalarınız var. Ve çaylak kartınız. Çocukluğumdan beri kariyerinizi takip ediyorum."

"Öyle mi? Hokey mi oynuyorsun?" Hollis, televizyon için hazırlanmış sıkı bir gülümsemeyle sorar.

"Çocukken birkaç yıl oynadım ama ben... izlemeyi daha çok seviyordum. Harika bir sezon geçiriyorsunuz. Aldığınız darbe çok saçmaydı. Dostum, tekrar sahalardan uzak kalacağınızı düşündük ama onlara günlerini gösterdiniz, değil mi?" Jameson sonunda Hollis'in elini bırakır.

Hollis elini saçlarının arasından geçirir. "Çoğunlukla beyin sarsıntısı konusunda endişeleniyorlardı."

"Evet, bunu çok iyi anlıyorum."

Hollis'ten uzaklaşmamız gerekiyor. "Jameson ve ben artık gitmeliyiz."

"Sizinle tanışmak çok güzeldi, Bay Hendrix," diyor Jameson. "Yarın gece iyi şanslar."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz, Prenses."

"Tabii, Hollis."

Jameson'ın kolunu tutup onu lobinin kapısına doğru sürüklerim.

Lanet olası Hollis.

Jameson, ben ilerlerken omzunun üzerinden el sallıyor ve soğuk Şubat öğleden sonrasına adım atıyoruz.

"Vay canına. Beni Hollis Hendrix ile tanıştırdın."

Jameson iyi biridir. Nazik, çalışkan, kibar. Hayran olması çok normal. Ben de Scarlet Reed ile tanıştığımda öyle olmuştum. "Evet."

"Babanın profesyonel bir hokey oyuncusu olduğunu bilmek bir şey, ama gerçeklik o ana kadar kafama tam olarak yerleşmemiştir." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Senin için garip miydi? Yani, sanırım profesyonel hokey oyuncularıyla sürekli birlikte olmaya alışkınsındır." Kaşları çatıldı. "Sana Prenses dedi. O ve baban kardeş gibiler, değil mi? Yakınlar mı? En azından medya öyle gösteriyor. Onu çok iyi tanıyor olmalısın."

Onun dilini ağzımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ayrıca onunla sevişmeyi mantıksız sayıda kez hayal ettim. Ama Jameson'ın kastettiğinin bu olduğunu ciddi olarak şüpheliyim. "Hollis'i liseden beri tanıyorum."

Jameson düşünceli bir şekilde başını salladı. "O zaman o senin için bir aile üyesi gibi, değil mi?"

Amca gibi falan?"

Histerik bir kahkahayı zorlukla bastırıyorum. "Evet ve hayır? Çoğunlukla birbirlerini kollayan dev bir arkadaş grubu."

Işık değiştiğinde, caddeyi geçip lokantaya doğru yürüyoruz.

"Evet, doğru. Bir sürü ağabeyim varmış gibi.

Bir sürü ağabeyin kışını tekmeleyebilecek gibi."

"Ağabeyler gibi koruyucu olabilirler."

"Hendrix'ten de öyle bir his aldım. Umarım iyi bir izlenim bırakmışımdır."

"Hollis için endişelenme. İyi gününde bile huysuzdur." Omzumun üzerinden sürekli bakıyorum, bizi takip ettiğini düşünerek.

Bana sarıldığına inanamıyorum. Beni öpmek bir hataydı diyen oydu. *Bana* biriyle çıkmam gerektiğini söyledi. Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda ona bir sürü şey söyleyeceğim.

"Randevulara çıkmak oldukça zor olmalı, değil mi?" Bana lokantanın kapısını açıyor.

Teşekkürler mırıldanıp Rainbow'a el sallayarak, arka taraftaki bir masaya yöneliyorum. "Bazen. Hırslı ve aşırı rekabetçi üst düzey alfa erkeklerle çevrili olmaya alışkınım." Geç de olsa, muhtemelen beni kollayan bu kadar çok erkek varken randevuya çıkmanın zor olduğunu kastettiğini anlıyorum.

Rainbow içecek siparişimizi almak için yanımıza gelir. "Hey! Bugün babalarınızı terk mi ettiniz?" diye sorar.

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Babamla Hollis'in bir ilişki yaşadığına inanması çok komik geliyor. "Tabii ki. Rainbow, bu arkadaşım Jameson. Jameson, bu Rainbow. Jameson ilk kez buraya geliyor."

"Oh, çok keyif alacaksın. Milkshake'leri şiddetle tavsiye ederim, kurabiye ve kremalı waffle'lar da muhteşemdir."

"Bunu doğrulayabilirim," diyorum.

İkimiz de kahve ve su sipariş ettik ve Rainbow menüye bakmak için bizi yalnız bıraktı. "A değilsen yemek zorunda hissetme, ama waffle ve milkshake'ler gerçekten harika."

"Ben her zaman aım," diyor Jameson gülümseyerek. "Bu cümleyi duymaya alışkırım."

"Umarım Hendrix'e fazla hayranlık göstermedim. Soğukkanlı davranmak istedim, ama ben bir hokey hayranıyım ve Terror hayranıyım, onunla tanışmayı beklemiyordum. Ya da aslında, sen hariç kimseyle." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Kahve içmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."

"Davet ettiğin için teşekkürler." Onun ifadesi kalbimi eritmeli ve kadınsı yanıma heyecanlandırmalıydı. Bunun yerine, kendimi onu Hollis ile karşılaştırırken buluyorum. Bu adil değil. Aynı ligde oynamıyorlar bile, aynı sahada oynamaları bir yana.

Ona ilgi duymak istiyorum. Onu, sınıfımdaki bana ilgi gösteren bir erkek olarak görmekten daha fazlasını istiyorum. Ama kafam Hollis'in yanında, ona o saçmalığı yaptığı için kızgın olsam da.

Rainbow ieceklerimizi getiriyor. Ben sosisli muzlu cevizli krep sipariş ediyorum, Jameson ise yanında domuz pastırması olan waffle'ı tercih ediyor.

"Mezuniyetten sonra ne yapmayı planlıyorsun? Herhangi bir yüksek lisans programına başvurdun mu?" diye soruyor Jameson.

Kafamı sallıyorum. "Okuldan bıktım artık. Liseden beri ligde çalışmak istiyordum ve baharda halkla ilişkiler asistanı pozisyonu açılabilir." Hemi birkaç gün önce Shilpa'nın yardımıyla bir teklif sunduğunu söylemişti. Kabul edilmesi için parmaklarımı çapraz tutuyorum. Terror ailem gibidir.

Özellikle babam yakında emekli olacağı için, arenada olmadığım veya bir şekilde o takımın parçası olmadığım bir hayat düşünemiyorum. Onlar için çalışmak mantıklı. Ben oraya aidim. "Peki ya sen?"

"Birkaç yüksek lisans programına başvurdum; ikisi Toronto'da, biri Ottawa'da ve ikisi batıda."

"Batı çok güzel." Gerçi ben çoğunlukla hokey arenasının içinden görmüşümdür.

"Öyle," diye onayladı.

"Yani gelecek yıl bu zamanlar BC'de yaşıyor olabilirsin."

"Ya da burada olabilirim."

"Ya da Ottawa'da."

O da başını sallar ve işte böylece, bu ilişkinin neye dönüşebileceği konusu kapanır. Jameson eyaletin veya ülkenin başka bir yerine taşıniyorsa, onunla bir ilişki kurmaya çalışmanın bir anlamı yok. En azından ben kendime böyle bir bahane uyduruyorum. Bu gerçeğin ardından hayal kırıklığı değil, rahatlama hissetmem çok anlamlı.

Rainbow kahve fincanlarımızı doldurmak için uğrar ve yemeğimizin yakında geleceğini söyler.

Jameson masanın kenarına hafifçe vurur. "Yemeğimiz gelmeden tuvalete gideceğim."

"Tabii."

O masadan kalkar kalkmaz, telefonumu çıkarıp kızlara ve sonra anneme mesaj atıyorum.

AURORA

İkinci bir randevu olacağından emin değilim.

Annem ilk cevap veriyor.

ANNE

Çok yazık, tatlım. Doğru kişi dışarıda bir yerde. Onlar senin için hazır olduğunda bulacaksın!

Rix ile özel mesajlaşmaya geçiyorum.

AURORA

20 yaşındaki erkekler bana göre değil.

Grup mesajım ilk olarak gönderilir:

RİX

Yemeği bıçakla değil parmaklarıyla çatalına mı sürüyor? HEMİ

Karaciğer ve soğan mı sipariş etti? Eğer öyleyse, içten içe bir büyükbaba olduğunu bilirsin.

DRED

Yüzünde sakal bile çıkıyor mu? TALLY

Neden lokantanın menüsünde ciğer ve soğan var?

Belki gergindir.

Rix ile özel mesajlarım titriyor.

RİX

Onu profesyonel bir hokey oyuncusuyla karşılaştırmanın adil olup olmadığını bilmiyorum.

AURORA

Yan gözle bakarak Ülkenin dört bir yanındaki lisansüstü okullara başvurdu.

Hollis ile olan mesajlarıma geçiyorum:

AURORA

Bu saçmalık da neydi böyle?

Kapının üzerindeki zil çaldı, ben de başımı kaldırıp baktım, sonra kabinde kayarak neredeyse duvara yapışacak kadar yanaştım. Bu olamaz.

BÖLÜM 15

HAMMER

"Peggy? Kahve içmeye gittiğini sanıyordum." Babam masaya yaklaşır.

"Arkadaşın nerede? Çoktan gitti mi?"

Hollis geride kalır, elinde telefonu vardır. Kaşlarını çatıp, mesajıma cevap vermeden telefonu cebine geri koyar. Ondan sakladığım sırlar yüzünden midem yeni bir suçluluk duygusuyla altüst olur, ama öfkem bu duyguyu bastırır.

Kızlar hala bana mesaj yağıdırıyor. "Tuvalette."

"Yani seni burada tek başına bıraktı," diyor Hollis.

Ona bir bakış atıyorum. *Tuvalette başka nasıl gidebilirdi ki, Hollis?* Kendini beğenmiş olmasına rağmen hala yakışıklı olmaya cüret ediyor.

"Belki de ikiniz başka bir yere gitmelisiniz," diyorum, ama çok geç kalmışım.

"Oh, dostum. Roman Hammerstein." Jameson elini pantolonuna siler ve elini uzatır. "Jameson Grover. Aurora'nın arkadaşıyım." Gülümsemesi oldukça çılgınca. "Efendim, bu bir onur."

Aman Tanrım. Bu olamaz.

Hollis'in gözleri Jameson'a kayıyor ve bakışlar öldürebilseydi, kahve randevum bir küle dönüşürdü.

"Jameson, memnun oldum. Peggy senin hakkında çok güzel şeyler söylüyor."

"Baba," diye uyarıyorum.

"Ne? Yemek masasında Jameson'dan defalarca bahsettin. Hep güzel şeyler söyledin. Öyle değil mi, Hollis?" Babam onun koluna dirsek atar.

"Uh-huh." Hollis dilini yanağına sokar.

"Bize katılmak ister misin?" diye sorar Jameson. "Yeterince yer var."
"Tabii, neden olmasın?" Hollis, karşımdaki koltuğa oturdu.

"Harika. Muhteşem. Bu sadece... vay canına." Jameson pantolonuna boşalmak üzere.

Hollis cinayet ve kötü şeyler planlıyor gibi görünüyor ve ben çok sinirliyim, ama aynı zamanda o çok seksi ve bundan nefret ediyorum. Babam, randevumla tanışmaktan gerçekten memnun görünüyor ve durumun ne kadar garip hale geldiğinin tamamen farkında değil.

Gruba bir mesaj daha atıyorum:

AURORA

Babam ve Hollis randevuma davetsiz misafir olarak geldiler.

Ve randevum onları bize katılmaya davet etti.

Ve onlar evet dediler.

Masada Hollis'in bacağına tekme attım. Bundan sonra kesinlikle konuşacağız. Öfkeli sözler. Ne halt ediyor bu adam?

Ceketini çıkarıp kucığına koydu ve sırttı. Rainbow yemeklerimizi getirdi. "Oh! Babalarınız da burada!

Ne kadar tatlı!"

"Biz sadece arkadaşız," diyor Hollis ve babam aynı anda.

"Tabii ki." Rainbow göz kırpar ve bana döner, sesini fısıltıya indirir.

"Birlikte çok tatlılar."

Parmaklarımla bir kalp işareti yapıyorum. "Öyle değil mi?"

Rainbow da kalp işareti yapıyor. "Babalarınızı çok destekliyorum."

Babamın en iyi arkadaşını çok desteklemek istiyorum.

Jameson çok şaşkın görünüyor.

"Size kahve ve menü getireceğim," diyor onlara. "Tabii ikiniz de her zamanki gibi isterseniz."

"Her zamanki gibi olsun," der babam ve Hollis aynı anda.

"Ben kahve yerine bira alacağım," diye ekliyor Hollis.

"İki tane olsun," diye onaylar babam. O gittikten sonra bana onaylamayan bir bakış atar.

Gözlerimi deviriyorum. "Bırak da hayalini kursun."

"Sizin ikinizin..." Jameson sözünü bitirmez. "Değiliz," der babam.

"Ben kadınları seviyorum," diyor

Hollis düz bir sesle. "Hollis." Roman

ona dirsek atıyor.

Neredeyse kahvemi üzerine püskürtüyordum. Yemin ederim, Hollis şu anda tamamen çıldırmış durumda ve ben ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Masada ona sertçe tekme attım. Ama hava durumuna uygun pratik kışlık botlar giymek yerine aptalca sevimli düz ayakkabılar giydiğim için geri çekilen ben oldum.

O ise gözünü bile kırpmıyor. "Bu çok kaba bir davranıştı. Ben cisgender, heteroseksüel bir erkeğim. Roman adına konuşamam ama uzun zamandır arkadaşız."

"Tabii. Evet. Ama sen eşcinsel olsaydın, bu tamamen normal olurdu. Benim eşcinsel bir erkek kardeşim var. Ve teyzem bir kadınla evli," diyor Jameson yardımsever bir şekilde.

"Hemi'nin iki annesi var," diye ekliyorum. Sadece sohbete katılmak için, sanırım.

"Siz ikiniz yemeğinize başlayın. Bizi beklemeyin." Babam gülümser ve koltuğuna yaslanır.

Hollis bacağını benim tarafıma uzatır. Onu tekrar tekmelemek üzereyim, ama sonra bunun sağ bacağı olduğunu ve ameliyat sonrası daha rahat olduğu için sık sık bunu yaptığını hatırlarım.

"Waffle ister misin? Ekstra tabak getirebiliriz, böylece beklemek zorunda kalmazsın," diyor Jameson.

Roman Hammerstein ve Hollis Hendrix ile yemek yemekten çok heyecanlı. Bu, Jameson ve benim sadece arkadaş olmaya mahkum olduğumuzu bir kez daha doğruluyor. O yeterince huysuz, yeterince yaşlı ya da yeterince Hollis değil.

Mahvoldum.

Babam ve Jameson, tabii ki hokey hakkında konuşmaya başlarlar. Hokey hakkında konuşmayı sevmediğimden değil, ama şimdi randevum babama yalakalık yapıyor. Bu çok sinir bozucu.

Ve benim telefonum çalı çalı çalı Ben
yirmi yirmi yedi yeni mesajım var.
Birkaç tanesi şaşkın ve ölmek üzere olan GIF'ler.
Rix özel mesajlarımızda şöyle yazıyor:

RİX

Eğer o seninle uğraşacaksa, sen de onunla uğraşmalısın.

Haklı bir noktaya değindi.
Hollis randevumu mahvediyor. Muhtemelen kasten.

AURORA

Kekinden bir ısırık alıp, kekine bunun bir hata olduğunu söyleyip,
başkalarının yemesine izin vermemesi olmaz.

RİX

Katılıyorum. Bu konuda ne yapacaksın?

Bu konuda ne yapacağım?

Babam ve Jameson hala gevezelik ediyorlar. Sosislerimin üzerine
akçaağaç şurubu döküp bir tanesini çatalla deliyorum.

Hollis bana eğlenerek bakıyor. Öfkeyle bir ısırık alıyorum.

"Tatlım, bıçağın," diye mırıldanır babam, sonra bu sezonun ilk draft
seçimleri hakkında randevumla konuşmaya devam eder. Normalde draft
konuşmalarını severim, ama şu anda çok sinirliyim. Birincisi, babamdan
bir şeyler saklıyorum, ama aynı zamanda karşımda oturan hokey
oyuncusu, randevuya çıkmak istediğim kişi, ama Hollis, bana açıkça
gitmemi söylediği kişiyi sabote ediyor.

Beklediğim gibi, babamın ve Hollis'in yemekleri biraları geldikten bir
dakika sonra çıkar. Onlar buraya düzenli gelen müşterilerdir, herkes onları
sever ve Rainbow onları destekler. Hollis poşet yumurtalı kahvaltı hash'ini
yerken, ben sosislerimi küçük parçalara keserim ve babam veya Jameson
sorduğunda ara sıra fikirlerimi söylerim.

Hollis, özellikle Jameson'la çelişen her şeye katılıyor. Bu can sıkıcı.

Ayakkabımı yere bırakıp ayağımı onun baldırına kaydırıyorum. Bakışları tabağından kalkıyor. Uyluk iç kısmına doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bu sırada, randevum ve babam kim bilir ne hakkında gevezelik etmeye devam ediyorlar. Bir yanım Jameson'ın gerçekten benimle çıkmak istediğini mi, yoksa babamla tanışmak ve belki de bir maç bileti kapmak için bir bahane mi aradığını merak ediyor. Bu ilk kez olmuyor.

Ayak başparmağım, hala kucağında duran Hollis'in ceketine dokunur. Ve devam ederim. Ne düşündüğümü bilmiyorum, ama bu aptalca ve tehlikeli eylemi yapmaya kararlıyım.

Hollis'in bakışları babama ve Jameson'a kayıyor — ikisi de bize dikkat etmiyor — ve eli masanın altına kaybolurken tekrar bana dönüyor. Ayağımı itmesini bekliyorum, ama öyle olmuyor. Hiç de öyle olmuyor. Bunun yerine, ayağımı çok sıcak, çok kalın, çok güçlü bacaklarının arasına alıyor ve fermuarının arkasındaki olağanüstü belirgin şişkinliğe bastırıyor.

Ceketi kucağını örtüyor. Restoranın en arka köşesindeki bir kabine sıkışmış durumdayız. Masada neler olduğunu kimse göremez.

Masanın altında olanlara inanamıyorum.

Hollis'in ayak fetişi olmasa iyi olur. En azından ayak fetişi olmadığını umuyorum. Yani, ayak masajına karşı değilim, ama ona ayak versiyonunu yapmak istemiyorum. Ya da ayağını benim kadınlık organıma sokmaya çalışmasını istemiyorum. Bu kesinlikle benim fetişim değil. Ama babam ve randevum hemen yanımızda otururken, masanın altında ayağımı onun sert penisine dayaması, meme uçlarımda sertleşmesi ve belimden aşağısının kasılmasına bakılırsa, beni çok tahrik edebilir. Ayrıca ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Ne dersin, Pegs?"

"Ha?" Bakışlarım babama yöneldi.

"Bowman, New York'ta harika bir sezon geçiriyor, ama Grace de öyle. Kim daha olası bir takas adayı?"

"Grace. O buz üzerinde ateşli bir oyuncu, Bowman ise metodik ve soğukkanlı. Eğer bir oyuncuyu takas etmeye istekliyseler, bu Grace olacaktır,

ama sadece eşit şartlarda olursa."

"Ama Grace buzda daha uzun yıllar oynadı," diye itiraz eder Jameson.

"Bu da bir faktör." Hollis fikrini belirtir. "Ama bu sadece deneyimden ibaret değil. Bowman tamamen takım odaklı, Grace ise egosu nedeniyle aptalca hareketler yapmasıyla tanınıyor." Hollis'in başparmağı ayağımla onun şişkinliği arasında kayar ve ayak tabanımı sıkıca okşar.

İnlememi gizlemek için dirseğimin kıvrımına öksürürüm. Elleri çok büyük geliyor.

"Hollis haklı." Babam tabağıma bakıyor. "Hala iştahın yok mu, tatlım?"

Aşağıya bakıyorum. Yiyebildiğim tek şey, akçaağaç şurubu dökülmüş bir sosis. "Oh, uh, hayır. Sanırım bugün sadece tadını çıkarıyorum."

Hollis ayağımın üst kısmına dokunur. Ayağımı indirip ayakkabıma geri sokarken eli tekrar görünür, ama o anda ayak parmağım yerdeki ıslak bir noktaya basar.

Günün geri kalanını, midem altüst olmuş halde yemek yemeye çalışarak geçiriyorum. Hollis ile kesinlikle bir konuşma yapmam gerekecek. Babam tüm yemeğin hesabını ödüyor ve kendini tutamayıp Jameson'ı bir ev maçına davet ediyor. Jameson gülümsüyor ve heyecanlanıyor. Yemeğimizi bitirirken, Hollis ellerini ceplerine sokmuş, benim hissettiğim kadar sinirli görünüyor.

Kaldırıma çıktığımızda Jameson bana sarılır, ama neyse ki babam ve Hollis nöbet tutarken yanağıma öpücük kondurmaz.

"Sana sonra mesaj atarım, tamam mı?" Yine utangaç bir gülümsemeyle. "Evet. Tamam."

O metroya inen merdivenlerden kaybolurken el sallıyorum.

"Hoş bir genç adam," diyor babam.

"Evet, ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz." O benim sinirlenmemi ve görünüşe göre diğer her şeyi fark etmiyor, ama benim daha önemli sorunlarım var. Yani, onun en iyi arkadaşı.

"Markete gidip birkaç şey almam lazım. İkinizin bir ihtiyacı var mı?"

"Hayır," Hollis ve ben aynı anda cevap veriyoruz.

"Tamam. Bir şey aklınıza gelirse mesaj atın."

O caddede büyük adımlarla yürürken, Hollis ve ben sessizce binamıza geri dönüyoruz. Kapıyı açık tutuyor ve asansörde yalnız kalana kadar tek kelime etmiyoruz.

"Ne oluyor lan, Hollis?"

O, korkuluğa yaslanıyor. "Senin lokantaya gideceğini bilmiyordum."

"Bu lokantadan çok daha fazlası." Kollarımı kavuşturuyorum. "Beni öpüp, bunun bir hata olduğunu söyleyip, yaşına daha uygun olduğunu düşündüğün başka birinin kollarına itip, sonra da bölgesel bir pislik gibi davranıp beni gönderdiğin lanet randevuyu mahvedemezsin!" diye bağıriyorum.

"Sen..."

Elimi kaldırırım. "Henüz bitirmedim." Asansör durur ve kapılar açılır.

Sevimli bir yaşlı çift bizimle birlikte asansöre biner. Her zamanki gibi hava durumundan konuşuruz. Katıma vardığımızda, Hollis'e anlamlı bir bakış atarım ve o da benimle birlikte asansörden iner.

"Ayak fetişin mi var yoksa?" Kapılar arkamızdan kapandıktan sonra fısıldayarak soruyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Senin var mı?"

"Ne? Hayır. Benim ayağımı senin aletine sürten sendin, tersi değil." Onun bana dokunmasının bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Masada benimle ayak oyunları oynuyordun," diye hatırlatıyor bana.

"Randevumu mahvettin, Hollis!" Çok öfkeliyim, tahrik olmuşum ve kafam karışık. "Ya beni istiyorsun ya da istemiyorsun."

Yüzündeki sırıtiş kaybolur. "O kadar basit değil, Prenses."

Koridorda ilerlerken, o da yanıma gelir.

"Öyle değil mi? Benimle akıl oyunları oynayamazsın. Bu Adil değil."

"Benim yapmaya çalıştığım şey bu değil."

"Bir şey söylüyorsun, ama tam tersini yapıyorsun. Bence bu, akıl oyunlarının tanımıdır."

"O çocukla çıkmak istemezsin," diye homurdanıyor.

Jameson ve ben aynı yaştayken ona çocuk demesi beni rahatsız ediyor. "Yani onunla çıkmamı istemiyorsun."

daireme vardığımda duruyorum, sonra kızların hala orada olduğunu ve raporumu beklediklerini hatırlıyorum. Hollis'i içeri davet edip muhtemelen iyi bir sonuca varmayacak bir tartışmaya devam edemem.

Hollis, aynı derecede kalın göğsünün üzerine, lezzetli kalınlıkta ön kollarını kavuşturur. "Haklısın. Onunla çıkmayı istemiyorum. O şöhrete çok düşkün ve sana yeterince düşkün değil."

Haksız değil. Jameson tüm yemek boyunca benimle değil, babamla konuştu. Beni sohbete dahil etmeye bile çalışmadı. Sohbeti babam sürdürdü, o da ara sıra. Bu arada Hollis orada oturmuş, yakışıklılığını sergiliyor ve en iyi arkadaşı yanında, randevum da karşısında otururken masanın altında kötü şeyler yapıyordu. Ne cüret! "Peki planın ne? Benim dikkatimi çekecek birini bulana kadar çıktığım her erkeği mi inceleyeceksin?"

"Eğer bu, senin bir pislikle birlikte olmamana yetecekse, evet."

Yumruğumu kalçama dayayıp eğildim, gözlerimi kısarak. Hala apartmanımın önündeki lanet koridorda olduğumuz için öfkeyle fısıldamak zorunda kalınca öfkem daha da arttı. "Bunu garantilemenin kesin bir yolu var."

Bana karanlık bir bakış atıyor. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Hayal kırıklığım sınırsız. "Bunu söyleyip durup sonra da bugün yaptığın gibi saçmalıklar yapamazsın!"

İfadesi değişir ve kolları yanlarına düşer. Gözlerinin arkasında utanç gizlenir. "Biliyorum."

"O zaman neden yaptın?" Kalbim çok acıyor. O tam önümde duruyor, ama ulaşamayacağım kadar uzak. Tabii, babama yalan söylüyorum ve hokey oyuncuları benim asla çıkmayacağımlar listesinde olmalı. Hollis bana bakarken çok samimi görünüyor. Ve bize bir tür his beslediği açıkken, bizi "*açmayın*" yazan bir kutuya koyduğu için ona çok kızgınım.

"Bilmiyorum lan, tamam mı?" Sert elini saçlarına geçirip saçlarını karıştırıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Seni o züppe pislikle gördüm, sana dokunuyordu ve sen böyle görünüyordun." Sinirli bir şekilde elini bana doğru sallıyor.

"Nasıl görünüyordum?" Kıyafetimi eleştirmesin sakın. Güzel görünüyorum ve göğüslerim muhteşem.

"Ciddi misin?" Dudakları seğiriyor. "Sana açıkça söylememi mi istiyorsun?"

"Görünüşe göre."

Gözleri beni baştan aşağı süzer, erimiş lav gibi sıcaktır. "Sen, işlemek istediğim her günah gibi görünüyorsun, Prenses. Evet, düşünmeden hareket ettim."

Ondan söylemesini beklediğim onca şeyin arasında, bu hiç yoktu. Ama bu sadece öfkemi daha da körükledi. "Bu, bana ayarladığın randevuyu mahvettiğin için kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlayacak?" O beni istiyor, ben de onu istiyorum. Neden bu kadar basit olamıyor?

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Hayatımı mahvetmeden dürüst olmaya çalışıyorum." Burun delikleri genişledi. "Bana bu tür şeyleri itiraf ettirmekten vazgeçmelisin. Bu bize hiçbir fayda sağlamıyor."

Yine kendini kapatıyor ve ben de bu haldeyken ısrar etmemenin daha iyi olduğunu biliyorum, ama yarı kırık kalbim sessiz kalmama izin vermiyor. O benim için aşık olabileceğim en kötü adam, ama durumum bu. Bir şey olamayacağımızı biliyorum, ama bu benim istediğimi değiştirmiyor. "Randevularımı sabote edip böyle şeyler söyleyerek devam edemezsin, Hollis."

"Hayatımızın çok farklı noktalarındayız, Aurora."

Ve işte mantıklı açıklamalar başlıyor. "Bu da başka bir saçma bahane gibi geliyor. Neden bu kadar korkuyorsun?" Bir adım daha yaklaşıyorum. "Buradayım, seni istediğimi söylüyorum."

"Bu, şu anda istediğini sandığın şey." Diye iç geçirir.

Onun benim için en iyisinin ne olduğunu biliyormuş gibi hayat tecrübesi kartını kullanmasından daha sinir bozucu bir şey yok. "Peki ya sen, Hollis? *Sen* ne istiyorsun?"

Gözleri yüzümü okşar gibi gezer. "Beni öldürüyor musun, Aurora?"

"İyi, çünkü bu bir işkence, Hollis." Sesim çatlar. Birini bu kadar çaresizce istemek ama ona ulaşamayacak kadar uzak olmak. Jameson gibi iyi bir çocuk neden yetmiyor?

"Lütfen ağlama. Lütfen." Eli yükselir, bir saniye havada asılı kalır, sonra pes eder ve parmakları yanağımı okşar.

Dokunmasına karşılık vererek kendi elimi kaldırıp onun elinin arkasını okşuyorum. Her yanıma arzu ve özlemle titriyor. Onu istemek acı veriyor. "Sen de benim gibi hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

"O zaman neden buna karşı koyuyorsun?"

O eğilir ve nefesinin dudaklarıma değmesiyle kalbim hızla çarpmaya başlar. Yön değiştirir ve kulağıma doğru giderken ağzıyla yanağımı okşar.

Sesi acı dolu bir fısıltı gibidir. "Bugün zaten yeterince batırdığım işleri daha da batırmamak için gerçekten çok uğraşıyorum ve inan bana, birçok konuda batırdığımı biliyorum. Burada zorlanıyorum. Ve bunun sana haksızlık olduğunu biliyorum. Bu beni öldürüyor, Aurora. Ama kendimi kontrol etme mücadelesini kaybediyorum. Lütfen, işleri daha da berbat edecek bir şey yapmadan veya söylemeden, ya da daha kötüsü, seni tekrar ağlatacak bir şey söylemeden önce, dairenize girmenizi istiyorum."

"Ama..."

Elini indirir ve kolumun uzunluğu boyunca kayar, başparmağı hayalet bir öpücük gibi kayar.

Yüzünü görebilmek için yeterince geriye yaslanıyorum. Çenesi seğiriyor.

"Hollis?" "Lütfen." Bakışları başka yere kayıyor. "Bunu senden istiyorum."

Yüzündeki ifade, ısrar etmeyi bırakmamın sebebidir. Çünkü hissettiğim her şeyi görüyorum: hayal kırıklığını, özlemi, korkuyu, arzuyu. Ve yankılanan ıstırapı. En azından yalnız değilim.

"Tamam. İçeri gireceğim." Anahtarlığımı arıyorum.

Hollis kıpırdamıyor, sadece ellerini yumruk yapıyor ve dizlerimi titretmeye yetecek kadar yoğun bir bakışla beni izliyor.

Anahtarı sensörün üzerinden geçirip kapıyı açıyorum.

"Uslu bir kız ol ve bu gece evde kal," diye karanlık bir sesle mırıldanır.

"Evet, Baba Hollis." İçeri giriyorum, ama önce onun gözlerinin yüzümü son bir kez daha izlediğini görüyorum.

Rix, Tally ve Hemi oturma odasında oturuyorlar. Dred kütüphanede vardiyası var, bu yüzden ona daha sonra haber vermem gerekecek. Parmağımı kaldırıp dönerek gözümü gözetleme deliğine dayıyorum.

Hayal kırıklığına uğramadım. Hollis kapı çerçevesine tutunmuş, bana öfkeyle bakıyor. Kafasını sallar ve vücudum içten içe alev alır. Derin bir nefes alır ve ellerini serbest bırakır, burun delikleri hala genişlemiştir. Sonunda geri adım atar ve koridorda kaybolur.

Tanrım, çok yoğun. Arkadaşlarıma dönüyorum. "Ee? Ne oldu?" diye soruyor Hemi.

"Babam Jameson'ı seviyor, Jameson da babamı seviyor, bence bu noktada ikisi çıkmaya başlasa daha iyi olur."

Rix gülmemeye çalışıyor. "Yani ikinci randevu yok mu?" Kafamı sallayarak iç çekiyorum.

"Kapıda kim vardı?" diye sorar Tally.

İnandırıcı bir yalan bulmaya çalışıyorum. Hemi ve Tally'ye yalan söylemek istemiyorum, ama Hollis'le ilgili gerçeği onlara söyleyemem. Her şey bu kadar belirsizken olmaz. Bu yüzden onlara sansürlenmiş versiyonu anlatıyorum. "Hollis randevumu mahvettiği için onunla kavga ettim."

"Hollis'e kızdın mı?" Tally'nin gözleri kocaman oldu. "O biraz korkutucu biridir."

"Onu benim kadar uzun süredir tanıyorsan öyle gelmez." "Üzüldü mü?" diye sorar Rix.

"Anlayıp gitmesi için yeterince kötü hissetmedi." Kanepeye çöküyorum. "Pancake House dışında herhangi bir yere gitmeliydim."

"Belki de bilinçaltında oraya gittin çünkü babanın yapacağı şeyi yapma ihtimali vardı ve bu randevunun başarısız olacağını zaten biliyordun," diyor Hemi.

"Siktir." Kanepede Puck Yeah! yastığını kucaklıyorum. Hollis almıştı bana. Lanet Hollis. Lanet karmaşık saçmalık. "Neden üniversiteli erkeklerle çıkmaya çalıştığımı bilmiyorum. Hiçbir zaman yürümez."

Tally tırnaklarını ısıyor. "Çünkü baban ve Hollis her zaman randevularını mahvediyorlar mı?"

"Keşke nedeni bu olsaydı." İç çekiyorum. "Jameson'ın kötü niyeti olduğunu sanmıyorum, ama o kadar hayran kalmıştı ki. Artık bana farklı bakacak, ben de ona farklı bakacağım."

"Seni olduğun gibi seven birini bulacaksın," diyor Hemi.

Hepimiz biraz dinleniriz, ama Tally'nin hala ödevi var ve dans provası için erken kalkması gerekiyor, bu yüzden Hemi onu eve götürür.

Onlar gittikten sonra Rix yanımdaki kanepeye uzanır. "Gerçekte ne olduğunu sormalı mıyım, yoksa bu, ne kadar az bilirim o kadar iyi olan durumlardan biri mi?"

"Ne olduğunu ben bile bilmiyorum. Sanki birbirimizin yörüngesinde dönen gezegenler gibiyiz, ama yörüngemiz sapmış ve ya birbirimizi kaçırmaya ya da çarpışıp yanmaya mahkumuz."

O da başını sallar. "Randevuyu neden mahvettiğine dair bir açıklaması var mıydı?"

"Benim, işlemek istediği her günah gibi göründüğümü söyledi." "Kahretsin. Gerçekten büyük bir mücadele veriyor."

"Risk almaya değer olmak istiyorum, çünkü ya işe yararsa?" diye itiraf ediyorum.

"Öylesin. Bundan asla şüphe etme. Erkekler ve korku, zor bir kombinasyondur."

"Bu doğru değil mi?" Sanki hiç bitmeyecek bir roller coaster yolculuğundaymışım gibi hissediyorum.

Bir film izlemeye karar veriyoruz — romantizm içermeyen bir komedi, çünkü kalpler ve duygularla başa çıkamıyorum — ama aklım başka yerde.

Jameson bana harika vakit geçirdiğini söyleyen bir mesaj atıyor. Mesajı okumadan bırakıyorum. Onu nazikçe reddetmem gerekiyor. Birkaç saat uzaklığa taşınmayı planlıyor olması, arkadaşlık sınırları içinde kalmamız için iyi bir neden.

Daha sonra, yatmaya hazırlanırken, telefonum yeni bir mesajla titrer. Mesajı açtığımda midem bulanır.

HOLLİS

Senden uzaklaşmak hayatımda yaptığım en zor şey.

BÖLÜM 16

HOLLIS

Bu gece Florida ile oynuyoruz ve maç çok zorlu geçiyor. İki gol gerideyiz ve üçüncü periyodun beşinci dakikasına girdik bile. Normal sezonun bitmesine sadece altı hafta kaldı, biz galibiyet ve gol arıyoruz, bu boktan durumu değil.

Arena tıklım tıklım dolu, kızlar locada oturuyor ve Aurora'nın bu günlerde ne kadar güzel görüldüğünü fark etmemek gittikçe zorlaşıyor. Öpüşmemizin üzerinden haftalar geçmiş olması önemli değil; o an sürekli kafamda dönüp duruyor. Gözlerimi locadan ayırıyorum, Hammerstein'ın kalede olmasına minnettarım, böylece kızını izlediğimi göremez.

Stiles ve Madden yerlerini değiştiriyorlar, ben de Bright ile yer değiştiriyorum. Birkaç saniye içinde puck'ın kontrolünü ele geçiriyoruz, ancak Florida iyi oynuyor ve şut mesafesine girmemizi zorlaştırıyor. Bright kale alanına giriyor ve Spencer'a pas veriyor. Ben pozisyonumu alıyorum ve o puck'ı bana doğru atıyor, ancak ben onu korumadan önce sopamın ucundan sekip gidiyor.

Florida yaklaşırken çılgın bir mücadele başlar, sopalar birbirine çarparak topu ele geçirmek için savaşıyoruz. Puku kaybederim ve Spencer buz üzerinde onu takip ederek tekrar kontrolü ele geçirir. Otuz saniye daha yüksek hızda kayarız, Bright ve ben puku birbirimize paslaşırız, Florida ise peşimize düşer. Şutu çekiyorum, ama sola değil sağa dönüyorum, bu yüzden kale önündeki dönüşte yarım saniye geç kalıyorum ve Florida'dan bir oyuncu bana çarpıyor.

Hasar verecek türden bir darbe olmamalı. Patlama sesini duyuyorum ve bir çıt sesi hissediyorum, ardından görüşümü kaybettiren bir acı geliyor. Sırt üstü buzun üzerine düşüyorum. Düdük çalarken acı çığlığı her şeyi kaplıyor. Kalabalık çığlık atıyor ve yuhalıyor.

Nefes almak imkansız bir görev gibi geliyor. Çok acıyor.

"Hendrix, dostum, hey, hey, bana bak. Bana bak." Bright hemen yanımda, kocaman vücudu benimle diğer her şey arasında bir barikat oluşturuyor.

Gözlerimi kırıştıtararak ona odaklanıyorum ve oturmaya çalışıyorum.

"Yere yat." Eldivenli elini göğsüme koyar. "Duydum. Patlama sesini duydum." Başını sallar. "Ayağa kalkmaya çalışma. Durumu daha da kötüleştirmek istemezsin."

"Aynı lanet dizim," panikle dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Biliyorum dostum. Üzgünüm." Hakeme döner. "Doktor çağırın. Buzdan yürüyerek çıkamaz."

Takım arkadaşlarım etrafımı sarmış durumda. Oyunu durdurup bacağımı sabitliyorlar, bu da görme yetimi daha da bozan bir ağrıya neden oluyor. Sedyeye yatırılıp buz pistinden taşınıyorum. Derimin altına uyuşuk bir korku yerleşiyor. Bu, kariyerimi sona erdirecek bir darbe olabilir. Bu gecenin son maçım olduğunu kabul etmek istemiyorum. Kabul etmeyeceğim.

Hastaneye götürölüp acil olarak röntgen ve tarama çekiliyor. Telefonum ailemden gelen mesajlarla dolup taşıyor. Ama henüz cevap veremiyorum. Ne olup bittiğini bilmediğim için cevap veremiyorum. Doktorlar röntgenleri inceleyerek birbirlerine fısıldaşıyorlar. Yüzlerindeki ifadeden haberlerin iyi olmadığını anlayabiliyorum. "Yine ameliyat olmam gerekiyor," diyorum dişlerimi sıkarak.

Takım doktorunun benimle gelmesine minnettarım, çünkü ne söylenecekse onu tanımadığım birinden duymaktansa ondan duymayı tercih ederim. "Üzgünüm, Hollis."

"Siktir. *Siktir*." Saçımı elime alıp çekiştiriyorum. "Bu sefer ne kadar kötü?"

"İyi haber, doğrudan yeniden yapıştırma olacak," diyor.

"İyileşme süresi daha kısa olur, değil mi? Daha hızlı." Birkaç hafta içinde buz pistine geri dönebilirim.

"Teknik olarak evet. Ama zaten bir ameliyat geçirdin ve vücudunun buna nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz. İçeri girip seni tedavi ettikten sonra daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Yine de tekrar oynayabileceğim, değil mi?" Bunun son olması için hazır değilim. Olamaz.

"Bunun gerçekleşmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız, Hollis."

Söylemediği şeyi anlıyorum: kariyerimin sonu da dahil olmak üzere her türlü sonuca hazırlıklı olmam gerektiğini. "Ameliyat ne zaman olacak?"

"Şu anda odayı hazırlıyorlar. Yani bir saat içinde falan. Ailenizi arayıp iyi olduğunuzu söylemek isterseniz, şimdi tam zamanı."

Kız kardeşim Micha şimdiden üç kez aradı. Benden beş yaş küçük ve Elsa adında bir kızı var. O ve Mike, Niagara'da, buradan birkaç saat uzaklıkta yaşıyorlar. İlk çalınıştta telefonu açıyor.

"İyi misin? Lütfen iyi olduğunu ve o darbe görüldüğünden daha kötü olmadığını söyle." Micha'nın sesi titriyor.

"İyiyim, ama yakında ameliyata gireceğim." Bunu söylerken midem bulanıyor.

"Hayır. Hayır, Hollis. Üzgünüm. Gelip sana yardım edeyim mi? Bir bakıcı bulup gelebilirim. Bu durumda yanında birine ihtiyacın var."

"Sorun yok. Roman burada olacak. Senin bakman gereken bir çocuğun ve bir kocan var, benimse bütün bir ekibim var."

"Aynı diz mi?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Evet."

"Oh, Hollis, bu ne anlama geliyor? Bundan sonra oynayabilecek misin? Oynamalısın?"

"Önce ameliyat, sonra bakarız." "Çıktığında beni arar mısın?"

"Tabii ki. Ya da Roman mesaj atar. Ama sana nasıl gittiğini haber veririm."

"Bunun tekrar olması çok üzücü." "Ben de."

"Emilia'ya haber vermemi ister misin?"

"Evet. Bu hafta gece vardiyasında, muhtemelen henüz haberi yoktur. Annemle babam ise gemi seyahatindeler, onlara şimdilik söylemeyelim." Ablamız Bobcaygeon'da yenidoğan yoğun bakım hemşiresi.

"Yarın Cayman Adaları'nda olacaklar, o zaman onlara haber verebiliriz," diye önerdi.

"Evet, ameliyatım bitene kadar beklesek daha iyi olur." "Katılıyorum. Umarım her şey yolunda gider."

"Ben de. Seni seviyorum kardeşim." "Ben de seni seviyorum Hollis."

Telefonu kapatıyorum ve endişe beni tamamen ele geçiriyor. Bana anestezi vermeye geldiklerinde çok rahatlıyorum.

Ameliyattan sonra bir gece hastanede kalıyorum. Ameliyat iyi geçiyor, ama doktorlar bana dinlenmemi söylüyor. Dizim iki katına kadar şişmiş ve ağrılarım beni sinirli ve çabuk parlayan biri yapıyor.

Ertesi sabah, fizyoterapist ekibini gördükten ve doktorun taburcu izni verdikten sonra eve gönderildim. Tek istediğim kendi yatağım, kedilerim ve durmak bilmeyen bip seslerinden ve dezenfektan kokusundan kurtulmak. Roman beni tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarıp arabasının arka koltuğuna oturttu, çünkü bir süre bacağımı bükmem mümkün değildi.

"Bu, olmasını istemediğim tek şeydi," diyorum eve giderken.

Arka aynadan bakışlarımız kesişti. "Biliyorum dostum. Üzgünüm."

En azından bana her şeyin yolunda olduğu gibi saçma sapan şeyler söylemiyor. Doktorlar *ihtiyatlı bir iyimserlik* içindeler, bu ifadeyi hiç sevmiyorum. Emekliliğe hazırlanmak için zamanım olduğunu sanıyordum, ama şimdi emeklilik gelmiş olabilir.

Arabadan asansöre ulaşmak bir işkence ve çatı katına çıkan asansör yolculuğu başımı döndürüyor. Gözlerimi kapatıp başımı aynalı cama yaslıyorum.

"İyi misin?" Roman kapıyı benim için açık tutuyor ve ben kısa mesafeyi koltuk değnekleriyle katıma kadar yürüyorum.

"Sadece yorgunum." Önümüzdeki birkaç hafta boyunca uyumak istiyorum — dizim iyileşene ve bu zihinsel fırtına dinene kadar. *Ameliyattan sadece birkaç saat geçti*, diye kendime hatırlatıyorum. Belki de iyiyimdir. Ama bu büyük bir belki.

Roman beni evime götürüyor. Aurora'nın geçen yıl ilk ameliyatımdan sonra kanepeye eklediği yastıklar köşelerde duruyor. Ortada düzgünce katlanmış battaniyenin üzerinde iki kedi şekilli iz var. Eminim ki ben böyle bırakmamıştım.

Oğlanlar yatak odamdan çıkıp yüksek sesle miyavlayarak koşuyorlar. Onlar bacaklarımın etrafında dolanırken odanın ortasında duruyorum. Onları okşamak için eğilemiyorum bile. "Hey, Postie. Hey, Malone. Sizi bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için üzgünüm. Umarım yatağıma pislememişsinizdir."

"Peggy dün gece ve bu sabah yine uğradı," diyor Roman.

"Bunun için ona teşekkür etmeliyim." Malone bacağıma sürtünüyor. "Onlara birkaç tane ödül verebilir misin? Sağdaki ilk dolap, sarı kapaklı olan. Ama sadece birkaç tane."

"Sorun değil. Kanepede mi yatmak istersin, yatakta mı?"

"Yatakta. Çok yorgunum."

"Zor bir yirmi dört saat oldu." Ödülleri bulur, Postie ve Malone tabaklarına doğru sendeler ve kışlarını yere indirirler.

Yatak odama kadar kısa mesafeyi topallayarak yürüdüm. Yorganlar çoktan açılmış ve çarşaflar değiştirilmişti. Komodinin üzerinde iki şişe su ve yanında oturma odasındaki sehpa da duran kitap ile iki hokey dergisi vardı. O çok düşünceli bir kız, ama ben kendimi kontrol edemediğim için onun randevularını sabote ediyorum. Onu elde edemediğim için de sapık gibi onun saç lastiğini sikiyorum.

Şifonyerime bakıyorum. Yıkadıktan sonra saç lastiğini oraya koymuştum, ama şimdi yok. *Kahretsin.*

Bu, yapmak istemediğim bir konuşma.

Koltuk değneklerimi komodinin kenarına dayayıp, dikkatlice yatağın kenarına oturuyorum. Kapüşonlu sweatshirt'ümü başımdan çıkarıp bir kenara atıyorum ve temiz çarşafların üzerine uzanıyorum.

Roman kapıda belirir. "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

?

"İyiyim. Beni eve getirdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Antrenmana gidiyorum, ama bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Peggy de derslerinden sonra sana ve çocuklara bakmak için uğrayacağını söyledi."

"Buna gerek yok," diyorum.

"Endişeli. Zor bir gece geçirdi. Sen eve geldiğinde burada olmak istiyordu, ama profesörlerinden biriyle toplantısı var. İyi uyuduğunu sanmıyorum, o yüzden bırak da işini yapsın."

"Tamam." Geçen yıl ilk diz ameliyatımı olduğumda, hastanede bana sarılıp ağlamıştı. Ama randevusunu mahvettiğimden beri onunla yalnız kalmadım. Ne salakça bir hareket.

Roman kapı çerçevesine hafifçe vurur. "Daha sonra seni kontrol etmek için geri geleceğim." Postie ve Malone yatağa atlar ve yanıma kıvrılırlar. Postie sürekli kafasını kaldırıp, sanki iyi olduğumdan emin olmak istercesine bana yaklaşıyor. Ben kötü olduğumda her zaman altıncı hissi devreye giriyor.

Aile sohbetine bir mesaj bırakarak herkese eve geldiğimi ve onları daha sonra arayacağımı bildiriyorum. Micha herkesi bilgilendirme konusunda harika bir iş çıkardı ve dün gece ameliyattan çıktıktan sonra ona her şeyin yolunda gittiğini bildirmek için mesaj attım. Çok yorgunum, bu yüzden tekrar uykuya dalmam uzun sürmüyor. Birkaç saat sonra dizimde korkunç bir ağrı ve Aurora'nın çocuklarla konuşma sesiyle uyanıyorum.

"En sevdiğiniz şeyi getirdim çocuklar. Bittiğini biliyorum ve somon yerine tavukla yetinmek zorunda kaldınız. Eminim zor olmuştur," diye yumuşak bir sesle onları teselli ediyor. Ardından bir kıkırdama geliyor. "Ben de seni seviyorum Postie, seni de Malone." Heyecanlı miyavlamalar, bir konserve kutusunun açılma sesine eşlik ediyor.

Reçeteli antiinflamatuvar ilaçları alıp bu ağrıyı kontrol altına almam gerekiyor. Oturup yorganı kenara itiyorum. Bacaklarımı yatağın kenarına indirmeden önce birkaç derin nefes almak zorunda kalıyorum. Hareketle birlikte ağrı şiddetleniyor ve midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor. Nefes alıp veriyorum. Kendime kusmak istemiyorum. Bugün sadece tereyağlı tost yedim.

Mide bulantısı geçince koltuk değneklerimi almaya uzanıyorum ama koordinasyonum bozuk. Koltuk değnekleri yere düşüyor ve ulaşamayacağım bir yere gidiyor. "Siktir."

"Hollis? İyi misin?" Aurora içeri koşar. Elimi kaldırıyorum. "İyiyim, sadece sakarım."

Koltuk değneklerimi yerden alır. "Neye ihtiyacın var? Ne getireyim?"

Ona bir saniye bakıyorum, ama başım dönüyor ve mide bulantısı çok şiddetli, bu yüzden tekrar yere bakmaya başlıyorum. Bol kot pantolon ve üzerinde kediler olan çoraplar giyiyor. Onları geçen yıl doğum gününde ona ben vermiştim.

Elimi uzatıyorum. "Koltuk değneklerime ihtiyacım var."

Bir yıldan az bir süre önce olduğum yere geri dönmüş olmaktan nefret ediyorum. Ve bu sefer daha da kötü hissediyorum, acı daha şiddetli. Ancak ameliyattan yeni çıktım ve ilk birkaç gün her zaman en kötüsüdür. Kendi başıma hiçbir şeyi yapamamaktan nefret ediyorum. Aurora'nın beni tekrar bu halde görmesini istemiyorum.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu? Sana yardım edebilirim," diyor yumuşak bir sesle.

"Tuvalete gitmem gerekmiyor ve yardıma ihtiyacım yok." Ben huysuz bir pisliğim.

"Terliyorsun, yüzün yeşil ve her zaman çok ateşli olsan da, şu anda gerçekten cehennem gibi görünüyorsun, Hollis. Burada durmuş sana neye ihtiyacın olduğunu soruyorum. Lütfen sana yardım etmeme izin ver." Sesi çatallanıyor.

Yavaşça gözlerimi kaldırıyorum. Ağlamak üzere. "Üzgünüm. Çok acı çekiyorum."

"Tezgahta bir reçete var. Senin için alayım mı?" diye soruyor.

"Evet, çok iyi olur," diye kabul ediyorum. Kız kardeşlerim ve Roman dışında, onun gibi bana göz kulak olan, benimle ilgilenen kimse yok. Onu göndermeliyim, keşke aşabilsem dediğim daha fazla sınır koymalıyım.

Beni yatağın kenarında otururken bırakıp, bir dakika sonra reçetemi getirerek geri döner. Şişeyi açar ve iki hapi avucuma döker, ardından bir şişe suyun kapağını açar ve bana uzatır. Hapları ve şişenin yarısını bir dikişte içerim.

Ellerini ovuşturuyor. "Aç mısın? Sana bir şeyler getireyim mi?"

"Hemşirelik yapmana gerek yok Aurora."

"Yine acil diz ameliyatı oldun, Hollis. Son yirmi dört saatin senin için oldukça kötü geçtiğine eminim, ama bizim için de çok kötü geçti. Olayı izledim, sonra seni hastaneye götürdüler, benim de aptal bir sunumum ve bugün kaçıramayacağım bir toplantım vardı, ve tabii ki dün gece hastaneye kimseyi almadılar. Senin beni ziyaret etmemi istediğin için değil, ama endişelendim." Alt dudağı titriyor, ama gözleri hayal kırıklığı ve korkuyla parlıyor. "Biliyorum.

Sana olan hislerim uygunsuz, ama onları öylece kapatamam. Onlar benim ve gerçekler ve inan bana, keşke böyle hissetmeseydim. Ama son yirmi dört saat beni gerçekten çok korkuttu. O yüzden, sana biraz bakmama izin verirsen, sadece yemeyeceğin tost yapmak olsa bile, bu harika olur.

Ona bir görev vermeliyim. Onu meşgul edecek bir şey. Bunun yerine, onu yanıma çağırıyorum. "Buraya gel."

"Ne istiyorsun?"

Elimi uzatıyorum. "Buraya gelmeni istiyorum."

Parmağını tereddütle avucuma soktu. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu. Öpüşmeden önce böyle bir şey olmamıştı, ama şimdi her dokunduğumuzda, elektrik akımı geçiyormuş gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda sakinleştirici bir etkisi de var.

Elleri benimkinden çok daha küçük ve uzun, ince parmakları var. Tırnakları soluk maviye boyanmış ve üzerinde küçük hokey logoları var. Onu öne doğru çekip bacaklarımı ayırıyorum, böylece aralarına sığabilsin. Bu yanlış bir şey. Bunun farkındayım. Karışık sinyaller gönderdiğimi biliyorum, ama onun gözyaşlarına karşı güçsüzüm ve onu teselli etme *ihtiyacım*, sınırları korumamız gerektiği konusundaki inancımı gölgede bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sana sarılıyorum, çünkü bence buna ihtiyacın var, benim de öyle." O başını sallar. "Bu hoşuma gider."

"Sadece dizime dikkat et."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kollarımı ona doluyorum ve elleri önce tereddütlü bir şekilde omuzlarıma yerleşiyor. "Bu senin için uygun mu?" diye soruyor.

Başımı sallayıp ona hafifçe sarılırım. Onu kollarımda tutarken tüm vücudum gevşer. Onu bu kadar yakınımda hissetmek tam da ihtiyacım olan şey. Bir an için, farklı insanlar olduğumuza ve bunun gerçek olabileceğine neredeyse inanırım.

Kollarını bana doluyor ve yüzü boynuma değene kadar öne doğru eğiliyor. Yumuşak iç çekişi, ilgisi olmayan vücudumun bazı kısımlarını uyandırıyor.

Onu kucaklamak bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Bu kadar *doğru* hissettirmemeliydi. Ama hissettiriyor. Yıllar boyunca Aurora'yı kucakladım. Hayır... *Peggy*'yi kucakladım. Kazandıklarında onu kutladım, kaybettiğinde onu teselli ettim. Ama

Bu farklı. Onu teselli ediyor gibi hissetmiyorum. O bir merhem, bir sığınak, her şeyin tam tersi hissettirdiği bir zamanda güven veren bir şey. Aramızdaki değişimi nasıl ele alacağımı bilmiyorum. Onu istiyorum, bunu istiyorum, ama çok şey söz konusu. Zaten kalbimi istemediği birine verme hatasını yaptım. O genç. Şu anda beni istiyor olabilir, ama iki yıl sonra, beş yıl sonra? Fikrini değiştirirse ne kaybedeceğim?

"Çok korktum," diye fısıldıyor, dudakları tenime değiyor. "Her şey yoluna girecek." Sırtını dairesel hareketlerle okşuyorum.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Hayatım parçalanıyor gibi hissediyorum. Bildiğimi sandığım her şey, benim kaldırılabileceğimden daha hızlı değişiyor. Onu içime çekiyorum, keşke beş yaş daha büyük olsaydı, kariyerim tehlikede olmasaydı, babası benim en iyi arkadaşım olmasaydı. Onu bu aldatmacaya bulaştırmasaydım. O öpücüğün hatırası olmasaydı.

O lanet öpücük.

Onun tadı. Dokunuşu. Daha fazlasını isteme arzusu. Her şeyi. *Onun her şeyini*. Ben burada sonsuza kadar düşünürken, o benim ne kadar yük taşıdığımı bilmiyor.

Onu ne kadar uzun süre kucakladıkça, bırakmak o kadar zorlaşıyor, ama sonunda sırtını okşuyorum ve o da bunu bir işaret olarak algılıyor ve aramıza mesafe koyuyor.

Ellerini ovuşturuyor, sonra kollarını kavuşturuyor, sanki şimdi ne yapacağını bilmiyormuş gibi. "Sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Ağrıdan midem bulanıyor."

"Birkaç kraker iyi gelir. İlaçları aç karnına alırsan miden bozulur."

O haklı ve yardım etmek onu daha iyi hissettiriyor. En azından kafamda uydurduğum bahane bu. "Tamam, evet. Bu iyi olur."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrılır ve sağ gözünün altındaki gamze belirir. "Hemen dönerim."

Uzanıp nefes almaya ve acıyı engellemeye odaklanıyorum.

Aurora bir dakika sonra tereyağlı soda krakerleriyle geri döner. Başımı desteklemek için arkama bir yastık daha koyar ve ilginç bir şey var mı diye bakmaya gelen Postie'yi okşar.

"Yapmam gereken bazı işler var. Bir süre oturma odasında çocuklarla takılabiliyim," diyor ben krakerleri bitirdiğimde.

"Ve acıkırsan, sana başka bir şey yapabilirim."

Geçen sefer yaralandığımda da aynı şeyi yapmıştı — kedilerle vakit geçirmiş, bana yemek pişirmiş ve ben yapamadığım zaman çamaşırlarımı yıkamıştı. Depresyondayken kötü tavırlarımla başa çıkmış ve kendimi acıma duygusuna kaptırmamam için alaycı ve küstah sözler söylemişti. Ama o zamandan beri aramızdaki ilişkiler değişti. Onu şimdi geri çevirmek onu incitecek. Ve her şeye rağmen onun burada olmasını istiyorum.

"Evet, tamam, öyle olsun."

Yine gülümsüyor, bu sefer rahatlamış görünüyor. "Tamam. Oturma odasında olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen." Çıkarken yatak odasının kapısını neredeyse tamamen kapatıyor.

Yine uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda dışarısı kararmış ve akşam yemeği vakti yaklaşmış. İlaçlar işe yarıyor ve ağrı katlanılabilir düzeyde. Oturup koltuk değneklerimi alıyorum ve dikkatlice banyoya gidip ihtiyacımı gideriyorum, sonra oturma odasına geçiyorum.

Aurora kanepede bağdaş kurmuş oturuyor, saçlarını başının üstünde kısa bir at kuyruğu şeklinde toplayıp saç lastiği ile bağlamış. Geri aldığı saç lastiği. Postie onun arkasındaki kanepenin arkasına uzanmış, Malone ise onun yanına kıvrılmış. Buraya aitmiş gibi görünüyor.

"Merhaba." Dizüstü bilgisayarını kenara koyar, ayağa kalkar ve ellerini uyluklarından aşağı doğru geçirir. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Ağrı tekrar kontrol altına alındığı için şimdi daha iyiyim." Onun burada olmasının nasıl hem doğru hem de yanlış hissettirebileceğini anlamıyorum.

"Sana bir şeyler hazırlayayım mı? Rix ve ben senin sevdiğin kahvaltılık hash yaptık. Akşam yemeği vakti olduğunu biliyorum ama kahvaltılık hash için kötü bir zaman yoktur ve mideni daha az yorar."

"Harika olur. Yardım edebilirim."

"Bana eşlik et ya da çocuklarla kanepede takıl."

"Biraz ayakta durmam lazım. Saatlerdir yatıyorum."

Onu mutfığa kadar takip edip tezgaha yaslanırken, o bir tava ve kahvaltılık haşhaşlı kahvaltılık kabını çıkarıyor. O çok

lanet olasıca güzel. Akıllı ve yetenekli. Sınıfındaki bir erkekle randevuya çıkmak yerine, burada benimle ilgileniyor. Onun gibi birinin beni istemesi ne kadar büyük bir onur olduğunu farkında değil galiba, her ne kadar bu ilişkinin bir yere varamayacağı, varamayacağı belli olsa da.

"Babam doktorların umutlu olduğunu söyledi," diyor.

Nefes veriyorum. "Rehabilitasyonun nasıl gideceğini göreceğiz."

Ocağın sıcaklığını ayarladıktan sonra bana döndü. "Çok üzgünüm, Hollis. Senin için bunu istememiştim."

"Ben de. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye başlamam gerekebilir, ama daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum."

"Bu sakatlığın uzun vadede seni nasıl etkileyeceği konusunda endişeli misin?" Saç lastiğini çıkarır ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Buzda birkaç yıl daha oynamak için ömür boyu ağrı yönetimi yapmak zor bir takas."

"Senin gibi bunu anlayan pek fazla insan yok." Çoğu genç oyuncu bu işin vücuda ne kadar zor geldiğini fark etmiyor bile. Ciddi sakatlıklar olmasa bile, fiziksel olarak çok zorlu bir iş. Ama sakatlıklar varsa... Bir diz ameliyatı daha kaldıramam. Bir yıl içinde iki ameliyat, ömür boyu etkiler bırakır. Bir de beyin sarsıntısı vardı. Tabii, bu seferki hafifti.

"Yaralanmaların oyuncularını oyundan nasıl çıkardığını gördüm," diyor Aurora, başını sallayarak. "Özellikle de iyileşmeyi aceleyle getirmeye çalışırlarsa. Alex Waters'a bak." Tekrar tavaya dönüyor, onu çevirip ısıyı yeniden ayarlıyor. "Oyununda zirvedeydi. O beyin sarsıntısından sonra geri dönebilirdi, ama bir daha öyle bir darbe alsaydı..."

"O bir efsane. Ama o dönemde sporu bırakması akıllıca bir hareketti." Waters, patenlerini asarak hokey dünyasını şok etti. Daha sonra verdiği röportajları izledim, beyin sarsıntısının etkisinden ve önceliklerinin nasıl değiştiğinden bahsediyordu. Bir eşi ve ailesi vardı. Benim henüz yok, ama istiyorum. Belki de itiraf etmek istediğimden daha fazla. Özellikle şu anki şirketimde. "Bir başka beyin sarsıntısı hayatını sonsuza dek değiştirebilirdi. Birkaç sezon daha oynayabilmek için yürüyememe riskini göze almak istemiyorum, ama kariyerimi de erken bırakmak istemiyorum. Bu gerçekten kafamı karıştırıyor, orası kesin."

Aurora'nın hüzünlü gülümsemesi empatiyle doludur. "Ama her gün bir gün, değil mi?"

"Elimden gelen tek şey bu."

Aurora bana tereyağını uzatmamı istiyor ve ben ona dokunabilmek için müdahale edip yardım etmemek için kendimi zor tutuyorum. Dizimin ağrıdığını bahane ederek oturma odasına geçiyorum, Aurora da haşlamayı bitiriyor. Malone, her zamanki tuhaf haliyle, yanımdaki battaniyeyi yağurmaya başlıyor ve sonra havada sevişmeye başlıyor. O kısır, ama her gece o battaniyeyle sevişiyor. Onu görmezden gelip arka plan gürültüsü olsun diye televizyonu açıyorum.

Yemek hazır olduğunda Aurora bir tepsi getirir ve Malone'u kenara iter. O da isteksizce kanepenin karşısındaki sandalyeye sırtını dönerek kıvrılır. Bana çatal bıçak takımı uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor ve yine bu seferki durumun ne kadar farklı olduğuna şaşırıyorum. Onun bana bakmasından ne kadar hoşlandığımı, keşke ben de aynısını yapabilsem diyorum. Yemek yerken ona okulunu soruyorum. Jameson denen çocuğa ne olduğunu bilmek istiyorum, ama bu konuyu açmak daha fazla sorun yaratır. Bugün ona yeterince karışık sinyaller verdim zaten.

O benim yanımdaki kanepeye oturduğunda, Postie kucağına tırmanır ve burnuyla çenesini dırter, sonra uzanır. Her iki omzuna birer pençe koyar ve motoru çalışmaya başlar.

"Dostum, hiç sakinleşmiyorsun," diye mırıldanırım, ağzım hashle dolu.

O, onun patilerini tutar ve o çenesine kafa atarken güler. Bana döner, gülümsemesi geniş ve çok güzeldir. İfadesi yumuşar ve sesi neredeyse bir fısıltıdır. "Bunu özledim."

"Ben de." Söylemesi çok basit bir şey. Ama bu çok fazla dürüstlük. Çok fazla gerçek. Özellikle de onunla böyle birlikte olmak bu kadar kolayken. Bu, sınırların içinde kalmayı çok zorlaştırıyor.

Her geçen gün daha da artan bu arzuma teslim olursam ne olur diye düşünüyorum. Birlikte iyi olabiliriz. O akıllı, cesur ve benim saçmalıklarına tahammül etmiyor. Rahat biridir ve benim kadar iyi bir film gecesini sever. Kedilerim ona bayılıyor. Ben ona bayılıyorum. Ben ikinci kariyerime başlarken, o ilk kariyerine başlıyor, bu bizim lehimize olabilir. Başlangıçta zor olabilir, ama yakın olduğumuz insanlar bu farkı aşabilir. O yıllardır

ama Roman hiç fikrini değiştirir mi? Bilmiyorum. O, onun dñnyası.

Spor haberleri ve buzda geçirdiğim kaza ile ilgili haberler yayınlanıyor.

"Bunu değiştirebilirim," diyor Aurora.

"Hayır, sorun değil. Ben bu duruma alıştım."

Ama Scarlet'in ekrana yansıtılmasını beklemiyordum. Onun yine maça geldiğini fark etmemiştim. Önce dehşete kapılmış ifadesi, ardından formasına işlenmiş numaram ve adımın yazılı olduğu sırtı görünñyor, ardından da yedi yıldan fazla bir süre önce, çıkmaya başladığımız zamanlara ait bir dizi fotoğraf gösteriliyor. O yirmi iki, ben yirmi altı yaşındaydık.

Gerçeklik keskin bir bıçaktır. Aurora, Scarlet'in ilişkimizi bitirip kalbimi kırdığında olduğundan daha genç. İlişkimizin yürñyeceęinden çok emindim. Onunla planladığım hayat bir anda yok oldu ve bununla birlikte birine güvenme yeteneğim de kayboldu. Bir daha asla o kadar savunmasız hissetmek istemedim. Hayatım zaten altñst olmuşken, bu tür bir acıyı tekrar hayatıma davet etmek aptallık olurdu. Aurora genç ve şu anda benimle birlikte olmak iyi bir fikir gibi görñnebilir, ama sonunda daha iyi birini bulacaktır. Birisi benim hakkımda bir kez fikrini değiştirdi ve bunun yarattığı izler beni, anlatmaya bile başlayamayacağım şekilde etkiledi. Aurora'nın önñnde koca bir hayat var ve ikimizi de bu tür bir cehenneme sokmam gerekmiyor.

"Biliyor musun, gerçekten çok yorgunum. Tekrar uzanmam lazım. Kalmana ya da bunu temizlemene gerek yok. Sonra ben hallederim." Televizyonu kapatıp koltuk değneklerimi alıyorum.

"Emin misin? Bulaşıkları bulaşık makinesine koyabilirim." Ellerini ovuşturur.

"Hayır. Gitmelisin. Yapman gereken ödevlerin var. Uğradığın ve haşhaş için teşekkürler. Çok minnettarım." Yatak odama dönerken ona bakamıyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım, Hollis?" diye sorar.

"Hayır, Penses. Sorun sen değilsin. Gitsen daha iyi olur." Ona bunu yapmaya devam edemem. Kendime de. Onu sürekli incitmekten nefret ediyorum

ama kendimi buna tekrar maruz bırakamam. Ben bir tutkuyum. Hepsi bu. Eğer buna izin vermeyi bırakırsam, o da hayatına devam eder. Bundan eminim.

BÖLÜM 17

HAMMER

"Bir martini daha istiyorum." Bardağıımı geriye doğru eğip son damlasını da içiyorum. Bu gece kötü seçimler yapıyorum, mesela çok fazla içiyorum. Son birkaç gün, Hollis ile aramızda olanları düşünerek ve analiz ederek geçirdim.

Birbirimizden hoşlandığımızı anladım, ama Hollis, yapmaması gerektiğini söylediği şeyleri yapmaya devam ettiği için, görünüşe göre dürtü kontrolü zayıf bir mazoşist. Koyduğu ve sonra çiğnediği bu sınırlar beni sinirlendiriyor.

"Ben de bir içki daha istiyorum." Rix, muhtemelen erkek arkadaşını ararken, kabinin arkasından başını uzatıyor.

"Sence ne tür bir içki severim?" diye düşünür Tally.

Rix, Tally'ye ciddi bir ifadeyle bakar. "Büyümek için acele etme, Talls. Şu anki hayatının tadını çıkarmak gayet normal."

"Ayrıca, içki içmek o kadar da havalı değil ve ertesi gün baş ağrısı çekmek çok aptalca." Dred omzuna hafifçe vurur.

"Akşamdan kalmayı önlemek için içkilerime hep soda eklerim," diyor Shilpa.

"Su, hayat iksiridir." Hemi başını sallar.

Hollis'i Dallas'la birlikte barda görürüm. "Bir tur daha alayım." "Ne tatlısın sen?" Rix bana anlamlı bir bakış atar.

"Herkes bir tane daha ister mi?" Ben kabinden çıkıyorum. Dred şişesini hafifçe vuruyor. "Bir bira daha alacağım."

"Ben almayayım." Shilpa, yarısı dolu bardağındaki buzları salladı. "Ben de almayayım," diye cevapladı Hemi.

"Bir gün birden fazla içki içeceksin," diyorum

"Doğum günün yaklaşıyor, değil mi Hemi?" diye sorar Tally.

Hemi ona bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dallas geçen hafta bahsetmişti."

"Lanet olası Dallas," diye mırıldanır Hemi.

Sanki bizim onun hakkında konuştuğumuzu duyabiliyormuş gibi, bize doğru bakar, çenesini kaldırır ve Hemi'ye göz kırpar. Hemi ona orta parmağını gösterir.

Bu gece, Hollis kazadan bu yana ilk kez penthouse'undan dışarı çıktı. Scarlet televizyona çıktığında ve o beni hemen eve gönderdiğinde olanlar hakkında konuşmadık. Ama o günden beri, bu çift hakkında mantıksız derecede fazla araştırma yaptım. Bu ilişkinin onun kalbinde izler bıraktığını görmek için dahi olmaya gerek yok. Bir dakika önce bana basit bir teselliden çok daha fazlasını içeren uzun sarılmalarla beni rahatlatıp, ona bakmama izin verirken, bir dakika sonra bana gitmemi söylüyor. Benimleyken en çok hissettiği duygu *çelişki* gibi görünüyor. Bu beni endişelendiriyor ve aynı zamanda huysuz olmaya da meyilliyim, yani Hollis'in bana taktığı isimle "düşmeye basan".

Yarın takımın deplasman maçı var, bu yüzden bu gece Watering Hole'da maç stratejisini konuşuyorlar. Babam Ash ile derin bir sohbete dalmış, Dallas da tuvalete gitti, yani Hollis şu anda barda tek başına. Yanına oturup birer içki sipariş ediyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Bu gece baş belası gibi görünüyorsun."

Bunu zaten biliyorum. En fazla tepkiyi çekecek kıyafeti seçtim. Cevap verirken ona bakmıyorum. "Böyle şeyler söyleyip, benim bunları anlamamı bekleyemezsin."

Birasını yudumlar. Ağrı kesicileri bırakmış olmalı. "Bir bara sütyensiz gelip benim fark etmememi bekleyemezsin."

Kazaklarım omuzlarımdan düşmüş, omuzlarım çıplak. "Son zamanlarda giyim seçimlerime çok fazla dikkat ediyorsun gibi görünüyor."

"Sınırı aşmamaya çalışıyorum, ama senin ne kadar güzel olduğunu benim gibi fark eden herkesin gözlerini oymak istediğimde bu çok zor oluyor," diye mızızlanıyor.

Huysuz Hollis'i çok seviyorum. Bana yaramaz şeyler yapmayı düşünüyor gibi görüldüğünde onu çok seviyorum. "Demek göğüslerimi beğendiğini itiraf ediyorsun, Hollis?" Sesim çok nefes nefese çıkıyor.

"Biraz abartıyorsun, Prenses."

Sanırım huysuz Hollis'ten daha çok, "bunu yapmaya devam edersen sonuçlarına katlanırsın" diyen Hollis'i seviyorum. "Bana bu konuda bir iki ders vermek istersin, değil mi?" Tanrım, sınırları zorluyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor.

Barmen önüme bir margarita, bir martini ve bir bira koyar.

"Ben öderim." Hollis kartını uzatır.

"Teşekkürler." Omzum omuzum omuzum onun onun ben eğildiğimde eğildiğimde yakın

Sesimi alçaltarak. "Bu arada, düşünceli ve cinsel olarak tatminsiz görünmek sana yakışıyor. Daha sonra tam da o yüz ifadesini hatırlayarak kendimi sismeyi ipte çekiyorum." Göz kırparak içkileri toplarım ve arkamda somurtarak bakan onu bırakıp giderim.

Ne sorunum var bilmiyorum demek isterdim. Ama çok azgınım, muhtemelen adet dönemim başlıyor, Hollis'in çekici görünmesinden rahatsızım, "oraya gidemeyiz" tavrından vazgeçmemesinden dolayı sinirliyim ve belki biraz sarhoşum. Kesinlikle biraz sarhoşum çünkü iki saat içinde üçüncü martinimi içiyorum.

"Hollis neden bu kadar gergin görünüyor?" diye soruyor Tally, ben içkileri masaya koyarken.

"Takım doktoru, yaklaşan deplasman serisi sırasında evde kalıp dinlenmesi gerektiğini söyledi," diyor Hemi.

"Gerçekten mi?" Bu benim için yeni bir haber. "Bunu ne zaman öğrendi?" diye soruyorum. "Bu gece buraya gelmeden hemen önce," diye açıklıyor Hemi. "Bu, Duyabildiğim kadarıyla en sakın konuşmaydı.

"Koçların ofisi koridorun diğer ucunda değil mi?" diye sorar Rix. "Evet." Hemi suyunu yudumlar.

"Soğukta üç saat boyunca bir bankta oturmak, iyileşmekte olan bir diz için pek iyi olmayabilir," diye düşünür Dred.

"Beni korkutsa da onun için üzülüyorum. Her zaman çok korkutucu ve ciddi. Yemin ederim, onu sadece beş kez gülümserken gördüm," diyor Tally. "Harika bir sezon geçiriyordu."

"Onun için kolay olmadı." Sanki geçen yılı yeniden yaşıyor ve ben de ona düşmanca davranıyorum. "Ancak havlaması ısırmasından daha kötüdür."

ama." Ona bir bakış attım, o da gözlerini kısarak Dallas'a döndü.

"Bunu doğrulayabilirim. Bana karşı her zaman nazikti," diyor Shilpa.

"Gençken ona tamamen aşık olmuştum," diye itiraf ediyorum. Ve bu kesinlikle değişmedi.

"Gerçekten mi?" Tally'nin gözleri parlıyor. "Ben de dans öğretmenlerimden birine çok aşıkım. Ama o zaman on üç yaşındaydım." Ellerini masanın üzerinde birleştirip bana umutla bakıyor. "Hollis'e olan aşkın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Hiçbir şey söylememeliydim. Kahretsin.

"Neden bunu ilk kez duyuyorum?" diye soruyor Hemi.

Üç ay boyunca her gün birlikte çalıştık. Birçok hikâye paylaştık ve takımdaki erkekler hakkında çok şey öğrendim, Tally'nin Dallas'a olan nefretinin ne kadar büyük olduğunu da. Ama bunu paylaşmadım. Asla paylaşmazdım.

"Bilmiyorum. Sanırım sarhoş gevezelik modundayım." Omuz silkiyorum. "Hollis'in matematikte iyi olduğunu öğrendiğimde, bir keresinde matematikte kötüymüşüm gibi davrandım."

"Algebra'da kötüymüş gibi mi *davrandın*?" Rix, sanki iğrenç bir suç işlemişim gibi konuşuyor.

"Evet. Dokuzuncu sınıfta kasten sınavdan kaldım.

Bütün bir planım vardı." O zamanlar bunun dahice olduğunu düşünmüştüm. "Bu planı dinlemeliyiz," diye teşvik ediyor Hemi.

Bunu gerçekten anlatacak mıyım? "Bir gece ben ödevimi yaparken o da gelmişti ve ben babamdan yardım istemiştım. Matematik onun ilgi alanı değildi, ama görünüşe göre Hollis'in ilgi alanıydı. Kafamda, onun benim özel öğretmenim olacağı ve Pisagor teoremini açıklarken saatlerce kesintisiz olarak onunla oturabileceğim bir plan yapmıştım. Ve bana gerçekten yardım etti. Ama sadece bir kez."

O tek seansta onun profiline bakıp, beni öptüğünde nasıl olacağını hayal ettim. Ve şimdi bunu ilk elden biliyorum. Onun dudaklarını tekrar hissetmek için sol meme ucumu verirdim. Onun inlemesini duymak, dilinin ağzımı dolaşmasını hissetmek için.

"Neden sadece bir kez?" diye soruyor Tally.

"Babam sevimli ya da eğlenceli olmayan gerçek bir öğretmen tuttu."

"Bu en kötü şekilde geri tepti!" Rix gülüyor.

"Kesinlikle. Notlarımı hızla yükselttim, ama babam beni rahat bırakması için bir ay boyunca haftada iki kez ders almam gerekti." Ve bir daha asla o kadar aptalca bir şey yapmadım. En azından BDF, yani Batdick Fiyaskosu'na kadar.

"Hollis bunu biliyor mu?" diye sordu Hemi.

"Algebra'da kötü olduğumu uydurduğumu mu? Tabii ki bilmiyor."

"Peki ya gençlik aşkı? O biliyor mu?" diye sorar Dred.

"Oh, Tanrım, hayır." Şu anda ona aşık olduğumu bilmesi yeterince kötü. Gençliğimdeki aşkıma ya da bunun hiç geçmediğini bilmesine gerek yok. Onu çoğunlukla güvenli bir mesafeden hayranlıkla izlerdim. Ama ben gençken bana karşı her zaman nazikti. Kibar. Nazik. Yumuşak, oysa diğerlerine karşı tam tersi davranabilirdi. Ben her zaman Prenses'tim. Ama her şey gibi, bu takma ad da son zamanlarda değişti.

"Acaba ne derdi? Eminim gurur duyardı. Sen çok güzelsin, eğlenclisin ve zekisin," diyor Tally.

"Teşekkürler, Talls. Sen de çok güzel, tatlı ve zekisin, bunu sık sık duymam gerek. Ayrıca, onun benim gençlik aşkıma nasıl baktığını asla öğrenmek istemem."

"Kim senin gençlik aşkın hakkında ne hissediyor?" diye sorar Tristan. "Bu senin bilmen gereken bir bilgi değil," der Rix.

"Bea on dört yaşındayken bana aşıktı, ama ben bunu görece kadar aptaldım, şükürler olsun, çünkü o zamanlar bunu mahvederdim." Başını eğiyor. "Sen lanet olası bir azizsin ve seni seviyorum."

Rix gülümser. "Ben de seni seviyorum."

"Bu gece benim evimde kalman gerekiyor, böylece sana seni ne kadar sevdiğimi gösterebilirim..." Bakışları bir anlığına Tally'ye kaydıktan sonra tekrar Rix'e döndü. "Vücudumun her parçasıyla."

"Biri salatalıkları saklasın." Tally elini ağzına kapatıp koltuğuna çöküyor, gözleri komik bir şekilde açılmış.

Shilpa şaşkın görünüyor ve Hemi'ye bir şey fısıldamak için eğiliyor, Hemi ise başını sallayıp "Sonra" diye mırıldanıyor.

Tristan'ın ağzı açılıp kapanır. Yanakları kızarır. Onu ilk kez kızarıırken görüyorum.

Koluna hafifçe vururum. "Zaten cehenneme gideceğimizi biliyoruz; en azından yolculuk eğlenceli geçecek."

O uzaklaşır ve kulaklarının uçlarının parlak kırmızı olduğuna yemin ederim. "Oops, üzgünüm," diye fısıldar Tally.

Rix özü eliyle reddeder. "Utançtan kurtulacaktır."

"Ne hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorsun..." Hemi zarifçe konuyu değiştirir.

"Seks hayatım değil mi?" diye sorar Rix.

"Katılmıyorum. Bence kesinlikle Rix'in seks hayatı hakkında konuşmalıyız," diye tartışır Shilpa.

"Bazı şeyler hayal gücüne bırakılsa daha iyi olur." Hemi çenesini parmaklarının üzerine dayadı. "Galayı konuşalım."

"Bu sabah e-postanı aldım. Her şeyi takip ediyorum," diye onu temin ederim. Haftalık planlama toplantılarımız var. Telefonumdan en yeni kontrol listemi açarım. "Bu hafta Hokey Akademisi ile görüşeceğim."

"Benim aramamı istemediğinden emin misin? Ya da Phillip veya Dallas'ın?" diye sorar Hemi.

Bu ikinci takip araması olacak, ama katılımcıları ben temin etmek istiyorum. Bunun benim bebeğim olması ve onu muhteşem kılanın ben olmam gerekiyor. "Ben halledebilirim, ama desteğine ihtiyacım olursa sana haber veririm."

"Sorun değil. Genellikle bu saatlerde, tüm bu işleri aynı anda yürütmek için damardan kahve takılıyorum. Ve bu, bir asistana ihtiyacım olduğunu her şeyden daha fazla kanıtlıyor. Son iki yılda rolüm çok değişti."

"Çünkü sen verimlisin ve yeni şeyler yapmanın zorluğunu seviyorsun," diyor Shilpa.

"Bu doğru." Hemi iç geçirir. "Peki ya randevu paketleri? Onlarla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Müzayede için paketleri hazırlamayı neredeyse bitirdim ve tüm restoranlar yemekleri ücretsiz olarak sunuyor." Bu deneyimleri hazırlamak ve oyunculara göre uyarlamak çok eğlenceliydi.

"Sen harikasin. Müzayede öncesinde tüm bunları hazırlamak, etkinlik bittiğinde hayatımı çok kolaylaştıracak. Umarım

"Organize bir program, Flip'in kendisiyle bir gece geçirmek isteyen herkesle yatmasını engelleyecek," diye söylenir Hemi.

"Yani... son zamanlarda daha iyi, bu yüzden en iyisini umabiliriz," diyor Rix, muhtemelen ihtiyatlı bir iyimserlikle.

Tally limonunu karıştırıyor.

"Geçen yıl ne kadar aldı?" diye soruyorum.

"Yetmiş dört bin," diyor Tally. Yanakları kızarak masadaki herkese bakıyor. "En azından öyle sanıyorum. Dallas ise elli iki bin aldı."

"Fielding'in büyük büyükannesi onu dudaklarından öptüğünde, bu gerçekten büyüğü bir andı." Hemi şeytani bir şekilde gülüyor.

"Ona olan nefretin çok büyük ve sarsılmaz," diye düşünürüm.

"Çöl gibi, acımasız ve amansız," diye mırıldanır Shilpa.

"Bu mükemmel bir benzetme." Hemi suyunu yudumlar. "Hollis hala bizimle mi?"

Aylar önce, her şeyden önce ona sormuştum. O zamanlar onun bir randevuya çıkmasından pek heyecanlanmamıştım, ama şimdi daha da az heyecanlıyım. Özellikle de onun için tasarladığım randevu benim kişisel fantezim olduğu için. "Vazgeçmekten bahsetmedi."

"Harika." Hemi eğilip sesini alçaltıyor. "Scarlet ve rol arkadaşlarına da davet ettin mi?"

"Evet, bu hafta tekrar takip edeceğim." Sürekli kusacakmışım gibi hissediyordum, ama asistanıyla konuştum.

"Cevap almazsan, ben takip edebilirim. Kabul ederse, gerçekten harika bir çapraz promosyon yapabiliriz. Bu, etkinliği daha da yüceltecektir."

Bir parçam gizlice program çakışması olur da Scarlet gelemez diye umuyor. Ama bunun şimdiye kadarki en iyi gala olmasını isteyen parçam, onun da orada olması harika olur diye düşünüyor. Bilekliğimi çıkarıp kumaşını parmaklarımla okşuyorum. Geçen gün kedileri beslerken Hollis'in yatak odasında bulmuştum. Üzerinde hafifçe onun çamaşır deterjanı ve vücut şampuanı kokusu var. Arkadaşlarımla önünde koklama isteğine kapılmadan önce onu bileğime geri takıyorum.

Rix bileğimi tuttu. "En sevdiğin saç lastiğini bulmuşsun! Neredeydi?"

"Hollis'in odasında. Cebimden düşmüş olmalı." Onu ne zaman bulduğunu merak ediyorum. Ve neden onun şifonyerindeydi?

Tally'nin telefonu masada titrer ve o iç çekerek ekrana bakar. "Eve gitmem gerek."

Yarın okul var ve saat on olmak üzere. Hafta içi saat 10:30'da evde olması gerekiyor.

"Seni bırakayım," diyor Hemi.

"Emin misin? Erken olduğunu biliyorum."

"Tabii ki. Yarın sabah kahve randevum var." "Kahve randevusu mu?" diye soruyorum ve hepimiz canlanıyoruz. "Kiminle?"

"İnternette tanıştığım biriyle. Yazın bir randevuya ihtiyacım var, o yüzden erken başlıyorum." Hemi ceketini giyer.

"Yaz mı? Ama daha aylar var," diyor Rix.

"Ash'in kuzeni iyi bir seçenek olabilir," diyor Shilpa.

"Seni seviyorum ve teklifini de seviyorum, ama ben çok kadınsı biriyim ve o benim tipim olmadığımı düşünürse bu tür bir garip durum yaşamak istemem." Hemi, Shilpa'nın koluna sarılır.

"Bence sen mükemmel bir kadınsın, ama seni de anlıyorum." Shilpa'nın bakışları odanın diğer ucunda sohbet eden Ash ve Dallas'a kayar.

"İyi bir başlangıç yapmam lazım. Çevrimiçi randevular tam bir kabus," diyor Hemi. "On üzerinden sıfır, tavsiye etmiyorum."

"Bir kez denedim. Tam bir fiyasko." Rix de ceketini alır. "Kabuslardan bahsetmişken... Tristan son yarım saattir kafamın bir tarafını delip geçiyor. Beni banyoya sürüklemeyden önce onu eve götürsem iyi olacak."

"Gerçekten bunu yapar mı?" diye sorar Tally, biz koltuktan kalkarken.

"Yapmayacağını düşünmek isterim, ama emin olamam."

Üç saniye önce barın diğer tarafında olan Tristan, aniden Rix'in yanına gelir. "Eve mi gidiyoruz, bebeğim?"

Kız göğsüne hafifçe vurur. "Evet, eve gidiyoruz."

"Tanrıya şükür." Onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ceketini giymesine yardım etti. "Bayanlar, iyi geceler. Erkeklere veda ettiğimi söyleyin."

Rix'in elini tutar ve onu kapıdan dışarı çeker.

"Ben de birinin beni bu kadar çok istemesini istiyorum." Tally'nin yüzünde hayalperest, uzaklara dalmış bir ifade vardır.

"Hepimiz bunu istiyoruz." Hemi sırtını okşadı.

"Benim var ve bu muhteşem bir şey," dedi Shilpa.

Veda ediyoruz ve Hemi beni eve bırakmayı teklif etmek üzere, ama babam da çıkmak üzere. Anlaşılan Hollis bir süre önce gitmiş. BDF'den önce, her zaman ayrılmadan önce hepimize iyi geceler demek için dururdu. Ama her şey gibi, sanırım bu da değişti.

Babamla birlikte eve dönmek için asansöre doğru yürürken biraz sarhoşum — düz bir çizgide yürüyemeyecek kadar değil, ama beynim bulanık ve tek düşünebildiğim Hollis ve o öpücük.

"Bu hafta Hollis'e göz kulak olur musun?" diye soruyor babam.

"Evet, tabii ki." Takım sabah uzak serisi için yola çıkıyor.

"Teşekkürler, tatlım. Durumu daha iyi, ama bence gösterdiği kadar acı çekmiyor." Asansörün gelmesini bekliyoruz. "Onun bütün hafta yalnız kalıp kendi başına kafa yormasını istemiyorum."

Aniden gelen suçluluk duygusunu yutuyorum ve Hollis için durumun ne kadar kötü olabileceğini düşünüyorum. O beni öptü. Bunu, nefes almaktan daha çok istedim. Ama sonuçları hiç planladığım gibi olmadı. Ya da bu sırrı babamdan saklamanın ne kadar kötü bir his olduğunu. Zorla gülümsüyorum, ama çok ağır geliyor. "Bu sezonu gerçekten bitirmek istiyor."

Geçen yıl onun için zordu. Bu sefer zihninin karanlık yerlere gidebileceğini düşünmek kalbimi acıtıyor.

Babam başını sallar, ifadesi yumuşar, belki de benim suçluluk duygumu empatiyle karıştırır. "Playofflara kalırsak buz pistine geri dönebilir."

"Umarız öyle olur." Konuyu değiştiriyorum. "Sen yokken market alışverişi ve çamaşır yıkamadan başka bir şey yapmamı ister misin? Bana liste bıraktın mı?"

"Liste tezgahın üzerinde."

"Baharlık kıyafetlerini çıkarayım mı?"

"Okul ve diğer işlerle çok meşgul olduğumu biliyorum."

"Sorun değil." Gardırobunu düzenlemezsem, dolabı tam bir kabusa dönüşüyor.

"Vaktin varsa tabii. Hala birkaç hafta kar yağacak. Unutmadan, Jameson nasıl? İkinci bir randevu planlıyor musun?"

"Arkadaş kalmamız daha iyi olur bence." O, babamın benim için istediği türden bir erkek olsa da.

Kafamın üstüne öpücük konduruyor. "Çok yazık, evlat. Sen en iyisini hak ediyorsun. Bunu asla unutma."

Asansör benim katımda durduğunda babama sarılır ve ona şans dilerim. Daireye girdiğimde kimse yok. Rix bu gece Tristan'da kalacak. Erken antrenmanları olmadığı sürece, Tristan seyahatte değilse Rix onun evinde kalır. Rix'in Tristan'ın evine taşınması sadece an meselesi.

Mandalı çevirip arkamdan kapıyı kilitliyorum ve yatak odama doğru yöneliyorum. Evde tek başıma olduğum için istediğim kadar gürültü yapabilirim. Giysilerimi çıkarıyorum, soğuk hava çıplak, aşırı ısınmış tenimi okşarken titriyorum. Komodin çekmecemden Batdick'i ve yağ şişesini çıkarıyorum. İkincisine ihtiyacım olacağını sanmıyorum ama orgazmın eşiğindeyken onu aramak yerine hazırlıklı olmak daha iyi. Ayrıca şifonyerimden Hollis'in kapüşonlu sweatshirt'ünü alıp yastığımın üzerine koyuyorum.

Biraz takıntılıyım.

Yatağa girip telefonumdaki klasörlerden birini açıyorum. Adı "ÇALIŞMA MATERYALLERİ". Aslında Hollis'in maçlarından fotoğraf ve videolarla dolu. Bir süre önce en sevdiğim Hollis anlarını bir video derlemesi haline getirmiştım. Çoğunda ağzına su sıkıyor. Yerleşirken elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum, sonra bileğimde hala saç lastiği olduğunu fark edip çıkarıyorum.

Video derlemem oynarken, yumuşak kumaşı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Hollis'in kokusu yavaş yavaş kayboluyor. Yüzündeki teri silip ağız koruyucusunu çiğnerken onu izliyorum — sıcak olmaması gerekirdi, ama sıcak — yine de o scrunchie'yi ne zaman bulduğunu ve neden geri vermediğini merak ediyorum. Özellikle de benim en sevdiğim olduğunu bildiği halde.

Videoyu duraklatıyorum ve tekrar düşünmeden, saç lastiğini çıplak dizlerimin önüne tutuyorum, fotoğrafını çekiyorum ve ona gönderiyorum.

AURORA

Bu neden komodinin üzerindeydi?

Noktalar belirirken nefesimi tutuyorum.

HOLLİS

Neden yatak odamdaydın? Yine.

AURORA

Kedicik sevgilim.

Ben kasıtlı olarak noktaları kaybolur. kasıtlı olarak birkaç kez sözler Noktalar birkaç kez belirir ve

HOLLİS

Yatağımın senin zevk oyun alanının olmadığı konusunda anlaşmıştık sanıyordum.

Dudaklarımı ısırp dizlerimi birbirine sıkıştırıyorum.

AURORA

Ben Postie ve Malone'dan bahsediyordum. Yine de kafanın nerede olduğunu bilmek iyi oldu.

Uslu bir kız oldum ve sadece yedek yatak odanı kullandım. Ve asla kanıt bırakmam.

HOLLİS

Bu doğru değil. Saç lastiğini bıraktın ve sürekli çarşafı değiştirmenden, yapmadığın şeyleri anlıyorum, bu da kendine özgü bir tür zihin oyunudur.

Onun dürüstlüğü beklenmedik bir şey ve beni cesaretlendiriyor.

AURORA

Saç lastiğıme ne yaptın, Hollis?

HOLLİS

Yıkadım.

AURORA

Neden yıkaman gerekti?

HOLLİS

Yerde buldum.

AURORA

Neden senin komodininin üzerine düştü?

Noktalar birkaç kez belirip kayboluyor.

AURORA

Saç lastiğıme yaramaz şeyler mi yaptın?

HOLLİS

Uyu artık, küçük kız. Sabah dersin var.

Bu evet demekle aynı şey.

AURORA

Bunu sesli mesajla tekrar söyleyebilir misin?

Cevap verecek mi diye beklerken nefesimi tuttum. Bir dakika sonra sesli mesaj geldi.

Onun sert emri omurgamdan bir titreme geçirir. "Beni kızdırmayı bırak, Prenses."

Batdick'i kullanırken bunu tekrar tekrar dinliyorum. Ve iki kez boşalıyorum.

BÖLÜM 18

HOLLİS

PRİNCESS

Mağazadan bir şey alman gerekiyor mu?

HOLLİS

Geç oldu ve hava karardı. Neden markete gidiyorsun?

PRİNCESS

Yürüme mesafesi iki dakika. Cips almam lazım.

HOLLİS

Ne tür cips?

PRİNCESS

Dairemde olmayan türden.

Takım iki gün önce deplasman serisi için yola çıktı ve Rix bu sabah Kuzey Carolina'ya uçtu, bu da Aurora'nın bu hafta sonu tek başına kalacağı anlamına geliyor. Karanlıkta markete yürüyerek gitmesi fikri hiç hoşuma gitmiyor.

HOLLİS

İhtiyacın olan şey bende olabilir.

Nasıl okunacağını düşünmeden önce gönderiyorum.

Noktalar birkaç kez belirip kaybolduktan sonra bir mesaj açıldı.

PRİNCESS

Bunu zaten kararlaştırdık sanırım, ama cips açısından, her türlü soslu mu yoksa füme domuz pastırmalı mı var?

HOLLİS

İkisi de var.

Onlar onun en sevdiği şeyler, bu yüzden Postie ve Malone'a baktığı zamanlar için mutfakta her zaman biraz bulundururum.

PRİNCESS

Birazdan gelirim.

Deodorantımın işe yaradığından ve saçlarımın dağınık olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Görünüşümün veya kokumun nasıl olduğu umurumda olmamalı. Onu görmek için bu kadar heyecanlanmamalıyım. Ama son iki gündür okuluyla meşgul olduğu için, aramızdaki etkileşimler kısa sürdü ve o kadar cinsel gerilimle doluydu ki, boğulacakmışım gibi hissediyorum.

İki dakikadan az bir süre sonra kapıyı çalıyor. Postie ve Malone beni kapıya kadar takip ediyor. Aurora, omzuna asılı muzlu ördek çantasıyla koridorda duruyor ve tam da sorunlu biri gibi görünüyor. Terlik botlar ve uyku şortu giyiyor, ama en sevdiğim kapüşonlu sweatshirt'ümü giydiği için şortu neredeyse görünmüyor. O sweatshirt haftalardır onda.

"Merhaba." Bakışları üzerimde dolaşıyor. Ben tişört ve eşofman altı giyiyorum.

O dudakların benim dudaklarımda nasıl hissettirdiğini hatırlamamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. "Merhaba. İçeri gel." Kenara çekiliyorum. En az bir hafta daha koltuk değneği kullanacağım.

"Dondurucudan birkaç öğün yemek getirdim. Bunları kaldırıp cipsleri alıp yolundan çekilebilirim." Bakışlarını kaçırıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Aramızdaki ilişkiyi bu hale getirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Sınırı aşıp geri adım atan benim. Birkaç saat birlikte vakit geçirebiliriz. Hormonlarımı ve dürtülerimi kontrol edebilirim

ve Roman'ın bana sığ bir mezar kazmasına neden olacak bir şey yapmaktan kaçınabilirim.

"Bir film izleyecektim, kalıp bana eşlik etmek istersen," diyorum. "Başka planların yoksa tabii." O James denen çocukla tekrar çıkma ihtimali, bir şeye yumruk atma isteği uyandırıyor bende.

Gözleri parladı. "Başka planım yok."

Rahatlamam anlık ve sorunlu, ama geri dönmek için çok geç ve zaten istemiyorum da. Çekişme yorucu. Onun yıkması bu kadar kolayken, tüm bu duvarları ayakta tutmaya çalışmaktan yoruldum. "Güzel. Hadi." Koltuk değneklerimle mutfağa doğru ilerliyorum. "Atıştırmalık dolabımı talan edelim."

Aurora, iki tanesi hariç, yemekleri dondurucuya koyar. Beni mutfağa kadar takip eder. Mutfak ikimiz için yeterince büyük, ama koltuk değneklerim nedeniyle biraz dar geliyor.

Rafları inceler ve yarısı boşalmış tuzlu karamelli çikolata kutusunu dörter. "Görünüşe göre biri duygularını yemekle bastırıyor."

"Bir süre buzda olmayacağım, bu yüzden diyetimi biraz gevşettim."

Kapağı açar ve bir çikolata alır, yarısını ısırır ve geri kalanını bana uzatır. "Bunlar çok lezzetli, ama çok fazla."

O kabı rafa geri koyarken, diğer yarısını ağzıma atıyorum.

O, dumanlı domuz pastırması cipsinden bir paket ve jelibon solucanlardan bir paket aldı. "Başka çekici bir şey var mı?"

Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor. Evet, bu gece kendimi tutmak için çaba sarf etmem gerekecek.

"Bana öyle bakmamalısın, yoksa aklıma fikirler gelebilir, Hollis."

"Peki sana nasıl bakıyorum, Prensese?"

Yanımdan geçip gider. "Sanki *ben* atıştırmalıkmışım gibi."

Son zamanlarda, tüm belirsizlik ve garip durumların ortadan kalktığı ve Aurora'nın küstah, baştan çıkarıcı halini gördüğüm bu anlar için yaşıyorum.

Sonra geri dönüyor ve ifadesi değişiyor. Endişeli görünüyor. "Üzgünüm. Ben sadece... artık sınırların nerede olduğunu bilmiyorum. Sürekli değişiyorlar ve ben her zaman iki adım gerideymişim gibi hissediyorum."

"Yalnız değilsin, Prenses. Onların içinde kalmaya çalışıyorum. Bu oldukça imkansız."

"Çünkü seni kızdırıyorum," diye fısıldadı.

"Evet." Dikkatimi çekmeye çalışmasına gerek olmadığını fark etmiyor. Zaten her zaman dikkatimi çekiyor. Koltuk değneklerimi sıkıca tutuyorum, böylece uzanıp saçlarını kulağının arkasına koymuyorum. "Ama bunu yapman hoşuma gidiyor."

Gözleri, içimde olmaması gereken bir umutla kalkıyor.

"Sadece takılalım, film izleyelim ve bu neyse onu parçalamayalım," diyorum.

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Aurora bir kase cips doldurur ve başka bir kaseye jelibon solucanlar koyar. Sonra buzdolabına bakarak içecek seçeneklerini inceler.

"Orada bir şise riesling var," diyorum.

"Oh! En sevdiğim." Şişeyi çıkarır. "Bir bardak ister misin?"

"Ben bira alayım." Beyaz şaraptan kırmızı şarabı tercih ederim, ama yine de Aurora için genellikle bir şise bulundururum.

"Ağrı kesicileri tamamen bıraktın mı?" diye sorar, bir şarap kadehi alıp bir şise bira açarken.

"Evet. Sadece çok uzun süre ayakta kaldığımda ara sıra antienflamatuar alıyorum." Dizim ağrıyor ve acıyor, ama en kötüsünü soğuk kompreslerle geçirmeyi tercih ediyorum.

"Bu iyi. Bu hafta fizik tedaviye başladın, değil mi?"

"Evet. Havuzda çok zaman geçireceğim." Düşük etkili egzersizler, hareket kabiliyetimi geri kazanmak ve yaralanma çevresindeki kasları güçlendirmek için en iyi yoldur.

"O zaman havuzdan uzak durmamı mı istiyorsun?" "Öyle yapmalıyım."

Beni yandan süzdü. "Sanki bunun bir 'ama'sı var gibi geliyor."

"Benden kaçmanı istemiyorum." Onunla geçirdiğim zamanları özleyorum. Onu özleyorum. O, hayatımdaki en önemli insanlardan biri haline geldi.

"Ben de senden uzak durmak istemiyorum." Atıştırmalık tepsisini alıp oturma odasına götürüyor.

Geçen yıl seyahat edemediğimde, o gelip maçları izlerdi. Hemi ve takımla çalışmaktan ne kadar heyecan duyduğunu ve o zamana kadar buz pistine geri dönüp, sakatlık hiç olmamış gibi oynayacağımı söylerdi.

Bir süreliğine, her konuda haklıydı.

Koltuk değneklerimi kanepenin arkasına dayayıp oturdum. Aurora bir yastıkla gelip yaralı bacağıma koydu.

"Soğuk kompres ister misin?" Eli baldırımın üzerinde duruyor.

Dokunuş jogging pantolonumu yakıyor, farkındalık vücudumun geri kalanını uyandırıyor. "Şimdilik iyiyim." Yanımdaki yastığı okşuyorum.

Aurora aramızda 30 santimlik bir boşluk bırakarak çıplak bacaklarını çaprazlar. Şortum, kapüşonlu sweatshirtimin eteğinin altında kaybolur.

Gözlerimi zorla başka yere çevirip uzaktan kumandayı alıyorum ve film kanalına geçiyorum. "Ne izlemek istersin?"

Ellerini uyluklarının üzerinde gezdirir, parmakları çıplak dizlerinin üzerinde kıvrılır. "Şey... aksiyon en güvenli seçenek olur herhalde. Ya da belki korku."

"Korku filmlerine dayanamazsın. Sana kabuslar görttürürler."

"Hepsi değil."

En yanımdaki elinin arkasına, tırnaklarının dizine batmış olduğu yere dokunuyorum. "Zaten korkutucu sahnelere hazırlıklısın. Hadi kaydıralım ve çekici olanı bulalım."

"Tabii." Elleriyle uyluklarını okşamaya devam ediyor. Gözlerimi onlardan ayırmak zor. Aramızdaki mesafe, kokusu, lanet randevusunu mahvettikten sonra onu öpme dürtüsüne ne kadar yakın olduğumun farkındayım.

Sonunda bir aksiyon filmi seçiyoruz — bolca araba kovalamacası ve motor sesleri olan bir film. Ama bu filmi izleyeli çok uzun zaman oldu ve içinde ne kadar seks sahnesi olduğunu unutmuşum. Çok fazla seks sahnesi var.

Aurora'nın deyimiyle "baharatlı" sahneler ekranda her oynadığında, bacaklarını çaprazlayıp açıyor. Ayrıca şarabını yudumluyor. Ve ikinci kadeh için mutfağa gidiyor. Elimde tutacak bir şey olsun diye ikinci birayı kabul ediyorum.

Postie ve Malone sandalyeden atlayıp onu takip ediyorlar, ikram bekliyorlar.

O ieceklerimizi yenilerken, ben de kendimi toparlayıp, ereksiyonumu jogging pantolonumun bel kısmına sıkıştırıp, sorunumu gizlemek için gömleğimi düzeltiyorum. Kanepenin arkasına kolumu uzatıp rahatlamaya çalışıyorum. Muhtemelen filmi durdurmalı ya da başka bir şeye gemeliyim. Ama o zaman onun beni rahatsız ettiğini itiraf etmek zorunda kalırım.

Aurora geri döndüğünde, kapüşonlu sweatshirt'ünün fermuarı aıktı ve n tarafında "*Princess*" yazan dar bir tişört görünüyordu. Yıllar önce ona aldığım bu tişörtü hala saklaması şaşırtıcıydı. Bu sefer daha yakın bir şekilde yanıma oturdu, bacaklarını uzattı ve terlikli ayaklarını sehpaye koydu. Başının arkası benim n koluma yaslandı. Omzunun üzerinden uzanarak parmakları benimkine dokundu.

"Kolum orada sorun yok mu?"

diye soruyorum. "Sorun yok."

Postie ve Malone bize katılır, ama Malone koltuğun arkasına uzattığı koluma hava atma hareketini yapmaya karar verir.

"Hayır, dostum. Neden normal olamıyorsun?" Hareket etmeye çalıştığımda beni ısıırıyor.

"Bu gece havada bir şeyler var galiba," diye mırıldanıyor Aurora. Ayağa kalkıyor, battaniyeyi sandalyesine taşıyor ve üzerine hafifçe vuruyor. "Hadi ama Malone. Seksi kız arkadaşın burada, senin sevgini bekliyor."

"O çok tuhaf bir adam."

"En azından kardeşine asılmıyor," diyor Aurora sırtarak.

Malone tuzağa düşer ve Postie, Malone'un tuhaf davranışlarından etkilenmeden sandalyenin koluna tırmanır.

Aurora yanımdaki yerine geri döner. Her birimiz hareket ettiğimizde veya atıştırmalıkları uzattığımızda, birbirimize daha da yaklaşırız. Parmaklarım omzuna dokunur. O, ses seviyesini ayarlamak için uzaktan kumandayı almak için bana uzanırken parmakları uyluğuma değir. Her tesadüfi dokunuş daha fazlasını istememe neden olur.

Daha iyi bir erkek aramıza mesafe koyardı. Daha az bencil biri bunu bitirip ona eve gitmesini söylerdi. Ama ben öyle bir adam değilim. Bunun yerine, saçını kulağının arkasına koyduğunda ve parmaklarımız tekrar birbirine değdiğinde, parmağımı onun parmağına takıp onu kendime yaklaştırıyorum. Cildi benimkine değince ısınır ve o bana yaslandığında her titrek nefesini hissediyorum.

Bu anı, onun birdenbire benim olduğu bu anı bırakmak istemiyorum. Her gece onunla bunu yapabilirim — kanepede sarılmak, film izlemek, konuşmak. Onun eve geldiği kişi ben olabilirim. Yanında uyuduğu kişi.

Başımı çevirip bal, muz ve hindistancevizi kokulu şampuanının kokusunu içime çekiyorum.

"Beni kokluyor musun?" Aurora fısıldıyor.

"Şşş... Sadece filmi izle."

Gözümün ucuyla, yanıma daha da sokulurken gülümsediğini görüyorum. Bana çok yakışıyor. Her türlü sınırı aşıyorum, ama onun bu kadar yakınımda olması, diğer her şeyi unutmak istememe neden oluyor.

Ekranın üzerinde bir başka seks sahnesi daha belirir. Çılgın eller ve ağızlar, giysileri yırtıyor, itiyor, çekiyor, ağır nefesler ve çaresiz öpücükler.

Aurora elini bacaklarının arasına kaydırıyor. "Bu kadar çok seks olduğunu hatırlıyor muydun?"

Boğazımı temizliyorum. "Uzun zamandır görmemiştım." "Ben de. Muhtemelen liseden beri görmemiştım."

Bir şaka yapmak için dilimin ucuna gelmişken, o beni kaburgalarımın dırter.

"Bunun muhtemelen dün gibi hissettirdiğine dair alaycı yorumlar yapmayın. Neredeyse beş yıldır lise mezunuyum."

"Ben lise mezunu olalı on beş yıldan fazla oldu."

Sinirli bir ses çıkararak uzaklaşmaya başlar, ama ben kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekerim. Bu hareket onu hazırlıksız yakalar ve eli uyluğuma konar. Dudaklarımı kulağına yaklaştırmak bu yakınlığın tadını çıkarırım. "Kaba davranmaya çalışmıyorum Aurora. Sadece gerçekleri söylüyorum."

Kollarımı gevşetiyorum, ama parmakları ön kolumu sarıyor. Karşı koyma isteğimi kaybetmişim.

Parmakları ön kolumda kayıyor ve elimin arkasına dokunduklarında tüylerim diken diken oluyor. "Bu iyi mi? Biz iyi miyiz?" diye fısıldıyor.

"İyiyiz." Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doluyorum.

Film biter ve yayın hizmeti serinin ikinci filminin fragmanını gösterir.

Dudakları bileğime değıyor. "Film bitti."

Çenesinin kenarını okşuyorum. "İstersen bir tane daha kalabilirsin."

Titrek bir nefes verir. "Seni zorlayıp pişman olacağın bir şey yapmanı ve yine bunun bir hata olduğunu söylemeni istemiyorum."

"Bunu söylememeliydim." Başımı eğiyorum. "Kendi eylemlerimden ben sorumluyum."

"Bu ne anlama geliyor?" Başını eğerek bana cildine erişim imkânı veriyor.

Ve ben kabul ediyorum. Dudaklarımın üzerinde nabzının hızla attığını hissediyorum. Kokusu çok güzel, bana bu şekilde sarıldığında daha da güzel hissediyorum. Bu yüzden ona gerçeğı söylüyorum, her ne kadar bu onu mahvedecek olsa da. "Bu, binlerce farklı karar verebilirdim ama seni öpmeyi seçtim anlamına geliyor."

"Çünkü ben seni zorladım." Nefesi hızlanıyor, düzensizleşiyor.

"Çünkü sana izin verdim." Uzaklaşmak için her türlü fırsatım vardı, ama yapmadım. Ona hayır demeye devam ettim, ama yaptığım her şey sözlerimle çelişiyordu. Elektriksel çekiciliğı inkar etmek imkansızdı.

Başparmağımla alt dudağının kıvrımını okşadım ve o da dilini çıkardı.

Bir sonraki film başladı, ama ikimiz de ona dikkat etmiyoruz

Bir parçam, bunu durdurmazsam patlayabileceğimi fark ediyor. Neredeyse on yıllık bir dostluk. Ama kariyerim çöküşte, vücudum berbat durumda ve Aurora tek mantıklı şey. Ve o burada, çok sıcak, canlı ve güzel. Bu tek iyi şeyi istiyorum. Doğru olanı siktir et. Hayatımı mahvetmeyi siktir et.

Gözleri açıldığında başparmağımla aralık dudaklarının arasına sokuyorum. Mahvoldum.

Dudakları başparmağımla kapattığında ikimiz de inledik.

Sikim jogging pantolonumun içinde hareket ediyor. Tırnakları uyluğuma batıyor.

Emerek, dilini başparmağımın üzerinde gezdiriyor. O öpücüğün her anını hatırlıyorum. Ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar mükemmel olduğunu

Öyleydi. Öyle. Onu öperek kendimi mahvettim. Bunu asla unutmayacağım ve onunla kıyaslanabilecek başka biri asla olmayacak.

Başparmağımı onun dolgun alt dudağına sürerken, o benim adımla inliyor.

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Onu zaten çok fazla reddettim. İstemediğim kadar incittim. Bunu bir daha yapamam. Yapmak da istemiyorum. "Neye ihtiyacın var, prenses?"

"Bilmiyorum." Eli bacaklarının arasına kayıyor. "Çok ağrım var."

"Yardım etmemi ister misin?" *Sonuçları umursamıyorum. Şu anda ona dokunmak için her şeyi verirdim.*

Derin bir nefes aldı. "Hollis?"

Ayaklarımı yere indirerek yerimden kalkarım. Dizim uzun süre düz durmaktan tutulmuştur. Kucağıma okşarım. "Buraya gel."

Gözleri geniş ve kararsız, sanki bana pek güvenmiyor gibi dönüyor. Benim sıcak ve soğuk davranışlarımı düşünürsek bu gayet mantıklı.

Sol uyluğunun dışını okşuyorum. Dokunuşumla cildi diken diken oluyor. "Böyle iyi mi?"

Kafasını sallar, gözleri benimkileri arar.

Sağ kalçamın yanındaki boşluğu okşayıp, elimi dizinin üstünden bacağının arkasına dolayarak hafifçe çekiştiriyorum. O da işaretimi takip ederek kucağıma oturuyor.

"Burada rahat mıyım?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Mükemmelsin ve çok güzelsin." Kapüşonlu sweatshirtin fermuarını sonuna kadar çekiyorum.

"Sen de öylesin." Kapüşonlu sweatshirt'ü çıkarır ve yanımızdaki kanepeye atar. "Dizin ne durumda?"

"İyi," diye onu rahatlatırım. Şu anda sadece onu hissedebiliyorum. Başka hiçbir şeyi değil.

Yine sütyen giymemiş. Tişörtü dar, her kıvrımını ortaya çıkarıyor ve yıpranmış, soluk kumaşın içinden sivri meme uçları görünüyor. Elimini çıplak bacağına doğru kaydırıp kalçasına koyuyorum. "Neren ağrıyor söyle bana."

Parmağını göğsünün üzerinde gezdiriyor. "Burada."

Kumaşın üzerinden sıkı tomurcuğu okşuyorum. İnlerken gözlerini kapatıyor. Onu öptüğümde çıkardığı sesin aynısı.

Aynı ses. Ve bu ses beni deli ediyor. Onun bu şekilde inlediği tek kişi ben olmak istiyorum.

"Başka bir yer var mı?"

Gözleri açılır ve titrek parmağını karnından aşağı doğru sürükler, uyluklarının tepesinde durur. "Burada."

Onu, gergin ereksiyonumun üzerine oturana kadar öne çekerim.

"Oh." Gözleri parlar. "Seni hissediyorum."

"Seni istediğimden asla şüphe etme, Aurora." Bu hem bir özür hem de dürüstlük. "Senin için o acıyı ortadan kaldırayım."

O başını sallar. "Lütfen."

Giysilerimizin engelini aşarak onu penisimde yukarı aşağı hareket ettirirken gözlerimiz birbirine düşer. Bu kadar iyi hissettirmemesi gerekir, ama onun küçük inlemelerini ve iniltilerini daha fazla istemediğimi söyleyemem.

"Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum." Bir ritim bulduğumuzda elini saçlarımın arasında gezdirir. "Liseden beri kuru seks yapmadığımı sanıyorum."

Parmaklarım, onu sert bir bakışla sakinleştirirken, poposunun yumuşak, etli kısmına gömülüyor. "Ben seni benimkine sürterken, başka erkeklerin siklerinden bahsetme." Onunla ilgili konularda, sahiplenme duygusu beni çıldırtıyor.

Ağzının bir köşesi utangaç bir gülümsemeyle kıvrılır ve dudakları kulağıma değene kadar eğilir. "Kıskanç olmanı seviyorum."

Hiçbir fikri yok. Parmaklarımı ensesindeki saçlarına geçirip, onu üzerimde sallarken çekiyorum. "Ne yaramaz bir çocuksun, değil mi?"

Aurora geriye yaslanarak gözlerimizi birbirine kilitler.

"Bunu seviyorsun." "Tabii ki seviyorum."

"Hayal ettiğimden daha iyi," diye fısıldar.

O tırnaklarını boynumun yanından aşağı doğru sürüklerken ve ellerini omuzlarıma dayarken boğazımdan bir ses çıkarırım. Onun ellerinin üzerimde olduğunu, istediğinin ben olduğumu bilerek ölebilirim.

"Seni sürekli düşünüyorum. Bana dokunduğunu düşünüyorum," diye itiraf ediyor. "Duşta, bu kanepede, yatağında, mutfak tezgahında."

"Başka ne düşünüyorsun?"

"Ağzının beni okşadığını." Yukarı kayıyor ve başı giysilerinin katmanlarını iterek ona doğru bastırıyor. "Parmaklarının içimde olması ne kadar güzel olurdu." Kalçalarını sallıyor. "Seninle sevişmek nasıl bir his olurdu."

Keşke gecenin sessiz karanlığında hayal ettiğim tüm şeyleri bilseydi.

Göğsünü kavrar ve meme ucunu çeker.

Diğerini ağızımla kapattım, gömleğinin üzerinden sıkı tomurcuğu emdim.

"Aman Tanrım, evet." Saçımı tepesinden tutar ve inler. "Lütfen, Tanrım, sanırım... sanırım... çok yaklaştım, Hollis. Çok yaklaştım."

O daha hızlı hareket etmeye çalışıyor, ben de kontrolü kaybetmemek için onu daha sıkı tutuyorum. "Bırak kendini bırak." Islak kumaşın içinden onu ısıtıyorum ve o inliyor.

"Çok güzel," diye nefes nefese söylüyor. "Nasıl bu kadar güzel olabilir?"

Ne demek istediğini anlıyorum. Hiçbir şekilde sınırlarıma yaklaşmamam gerek, ama onun bakışları beni çözüyor. Yanakları kızarmış, ellerim onun yumuşak kıvrımlarına uyum sağlıyor, amının ısısı sikimin her yerine yayılıyor, parmakları saçlarımda. Her inlemesiyle sıcak nefesi yüzümü yıkıyor. *O benim. Bana ait.*

"Sen de iyi hissediyor musun?" diye nefes nefese soruyor. "İyiden de iyi, Prenses."

Övgüye gülümser.

"Sen bir rüyasın." *Benim rüyam.* Tutuşumu ayarlarım, kalçalarını avuçlarım, parmak uçlarım sıcak tenine dokunur, o sıcak ve ıslak her şeye yakın.

Uylukları titremeye başlayınca gözleri yukarı doğru kayar. "İhtiyacım var, ihtiyacım var..." Ritmi bozulur ve ben devralırım, onu daha hızlı ve daha sert bir şekilde üzerimde hareket ettiririm. İyi bacağımın ağırlığı taşıması için pozisyonumu ayarlarım.

O aşağı doğru bastırır ve başını geriye atar, bir eli hala saçımı kavrar, diğeri ise agresif bir şekilde göğsünü sıkar.

"İşte bu. Peşinden git." Bundan geri dönüş yok. Bu, sınırı aşmaktan çok daha büyük bir şey. Onu yok ediyorum. Elimi boynunun arkasına kaydırıp başparmağımı çenesine bastırıyorum. "Bana bak. Gözlerini bana dik."

Gözleri bulanık ve odaklanmamış bir şekilde yüzümü bulur.

"İşte böyle. Aferin kızım."

Ağzı açılır ve titreyip sarsılırken dudaklarından derin bir inilti çıkar. Onu sikimin üzerinde yukarı aşağı kaydırırken amının nabzını hissediyorum.

Ve ben de onunla birlikteyim, sadece bu anın her saniyesini içime çekmek için kendimi tutuyorum - bu tek seferlik bir şey olursa diye hafızama kazımak için. Çünkü bu tek seferlik bir şey olmalı. Asla tekrarlanmamalı. Ama o kadar iyi hissettiriyor ki, o kadar doğru geliyor ki. Kimsenin onu bu halde görmesini istemiyorum.

Bakışları keskinleşiyor. Gözleri benimkileri arıyor ve sanki ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyormuş gibi. Yüzümü avuçları arasında tutarken, sikimin üzerinde kıvrılıyor. Saçları şakaklarından nemli.

Nefesi dudaklarımda kesiliyor. Ama ikimiz de öpmüşmek için harekete geçmiyoruz. Ya da bunu daha ileriye götürmek için.

"Elini siktiğinde beni düşünüyor musun, Hollis? Yatağında ve duşunda yaptıklarımı?"

"Her zaman. Seni kafamdan çıkaramıyorum," diye itiraf ediyorum. Aylarca süren görüntüler ve müstehcen fanteziler aklımı başımdan alıyor. "Ben de, o yüzden denemeyi bıraktım."

Orgazm beni sarar, nefesimi ve görüşümü keser. Kalçalarım sarsılır ve parmaklarım onun cildine gömülür.

Aurora eliyle çenemi kavrar. "Seni göreyim."

Gözlerim açılır. Dudakları benimkilerden bir nefes uzaklıktadır. Ama yine de dudaklarımı öpmüyor. Bakışları yüzümde dolaşüyor, benim onu yaptığım gibi beni içiyor. Tüm gerginlik vücudumdan kaybolur ve kanepeye eririm. Aurora bana yaslanır, ikimiz de zor nefes alıyoruz, film arka planda hala oynuyor.

Gerçeklik yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

En iyi arkadaşımın kızını az önce kuru sikmişim. Ve pantolonuma boşalmışım. Tıpkı bir ergen gibi. Kendimi dev bir bok torbası gibi hissetmem gerekirdi. Ve bir parçam da öyle hissediyor — Roman bunu öğrenirse ne yapacağını merak eden parçam. Ama daha büyük bir parçam bunu tekrar yapmak istiyor. Giysiler olmadan. Onu al. Onu sahiplen. Onu sakla.

Aurora ilk hareket eden kişi. Geriye yaslanarak içini çekip yanağını okşuyor. "Teşekkür ederim."

"Au—"

Parmağını dudaklarıma koyar. "Şşş... Bir şey söyleme." Dudaklarımı sıkıştırır. "Senin yaptığın pisliği temizleyebilmen için ben gidiyorum." Göğsümü okşayarak ve dikkatlice üzerimden kalkarak kendinden çok memnun olduğunu gösterir.

Bir saniye dengede kalmak için kanepenin koluna tutunur. "Dizin iyi mi?"

"İyi." Ağrıyor, ama bu benim sorunum. "Hoodie'yi almalısın."

Gözleri benimkilerle birlikte göğüslerine kayıyor. Sol meme ucu, gömleğinin üzerindeki büyük ıslak leke sayesinde görünür durumda. "Çıkarken koridordaki dolaptan bir tane alırım."

Kanepeden kalkmaya başlıyorum. "Seni geçirebilirim."

Elini kaldırıyor. "Ermesen daha iyi. İkimiz de biliyoruz ki o güzel ağzını açıp, benim keyfimi kaçırarak bir şey söyleyeceksin."

Alt dudağımı ovuşturup gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Film için teşekkürler, Hollis." Dolaba doğru yürür ve beğendiği bir tane bulana kadar kapüşonlu sweatshirtlerimi karıştırır. Omuzlarını silker ve fermuarını çekmeden önce kumaşı koklar.

Ona çok yakıştığını düşünüyorum. Hem de çok. Ayrıca benim kokumla kendimi sarmaşmak istemesini de seviyorum. Kapıda durur ve bileğinden saç lastiğini çıkarır, odanın diğer ucuna fırlatır. Onu havada yakalarım.

"Fazladan bir tane aldım, böylece benim saçımın kokusu geçene kadar ona yaramaz şeyler yapabilirsin." Ve bununla birlikte, arkasını dönüp dairemden çıkar.

Pandora'nın kutusunu açmak, az önce kendime açtığım devasa kraterin yanında hiçbir şey kalır.

BÖLÜM 19

ÇEKİÇ

Hollis ve ben kuru seks yaptık. Bir çift lise öğrencisi gibi. Geçen gün külotumun durumu olmasaydı, bunun ateşli bir rüya olduğuna inanabilirdim. Hollis, gömleğimin üzerinden meme ucumu emmek dışında, yasak bir yere bile dokunmadı. Tanrım, çok ateşliydi. Çok yakışıktı, çenesi sıkı, gözleri şehvetle kararmış, elleri kalçalarımın beni üzerine çekiyordu. Sonra orgazm olduğumda ona bakmamı emretti. Bunu her düşündüğümde vajinam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ve sonra Hollis'i boşaltmış olmam var. Lanet olası pantolonunun içinde. Önemli yerlerine bile dokunmadan.

Dürüst olmak gerekirse, egom çok büyük. Kafam şişirilmiş bir balon gibi. Ve bu aralar çok dikkatim dağınık. Dün bir ödev teslim ettim ve kaynakça eklemeyi unuttum. Ödevi yeniden teslim ettim, ama umarım notuma etkisi olmaz. Son zamanlarda olan biten her şey yüzünden birkaç notum düştü ve dikkatli olmazsam, dekanın listesine girmek için gerekli ortalamayı tutturamayacağım.

"İyi olduğundan emin misin?" Hemi, dikkat dağınıklığımı onaylayarak onuncu kez soruyor. Okul ile arena arasında bir restoranda buluştuk, böylece yemek yiyip galayı tartışabileceğiz.

Gözlerimi kırıp tekrar şimdiki zamana dönüyorum. "Evet. İyiyim. Harika. Harika."

Sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu ve bana, Flip'in kötü davranışlarından dolayı ona kızdığında ya da Dallas'ın Dallas olduğu için ona kızdığında genellikle yaptığı ifadeyi takındı. "Yüzün kıpkırmızı ve terlemişsin. Eğer bir şeyin varsa, lütfen bana söyle. Seni zor durumda bırakmak istemem

, özellikle de gala yaklaşırken. Ayrıca, hastalanacak vaktim yok."

"Söz veriyorum, hasta değilim." Omuzlarımı geriye doğru çekiyorum. Hemi'yi hayal kırıklığına uğratamam, bu etkinliğin liderliğini üstlenmeyi isteyen benim. "Buradayım ve odaklanmış durumdayım."

"İyi olduğundan emin misin?" diye şüpheyle sorar.

"Kesinlikle iyiyim." Hesap tablosuna dönüyorum. "Sessiz müzayede için bağışlar hesaplandı ve tüm arkadaşlar tarih paketlerini onayladı."

"Dallas da mı?" diye sorar Hemi.

"Dallas bile. Oh! Ve Hokey Akademisi bu öğleden sonra bana cevap verdi." Oturduğumda ilk söylediğim şeyin bu olmaması, ne kadar dikkatsiz olduğumu kanıtlıyor. Şu anda aşk acısı çeken bir aptal olmaya gücüm yetmez. "Katılacaklar ve Kodiak Bowman ve eşi bile gelebilecek."

"Bu harika! Neden bunu en başta söylemedin, patronum?" Bana high five yapıyor.

"Bilmiyorum. Belki kafamda zaten bahsetmiştim?" Omuz silkiyorum. "Her neyse, Alex Waters ve eşi de geliyor, muhtemelen oğlu ve oğlunun kız arkadaşı da. Onlar için bir masa ayırttık."

"Senin için özel bir pozisyon hazırlamamı çok kolaylaştırıyorsun." Sandalyesine yaslanıp gülümsüyor.

"Bana sunulmasını istemiyorum." *Yoksa, dinlenme odasındaki tüm fısıltıların doğru olduğu gibi, bunu hak etmediğimden sonsuza kadar endişelenirim.*

"Sana sunulmayacak, Hammer. Tam zamanlı okula giderken tek başına tüm galayı üstlendin. Etkileyici bir özgeçmişin var ve başardıklarını gören herkes seni hemen seçer." Parmaklarını şıklatır.

"Bunu duymak güzel." Sadece takımın prensesi olmadığımı, ligue çalışabileceğimi ve bir değer olabileceğimi kanıtlamak, başkaları için olmasa da benim için gerekli bir şeydi.

"Tek ihtiyacımız olan Scarlet'in gelmesi, o zaman yıldızlarla dolu bir konuk listemiz olacak," diyor Hemi.

"Bu hafta bir takip görüşmem var."

"Harika." O eğilip yüzünün etrafında dairesel bir hareket yaptı. "Şimdi bana neler olduğunu anlatabilir misin, çünkü yine kızardın."

"Poker suratımı geliştirmem lazım," diye mırıldandım.

Elini kaldırdı. "Konuşmak istemiyorsan, hiç sorun değil. İhtiyacın olursa her zaman buradayım, bunu bil."

Hemi tam bir sert kadındır. Saçmalıklara tahammülü yoktur ve kimseden lafını yutmaz. Ama aynı zamanda harika bir arkadaştır ve onunla staj yaptığımdan beri çok yakınlaştık. "Bir sorunum var." Bir an kendimi topluyorum. "Rix'inkine benziyor. Nefret dolu seks hariç. Senden bilerek saklamıyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum ve durum biraz karmaşık."

Hemi'nin gözleri kısılr ve sonra genişler. "Oh. Oh, lanet olsun. Oh, kahretsin. Eğer bu, düşündüğüm kişi ile ilgiliyse... Kahretsin."

Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Flip'e aşık olmadığını açıklığa kavuşturuyorum, tamam mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Oh, Tanrım, hayır. Yani, o iyi bir adam, ama onun birlikte olduğu sonsuz sayıda kadına rastlamak gibi bir kabusu hayır teşekkürler. Onun ve sonunda aşık olduğu kız için üzülüyorum. Pişmanlık çukuru derin ve çıkması çok zor olacak."

"Tamam. Ben de öyle düşünmüştüm." Derin bir nefes alır. "Ve Dallas değil, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle Dallas değil." Ayrıca, Dallas'ın Hemi'ye olan nefretine rakip olacak kadar ona aşık olduğundan eminim. Bazen onun Hollis'e baktığım gibi ona baktığını yakalarım.

"Bunun olası olmadığını düşündüm. Dallas palyaçolardan korkar, biliyorsun." Sanki affedilemez bir suç işlemiş gibi konuşuyor.

"Palyaçolar ürkütücü olabilir." Bu konuda Dallas'a katılıyorum. "Sanırım," diyor isteksizce.

"Onu gerçekten hiç sevmiyorsun," diye düşünürüm.

"Ona hiç güvenmiyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Her destek kampanyasına sürekli geç kalıyor. Her seferinde bu kadar geç kalmaması için ona en az bir saat önceden orada olması gerektiğini söylüyorum."

"Bunu bilmiyordum."

"Bu işin bir parçası." Sesi fısıltıya düşüyor. "Elli beşinci, değil mi?"

Başımı salladım.

Masaya vurur. "Biliyordum!"

"Şşş!" Koluna hafifçe vuruyorum. "Sesini alçalt."

"Pardon. Yani siz ikiniz..." Başparmağı ve işaret parmağıyla bir daire çizip, diğer elinin işaret parmağını daireye soktu.

Kafamı salladım.

"Ama bir şeyler oluyor, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Ama çok karmaşık."

Hemi'nin sırtı düzelir ve yüzü solgunlaşır. "Bu bir süredir mi devam ediyor? Yıllardır ona aşıksın."

Aniden, Hollis'in çatışmasını daha önce anlamadığım bir şekilde anlıyorum. "Aklın nereye gitti ise, burada olan şey o değil. O bana karşı her zaman, *her zaman* uygun davranmıştır. O, çizginin doğru tarafında kalmaya çalışmıştır. Ama sanki... bir kapı açtım ve ikimiz de o kapıdan geçtik ve şimdi onu bir daha kapatabilir miyiz bilmiyorum. Ve bunu istemiyorum, ama onun hala birkaç adım gerimde olduğunu düşünüyorum."

Rahat bir nefes alır ve başını sallar. "O iyi biridir. Bazen biraz karamsar olabilir, ama bu sezon öncesinde aranızda bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim."

"BDF'den sonra demek istiyorsun." Batdick Fiasco.

Hemi başını sallar. "Hayır, geçen yıl sezonun başında, benimle staj yapmaya başladığın zamandan beri demek istedim."

Sıra bana geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Küçük şeylerdi. Onu sana bakarken yakaladım... sanki seni ilk kez görüyormuş gibi." Bana küçük, empatik bir gülümseme attı. "Mantıklı. İş kıyafeti giymiştin. Akıllı, zeki, bu sektörde doğuştan yeteneklisin. Herkes ne kadar yetkin olduğunu gördü. O da dahil. Senin kendine güvenen, hırslı bir kadına dönüşmeni izledi."

"Bu çok karmaşık." Alt dudağımı ovuşturuyorum.

O başını sallar. "Öyle." Masanın kenarına hafifçe vurur. "Bak, işleri zorlaştırmak için söylemiyorum bunu, ama sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Sen. Senin yerinde olsam dikkatli olurum. Oyuncularla çıkmak çok hoş karşılanmaz. Merkez ofis bu konuyu çok ciddiye alır. Babanın, asistanlık işini almanın sebebi olduğunu kimsenin düşünmesini istemediğini biliyorum ve bu, senin devreye girip galayı devralmanın sebeplerinden biri. Dikkatli ol, tamam mı? Kalp ne isterse onu ister, ama her şeyin yüzüne patlamasını istemem. Senin ne kadar çok çalıştığını bilmem, herkesin seni olduğun gibi göreceği anlamına gelmez.

"Neden bu kadar ciddi görünüyorsunuz?" Rix boş tabureye kayar ve irkilir.

"Oldukça temkinli oturuyorsun," diyor Hemi.

"Aslında kışımı incittim, ama düşündüğünüz gibi değil," diye söze girmeden önce ikimiz de araya girmeden. "En üst raftan bir şey almak için tezgahın üzerine tırmanıyordum ve düştüm, ama bu sırada devasa Post-It kağıt bloklarından birini yere düşürdüm ve üzerine düştüm. Gerçekten çok acıdı. Hala da acıyor."

"Hemi'ye durumu anlattım." Zaten bunu kendime saklamak çok zordu. Hemi sır saklamada ustadır. Tally, Shilpa ve Dred'in ayrıntıları bilmiyor olması beni biraz rahatsız mı ediyor? Evet, ama şimdilik daha az kişinin bilmesi daha iyi olur diye düşünüyorum.

Rix'in gözleri parladı. "Biz yokken başka bir şey mi oldu?"

"Başka bir şey mi? Yani bir şeyler *mi* oldu?" Hemi tekrar tetikte.

"Bir şeyler olduğunu biliyordum. Anlat bakalım." Rix devam et işareti yaptı.

Kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafa bakındım, sonra eğilip fısıldadım, "Seks yaptık."

Hemi ve Rix'in kaşları alınlarının ortasında birbirine değmeye çalışır.

"Kuru seksle orgazm olabileceğimi bilmiyordum." Hollis'in yüzündeki ifade beni çılgına çevirdi. Beni canlı canlı yiyip bitirecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu konuda hiç tecrübem yok, ama şimdi denemek istiyorum," diye itiraf ediyor Hemi.

Rix'in gözleri parladı. "Peki ya Hollis? Onu öylece bıraktın mı?"

"Muhtemelen öyle yapmalıydım, değil mi?"

"Bütün o randevu sabotajı saçmalığı ve öpücük meselesinden sonra bunu hak etti." Rix gözlerini devirdi.

"Öpücük meselesi mi?" diye sorar Hemi, sonra elini kaldırır. "Bana anlatmak zorunda hissetme. Her şeyi tekrar anlatmak istemiyorsan, seni tamamen anlarım."

"Sorun yok." Ona tüm iniş çıkışları özetliyorum.

"Oh, onu kesinlikle bekletmeliydin. Yani, adam ya kararını vermeli ya da çekip gitmeli." Hemi'nin benim adıma duyduğu kızgınlığı takdir ediyorum.

"Doğru olsa da, bu ifade görsel olarak pek çekici değil," diyor Rix.

Hemi'nin gözleri, ayakkabı indirimine rastlamış gibi parlıyor. "Bence bir an için senin sertliğini layıkıyla takdir etmeliyiz."

"Ne anlamda?" diye soruyorum.

"Profesyonel bir hokey oyuncusunu, giyinik haldeyken lise öğrencisi gibi pantolonuna boşaltırdın. Sen bir kralsın." Hemi gururla gülümser.

"Dürüst olmak gerekirse, oldukça şok oldum." Gülümsüyorum. "Ve her şey biter bitmez, yürüyebildiğim anda oradan ayrıldım. Ona, benim mutluluğumu mahvetme şansı vermek istemedim."

"Evet, öyle yaptın." Hemi bana high-five yapar.

"O zamandan beri onunla konuştun mu? Bu ne kadar zaman önce oldu?" diye sorar Rix.

"Konuşmadık, iki gün oldu." Normalde babam deplasman serisinden döndüğünde lokantada buluşuruz, ama ben dersteyken geldi, o yüzden kampüse geldi ve orada yedik. Hollis olmadan. "Ama bugün mesaj attı."

"Ne dedi?" diye sordu Rix.

"Doktor randevusu olduğu için Pancake House'a gelemedi."

Hemi başını sallar. "Doğru. Koç Vander Zee ve Fielding onunla daha sonra görüşeceklerdi. Takvimlerinde yazıyordu."

"Evet, babam da öyle söyledi. Ona iyi şanslar GIF'i gönderdim."

Hemi sandalyesine yaslanarak başını sallar. "Soğukkanlı davrandığın için aferin sana. Sana gelince hiçbir kontrolü yok."

Rix dudaklarını ısırır. "O kurallara uyan biridir ve her zaman kontrolü elinde tutmaya alışkındır, ama sen onu sürekli kontrolünü kaybetmesine neden oluyorsun. Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Bence ikiniz birlikte iyi olursunuz."

Bir adım ileri, iki adım geri gitmeye devam edersek kalbim buna dayanabilir mi bilmiyorum.

"Yine de işleri ilerletmeye yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum. Tabii ki senin lehine." Hemi bir dakika düşünür. "Yönetimin benim için bir doğum günü partisi planladığını biliyorum."

Rix ve ben birbirimize baktık. "Bu sürpriz olması gerekiyordu."

"Oyunların tanıtım programını ben hazırladığım için, benden bir şey saklamak zor. Adil olmak gerekirse, takvimde şifreli kelimeler kullanmaya çalıştılar, ama bu yıl doğum günüm cumartesiye denk geliyor ve iki oyun arasında, bu yüzden oldukça barizdi." Elini salladı. "Onlara bildiğimi söylemedim. Araştırmalarımın anladığım kadarıyla, Tally'nin de kutlamalara katılabilmesi için bir catering hizmeti alınacak. Hiçbir şeyi onaylamana veya reddetmene gerek yok, ama bu elbise alışverişine çıkmak için iyi bir fırsat olabilir."

"Elbise alışverişine evet," diye onaylıyorum.

Telefonlarımızı çıkarırız ve Hemi, Tally, Dred ve Shilpa'ya tüm ekip olarak alışverişe çıkmak için bir mesaj gönderir.

Masamızın karşısındaki televizyon ekranında Scarlet'in arabaya bindiği bir video klip belirir. Neşeli ruh halim patlamış balon gibi sönmüş ve hızla başka yere bakarım.

Hemi başını eğiyor. "O gelirse ne hissedersin?"

Endişeli bir nefes veriyorum. "Etkinlik için harika bir reklam olur." Ve özgeçmişim için de iyi olur, ama terli avuç içlerimin sağlığı için muhtemelen iyi olmaz.

"Bu gerçek bir cevap değil."

"Biliyorum." Yanağımın içini ısıırıyorum. "O zaten davet edildi. Daveti geri çekemeyiz, ayrıca Hollis ile aramızda neler olduğunu bile bilmiyorum. Bekleyip görelim mi?"

Bu da bir cevap değil, ama onun eski sevgilisini kıskandığımı itiraf edemem. İkimizin de birbirine karşı hisleri olduğu açık, ama bu birlikte olacağımız anlamına gelmez. Kendini aşamazsa olmaz. Ya da daha kötüsü, Scarlet'e ikinci bir şans vermeye karar verirse.

BÖLÜM 20

ÇEKİÇ

Eve vardığımda saat geç olmuştu. Rix, seyahat etmediği zamanlarda her zamanki gibi Tristan'ın evinde kalıyordu. Sezon sonu yaklaşıyordu, bu da yakında bir oda arkadaşımından mahrum kalacağım anlamına geliyordu. Ayrıca, ev sahibi kalış süresini uzatmaya karar vermedikçe, alt kiraya verdiğim için daireyi sadece Kasım ayına kadar kullanabilecektim.

Tam da o anda telefonum çalmaya başladı. Annem ne zaman onun sesini duymaya ihtiyacım olduğunu biliyor gibi. "Merhaba anne."

"Merhaba tatlım. Kızımı özledim. Okul nasıl gidiyor?"

Dersleri ve diğer her şeyi dengelemek zor oldu, ama onun endişelenmesini istemiyorum. "Harika gidiyor, projelerim yolunda ve bu yıl tüm grup üyelerim üzerlerine düşen görevi yerine getiriyorlar."

"Bunu duymak çok güzel. Her zaman böyle olmadığını biliyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı? Seni sakinleştirmek ve stresini azaltmak için sevdiğin ses banyosu terapistinden randevu alabilirim," diyor annem.

Bu, bana sevgisini gösterme yollarından biri. "Eğer müsaitse, muhtemelen gelecek hafta öğleden sonra gidebilirim."

"Randevuyu ayarlayacağım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Son ziyaretimiz iyi geçmediği için üzgünüm." Sesinde samimiyet duyuyorum.

Annemin özelliği budur, her zaman elinden gelenin en iyisini yapar, ama sürekli seyahat halindeyken hayatımda sabit bir varlık olması zor. Ancak uzun zaman önce insanları oldukları gibi kabul etmenin önemini öğrendim. Beni elinden gelen en iyi şekilde seviyor. "Önemli değil anne. North hastaydı ve sonra da dağlara seyahate çıktın, bu senin kontrolün dışında bir durumdu."

"Yine de, bu kadar uzun süre senden uzak kalmak istemiyorum. Doğum gününden önce gelmemi istersen, uçak bileti alabilirim."

"Sorun değil. Sadece kafam çok dolu. Zaten yakında buraya geleceksin."

"Konuşmak istediğin bir şey o l u r s a , ben her zaman buradayım," diyor.

"Biliyorum anne. Söz veriyorum, ben iyiyim." "Tamam. Seni seviyorum tatlım."

"Ben de seni seviyorum anne. Yakında konuşur muyuz?"

"Tabii ki. Randevunun ayrıntılarını sana mesaj atarım."

Yukarı çıkarken posta kutumu kontrol ediyorum ve bir paket buluyorum. Bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden asansörle daireme çıkarken paketin içeriği benim için bir sır olarak kalıyor. İçeri girince güvenlik mandalını çeviriyorum — Rix sabah Tristan'ın evinden doğrudan işe gidecek. Anahtarlarımı kaseye bırakıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ceketimi dolaba asıyorum, sonra paketi açıp içindekileri tezgahın üzerine döküyorum. İçinde üç tane aynı sa lastiği var. Geçen gün Hollis'e bıraktığımla aynı, lacivert üzerine sarı muz desenli.

Parmaklarımla dudaklarımı kapatıyorum. Saat on birden çok geç oldu. Hollis uyku konusunda çok disiplinli ve genellikle geç saatlere kadar uyanık kalmaz, özellikle de rehabilitasyona çok zaman ayırdığı için.

Yine de ona sa lastiklerinin fotoğrafını bir mesajla birlikte gönderiyorum:

AURORA

Bunlar senden mi?

Hemen cevap veriyor.

HOLLİS

Evet. Böylece bir tanesi yine kaybolursa yedeğin olur.

AURORA

Geç saatlere kadar ayaktasın.

HOLLİS

Sen de yle. Sabah dersin yok mu?

Fizik tedavi almıyor musun?

Telefonum çaldığında irkilirim ve cevap verirken neredeyse düşürürüm.

"Geldiğinde sesinin nasıl olduğunu ve nasıl görüldüğünü biliyorum, gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim ve duyabildiğim şey bu." Sesi baştan çıkarıcı bir şekilde kısık.

"Benim için de aynı," diye itiraf ediyorum.

"O gecedен beri sessizsin," diyor.

Kızlarla yaptığım konuşma bana dürüst olabilmem için güven veriyor. "Sana biraz mesafeye ihtiyacın olduğunu hissettim ve bunun bir daha olmayacağını söylemeni istemedim."

Yutkunması duyuluyor. "Muhtemelen olmamalı."

"Ama sen de bunu düşünmeden duramıyorsun," diyerek yatak odama doğru ilerlerken sözlerimi bitiriyorum.

"Gerçekten yapamıyorum." Diye iç geçirir. "Yatağa girdin mi?"

"Eve yeni geldim. Rix ve Hemi ile dışarıdaydım, ama şimdi oraya gidiyorum. Sen yatakta mısın?"

"Evet. Rix bu gece Tristan'da mı?"

"Evet." Telefonumu hoparlöre alıp yatağıma bıraktım. "Yani tamamen yalnızsın." Sesi boğuktu.

Neredeyse ona gelip kanepemde kuru seks yapmasını önerecektim, ama henüz çok erken. Hollis tekrarını kaldıramaz. "Evet, sadece ben varım." Sesimi şehvetli bir fısıltıya indiriyorum. "İnlememi duyacak kimse yok."

O inliyor. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin, Prenses."

"Sıcaklığa dayanamıyorsan, Hollis, yatak odamdan çık." Gömleğimi başımdan çekerim. Bir başka azarlamayı bekliyorum — gizlice bunlar benim favorim haline geliyor — ve sonra onun telefonu kapatmasını.

"Soyunuyor musun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Kot pantolonumun düğmesini açtım, ama yataktan telefonumu aldım ve fermuarımı indirirken onu yakınımda tuttum.

"Siktir. Öylesin." Sert bir nefes verir. "Şimdiye kadar ne çıkardın?"

Meme uçlarım sertleşir. "Sadece gömleğimi." "Sütyen giyiyor musun?"

"Evet."

"O zaman sütyen giymemen benim için mi?" "Ve seni tahrik etmek için."

"Ne yaramaz bir kızsın."

"Muhtemelen bir ders almam gerekiyor." Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp bekledim.

"Aşağı inip seni şımarık kızı şaplamalıyım." "Evet, lütfen."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Bu gece olmaz. Pantolonunu çıkar." Kot pantolonumu çıkarır ve çamaşır sepetine atarım.

"Sonra neyi çıkarmamı istiyorsun?"

"Önce yorganını çek ve yatağa gir," diye emreder.

Aceleyle yorganımı çekiyorum, yastıklar yere düşüyor ve yatağa tırmanıyorum. "Yatağa girdim."

"Aferin kızım. Çıkarman gereken ne kaldı?"

"Sütyenim, külotum ve çoraplarım." Uyluklarımı birbirine sürtüyorum. Telefon seksi yapacağımızdan eminim.

"Hmm... Sütyen ve külotundan bahset bana." Sesi çok çekici.

Kendime bakıyorum. Yalan söyleyip ona uyumlu bir dantel set giydiğimi söyleyebilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, onun duymak istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum. "Sen benim randevumu mahvettiğin gün giydiğim sütyeni giyiyorum."

Derin bir nefes alır. "Hala pişman değilim. Peki ya külotun?"

"Erkek şortu. Mavi ve beyaz çita desenli, dikişsiz."

"Peki çorapların?"

"Takım

renklerinde."

"Sütyenini ve külotunu çıkar, ama çoraplarını giymeye devam et."

Telefonu ona görünmeyecek şekilde bakıyorum, ama dediğini yapıyorum. "Çoraplarım dışında çıplağım. Şimdi ne yapayım, Hollis?"

"Nereden başlayalım?" Yumuşak bir şekilde mırıldanır.

Yatağında hareket ediyor gibi geliyor. Onu gömleksiz, bir eli başının arkasında, diğer eli ise büyük ereksiyonunu kavrayan bir şekilde hayal ediyorum.

"Ellerin nerede?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Çıplak vücuduma bakıyorum. "Sağdaki göğsümü avuçluyor."

"Peki sol taraf?"

"Çarşafı yumrukluyor."

"Onu dudaklarına götürmeni istiyorum."

"Hangisini?"

O gülüyor. "Boynunun üstündeki." Emri yerine

getiriyorum. "Şimdi ne yapayım?"

"Onları nazikçe boğazına doğru çek."

Bunu yapıyorum, hissettiğim duyguya titreyerek, dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkıyor.

"Ne uslu bir kızsın," diye övüyor. "Şimdi köprücük kemiğini takip et, göğsüne ulaşana kadar."

Dediğini yaparım. "Oradayım."

"Meme uçların sert mi?"

"Evet."

"Geçen gece onlara karşı koyamadım," diye itiraf ediyor. "Soluncayı parmağınla daire çizip sağdakini sıkıştır."

Bu his vücudumu sararken nefesimi keserek iç çekiyorum.

"İşte böyle. Tekrar yap. Kafamdan çıkmayan ses bu," diye homurdanıyor.

Sıkıştırıp çekiştiriyorum, daire çizip inliyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

"Sağ elini karnına doğru kaydır," diye emrediyor. "Ama yavaşça."

İnleyerek emrini yerine getiriyorum, gözlerimi kapatıp parmaklarımı karnımın üzerinde gezdiriyorum, vücudumda onun elleri olduğunu, parmaklarının meme uçlarımı çekiştirdiğini, karnımı okşadığını hayal ediyorum.

"Amına dokunmadan önce dur." "Çok acıyor, Hollis."

"Biliyorum, Prenses. Bunu düzelteceğiz," diye ikna ediyor.

Heyecanla titriyorum. Kulağımda onun sesini duymaya doyamıyorum. Bir sonraki talimatı beklerken nefesim hızlanıyor.

"Bir parmağını yarıktan gezdir, ama sadece bir parmağını." Nefesi şimdi zorlaşmış durumda.

Klitorisimi okşarken inliyorum. "Vibratörümü getirmeli miyim?"

Karanlık bir kahkaha atıyor. "Bebeğim, giyinik halde benim sikimi okşayarak boşaldın. Boşalmak için vibratöre ihtiyacın yok."

Haklı. Yardımla çok daha kolay oluyor. "Ama sen yardım etmek için burada değilsin."

"Merak etme, seni oraya ulaştıracamız. Klitorisini yavaşça ve nazikçe daireler çizerek okşa ve bana nasıl hissettiğini söyle."

Islak, şişmiş etin etrafında tembel daireler çiziyorum. "Güzel. İyi hissettiriyor."

"Ağrıyı hafifletiyor mu?" Sesi kulağımda çok yumuşak. "Daha fazla istiyorum," diye inliyorum.

"O tatlı küçük amcığına iki parmağını sok."

Sesinin ve sözlerinin düşük tınısına inliyorum. Parmaklarımı kıvrıyorum ve sıvı bir ses çıkıyor.

"Ah, lanet olsun. Duyabiliyorum," diye homurdanıyor. Parmaklarımı tekrar kıvrıyorum.

"Evet. İşte böyle. Aferin kızım. Şimdi başka bir parmak eklemekten önce klitorisini tekrar ov."

"Keşke sen olsaydın. Senin olmanı istiyorum," diye inleyerek klitorisimi bu sefer daha sert, daha hızlı okşuyorum, mutluluk dalgasını kovalıyorum. Artık nefes nefeseyim, vücudum terle kaplı, hislerim giderek artıyor ve spiral şeklinde yükseliyor.

"Üç parmak, Prenses. O amcığı benim için doldur," diye homurdanıyor.

İki parmakla başlıyorum, bir kez, iki kez kıvrılıyorum, sonra üçüncü parmağı ekliyorum. Dudaklarımı ısıyorum, çıkardığım sesleri bastırmaya alışkınım.

"Sessiz olmaya çalışmayı bırak. Seni duymak istiyorum."

Onu hayal edebiliyorum, kasları gergin ve damarlı, ifadesi sert, eli penisi üzerinde yukarı aşağı kayıyor. Ve onun tarafından doldurulmanın, çıplak kalçalarımın üzerinde ellerinin olması, beni üzerinde hareket ettirmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Beni sikiyor. Beni dolduruyor. Damarlarımdan ateşin akmasını sağlayan o noktayı bulduğumda nefesim kesiliyor. Avucumun içini klitorisime bastırıyorum ve parmaklarımı kıvrırken kalçalarımı sallıyorum. Ve orgazm bir fırtına gibi toplanırken uzun ve yüksek sesle inliyorum.

klitorisime bastırıyorum ve parmaklarımı kıvırırken kalçalarımı sallıyorum. Ve orgazm bir fırtına gibi yaklaşırken uzun ve yüksek sesle inliyorum.

"İşte bu. Daha çok istediğim ses bu."

"Ben-ben-ben..." Mutluluk beni sararken, sözlerim kaybolur, beni ağırlaştırır ve aynı zamanda sanki uçuyormuşum gibi hissettirir. *Oh, Tanrım*, vücudum titriyor, kalçalarım sallanıyor.

"Ah, lanet olsun." Hollis'in nefesi hızlı ve sert geliyor. "Tatlı rüyalar, Prenses."

"Bekle, ne..." O telefonu kapatıyor.

Hâlâ nefes nefeseyim. Parmaklarım hâlâ içimde. Klitorisim hâlâ titriyor. Sesli mesaj özelliğini kullanarak ona mesaj atıyorum.

AURORA

Boşaldın mı?

Cevap vermesi bir dakika sürer.

HOLLİS

Hayır

AURORA

O zaman neden kapattın?

Cevap yok. Bu sürpriz değil. Yaramaz şapkamı takıp, onu rahat bırakmadan önce iki tane daha gönderiyorum.

AURORA

Saç lastiğime çok sert davranma. Ya da kendine.

Tatlı rüyalar.

BÖLÜM 21

HOLLIS

Bugün Hemi'nin doğum günü ve tüm ekip kutlama yapıyor. Yönetim, Tally'nin de kutlamalara katılabilmesi için bizi yemeğe çıkardı, ama şimdi diğer kızlar dans edebilsin diye bir kulüpteyiz. Aurora bu gece baştan çıkarıcı bir görünümde. Elbisesi beni öldürüyor. *Gerçekten öldürüyor.* O kapıdan içeri girdiğinden beri, gördüğüm en seksi peri prensesi gibi görünerek, beni durmadan tahrik ediyor. Şeffaf, soluk mavi elbisesi yere kadar uzanıyor. Korse, dantel ve boncuklarla süslü ve parmaklarımla koparabileceğim ince askılara bakılırsa, sütyen giymemiş. Sağ tarafında bir yırtmaç var ve kremsi, atletik bacağına gösteriyor. O bacağına ellerimi koymuştum, o da benim kucağıma oturmuş, ben de pamuklu külotunun altındaki amını sikimin üzerinde okşuyordum.

Sanki onun tamamen giyinik olması, yaptığım şeyi bir şekilde daha az ihanet haline getiriyormuş gibi.

Ve şimdi o geceyi kafamdan atamıyorum. Onun yumuşak inlemelerini ve derin iniltilerini, ıslak seslerini, orgazm olurken dudaklarından çıkan adımı silemiyorum.

Öpüşmeden sonra her şeyin bittiğini düşündüm. Sonra kuru sevişmeden sonra her şeyin daha da bittiğini düşündüm. Ama telefon seksi. *Tanrım, lanet telefon seksi.*

"İyi misin dostum? Bu gece biraz keyifsiz görünüyorsun. Ağrın var mı?" Roman, iyi bir arkadaş olarak sorar.

"İyiyim." Dizim ağrıyor, ama dayanılmaz değil. İlk yürüdüğümde hissettiğim sertliğe, birkaç dakika sonra kaybolan tanıdık ağrıya alıştım. Günde dört saat fizik tedavi, düzenli masajlar, kayropratik, osteopati ve havuzda geçirdiğim uzun saatler sayesinde

hareket kabiliyetim geri geliyor. Bu, yakında buz pistine geri dönebileceğim anlamına mı geliyor? Kim bilir.

"Başka bir şey mi canını sıkıyor?" diye ısrar ediyor Roman.

Sen yokken kızını sikip, üç gece önce de onunla telefon seksi yaptım ve bunu tekrar yapmak istediğimi düşünmeden edemiyorum. Ama telefonda değil.

O zamandan beri bana mesaj atmadı ve bu beni deli ediyor. O bu durumu benden çok daha iyi idare ediyor gibi görünüyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum ve her konuşma beni daha da dibe batırıyor gibi geliyor. Ama bu durumdan kurtulmak istemiyorum. "Sadece kafam meşgul, hepsi bu."

"Playofflara kadar iyileşirsen ne mutlu sana." Omzuma hafifçe vurur.

Bir kadın bizi tanır ve beni dans pistine davet eder, ama ben kibarca reddederim.

"Neden reddettin? Eğlenceli birine benziyordu."

"Ben eğlence aramıyorum." İstedğim tek kadın, yapmamalıydım.

"Bu, belli bir yıldız adayı hakkında fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?" Açıkça bilgi toplamaya çalışıyor.

Tabii ki öyle düşünüyor. "Hayır, o konudaki hislerim değişmedi." Onu gördüğümünden beri birkaç kez mesaj attı. Bir keresinde setine gelmemi önerdi. Mesajı aldığımda Roman yanımdaydı ve ona bir şans daha vermem için beni zorluyor. Kızına takıntılı olduğumu ve zaten başımın dertte olduğunu bilmiyor. Kesinlikle yılın en berbat en iyi arkadaşı ödülünü kazanacağım.

"Gala için endişeli misin?" diye sordu Roman.

"Gala için neden endişeleneyim ki?" Müzayedeye yeterince katıldım, ne bekleyeceğimi biliyorum. Gerçi bu yıl bu konuda kararsızım.

Genellikle bu tür randevular, birinin büyükannesiyle ya da sadece hokey hakkında konuşmak isteyen bir çiftle sonuçlanır. Flip'in geçen yılki randevusunun sonu bir istisnaydı, kural değildi.

Bana bir bakış attı. "Hemi'nin e-postasını okumadın mı? Bu sabah gönderdi."

"Hayır, neden?" Bu sabah fizik tedaviye gittim, ardından iyileşmeme yardımcı olması için bir dizi başka randevum vardı.

"Scarlet ve bir grup rol arkadaşı da katılacak."

Viski bardağımı daha sıkı tutuyorum. Aurora baştan çıkarıcı bir görünümde olduğu için bu gece biradan daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. "Farkında değildim." Bu hiç de ideal bir durum değil. Aurora ve Scarlet'in aynı odada olmasını istemiyorum, ama artık bu kaçınılmaz.

Aurora ve diğer kızların bulunduğu dans pistine bakıyorum. Hepsi prenses gibi giyinmişler. Aurora, Scarlet'in galaya geleceğini zaten biliyor olmalı. Belki de bu yüzden bu hafta sessizdi. Aurora'ya ne olduğunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Ama ondan uzak durmanın gittikçe zorlaştığını biliyorum. Hiç çaba sarf etmeden, beni yavaş yavaş parçalıyor.

"Emin misin, çözülmemiş duyguların yok mu? Bu konuda oldukça gerginsin. Seni zorlamak istemem." Roman burbonunu yudumlar.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Roman ve ben, yedi yıl önce Toronto'ya transfer olduğumda hemen arkadaş olduk. O, benim yaşımdaki birçok oyuncunun yaptığı gibi parti ortamlarına ilgi duymuyordu. Onun bir genç kızı vardı, bir partneri yoktu ve çok fazla sorumluluğu vardı. Ben ise kırık bir kalbi iyileştirmeye çalışıyordum ve anlamsız ilişkilerle ilgilenmiyordum. Kalbimin parçalanmasını unutmak için seksi kullanmak, olabilecek en kötü fikir gibi görünüyordu.

Aşk hayatım konusunda her zaman gizli davranmıştım, ama Scarlet'le ayrıldıktan sonra daha da fazla gizli davranmaya başladım. Bunun en büyük nedeni, tüm dünyanın bu ayrılığı en ön sıradan izlemiş olmasıydı. Ayrıldığımızda akşam yemeğindeydik ve tartışmamız kameralara yakalandı. İki gün sonra, ayrıldığımızı ve bunun dostane bir şekilde gerçekleştiğini belirten bir açıklama yaptı, ama tartışmamızın daha fazla fotoğrafı ve spekülasyonlar dolaşmaya başladı. Yorum yapmamam söylentileri daha da körükledi. Sonra Toronto'ya taşındım. Kafamı eğip tüm enerjimi hokey'e verdim.

"Ona karşı çözülmemiş duygularım yok," diye düzeltiyorum. "Toronto'ya transfer olduğumda olanlara karşı çözülmemiş duygularım var."

En kötüsü, taşındıktan iki ay bile geçmeden onu başka birinin kolunda görmektir. Ayrılık zaten yeterince ağır bir darbe olmuştu, ama onun bu kadar çabuk atlatmış olması... bu, kalbime hiç beklemediğim bir darbe oldu.

beklemediğim bir kalp atışı gibiydi. Onu, onun beni sevdiğinden çok daha fazla sevdiğimi bilmek.

"Sen gençtin. Şimdi farklı yerlerde yaşıyorsunuz."

"Birkaç ay burada kalacak, sonra Los Angeles'a geri dönecek." Ayrıca, hokey sitelerinde onun maçlara gelmesiyle ilgili yeterince dedikodu var zaten. O her zaman kamuoyunun gözü önünde ve bu yeni filmle de bu durum değişmeyecek. Zaten başarısız olan ilişkimizi yeniden canlandırmakla ilgilenmediğim için bunun bir önemi yok.

"Tamam, bırakacağım." İçkisini yudumlarken, "Peggy için bir şeyler planlamam lazım. Doğum günü yaklaşıyor. Yirmi bir yaşına girdiğine inanamıyorum. Sanki liseden yeni mezun olmuş gibi geliyor."

Mezuniyet törenine katılmadım ama sonrasında ailesiyle birlikte kutlama yaptık. Seçtiği üniversiteye burslu olarak kabul edilmişti. O zamanlar her şey farklıydı. O hala bir çocuktü.

"Kutlama için ne yapmak istediğine dair sana bir ipucu verdi mi?" Ne olursa olsun, Tally'nin de katılmasını isteyecektir.

"Annesi ziyarete geliyor, ama bunu sürpriz olarak saklıyorum—tabii Zara heyecanını gizleyemedi onı söylemezse. Onu görmeyeli birkaç ay oldu."

"Tek başına mı geliyor, yoksa North'u da getiriyor mu?"

"Eminim North da gelecektir," diyor.

"Sende mi kalacaklar?"

"Sadece ikisi varsa, evet."

"Eski karın ve onun partneri seni ziyarete geldiklerinde seninle kalmaları hala aklımı başımdan alıyor."

Omuz silkiyor. "Bu kolay çünkü o ve ben birbirimiz için yaratılmamışız. Dostane bir ayrılık yaşamamış olsaydık, durum farklı olurdu. O, Peggy için harika bir anne ve çift olarak olduğumuzdan daha iyi arkadaş olarak anlaşıyoruz. Ayrıca, onun yaşam tarzı ile benimki uyuşmuyor. Ben paylaşımcı bir tip değilim."

"Evet, ben de değilim." İçkimi yudumladım.

Zara tamamen özgür ruhlu biridir. Roman'ı tanıdığımndan beri North ile açık bir ilişki içindedir. Bazen ziyarete geldiklerinde, fazladan bir arkadaşlarını da getirip otelde kalırlar. Bu dinamikleri anlamaya çalışmıyorum, çünkü çoğu zaman fazladan gelen "arkadaş" bir

kadın, diğer yarısı erkek olduğu için bu dinamikleri anlamaya çalışmıyorum, ama bu onlar için işe yarıyor gibi görünüyor. Şahsen, Aurora'yı başka biriyle paylaşma fikri beni cinayet işlemeye itiyor. O benim değil ama.

Dallas yanımdaki sandalyeye oturur ve bir şişe suyu bir dikişte içer. Şakaklarındaki saçları terden nemlidir ve gömleğinin yakası açıktır. "Roman, bir bodyguard gibi görünüyorsun. Hammer orada güvende. Tüm takım ona asılmayacağını çok iyi biliyor."

"Zaten o asla bir oyuncuyla çıkmaz. Ben asla izin vermem," diye ekliyor Roman.

Viski içtiğimde boğazım düğümlenir.

Roman sırtıma vurur. "İyi misin?"

"Yanlış boruya kaçtı." Altı ay önce, Roman'la birlikte bodyguardlık yapıyordum.

Tristan, Rix ile birlikte dans ediyor ve vücudunu ona sürtüyor. Rix dönmeye çalıştığında, Tristan onun kalçasını tutuyor ve kulağına fısıldıyor. Rix onun kollarında eriyor. Gözlerimi başka yere çeviriyorum ve bakışlarım Shilpa ile Ash'e takılıyor. Etraflarındaki herkesten habersiz, enerjik bir şarkı çalmasına rağmen yavaş dans ediyorlar. Aurora'ya böyle dokunabilmek için neler vermezdim.

"Neden siz ikiniz dışarıda değilsiniz?" diye soruyor Dallas, beni düşüncelerimden koparıyor.

Bacağımı işaret ediyorum. Şu anda yapmamam gereken bir şeyi yapmamak için tek bahanem bu.

"Ben dans etmem." Roman içkisini bitirir.

"Yalan. Seni daha önce dans ederken gördüm." Dallas suyunu bitirir.

"Düzeltilme: Sarhoş olmadıkça dans etmem ve yarın antrenmanımız var, bu yüzden kafayı çekmek söz konusu bile olamaz."

"Sen bilirsin." Dallas ayağa kalkar ve kızların yanına gider.

Roman cebinden telefonunu çıkarır ve kaşlarını çatarak, "Kahretsin. Menajerimin aramasını kaçırmışım. Sesli mesajlarımı kontrol etmem lazım. Peggy'nin çantasını gözetler misin?" der. Küçük, soluk mavi çantayı masanın diğer tarafına iter.

"Tabii, sorun değil. Acele etme."

O çıkışa doğru yönelirken, ben koltuğuma yerleşip Aurora'nın en sevdiği şarkı çalarken dans pistini tararım. Aurora bana doğru bakarken gözü babasının boş sandalyesine takılır ve parmağını kıvrarak beni yanlarına davet eder.

Kafamı sallarım. Tek istediğim şeyin ona gitmek, ona özgürce dokunmak olması önemli değil.

Eğilip Hemi'ye bir şey söyledi, Hemi de başını salladı. Sonra kalabalığın arasından sıyrılarak, bedenlerin arasında dolanarak bana doğru geldi. Şakakları nemliydi, cildi parlıyordu. O kadar güzeldi ki.

Eğilip dudakları kulak kepçemi okşuyor. "Neden tek başınasın?"

Başımı çeviriyorum, yanaklarımız birbirine değiyor. "Baban bir mesajı kontrol etmesi gerekiyordu. Menajeri aradı."

"Gel bizimle dans et." Geriye yaslanıyor, gözleri yüzümde dolaşıyor. İçki içmiş, ama sarhoş değil.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu iyi bir fikir değil, Prenses."

"Dans pistinde benimle sevişmeni istemiyorum, Hollis. Sadece bir şarkı boyunca dans et. Biraz eğlen. Menajeri arıyorsa, bir süre geri dönmeyeceğini biliyorsun. Eskiden hep bizimle dans ederdin. Bu benim en sevdiğim şarkı. Lütfen." Kirpiklerini kırıştırıyor.

Ona karşı çok zayıfım. "Sadece bu şarkı için."

Elimi tutup koltuğumdan kaldırır. Bunu daha önce de yapmıştı. Ama masumiyeti yok olmuştur, yerine daha önce olmayan bir farkındalık gelmiştir. Sıcak bedenlerin, terin, parfümün ve kolonyanın karıştığı kalabalığın içinde ilerliyoruz, ama yine de şampuanının kokusunu alabiliyorum. Kalabalığın içinde ilerlerken koruyucu bir şekilde elimi beline koyuyorum. Duruyor, etrafına bakarken parmakları benim parmaklarımı okşuyor. Topuklu ayakkabılarla bile, diğerlerinin başlarının üzerinden görebilecek kadar uzun değil.

Ağzım kulağına değene kadar eğiliyorum. "Sağ tarafta, yaklaşık altı metre ileride."

Sırtı göğsüme değene kadar yana kayıyor. "Bizi görebiliyorlar mı?"

"

"Bu tarafa baksalardı, görebilirlerdi." Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Geri çekilmeliyim, ama bu bağlantıyı kaybetmek istemiyorum, oynadığımız oyun tehlikeli olsa da.

"Ama bakmıyorlar,
değil mi?" "Şu an
için."

Elimi kalçasına kaydırıyor, kıcı büyüyen ereksiyonuma bastırıyor. Parmaklarım otomatik olarak onu kavıyor. Elbisesinin içinden onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Burası çok halka açık bir yer, Prenses. Ne düşünüyorsan, bu iyi bir fikir değil." Ama lanet olsun, ben bunu istiyorum. Boynunu öperek yukarı doğru çıkmak istiyorum. Onu eve götürmek, bu elbisesini çıkarmak ve onu tekrar orgazm etmek istiyorum. Onu benim yapmak ve asla bırakmamak istiyorum. Ama Roman'ın sözleri içime işliyor. *O asla bir oyuncuyla çıkmaz. Ben buna asla izin vermem.*

"Kendi yolundan çekilseydin, bu mükemmel bir fikir olurdu." Elimı bırakıyor. Dar boşluklardan geçip giderken onu takip ediyorum ve bileğini yakalamaya çalışıyorum, ama o benim ulaşamayacağım kadar uzakta.

Gruba ulaştığımızda, Aurora Rix'i Tristan'dan uzaklaştırır ve ikisi birlikte dans etmeye başlar. Bu neredeyse müstehcen bir durumdur. Ama amaç da budur.

Tristan kollarını kavuşturmuş yanımda duruyor. "Bunun intikam mı yoksa ön sevişme mi olduğuna karar veremiyorum."

"Muhtemelen ikisi de. Ama ikiniz iyisiniz, değil mi? Ve sen ve Flip normale döndünüz."

Gözünün ucuyla bana bakıyor. "Evet, hepsi doğru. Flip ve ben artık aynı evde yaşamadığımız için işler daha kolay. İkimiz de terapi görüyoruz, bu iyi bir şey. Henüz tamamen normale dönmedik ama onun ne yaptığını görmemem daha iyi. Çoğunlukla çelişkili bir durum, anlıyor musun?" Bana dönüyor. "Aslında, Roman'la sen benimle Flip'in yaşadığı türden şeyler yaşamadığınız için muhtemelen anlamazsın." İç çeker ve alt dudağını ovuşturur. "Bu zor bir durum. Flip benim hakkımda ve neyi sevdiğim hakkında olması gerekenden daha fazla şey biliyor, ben de onun hakkında olması gerekenden daha fazla şey biliyorum. Ama Bea'yı her şeyden çok seviyorum ve o da bunu biliyor, bu yüzden geri kalanını ya görmezden gelmeye ya da unutmaya çalışıyoruz."

"Sorunlarını çözmeye çalışman iyi bir şey."

"Evet, öyle. Ben kendi sorunumun kaynağıydım. Bazen hala öyleyim."

"Hepimiz öyleyiz." Aurora, kendi yolumdan çekilmem gerektiğini söylerken bunu mu kastetmişti? Belki de haklıdır.

Rix ve Aurora'nın müziğe uyarak sallanışlarını, gülüşlerini izliyorum. Aurora'nın elleri Rix'in omuzlarında, Rix'in elleri ise Aurora'nın kalçalarında. Rix'in yerinde olmak için neler vermezdim. Roman'ın da Flip gibi bunu atlatacağına inanmak istiyorum, ama emin değilim. Bir bakıma, Rix'in Tristan'la birlikte olması, Flip'le olan geçmişini düşününce daha da berbat bir durum. O ikisi, işleri karmaşıklaştıran birbirlerinin farklı yönlerini görmüşler. Ama Aurora çok genç. Şu anda istediği şey zamanla ve deneyimlerle değişebilir, değişmelidir. Onun Roman'la olan ilişkisini karmaşıklaştırmak istemiyorum.

"Oh, lanet olsun dostum."

Tristan'a bakıyorum. Anlayış, empati ve acıma gibi bir ifadeyle bana bakıyor. En son birkaç hafta önce beni buzdan taşıdıklarında yüzünde bu ifadeyi görmüştüm. "Ne oluyor?"

"Şimdi her şey anlaşıldı."

"Ne mantıklı geliyor?" Belki görüldüğünden daha sarhoştur.

"Benim yaptığım hatayı yapma. Gereğinden çok daha fazla acı çektirdim."

Panik boğazımı sıkıştırıyor. Tristan ve Rix olanları hala saklarken, Roman onu bu konuda uyarmıştı. Olanlar patlak verdikten sonra onun zaten bildiğini öğrendim, ama umarım Tristan bana Aurora ile olanları bildiğini söylemiyor. Ben bile ne olduğunu bilmiyorum. Sadece çizginin doğru tarafında kalmanın imkansız hale geldiğini biliyorum. "Ne yapıyorsun..."

Roman'ın eli omzuma konduğunda irkildim. "Hey dostum, Peggy'nin çantası sende mi? Her şey yolunda mı?"

Clutch'ı kaldırıp Aurora ve kızları işaret ettim. "Evet, sadece göz kulak oluyorum."

"Onu beladan uzak tuttuğun için teşekkürler." Aurora prenses elbisesiyle twerking yapmaya başlayınca Roman, kabız olmuş Kermit the Frog yüzü yapar.

twerking yapmaya başladığında, Roman kabız olmuş Kermit the Frog yüzü yapar. "Gitmem gerek. Sabah menajerimle buluşacağım."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece konuşmamız gereken birkaç şey var. Biraz daha kalacak mısın yoksa benimle birlikte dönmek ister misin?"

Dizim ağrımaya başladı ve burada kalırsam Tristan beni sorguya çekebilir. Ona güvenip aptalca bir şey yapmak istemiyorum. Aurora'ya bu kadar yakın olup ona dokunmamak, onu öpmemek beni çileden çıkarıyor. Suçluluk duygusu beni aşıyor. Her yönden mahvoldum. "Gitmeye hazırım," diyorum, ama bu pek doğru değil.

İyi geceler dileklerimizi söyleyip Tristan, Flip ve Dallas'ı kızları gözetmeleri için bırakıyoruz. Roman, Aurora'ya eve vardığında ona mesaj atmasını söylüyor. Muhtemelen burbonun etkisiyle, eve dönerken yolda sızıyor. Penthouse'a çıkan merdivenlerde gözleri bulanık, evine girerken iyi geceler mırıldanıyor.

Kapıdan girer girmez Postie ve Malone'u beslerim. Sonra duşa girerim ve Aurora'yı düşünerek mastürbasyon yaparım, boşaldığımda kendimi çok suçlu hissederim. Tişört ve eşofman giyip televizyonu açarım, buz torbası alıp kanepeye otururum ve haberleri bulana kadar kanalları değiştiririm. Postie bacaklarımı uygun şekilde yumuşayana kadar yoğururken, Malone battaniyesine atlar ve ben sosyal medyayı kaydırarak Hemi'nin paylaşımlarını kontrol ederim. Yarım saat önce, caddenin karşısındaki Pancake House'da kızlarla çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmış.

Rix bu gece Tristan'da kalacak. Aurora muhtemelen şimdiye kadar eve varmıştır. Olduğum yerde kalmak için kendimle savaşıyorum. Pes etmemek için. Zayıf olmamak için.

BÖLÜM 22

HOLLIS

Kanepemde kalma mücadelesini kaybettim ve anahtarlığımı aldım. Asansöre binip Aurora'nın katının düğmesine basarken sonuçlarını düşünmüyorum. Eğer cevap vermezse, evime geri dönüp yine mastürbasyon yapıp yatacağım.

Ama cevap veriyor.

Güvenlik mandalı takılı olduğu için kapı sadece birkaç santim açılıyor. Hâlâ prenses elbisesini giyiyor. "Hollis?" Mandala bakıyor. "Dans pistinde yaptığım şeyin neden kötü bir fikir olduğunu anlatmak için buraya gelmiş olmaman iyi olur. Kimse beni göremedi."

Kafamı sallıyorum. "Buraya bunun için gelmedim." Tabii ki öyle düşünüyor. Kontrolümü kaybettiğim her seferinde yaptığım şey buydu: onun yanında kendimi kontrol edemediğim için sorumlu olduğunu hissettirmek. Onun tarzı bu. Kendisine ait olmayan şeyleri sahiplenmek. Bunu unutmamam lazım.

"Bekle." Kapıyı kapatıp tamamen açar. "Her şey yolunda mı?"

Kapı pervazını tutuyorum. "Evet. Hayır. Bilmiyorum." Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. "Gitmemi söyleyebilirsin."

"Sorun değil." Yüzündeki ifade yumuşar ve geri adım atar. "İçeri girmek ister misin?"

"Rix Tristan'ın yanında mı?" Kararsızım. Rix'in burada olması, geri alamayacağım daha fazla karar vermekten beni kurtarır.

"Bu gece için, evet."

Hala kapının eşiğinde duruyorum, hala doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ona eve sağ salım vardığından emin olmak istediğimi söylemeliyim

ve gitmeliyim. Onun hayatını bu şekilde karmaşıktırmamalıyım. Beni geri çevirmesini istiyorum; daha fazla kalmamı istemesini istiyorum.

Parmaklarımla kapı pervazını nazikçe kaldırıyor. "Lütfen içeri gir."

Rahatlama dalgası lanet olası. Eşiği geçiyorum ve o arkamdan kapıyı kapatıyor, kilitliyor ve emniyet mandalını tekrar takıyor.

"Konuş benimle."

Ve son haftalarda ona yaşattığım onca şeye rağmen, çenemin kenarını okşuyor, dokunuşu nazik ve tam da ihtiyacım olan merhem gibi. "Sana dokunamamak, seni öpememek, yanında olamamak işkence gibi."

Şaşkın bir nefesle nefesini bırakıyor ve vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "Ben buradayım."

Elimle yanağını avuçlarım, bu temas hem heyecan verici hem de yatıştırıcı. "Bu uygun mu?"

"Tabii ki sorun değil. Ben de bunu bekliyordum." Parmakları boynumun kenarından aşağı kayıyor. "Bunu arzuluyordum."

"Bu gece çok güzelsin. Senden uzak kalmak beni mahvediyor." Dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve ilk seferki gibi, tüm vücudum tüylerim diken diken oldu.

Aurora ellerini saçlarıma geçirip başını geriye doğru eğiyor ve ben içini okşarken dudaklarını benim için aralıyor. Yumuşak olmasını istiyorum ama dillerimiz birbirine değdiği anda ikimiz de inliyoruz. Haftalarca biriken gerginlik, arzu ve ihtiyaç çarpışıyor. Açlık beni ele geçiriyor ve yutma, sahip olma ve sahiplenme arzusu beni yönetiyor.

Onu döndürüp kapıya doğru bastırıyorum. Sağlam dizim bacaklarının arasına giriyor ve o, şehvetli bir iniltiyle kalçalarını sallıyor. Bu kadar iyi, bu kadar doğru hissettirmemeli. Ama Tanrım, yardım et, onu istiyorum, benim için tekrar çözülmesini izlemek istiyorum, geldiğinde dudaklarından benim adımla duymak istiyorum. Onun yanındayken tek istediğim şey bu.

Öpücük çılgınca, ateşli, volkanik hale geliyor. Aurora'nın elleri saçlarımdan ayrılıyor ve omzumun üzerine kayıyor, parmak uçları ön koluma doğru kayıyor. Elini göğsünü kaplayacak şekilde hareket ettiriyor, bacağıma sürtünürken dokunuşa doğru eğiliyor.

"Lütfen, Hollis," diye inleyerek gömleğimin eteğini bulur ve elini yan tarafıma doğru kaydırır. Onun dokunuşuyla cildim yanar.

dokunuşunun ardından cildim yanıyor.

Elbisesine zarar vermeden göğüslerine ulaşamıyorum, bu yüzden kalçasının kıvrımlarını okşayarak bacağıma dolanmış olan uyluğuna ulaşıyorum. Yukarı ve aşağı kaydırıyorum, çıplak kalçasını sıkıyorum ve dizinin kıvrımına ulaşana kadar elimi aşağı doğru kaydırıyorum. Çekiyorum ama o bana sarılmaya kararlı, muhtemelen bacağıma binerek kendini tatmin etmeye çalışıyor.

Öpüşmeyi kesiyorum, başını yukarı kaldırmaya kadar başparmağımla çenesinin altındaki yumuşak noktaya bastırıyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Bırak da seninle ilgileneyim."

Arzu, gözlerini ısıtır. Bu sefer, dizini çekip ayağını tekrar yere koyduğumda direnmez. Parmak uçlarımı çıplak uyluğunun dışından yukarı doğru sürüklerim.

"Bu lanet elbise içindeki sen." Alt dudağını emip dişlerimle çekiştiriyorum. "Bütün gece beni mahvetti."

"O zaman hoşuna gitti mi?" Aurora'nın avuç içi sırtımda yukarı kayıyor.

Çenesinin kenarını okşuyorum. "Beğenmek yetersiz kalır. Karşı koymak imkansızsın. Nefesimi kesiyorsun." Diğer elimle uyluk içini okşayarak tepe noktasına ulaşıyorum ve sateni okşuyorum.

Gözleri kapanır. "Oh, lütfen."

Külotunun üzerinden onu avuçlarım. "Ne istediğini söyle, Aurora."

"Her zaman istediğim şeyi. Seni." Ağzımı ağzına çekiyor, dilini dudaklarımın arasına sokar, açgözlü ve çaresizce.

Külotunun üzerinden onu okşuyorum, onu ateşleyen ama onu uçurmayacak kadar hafif bir okşama. Kumaş nemleniyor ve tırnakları derime batıyor.

"Lütfen bana dokun." Dilimi ısırır ve emer. "Lütfen. Tanrım." Kalçaları tekrar sallanır ve sarsılır.

Kumaşı kenara çekip, pürüzsüz, yumuşak, ıslak cildi okşayarak şişmiş klitorisini buluyorum. Aurora'nın gözleri yukarı doğru kayıyor ve dizleri bükülüyor. Ben diğer elimi beline dolarken, o da omuzlarımı tutmak için çabalıyor. Onu sabitledikten sonra, diğer uyluğunun dışını hafifçe vuruyorum. "Bunu belime dolan, Prenses."

"Dizin ne olacak?" diye sorar, ama yine de dediğimi yapar.

"Merak etme, sorun yok." Onun duruşunu düzeltirken, poposunu kavrayarak yerinde tutmak ve benim için açmak için koluma saten ve tül kumaş katmanları kayıyor.

Ben onun bacaklarının arasını okşarken protestosu sona erer ve başı geriye düşer, gözleri kapanır. "Tanrım, bu çok güzel. Öyle olacağını biliyordum."

Boynuna doğru öpücükler konduruyorum. "Gözlerini aç. Seni görmek istiyorum." Bulanık, şehvetle dolu bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Aferin kızım." Parmaklarımı aşağıya doğru kaydırıp girişini daireler çizdiğimde titrer. "Nasıl hissettiğini söyle bana."

"Sanki... sanki..." Bir eli boynumun arkasına dolanır, diğeri omzumdan koluma doğru iner. "Lütfen durma. Daha fazlasını istiyorum."

"Sana daha fazlasını vereceğim." Girişini dönüp duruyorum. Dokunuşumun altında nasıl hissedeceğini hayal ettim. "Sadece nasıl hissettiğini ve neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Zaten sınırdayım ve sen bana neredeyse hiç dokunmadın bile. Ellerin dokunuşuna asla doyamam. Her yerimde olsun istiyorum. İçimde olmanı, beni doldurmanı, beni sikmeni istiyorum."

"Böyle mi?" Tek parmağımı içeri sokuyorum ve onun ne kadar yumuşak, sıcak ve ıslak olduğuna hayretle inliyorum. Tek parmağımı sıkıca sarıyor. Benim penisimi ne kadar sıkı sarar acaba? Aurora'yı istediğim kadar kimseyi istememiştim.

Tırnakları ensemin arkasına batıyor ve ben kıvrıldıkça ağzı açılıyor - bir, iki, üç kez. "Aman Tanrım, evet."

Parmağımı çıkarırım ve o bileğimi tutar. "Durma. Lütfen, durma," diye inler.

"Sen parmaklarımın üzerinde boşalana kadar durmayacağım." Klitorisini tekrar daireler çizerek okşuyorum, onu çılgına çeviren nazik okşamalar. Onun amını sahiplenmek istiyorum.

Bileğimi daha sıkı tutuyor. "Daha fazla. Daha sert."

"Çok talepkarsın." İki parmağımı içine sokup kivrırarak, avucumu klitorisine bastırırken bacaklarını titretmeye başlayan noktayı buluyorum. "Böyle daha mı iyi?"

"Daha iyi," diye nefes nefese söylüyor. "Ama hala daha fazlasını istiyorum."

Yüzü kızarmış, gözleri arzuyla yanıyor. Ben de en az onun kadar buna ihtiyacım var. Belki daha da fazla. Onu böyle görmekten çok hoşlanıyorum, tamamen

kısıtlanmamış, talepkar, muhtaç. Onun görüntüsünü içime çekiyorum - her nefes alışında göğsünün inip kalkışını, bakışlarının yüzümle bacaklarının arasında çalışan elim arasında gidip gelmesini. Onun içinde olmak ne kadar iyi olurdu? Onunla çevrili olmak? O zaman ne kadar sikişmiş olurdum?

Başı kapıya yaslanıyor, ama bakışları benimkilerle kilitli kalıyor.

Dili alt dudağını yalıyor. "Daha fazla, lütfen."

"Ne açgözlü bir kız." Üçüncü parmağımı da ekliyorum ve o inliyor, elime sürtünüyor, sıvıları avucuma damlıyor. Bu, bana başka neler yapmama izin vereceğini merak etmeme neden oluyor. Sadece benim için nasıl eğilip inleyeceğini.

"Oh, lanet olsun, bu..." Parmaklarımı kıvrınca nefesini içine çeker. "Çok iyi geliyor, Hollis."

Ağzımı ağzına çekip bileğimi bırakır. Fermuarın aşağı çekilme sesi duyulur, sonra korsesini çeker ve göğsünü serbest bırakır. Öpüşmeyi keserim, gözlerim onun meme ucunu sertçe çimdiklemesine düşer.

Eğilip sıkı meme ucunu emdim.

Eli saçlarıma kayıyor ve sıkıca tutuyor. "Oh, Tanrım... Oh Tanrım... Yapamıyorum... Ben..." Titreyip parmaklarımı sıkarken sözleri iniltiye dönüşüyor. Vücudu titrerken gözleri kapanıyor.

Kıçını sıkıyorum, parmaklarım tehlikeli bir şekilde kalçalarının arasındaki boşluğa yaklaşıyor. "Gözlerini bana dik, prenses."

Gözleri açılır, irisleri arzuyla genişler. Koluma tırmanır, kendini bu duyguya teslim ederken elime gömülür. Tutuşumu ayarlarım, o bu duygunun tadını çıkarırken ağırlığını taşıyım ve sonra bana yaslanır.

"Vay canına." Parmaklarımın etrafında titrer, orgazm yavaşça azalır. "Bu..." Dudaklarını yalar. "Daha önce yaşamadığım bir deneyimdi."

Başparmağımla klitorisini okşadım ve o sarsıldı. "Yapamıyorum..."

"Neyi yapamıyorsun? Bir daha gelmeyi mi?" Belimdeki bacağını bırakıp yere kaymasına izin veriyorum. "Bence yapabilirsin. Kim haklı bakalım." Kolumu ona doluyorum ve tekrar başlıyorum.

Şişmiş klitorisini daireler çizerek, ıslaklığını daha da artırıyorum. Onu kışkırtıyor ve her kasıtlı okşamayla onu çılgına çeviriyorum.

"Kollarını boynuma dolaş," diye kontrolümü kaybederek hırıltılı bir sesle söylüyorum.

Kokusu her yerde. Dudaklarını ısıyor ve sanki tüm dünyasını ben yönetiyormuşum gibi bana bakıyor.

"Ellerini indirme. Hareket ettirme. Anladın mı?" Ellerimi üzerinde hissetmekten başka bir şey yapamıyormuş gibi hafifçe başını sallaması hoşuma gidiyor. Ateş, ikimizi de içten dışa yakacakmış gibi göğsümü yalıyor.

Dilimi boynunda gezdirip kulağına fısıldıyorum, "Bu amcık benim. Parmaklarımın seni doldurduğunu hissediyor musun?"

Her kelimeyle vücudu titriyor. Klitorisini güçlü ve odaklanmış hareketlerle ovuşturarak yoğunluğumu artırıyorum. Nefesim hızlanıyor.

"Seni ne kadar sert sikebileceğimi hayal edebiliyor musun? Seni kafese kapatıp sıkıca tutarak, sana vermek istediğim her orgazmdan kaçamamanı sağlasam? Vücudunun hiçbir yeri dokunulmamış kalmasa?" Onu yalamak, okşamak, ona sahip olmak gibi düşünceler zihnimde dolaşıyor. O, bilekleri arkasında tutularak eğilmiş durumda. Benim altımda, sanki hayatımda tek önemseydiğim şey buymuş gibi ona vuruyorum.

"Aman Tanrım." Aurora'nın gözleri parlar ve omuzlarını tirmalayarak, parmaklarımla onu ikinci bir orgazma ulaştırmaya çalışırken tutunacak bir yer arar. Çoğunlukla haklı olduğumun tatminini yaşamak istediğim için.

O benim kollarımda bir bez bebek gibi dururken, ben nazikçe bacaklarının arasından çıkıp, elimi koşu pantolonuma sildikten sonra eğilip kolumu dizlerinin arkasına kaydırıyorum.

Boynuma sarılır. "Ne yapıyorsun? Beni indir! Dizin."

"Dizim iyi." Aurora da özellikle ağır değil. Boyu 1,75 civarında, zayıf ve atletik bir vücuda sahip, ama ben daha ağır ağırlık kaldırabilirim. Fizyoterapistim, 150 pound ağırlık kaldırdığımı öğrenirse sinirlenir mi? Muhtemelen, ama bu konuda umursamama seviyem sıfır.

"Topallıyorsun. Beni götürdüğün yere yürüyerek gidebilirim. Aşağı. Hemen."

Ayaklarını yere koydum. Bacaklarını denerken omuzlarımı tutmaya devam etti. Sallandı ve bana çarptı.

Elimi beline koyuyorum. Sağ göğsünün yarısı hala açıkta, meme ucu biraz görünüyor. "Yürüyebileceğini ne demek istemiştin?"

"Dengemi bulmaya çalışıyorum." Bana bir bakış attı ve göğsümü dürttü. "Kendinden bu kadar etkilenmiş gibi davranmayı kes."

Yüzünü ellerimle tutup ağzımı ağzına yaklaştırdım. Bana doğru sallandı ve ereksiyonumun karnına bastırıldığını hissedince inledi. Geri çekildi, gözleri yine şehvetle doluydu. Eli göğsümden aşağı kaydı ve jogging pantolonumun üzerinden beni avuçladı. "Bunu istiyorum."

İki elini de ellerimle kavrar ve dudaklarıma götürürüm. "Bu gece olmaz."

Yüzü düşer. "Neden?"

Onun parmak uçlarını öpüyorum. "Çünkü bu gece *seni* mutlu etmek için var." Ve eğer o bana dokunursa, kendimi çok utandıracağım. "Hadi seni yatağa götürelim."

Başını eğip kırıpklerinin arasından bana bakar. "Gidiyor musun?"

Burada uyumak iyi bir fikir değil. Roman evime girip, araba anahtarlarım ve telefonum sehpa da dururken benim çok uzağa gidemeyeceğimi anlayabilir. Onun bunu bu şekilde öğrenmesini istemiyorum. "Sen uyuyana kadar kalabilirim. Ne dersin?"

"Tamam." Küçük parmaklarımızı birbirine bağlayarak beni yatak odasına götürdü.

Babasının evindeki yatak odasını görmüştüm. Barbie, LSD etkisindeyken dekore etmiş gibi görünüyordu. Şu anki yatak odası ise tamamen farklı. Yatağının karşısındaki duvarda, omzunun üzerinden bakan bir kadının soyut bir resmi var. Mobilyaları koyu renkli ahşaptan ve renkleri mavi ve açık gri. Kadınsı ve seksi bir oda.

Kapıyı kapatır ve arkasına uzanarak elbisesinin fermuarını tamamen açar. Kumaş ayaklarının etrafında birikir ve ona uyan soluk mavi külotla kalır.

O lanet olası bir görüntü. Tonlu, güçlü ve kıvrımlı. Ocak ayında karşılaştığım o kararsız kıza ne oldu bilmiyorum, ama o dönüşmüş ve onun yerine, doyamayacağım kadar kendine güvenen bir kadın var. Aramızdaki mesafeyi kapatır ve tişörtümün kenarını parmaklarıyla okşar.

"Ne yapıyorsun?"

"Yatmaya hazırlanıyorum." Gömleğimi çekiştiriyor. "Ve bununla uyumak istiyorum." Kollarımı kaldırıyorum ve o öne doğru adım atıyor, çıplak göğüsleri göğsüme değiyor.

Onu kucağıma alıp, bana sarılmasını sağlamak ve onunla birlikte çıplak kalmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Ama hiç istemediğim kadar derine batmış durumdayım. Ve bu çekiciliğe kapılıp, gece yarısı gizlice kaçmak ve onu yalnız başına uyandırmak istemiyorum.

Bunu kabul ediyor olmam, onunla bütün geceyi geçirmek için bir yol planlıyor olmam, her şeyi anlatıyor. Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Ve sadece bir gece, bir hafta ya da bir ay için değil. Artık geçici ilişkilerle ilgilenmiyorum. Güvenebileceğim birini istiyorum. Kalıcı birini.

Ama o, benim ona vereceğim yükü taşımak için çok genç. Kalbi ve vücudu yaralarla kaplı, geleceğin ne getireceğini bilmeyen bir kız. Ve sonra ben, Toronto'ya takas edildiğim zamanki durumuma geri döneceğim. Her şey hala bu kadar belirsizken, bu gerçeğe yüzleşmeye hazır değilim.

Bu yüzden ona ne istediğimi, bu ilişkinin nereye varmasını istediğimi söylemek yerine, gömleğimi çıkarıp kafasından geçirmesine izin verdim. Gömlek ona çok büyük geliyor. Kolları neredeyse dirseklerine kadar uzanıyor ve etek ucu dizlerinin üstünde bitiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buradan gömleksiz çıkmamı mı bekliyorsun?"

Dudaklarını ısıırıyor ve dolabına doğru yürüyor. Bir dakika sonra başka bir tişörtle geri dönüyor. Bu tişörtün üzerinde takım logosu var. "Bunu giyebilirsin." Tişörtü göğsüne sıkıca sarıyor. "Ama şimdi değil. Gitmeden önce."

"Babamın gömleklerinden birini giymemi mi istiyorsun?"

Başını eğdi, yanakları kızardı. "Babamın değil."

"Benim gömleklerimi çalıyordun." Kahretsin. Bu beni etkiliyor, her gece sadece benim gömleklerimi giydiği bir fantezi dünyasını özlememi sağlıyor.

gömlüklerimi giydiği fantezi dünyasını özlemle arzulamama neden oluyor.

"Her zaman geri getiriyorum. Senin kokun geçtikten sonra."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, gözleri benimkilere değene kadar çenesini kaldırdım. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

Gözleri yana kayar. "Birkaç aydır."

"Yatağımda boşaldığını öğrendikten önce mi, sonra mı?"

"Önceden. Ve bu sadece bir kez oldu, yani senin yatağında boşaldığım zaman."

"Yaramazlık yaptın, değil mi?" O, utangaç bir gülümsemeyle başını sallar.

Hormonlarımı kontrol altında tutmaya çalışarak sertçe nefes veriyorum. Bir gün dayanamayacağım ve ona istediğini vereceğim. Ondan gömleği alıyorum, kışına bir şaplak atıyorum ve onu banyoya doğru itiyorum. "Dişlerini fırçala ve yatmaya hazırlan, küçük kız."

"Tamam." Odayı koşarak geçer, banyo kapısını kapatır ve kilitler.

Akıllı kız.

Odanın diğer tarafındaki şifonyere doğru ilerledim. Üzerinde saç lastikleri olan küçük bir kase vardı. Bir tanesini alıp burnuma götürdüm. Aurora'nın kokusu yoktu, ama parmaklarımın kokusu vardı. Onu geri koyup çerçeveli fotoğrafların bulunduğu küçük gruba bakıyorum. Bir tanesi onun ve kızların bir maçta çekilmiş yeni bir fotoğrafı, diğeri ise Aurora'nın annesi ve Roman ile birlikte çekilmiş bir fotoğraf. Bu fotoğrafı geçen yıl onun yirminci doğum gününde çekmiştim. Üçüncüsü ise benim, onun ve Roman'ın lokantada çekilmiş bir fotoğrafı. Bu fotoğraf Batdick'ten önce çekilmişti. Beni ezici bir suçluluk duygusu kaplıyor.

Bu sadece bir şeyi saklamaktan daha fazlası. Bu işin içine çok bulaştım ve bu duygular... Onun için sadece bir heves miyim, hiç bilmiyorum. Onun gerçekte ne hissettiğini öğrenmek, bir uçurumdan atlamak gibi ve ben çok korkuyorum. Aynı sayfada mıyız, hiç bilmiyorum. Kahretsin, ben hala kendi sayfamla uğraşıyorum. Roman'ın onun için istediği istikrarı ona sağlayabilirsem, Roman bunu kabul eder mi? Yoksa imkansız inanarak kendimi kandırıyor muyum?

Aurora arkamdan kollarıyla beni sarar, yanağını sırtıma dayar. "Lütfen, lütfen, *lütfen*, bunun bir hata olduğunu söyleme."

Dönüp yüzünü ellerimle kavrarım. Yüzünü yukarı kaldırmama izin verir, ama gözleri kapalıdır. "Lütfen, Hollis." Sesi kırık bir fısıltıdır.

Karşımdaki kadının onu tekrar ağlatmaktansa, kalbimin göğsümden sökülüp alınmasını tercih ederim. Bu acı bir farkındalık. Sevdiğim birinin incinmeden bu durumdan kurtulmanın bir yolu yok. Ama onun yerine benim incinmeyi tercih ederim.

Yanağını okşadım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bebeğim, bana bak."

Gözlerini açıyor ve gözlerindeki korku kalbimi bir mengeneye sıkıştırılmış gibi hissettiriyor.

Bu yüzden ona olabildiğince dürüst davranıyorum. "Bu bir hata gibi gelmeli, ama gelmiyor. Hiç de bile." Tamamen doğru geliyor. Ve bu beni çok korkutuyor. Onu yumuşakça, yavaşça öpüyorum, ama çok fazla kaptırmadan önce öpüşmeyi kesiyorum. "Yatma zamanı, prenses. Sekiz saatten az bir süre sonra grubunla bir toplantının var ve ikimiz de altı saatten az uyuduğunda huysuz olduğumu biliyoruz."

"Sana takvimime erişim izni vermemeliydim," diye şikayet ediyor.

Postie ve Malone'a bakmaya başladığında bunu yapmıştı. Komodinin üzerindeki lamba hariç, ışıkları kapatır. Çarşafı geri çekerim, o yatağa girer, ben de arkasından girerim. Saatimin zamanlayıcısını bir saate ayarlarım, ışığı kapatırım ve sırt üstü uzanırım. Aurora yanıma sokulur, başını göğsüme koyar, elini kalbimin üzerine hafifçe koyar.

Herhangi bir şey yapmasın diye parmaklarımı kalbinin üzerine koyuyorum.

Elimin arkasını öper, sonra yanağını göğsüme yaslar. "Hollis?"

"Evet, prenses?"

"Elin benim amım gibi kokuyor."

Gülerek, "Biliyorum."

"Yıkamayacaksın, değil mi?" "Hayır."

"Biraz pis birisin, değil mi?"

Karanlıkta gülümsüyorum. "Evet."

"İyi. Ben de." O hareket eder ve dudakları çenemin kenarını bulur, dudaklarıma doğru ilerler. "Beni kapımda parmakladığın için teşekkürler."

"

"Rica ederim. Şimdi uyu."

"Tamam." Yine göğsüme yaslanır ve birkaç saniye sonra, neredeyse duyamayacağım kadar sessizce fısıldar, "İhtiyar."

"Aşırıya kaçıyorsun, Prenses. İyi geceler." "Biliyorum. İyi geceler, Hollis."

Bacağını benim bacağıma atıyor ve elini kurtarmaya çalışıyor, ama ben parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Uykuya dalması uzun sürmüyor. Uzun bir süre öylece yatıp tavana bakıyor, onun düzenli nefes alıp verişini dinliyor, geleceği görebilmeyi ve bu yolun doğru yol olduğunu kesin olarak bilmeyi diliyorum. Bu geçici bir his değil, ama daha önce de yanılmıştım. Ve ikimiz için de çok şey söz konusu. Ama artık uzak duramam.

BÖLÜM 23

ÇEKİÇ

"Aman Tanrım! Evet!" Yumruğumu havaya kaldırıyorum, sonra bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. "Kahretsin."

"Ne oluyor?" diye sordu Rix. "Önce çok heyecanlı görünüyordun, şimdi ise en sevdiğin vibratörünü çalmışlar gibi görünüyorsun."

"Ha ha. Hollis tekrar takımla seyahat etme izni aldı."

"Bu onun morali için harika ama parmaklama ve öpüşme seansları için pek de iyi değil," diye bitiriyor.

Onun beni anlamasını ve ona her şeyi anlatabilmemi seviyorum. Tristan'a anlatsa bile, o ağzını kapalı tutmakta ustadır.

Olanları kendime saklama şansım sıfırdı. Ayrıca, neşeli ruh halim de gerçek bir ipucuydu. Hollis, sabahın köründe yirmi dört saat açık markete gitmiş olmalı, çünkü en sevdiğim kekleri tezgahın üzerine bırakmıştı. Not bile bırakmamıştı. Ama yine de çok tatlıydı.

Kanepeye uzandım. "Kimsenin olmadığı dört gün geçireceğimizi umuyordum, böylece sonunda onun sikine dokunabilecektim."

"Hala ona dokunmadığınıza inanamıyorum. Sanki..." Aklını kaçırmış gibi bir hareket yaptı.

Daire kapısı birkaç santim açılır ve bizi çok korkutur, ama emniyet kilidi takılıdır. "Beni içeri almak ister misin, Pegs?"

Kanepeden kalkıp kapıyı kapatıyorum, tekrar açmadan önce mandalı çeviriyorum. "Kapıyı çalmak diye bir şey var, biliyorsun değil mi, Dado?" Sonra babamın arkasında, elinde telefonu ile duran Hollis'i görüyorum. Bu günlerde ikisiyle vakit geçirmek zor. Bir yanım bunu bir an önce halledip ona söylemek istiyor, ama diğer yanım

daha büyük kısmı onun ne kadar incineceğinden çok korkuyor. Muhtemelen kızacak ve hayal kırıklığına uğrayacak. Bu durum her şeyi ne kadar değiştirebilir?

"Üzgünüm. Evet. Sürekli unutuyorum. İyi haberler aldık ve Hollis ile ben kutlamak için Watering Hole'a akşam yemeğine gidiyorduk. Belki bize katılmak istersin?" Babam gülümsüyor.

"Ne tür iyi haber?" Hollis'in beş dakika önce bana mesaj göndermediğini varsayıyorum. Bu da, babamdan önce bana söylediği anlamına geliyor. Kalbim eriyor ve alt tarafım titriyor, ama ona söylediğimiz tüm yalanlar ve çiğnediğimiz kurallar yüzünden utancım biraz daha ağırlaşıyor.

"Hollis takımla seyahat etmek için izin aldı. Henüz buz pistine dönmedi, ama bu doğru yönde atılmış bir adım." Hollis'in omzuna vurur.

"Bu harika!"

"Değil mi? Oda arkadaşımın geri dönmesi çok güzel olacak." Babam Hollis'e gülümser.

Hollis başını sallar. "Normal rutine dönmek iyi olacak. Ya da şimdilik olabildiğince normal."

"Ee, ne dersin? Kutlama için nachos yemeye gelir misin?"

"Evet, tabii ki." Parmaklamadan ve beni uyutmak için kucağına almasından beri babam ve Hollis ile uzun süre birlikte olmadım. Ki, aman Tanrım, bu neredeyse yirmi bir yıllık hayatımda uykuya dalmak için en sevdiğim yöntemdi. Ama parmakları içimde olduğu için bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

"Ya sen, Rix? Bize katılmak ister misin?" diye sordu babam. "Uh..." Babamdan bana baktı.

"Evet, lütfen. Bize katıl." Eğer bir desteğe ihtiyacım varsa, o da şimdi.

"Harika. Bunun yerine başka bir şey giyeceğim." Rix, bedenine göre Tristan'a ait olduğu belli olan eski eşofmanını ve eski tişörtünü işaret eder.

Kendime bakıyorum. Sütyen giymemişim, jogging pantolonu ve eski bir tişört giyiyorum. Neyse ki Hollis'in tişörtü değil. Onunla uyuyorum. "Ben de aynısını yapacağım. Orada buluşalım mı, yoksa..." Cümleyi yarım bırakıyorum.

Hollis saatine bakar. "Bir masa tutarız."

"Harika. Tamam." Onlara başparmağımı kaldırıyorum. "Hemen arkanızda olacağız."

"Harika. Ama çok uzun sürmesin," diyor babam.

"Görüşürüz," diyor Hollis sıkı bir gülümsemeyle.

Onlar gittikten sonra, kilidi ve mandalı çevirip hala mutfakta duran Rix'e dönüyorum. "Ah, kızım." O başını sallıyor.

"Bu çok mu belli oluyor? Çok mu belli oluyorum?"

"Biraz tuhaf davranıyorsun, ama dürüst olmak gerekirse, son birkaç aydır biraz tuhaf davranıyordun, bu yüzden baban muhtemelen bunu takım için çok çalışmana ve okul stresine bağlayacaktır." Bu, doğrudan bir cevapdan çok bir soru gibi çıkıyor.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Aynı evde kardeşinle yaşarken, Tristan'la iki ay boyunca bunu nasıl yaptın?"

Rix bana empatik bir gülümseme atıyor. "Hiç kolay olmadı. O nefret, nefret olmaktan çıkmadan önce haftalarca birbirimizi nefretle becerdik. Siz ikiniz zaten birbirinize aşıksınız ve bu duygularla mücadele ediyorsunuz."

"O bana aşık değil," diyorum. Ama muhtemelen benim aşık olduğumu inkar etmiyorum.

Ağzını birkaç kez açıp kapattıktan sonra odanın diğer tarafına geçip beni omuzlarımdan tuttu. "Bunu daha kolay kabullenmek için buna inanman mı gerekiyor?"

Dudaklarımı sıkıyorum. "Bilmiyorum."

"Kimsenin görmediğini sandığında sana nasıl baktığını görüyorum. Onlar yokken tüm bunları incelemek için dört günümüz olacak."

"Böyle iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim." Onu kucaklamak için kendime doğru çekerim.

O da beni sıkıca sarar. "Sen de benim için aynısını yapardın. Benim için aynısını yaptın." Elimi tutar ve beni yatak odama doğru çeker. "Hadi, sana seksi bir şey giydirelim de bütün akşam rahatsız edici bir ereksiyonla otursun."

Tüm ekip Watering Hole'da toplanır, böylece diğer insanlar sayesinde olası bir garip durum ortadan kalkar. Rix ve ben kızlarla bir masaya oturur ve galayı tartışırız. Hollis ile olanlar başka bir boyuta taşındığı için Scarlet'in galaya katılması beni daha da geriyor.

başka bir boyuta taşındığı için Scarlet'in katılacağı için daha da gerginim. Ama sorun yokmuş gibi davranıyorum, çünkü onun katılması özgeçmişime bir artı daha yazmak demek ve başka ne yapabilirim ki?

Eve gidip yatmaya hazırlanırken telefonum yeni bir mesajla titrer.

HOLLİS

Yarın akşam benim evimde akşam yemeği var.

AURORA

Randevu mu? Karşı dairede oturan babamla mı O_o ???

HOLLİS

Menajeriyle akşam yemeği randevusu var.

Son zamanlarda bu tür toplantıları çok sık oluyor. Sözleşmesi bittiğinde patenlerini asıp kariyerinin bir sonraki aşamasına geçmeyi planlıyor.

AURORA

Saat kaçta?

HOLLİS

Beş buçuğa kadar dersin var, değil mi?

AURORA

Evet.

HOLLİS

Roman'ın akşam yemeği toplantısı saat altıda, o saatten sonra istediğin zaman gel.

AURORA

Bir şey getirebilir miyim?

HOLLİS

Sadece güzel yüzünü getir.

BÖLÜM 24

HAMMER

Ertesi akşam, ben Hollis'in evine giderken Rix çoktan Tristan'ın evine varmıştı. Babamın gerçekten akşam yemeğine çıktığından emin olmak için üç kez mesaj attım. Onunla gitmek için çok fazla ödevim olduğunu söylediğimde hayal kırıklığına uğradı, ama anlayışlı davrandı, özellikle de sınavlar yaklaşmış ve final projeleri teslim tarihi gelmişken. Utanç duygum taşmak üzere, ama ona şimdi söylemek... bu benim kaldırabileceğimden daha fazla baskı. Tabii bunu kendimden başka kimseye itiraf etmiyorum. Elbette, biraz fazla koruyucu ve bazen sınırları aşıyor, ama tüm hayatını beni öncelikli tutarak geçirdi ve ben onun en iyi arkadaşını arzuluyorum ve ona komplo kuruyorum. Kesinlikle sınırların dışında olan bir adam. Hayatım boyunca *"hokey oyuncularıyla çıkma" lafını* duydum. Bu çok kötü, özellikle de durmaya ya da dürüst olmaya niyetim olmadığı için. Bu konuda değil. Henüz değil.

Kıyafetim üzerine kapüşonlu sweatshirt'ümü giyiyorum. Siyah, yüksek bel pantolon, dantel detaylı ince askılı kaşkorse ve üstüne de tül gibi açık mavi bir bluz giyiyorum. Sütyen giymiyorum, çünkü sütyen giymemem Hollis'i gerçekten tahrik ediyor gibi görünüyor. Onun beni istediğini bilmek beni hiç rahat bırakmıyor. Çantamı ve cam fırın kabını alıyorum, son bir kez aynaya bakıyorum, düz ayakkabılarımı giyiyorum ve daireden çıkıyorum. Penthouse katına vardığımda kalbim deli gibi atıyor. Babamın kapısına bakıyorum. Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Derin bir nefes alıp Hollis'in kapısını çaldım. Babamın kapısını açıp beni suçüstü yakalayacağını düşünüyordum. Ama babamın kapısı kapalı kaldı ve Hollis kapısını açtı. Ağzım kurudu. Siyah pantolon, her bir kasını ortaya çıkaran beyaz bir gömlek ve geçen yıl doğum gününde ona verdiğim kravat giymişti.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba, sen de. İçeri gel." Tabağı alır ve arkamdan kapıyı kapatır. "Bir şey getirmen gerekmezdi."

"Bu tatlı ve yolda birine rastlarsam diye bir tuzak. Her ihtimale karşı. Vay canına." Penthouse'a bakınıyorum. Işıklar kısılmış ve yemek masası iki kişilik hazırlanmış. Şarap buzlukta soğuyor ve mumlar titriyor. "Demek en iyi halinle geldin?" Hoodie'nin fermuarını açarken ellerim titriyor.

Bana doğru kayan bakışları ısınır. "Öyle bir şey."

Postie ve Malone heyecanla miyavlayarak yanıma gelirler. Onlar bacaklarıma sarılırken ben de çömelip onları okşarım. "En sevdiğim tüylü çocuklar nasılsınız? Haftaya sizinle maçı izleyeceğim için çok heyecanlıyım."

Beni terk edip mutfağa yönelirler, benim buraya sevgi ve ödöl için geldiğime inanmaya şartlanmışlardır. Ayağa kalktığımda, Hollis tam önümde durmaktadır. Ellerimle, ya da vücudumun herhangi bir parçasıyla ne yapacağımı bilemem. Sinirlerden titriyorum ve vajinam yine ağrımaya başlamıştır.

Endişemin bir kısmını dışarı veriyorum ve birbirimize karşı çok gerçek bir çekim hissettiğimizi kendime hatırlatıyorum. Hollis, bunun nereye varacağını görmek istemeseydi, bu randevuyu ayarlamak için bu kadar zahmete girmezdi.

Elimi kravatının üzerinde gezdirerek yumuşak kumaşı avucuma sardım. "Harika görünüyorsun."

Elini kalçama koyar ve beni nazikçe kendine çeker. "Sen de öyle."

Çenemi kaldırdım ve o da başını eğdi, dudaklarımız buluştu. Bu nazik temasla tanıdık bir heyecan içimi kapladı ve yumuşak, telaşsız öpücöğe iç çekerek karşılık verdim. Bu, dillerin dansıydı, gelecek olanın vaadiydi.

Ne yazık ki, o, işler daha da ileri gitmeden öpüşmeyi bitirir.

Parmaklarımızı birbirine geçirip parmak eklemlerimi öper. "Akşam yemeğı neredeyse hazır."

Onu mutfağa kadar takip ettim, tezgahın üzerinde iki kadeh şarap duruyordu.

Bana birini uzatır. "İlk randevulara."

Kadehlerimizi tokuştururken midem altüst oldu. "İlk randevulara."

Şarabımızı yudumlarken, Hollis dudaklarıma masum bir öpücük kondurur.

Elimin titremesini fark etmesinden korktuğum için kadehimi tezgahın üzerine koyuyorum. Ayrıca sinirlerim yüzünden gırtlığım kurumuş durumda ve bir dikişte içip bitirebilirim. Dolaplara doğru ilerliyorum ama o elini kaldırıyor.

"Neye ihtiyacın varsa, ben getiririm." "Sadece biraz su lütfen."

Bardağı doldurur ve bana uzattığında, titrememi gizlemek için iki elimle bardağı kavrarım. Yudumlamaya çalışırım ama sonunda hepsini bir dikişte içerim.

Hollis bardağı alır ve titreyen elimi inceler. Endişeli bakışları benimkilerle buluşur. "Ne oldu?"

İlk kez yaş farkını gerçekten hissediyorum. O benden çok daha fazla flört deneyimi var. Benim en şık randevum, yerel bir pub zinciri olan Earl's'ta akşam yemeği yemekti. Kot pantolon ve güzel bir gömlek giymiştim.

Hollis nasıl baştan çıkarılacağını biliyor. Ve bir kadının ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağını. Ön kapıda parmaklaması bunun kanıtı. Benim cinsel repertuarım üniversiteli erkeklerle sınırlı. Ya kuru seks bir şans eseriye? Ya filmdeki tüm seks sahneleri beni daha çekici hale getiriyorsa? Ya bunların hepsi sadece benim fantezilerim ve birikmiş ergenlik kaygılarımsa?

"Prenses?" Elini yanağıma koydu. "Konuş benimle."

Duygularımın sınırındayım. Ağlamasam iyi olur. "Çok gerginim." "Ne hakkında?" Tezgaha yaslanarak, açık bir duruş sergiliyor.

"Bu senin için çok mu fazla?"

"Hayır. Bunu istiyorum." Çok istiyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve şimdi elde ettiğimde korkuyorum. Kravatını yumruğuma sarıyorum. Kumaş parmaklarımın arasından tekrar tekrar kayıyor. "Ben sadece... Ne beklediğimi bilmiyorum, ama sanırım... Akşam yemeği sipariş edip sonra da..." Yatak odasını işaret ediyorum. Söylemek istemediğim bir sürü gerçek vardı.

Başparmağı çenemin kenarını okşayarak beni sakinleştiriyor ve heyecanlandırıyor. "Akşam yemeğinden sonra ne olacağına dair hiçbir beklentim yok, Aurora. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum. Hepsi bu."

"Tamam," diye fısıldadım.

Bacaklarını ayırır, kollarını belime dolayarak beni arasına çeker. "Bana neyi söylemiyorsun?"

"Beni bu kadar kolay okuyabilmen biraz can sıkıcı." Ama aynı zamanda çok, çok hoş.

Avuç içlerini sırtımda yukarı, kollarımda aşağı kaydırıyor, ellerimi boynunun arkasında birleştiriyor. "Eskiden her şeyi benimle paylaşırdın. Ama bu iki yönlü bir şey, değil mi? Başka neyin seni endişelendirdiğini söyle bana."

İç çekip tavana bakıyorum. Bunu gerçekten itiraf edecek miyim? "Bazı konularda benden çok daha fazla deneyimin var."

"Bu çok açık, Aurora. Daha açık ol."

Gözlerimi onun çenesine dikip, "Seks konusunda benden çok daha fazla deneyimin var" diye patladım.

Yüzümü ellerinin arasına alır. "Bana bak."

Gözlerimi kaldırırım.

"Birincisi, aramızda çok güçlü bir kimya var, görmezden gelinmesi imkansız bir kimya. İkincisi, benden ne istediğini söylüyorsun, ben de dinliyorum. Üçüncüsü, seni çok iyi anlıyorum Aurora. Açıkçası, sana gerekenden çok daha fazla ilgi gösteriyorum. Geçmişte seksten tatmin olamamanın sebebi sende bir sorun olması değil. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Tüm vücudum bastırılmış cinsel gerilimle titriyor. Bu konuşmaya çoktan girdik bile. Ona her şeyi açıkça söylemek en iyisi. "Endişelendiğim şey, senin deneyimin ya da beni mutlu etme yeteneğin değil. *Seni* mutlu etme yeteneğim."

"Kuru seks yaparken koşu pantolonumla geldim," diyor kuru bir şekilde.

"Ama o sadece sürtünmeydi ve parmaklamadan sonra sana dokunmama izin vermedin." Sözlerimi geri alıp yutmak istiyorum.

Çenesi sıkılır ve kalçamdaki eli gerilir. "O olaydan sonra sana dokunmana izin vermedim..." Boğazını temizler. "...parmaklamadan sonra, çünkü kendimi utandırmak istemedim. Yine."

Ona göz kırptım, o da bana göz kırptı. Onun itirafını anlamam birkaç saniye sürdü. "Bana dokunmamı istemedin çünkü kendini kontrol edemeyeceğini mi düşündün?"

"Güzel bir ifade."

"Oh." *Bu, egomu oldukça okşadı.*

Gözlerini kısıyor. "Dürüst olduğum için pişman olmamı sağlama."

Kravatının ucunu parmaklarımla okşuyorum. Kravat, kemer tokasına yakın bir yerde. "Denemeyeceğim."

"Sen gerçekten sorunlu birisin, biliyor musun?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bunu sürekli söylüyorsun."

"Lanet olsun, Aurora. Neden her zaman bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorundasın?" Ellerini saçlarıma geçirip, ateşli bir öpücükle dudaklarımı ele geçiriyor. Bu, dizlerimi titretip, içimi sıcaklık kaplıyor. Ama başladığı kadar çabuk bitiyor.

O, beni sakinleştiren, dengeleyici bir nefes verir. En azından birlikte kendimizi kontrol altında tutmak için çabalıyoruz. "Sen bana ihtiyacın olanı söylediğin gibi, ben de sana ihtiyacım olanı söyleyeceğim. O noktaya geldiğimizde. Şu anda değil, çünkü benim ihtiyacım olan şey, sana akşam yemeği hazırlamama ve en azından önümüzdeki iki saat boyunca sana bir prenses gibi davranmama izin vermen, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım."

Bana şarabımı uzatır ve kendi şarabından büyük bir yudum alır.

"Akşam yemeği için yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ne kadar çabuk yersek, o kadar çabuk geri dönüp bana başka neye ihtiyacı olduğunu söyleyebilir.

"Ben işimi bitirirken bana eşlik edebilirsin."

"Ne yiyoruz?" Buradaki kokunun ne kadar iştah açıcı olduğunu ilk kez fark ettim.

"Best Buns Bakery'den taze ekmekler, sen ve Rix'in yaptığı balzamik soslu karışık yeşil salata, tavada kızartılmış deniz tarağı ve fettuccine Alfredo - ve tatlı olarak ne getirdiysen."

"Hepsi en sevdiğim şeyler." Greystones'a akşam yemeğine gittiğimizde her zaman deniz tarağı veya karabiberli fettuccine sipariş ederim.

"Ne sevdiğini biliyorum." Yanağıma nazikçe bir öpücük konduruyor.

Yere eriyip gidecekmişim gibi hissediyorum. Üniversiteli erkeklerle randevular böyle olmaz. Hiç de bile.

"Bunun içinde ne var?" Getirdiğim tabağa dokunur.

"Rix ve ben limonlu merengli cheesecake yaptık." "Limonlu mereng en sevdiğimdir."

Gülümsüyorum. "Sanki birbirimizi tanıyoruz gibi."

Dökme demir tavaşını ocağın üzerine koyar ve tereyağıyla birlikte deniz tarağını buzdolabından çıkarır. Tezgaha yaslanıp, onun çalışmasını izlemekten mutluluk duyarım.

"Takımla tekrar seyahate çıkacağın için heyecanlı mısın?"

"Takım arkadaşlarımla birlikte olmak güzel, ama yedek kulübesinde oturup maçı izlemek ve oyuna katılamamak, zihinsel olarak zor bir durum."

Geçen yıl da öyle yapmıştı. Benimle birlikte kanepeden mi yoksa pist kenarından mı izlemek daha kötüydü, bilmiyorum. "Playofflara katılabileceğini düşünüyor musun?"

"Umarım. İyileşiyorum ve hareket kabiliyetim iyi. Ama fizyoterapistim ileride olacaklara odaklanmış durumda ve playofflar normal sezondan farklı."

Başımı sallıyorum. "Çok daha yoğunlar."

"Öyleler, bu yüzden takımım için istediğim şekilde değerli olabilmek için en iyi fiziksel durumda olmam gerekiyor. Şimdilik her gün bir gün."

Hollis, tavaya bolca tereyağı koyar ve tereyağı erirken kollarını dirseklerine kadar sıvar. Bu, hayatım boyunca unutamayacağım bir görüntü.

İnlerim. "Cidden Hollis, sen ön kol pornosu yaparken ben iki saati nasıl dayanacağım?"

Kaşlarını kaldırır. "Ön kol pornosu diye bir şey mi var?"

"Evet, kesinlikle var." Uzun zamandır Hollis'in ön kollarına takıntılıyım. Kanıt için telefonumdaki ÇALIŞMA MATERYALLERİ klasörüne bakın.

"İlginç." Tavada tereyağını karıştırıp iki diş ezilmiş sarımsak ekler. "Dersler nasıl gidiyor? Final projeleri ve sınavlar yaklaşıyor."

"Final projelerimin çoğu sunum, bu iyi bir şey." Hemi ile sadece bir dönem tam zamanlı çalışmış olsam da, yazılı sınavlara alışkın değilim ve son zamanlarda konsantrasyonum bilgiyi ezberlemek için pek iyi değil. "Terror'un yönetim kadrosunu bir şeyler yapmaya veya onaylamaya ikna etmeye çalışırken, dinamik projeler oluşturma konusunda çok şey öğrendim."

Gülümsüyor. "Bu harika. Biliyorsun, neye karar verirsen, onu elde edebilirsin. Yıldızlar senin. Sadece uzanıp onları yakalaman gerekiyor."

"Ya yıldızımı çoktan seçtiysem? Takım benim ailem. Olmak istediğim yer burası. Hemi ve Tally ile çalışmak bunu kanıtladı."

Tally ve ben birbirimizi anlıyoruz. Hayatımızı buz pistinin yanında geçirdik." "Bunun avantajları ve dezavantajları var, değil mi?"

"Her şey öyle. Annemle yaşasaydım hayatım çok farklı olurdu." Anaokuluna giderken üç farklı okula gittim. Annem, anaokuluna başladığımda bir yere yerleşmeye çalıştı, ama bir yere bağlı kalmaktan mutlu değildi, bu yüzden sadece birkaç ay sürdü. Çocukken bunu anlamak zordu, ama annemin benim için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken bu kadar mutsuz ve stresli olması, sonuçta iyiye gitmezdi. İlişkimiz zehirli olurdu ve o çökerdi. Şimdi, bazen başkalarının sahip olduklarını özlesem de, beni en iyi şekilde seven, enerjik birine sahibim.

"Onun hareketleri sana pek istikrar sağlamıyor." "Hayır. Babamla yaşadığım ilk yıl odamı dekore etmeyi reddettim.

Sanırım bunun nedeninin onunla birlikte olmak istemediğim için olduğunu düşündü. Ama işler yolunda gitmezse diye fazla rahat hissetmek istemedim."

"Tek bir yerde kalmaya alışkın değildin." Hollis deniz tarağını çevirir.

Onun başka bir şeye odaklanabilmesine sevindim. "Öyle değildi. Ama ilk yılın ardından, alıştım ve en azından benim için daha iyi oldu. Annem artık çok daha sağlıklı bir insan. Babam beni her şeyin ve herkesin önüne koydu." Yine de dolabımda hazır bir çanta tutmayı bırakmam iki yıl sürdü.

Hollis'in bakışları benimkilerle buluştu ve bir anlık suçluluk hissettim. "Sen her zaman onun birinci önceliği oldun."

"Çocukken yaşadıklarım yüzünden kendi ihtiyaçlarını bir kenara bıraktı."

"İlişki açısından mı demek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Ama aynı zamanda her şey de. Annemle babam birbirlerinin tam zıttı. Babamın hayatım boyunca iki kız arkadaşı oldu, en azından benim tanıştığım kadarıyla. Biri Calgary'de oynarken tanışmıştı. Ama sonra takas edildi. Bu ikimiz için de zor oldu. Toronto'ya taşındıktan yaklaşık bir yıl sonra başka bir kadınla çıkmaya çalıştı, ama yürümedi. Henüz kırk yaşında bile değil. Hokey dışında benim için her şeyim o. Biriyle çıkarsa çok iyi olur."

"O da senin için aynı şeyi söylüyor," diyor Hollis.

Gözlerimi devirdim. "En son biriyle çıkmaya çalıştığımda, biri bunu mahvetti."

Suçlu görünüyor, ama o kadar da suçlu değil.

"Sadece sen gitmemi söylediğin için gittim ve bunun asla olmayacağını düşündüm." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim.

Yüzündeki ifade yumuşar. "Bunu istemediğim için değildi, Aurora." Parmağını çenemin altına koyar ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdirir. "İstiyorum, ama durum karmaşık."

"Biliyorum." Hala, bu ilişkinin yürümesi için duyduğu arzunun, ortaya çıkabilecek sorunlardan daha ağır basmayacağından endişeleniyorum. İkimiz için de gerçek riskler var.

"Ve o çocukla çıkmayı önerdiğimde doğru şeyi yaptığımı içtenlikle inanıyordum." Gözleri kararır.

"Sana çok kızmıştım." Gülümsememi saklamak için şarabımdan bir yudum alıyorum. "Benimki bölgesel bir pisliklikti."

"Kesinlikle öyleydin."

"Bundan nefret etmiyor gibi görünüyordun," diyor.

Kıskanç ve sahiplenici Hollis çok seksi. "Bana başka bir randevuya çıkmamı mı söylüyorsun?"

"Hayatta olmaz." Dudakları kıvrılır. "James'le ne oldu ki? Sana tekrar çıkma teklif etti mi?"

"Jameson'ı mı kastediyorsun? Hayır. Onu ait olduğu arkadaşlık bölgesine koydum."

"İyi. O gün Roman'a çok fazla ilgi gösteriyordu. Seni tamamen kendine ait görmek istemesi gerekirdi."

Postie tezgahın üzerine atlayıp elime kafa attı. Buraya çıkmaması gerekiyordu ama yine de ipeksi tüylerini okşadım. "Randevularımın yarısı, erkeklerin babam ve takım arkadaşları hakkında sorular sormasıyla bitiyor. Sanırım bu, dolaylı olarak şöhretin bir sonucu. Ve bu ilginin nedenini anlıyorum. Ama bu, benim ne kadar sıradan *bir* üniversite öğrencisi *olmadığımı* da vurguluyor. Sıradan bir öğrenci olmaya çalıştım, Hollis. Gerçekten denedim. Üniversiteli erkeklerle çıkmaya ve bira partilerine katılmaya çalıştım, ki bu da korkunç kararlar almanın yuvasıdır."

Hollis gülümser. "O günleri hatırlıyorum."

"Her zaman ayık kişi olarak seçilirdim, çünkü birincisi." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Birayı sevmiyorum." İkinci parmağımı kaldırıyorum. "İkincisi, en son istediğim şey, rastgele bir adamın yatağında"

"Arkadaşlarımın bunu yaptığını yeterince gördüm ve ben o deneyimi yaşamadan da iyiyim."

Kaşlarını çattı. "Böyle bir şey oldu mu hiç?"

Ona bir bakış attım. "Hafta sonlarımı nerede geçirdim?" Ayda bir hafta sonunu kampüs dışındaki dairemde geçirmek için ayırmıştım, çoğunlukla bunun iyi bir yaşam deneyimi olduğunu düşünen babamı memnun etmek için. Kompleksin çoğunlukla tıp fakültesi öğrencileriyle dolu olmasına ve çoğu insanın tek istediğinin ders çalışmak olmasına minnettardım.

"Hokey maçlarında ya da Roman'la."

"Takımla birlikte olmayı seviyorum. Hemi'yi, Shilpa'yı, Rix'i ve Tally'yi seviyorum. Hatta Dred bile hokey oyuncularına hayran hayran bakmıyor. Her zaman kendimi güvende ve önemsendiğimi hissettim. Özellikle de senin tarafından," diye itiraf ediyorum.

O başını sallar. "Sana bakmayı seviyorum."

Çatalıyla bir deniz tarağı yarısını şişler ve kaldırır, damlayan tereyağını yakalamak için avucunu altına tutar. "Tadına bakmak ister misin?"

"Lütfen."

Çatalı aralık dudaklarımın arasına soktu ve ben dişlerimle deniz tarağını çıkardım, tadı dilime değdiğinde inledim. "Mükemmel."

Başparmağı alt dudağımı okşayarak, bir damla tereyağını siler. Parmaklarımı bileğine dolayarak başparmağının ucunu ısırır, dilimle etrafında daireler çizerim. Bunu en son yaptığımda, kuru seksle sonuçlanmıştı.

Hollis'in gözleri kararır ve yüzünde yayılan sırıtış açıkça şehvet doludur. Kolunu belime dolayarak beni kendine çeker. "Dikkatli ol, küçük kız. O tatlı ağzınla bana fikirler veriyorsun."

Elimi göğsünde gezdirip çenesinin kenarını ısıyorum. "Umarım penisini kastediyorsundur Hollis, çünkü senin için dizlerimin üzerine çökmeyi çok isterim."

Ocağı kapatıp tavayı ocaktan alır. Sonra beni belimden tutup döndürür ve tezgaha doğru iter. Kalçalarıyla beni sıkıştırır ve ereksiyonu kıcıma dokunur. Ben inleyip sırtımı ona doğru eğerek karşılık veririm. Belimi saran kolu göğsüme kadar yükselir. Boynumdan yukarı doğru ısırır. "Kirlenmek ister misin, prenses?"

"İstediğimi biliyorsun."

Hareket eder, kıcıma bir, iki, üç kez vurur. Acıtacak kadar sert değil, ama acı klitorisimin zonklamasına ve nabzının atmasına neden oluyor. Tekrar pozisyonuna geri dönüyor, penisini kıcıma sürüyor ve beni tezgahıtan çekiyor. Eli bacaklarımın arasına giriyor ve beni avuçluyor, parmakları pantolonumun üzerinden girişime bastırıyor. Diğer eli köprücük kemiklerimin üzerinden ve çenemin kenarı boyunca kayıyor. Yüzümü kendisine çeviriyor ve dudaklarımı ele geçiriyor.

Geri çekildiğinde, gözleri şehvetle doludur. "Akşam yemeği boyunca uslu bir kız olabilir ve kendini kontrol edebilir misin?"

"Uslu olursam ne kazanırım?"

"Uslu kızlar parmaklarımla tekrar boşalabilir." Dudakları yanağıma değiyor. "Ve gerçekten uslu olursan, belki dilimle bile."

Uyluklarımın arasındaki zonklama şiddetlenir. "Uslu olacağım. Şimdiye kadarki en uslu kız olacağım."

"Göreceğiz." Ne yazık ki beni bırakır ve kendini düzeltir. "Lütfen her beş dakikada bir beni sikmeye çalışmadan akşam yemeğimizi yiyebilir miyiz?" Ama sesinde saklamaya çalıştığı kahkahayı duyuyorum.

"Daha çok yirmi dakikaydı ama tabii." Bana bir bakış atıyor.

Gülümsüyorum.

O tekrar ocağı döner.

Hollis akşam yemeğimizi tabaklara koyup masaya getiriyor, yanıma oturmadan önce sandalyemi çekiyor. Şarabımızı yeniliyor, ben de peçetemi kucağıma koyup, o da aynısını yapana kadar bekliyorum.

Beğenimi ifade etmek için içimden bir inilti çıkar. "Bu, Greystones'daki yemek kadar lezzetli."

O, gerçek bir Hollis gülümsemesi ile gülümser. Bu, efsanelerde ve masallarda anlatılan gülümsemedir. "O kadar ileri gider miyim bilmiyorum, ama beğendiğine sevindim."

"En sevdiğim yemekleri yaptığın için teşekkür ederim. Bunun zor olduğunu biliyorum," derim, çatalımla makarnayı çevirirken.

"Seninle olmak kolay, Aurora. Zor olan diğer her şey." Hollis tabağına odaklanır. Elini uzatıp saçımı kulağımanın arkasına koyar, parmakları cildimde kalır. Çok kararsız görünüyor. "Ben

Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım senden uzak duramıyorum. Deplasman maçlarına gitmeden önce seninle vakit geçirmek istedim. Bu bencilce ve çıkarıcı bir davranış.

Şimdilik bu konuyu bırakıyorum. Bu güzel akşam yemeğini mahvetmek istemiyorum. "Sen bencil olduğunda hoşuma gidiyor."

Eğilip beni tekrar öper. Elimi boynunun arkasına dolayarak dudaklarımı aralarım. Koltuğuna geri oturmadan önce birkaç kez dilini kullanarak beni şımartır.

Nefesimi veriyorum. "Bu ön sevişme gibi."

"Çünkü öyle." Elimi tutar ve parmak uçlarımı öper. "Tatlıyı bitirdiğimizde mümkün olduğunca heyecanlanmış olmanı istiyorum."

Malone masaya atlamaya çalışır ve Hollis diğer kolunu uzatarak onu engeller.

"Görünüşe göre heyecanlanan sadece benim kedi değil," diye mırıldanıyorum.

Hollis gülerek burnunu çeker. Onu böyle savunmasız görmek çok hoşuma gidiyor. Kimsenin görmediği şeyleri görebildiğim için kendimi özel hissediyorum. Çoğu insan sadece ciddi Hollis'i tanıyor, ama ben onun bu kutsal yanlarını görebiliyorum.

Akşam yemeği, hafif dokunuşlar ve nazik öpücüklerle dolu, en enfes işkence. Ve Hollis ile çıkmanın nasıl bir şey olabileceğini biraz olsun anlıyorum. O sert, sessiz görünüşünün altında, o yıkıcı derecede romantik ve bunun yatak odasında nasıl bir şey olacağını sadece hayal edebiliyorum. Nazik mi olacak? Otoriter mi? Beni tatlı bir şekilde becerirken kulağıma müstehcen şeyler mi fısıldayacak? Yoksa beni sert bir şekilde becerirken tatlı şeyler mi? İkisi birden mi?

Hollis'e bulaşıkları mutfağa taşımada yardım ediyorum. Parmakları omurgamdaki çukuru okşuyor ve bana uzanırken dudakları çenemin kenarını sıyrıyor. Bulaşık bezini almak için eğildiğinde kalçamda ereksiyonunu hissediyorum. Tatlıyı yemeden önce kendimi tutmam imkansız. Kravatını tutup ağzını ağzıma çekmeye çalışıyorum, ama o çenesini kaldırıp bana ateşli, anlamlı gözlerle bakıyor.

Onun müstehcen gülümsemesi belden aşağısını kaskatı yapıyor. "Hala tatlımız var."

"Sonrasına saklayalım." Bacaklarını benim bacaklarıma arasına alıyorum. "Tam olarak ne sonrasına?"

"Çıplak kalana kadar. O zaman listem oldukça sonsuz."

Beni kendine doğru çeker. "Bu liste hakkında daha fazla şey duymak isterim."

"Beni yatak odana götürürsen sana her şeyi anlatırım." Pazarlık yapmaktan çekinmem.

"Öyle mi?"

"Sana gösteririm bile."

Alarm çalar ve bizi korkutur.

BÖLÜM 25

ÇEKİÇ

"Hollis, dostum, sana haberlerim var!" diye bağıır babam.

Önceden kapıyı çalmadan veya mesaj atmadan gelip cevap beklemek gibi çok kötü bir alışkanlığı var.

Yarım saniye donup kalıyoruz, panik halim Hollis'in gözlerinde yankılanıyor. Ama onun gözlerinde suçluluk ve utanç gibi başka duygular da var. Midem düğümleniyor.

"Yedek yatak odasına git, hemen," diye emreder. Mutfağın karşısına doğru büyük adımlarla yürür ve "Hey, dostum. Bunu konuşmuştuk," diye bağıır.

Köşeyi dönüp koridora koşarım. Kalbim gırtlığımda, midem düğümlenmiştir. Yakalanmamıza saniyeler kalmıştı. Yemek odasında olsaydık, yakalanırdık.

"Oh, lanet olsun. Randevun mu var? Fikrini değiştirip Scarlet'i tekrar görmeye mi karar verdin?" diye sorar babam.

Midemdeki düğüm bir tuğla gibi sertleşir.

Hollis'in eski sevgilisi ve benim eski favori aktrisimden bahsedilince omurgamdan bir sıcaklık yükselir. Sonra sözler kafama dank eder. *Yine* mi? Onu görmüş mü? Ne zamandan beri?

"Evet, randevum var. Scarlet'le değil. Bunu sonra yapabilir miyiz?" Hollis'in gergin sesi koridordan geliyor.

"Tabii, evet. Kesinlikle. Üzgünüm dostum. Aferin sana. Bana söylemeliydin."

"Sana sonra mesaj atayım mı?"

"Ya da sabah görüşürüz. Uçakta konuşabiliriz. İyi geceler."

Endişe ve öfkeyle titriyorum. Ter sırtımdan aşağı akıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. O haklıydı. *Eskiden* birbirimize her şeyi anlatırdık.

Hollis kapıda belirir. "O gitti ve ben güvenlik mandalını taktım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Scarlet'i yine

mi gördün?" "Düşündüğün gibi değil."

"Benim ne düşündüğümü nereden biliyorsun? Onu ne zaman gördün? Beni öpmeden önce mi? Sonra mı?" Jameson'ı biliyordu. O çöp konteyneri yangını boyunca oradaydı. Bu yüzden Hollis'e karşı hep bir tedirginlik hissediyorum.

Yüzünde milyonlarca duygu belirir, ama midemi ve kalbimi sıkıştıran pişmanlıktır.

"Aurora."

"Öncesinde mi, sonrasında mı, Hollis?"

"Sonra." Elini saçlarının arasından geçirir.

Kalbimi söküp atsa daha iyi. "Ne oluyor?" Onun yanından geçmeye çalışıyorum, ama kapıyı kapatıyor.

Beni sakinleştirmeye çalışır gibi elini kaldırıyor. Sanki üzölmeye hakkım yokmuş gibi. "Açıklamama izin verir misin?"

"Beni bu odaya kapatıp, beni öptükten ve bunun bir hata olduğunu söyledikten sonra neden lanet olası eski kız arkadaşını görmeye gittiğinle ilgili saçma sapan bir hikaye anlatmaya kalkışma!"

"Benim yaptığım şey o değil." Yine de kenara çekilir ve ben koridora çıkarım.

O da peşimden geliyor.

"Onunla yattın mı?" Ağlamak üzereyim. Yüzü bembeyaz oluyor. "Tabii ki hayır."

Ona dönerek soruyorum. "Onu öptün mü?"

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum, ama sanki bu soruyu sorduğum için neredeyse... hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

"Hayır."

Rahatlamış hissetmekten ve onun bunu benden saklaması için iyi bir neden olmasını bu kadar çok istemekten nefret ediyorum. "Sana neden inanayım?"

"Çünkü sen buradasın, o değil."

Cevap basit. Doğrudan. "Neden bana söylemedin? Neden bunu babamdan duymak zorunda kaldım?" Neredeyse yakalanacağım için daha çok üzölmem gerekirdi, ama bu benim beklemediğim bir gelişmeydi.

Gözleri yumuşadı, sesi de öyle. "Çünkü seni üzmemek istemedim."

Çünkü benim bunu kaldırabileceğimi düşünmedi. Belki de haklıdır, ama bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz. "Onu ne zaman gördün?"

"Sana James denen çocukla çıkmanı söyledikten sonra."

Ağzım açık kalır ve yediğim yemeği kusmak üzere olduğumu hissedirim. Adını düzeltmeye bile zahmet etmem. "Neden beni randevuya gönderip sonra da eski sevgilini görmeye gittin? Neyi başarmaya çalışıyordun?"

O öne doğru adım atar.

Elimi uzatırım. "Şu anda bana dokunma."

Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum, hayatımı ve senin hayatını mahvetmemek için. Onu görmek istemiyordum, en azından onun beni görmek istediği şekilde değil. Ama sana karşı kontrol edemediğim duygular besliyordum. Sonra o maçlara gelmeye başladı. Bu konuyu kapatmam gerekiyordu. Buraya taşındığımda kalbimi kırdı. O yolu tekrar yürümek istemiyorum. Uzun zaman önceydi, ama bununla başa çıkmam gerekiyordu. Bunu yapabilmemin tek yolu konuşmaktı. Hiçbir şey olmadı Aurora. Sadece konuştuk. Hepsi bu. O zamandan beri onu görmedim."

Kollarımı kendime doluyorum, sanki bu beni parçalanmaktan koruyacakmış gibi. "O zamandan beri onunla konuştun mu?"

"Son kazadan sonra nasıl olduğumu sormak için mesaj attı, ama hepsi bu. Başka bir şey yok. Yemin ederim."

Doğruyu söylediğine inanıyorum, ama yine de canım yanıyor. Bu durum beni yine kendimi aciz hissettiriyor. "Senin onunla olanları unutmaya yardımcı olacak uygun bir oyalama aracı olmak istemiyorum." Ancak, olanların onu gerçekten çok incitmiş olabileceğini anlıyorum. Belki de bizimle olan ilişkisinde tereddüt etmesinin nedenlerinden biri budur. Ama bunu benden saklaması doğru değil.

"Sen birçok şeysin Aurora, ama başkalarının dikkatini dağıtan biri değilsin. Bu durumu düzeltmek için ne yapabilirim? Ne yapmam gerektiğini söyle." Çok kararsız görünüyor. Savunmasız.

"Bu çok acı verici." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var. Yalnız kalmak istiyorum." Ama babama rastlamadan daireme nasıl gidebilirim ki? Ne berbat bir gece.

"Roman'ın evine gidebilirim. Sana biraz yalnız kalman için zaman verebilirim. Sonra konuşabiliriz?"

"Kendi başıma düşünmek istiyorum. Konuşmaya hazır olduğumda sana mesaj atarım."

"Tamam. Anlıyorum." Başını sallar, kollarını kavuşturur ve sonra açar. "Özür dilerim. Son istediğim şey seni tekrar incitmekti."

"Bunun yerine kendini korumaya çalışmadığından emin misin?" Onun bu fırsatı değerlendirip, ayrılığın bu kadar acı verici olmasının nedenini paylaşmasını bekliyorum, ama o sadece iç çekiyor.

"Belki. Roman'a bir bakayım da sen de biraz zaman kazan."

O uzaklaşırken, en harika randevunun nasıl en kötüsüne dönüştüğünü merak ediyorum, ve hepsi onun eski sevgilisi yüzünden.

BÖLÜM 26

HOLLIS

Roman'ın kızıyla randevuda neredeyse yakalanıyordum, bu yüzden altıma sıçmam gerekirdi. Ve bir parçam da öyle yapıyor. Kendimi dev bir çöp torbası gibi hissediyorum. Onu her gün aldatıyorum. Ama daha büyük, daha belirgin olan tarafım Aurora'nın bu durumu nasıl karşıladığı konusunda endişeli. Çünkü babasıyla olan ilişkisine yüklediğim stresin üstüne bir de bilgi sakladım.

Bir süredir inkârın dünyasında yaşıyordum, bu duyguları bastırabileceğime inanıyordum. Scarlet'i gördüğümü ona söylemek ve bir zamanlar hissettiğim duyguların çoktan yok olduğunu ona temin etmek, Aurora'dan daha fazlasını istediğimi itiraf etmek anlamına gelirdi. Buna hazır değildim ve şimdi onu üzdüm. Yine.

Onu incitmek kendimi bıçaklamak gibi geliyor. O acı çektiğinde, onun için her şeyi düzeltme ihtiyacı duyuyorum. Onun gülümsemesini görmek, onu mutlu eden şeylerin bir parçası olmak, ona sarılmak... Bunlar, günlerimi ve gecelerimi geçirmek istediğim şeyler.

Telefonumu evde bırakıp Roman'ın evine gidiyorum. Randevumun ne olduğunu sorduğunda, erken işe gitmesi gerektiğini söylüyorum ve o haberlerle o kadar meşgul ki, bunu sorgulamıyor. Emeklilik sonrası seçeneklerini anlatırken, bir buçuk saat orada kalıyorum. İlgi göstermeye çalışıyorum. İyi bir arkadaş olmaya ve onun heyecanını paylaşmaya çalışıyorum, ama midem bulanıyor. Aurora'nın sözleri kafamda dönüp duruyor. Gerçekten kimi koruyordum? Onu mu, yoksa kendimi mi?

Sonunda çıktığımda saat geç olmuştu. Postie ve Malone kapıda beni karşıladılar ve ısrarla miyavlayarak mutfığa kadar peşimden geldiler. Onları görmezden gelip telefonumu kontrol ettim, Aurora'dan mesaj gelmemiş olması midemi bulandırdı.

Onu hazır olmadığı bir konuşmaya zorlamak istemiyorum.
Ama aynı zamanda hatalarımın sorumluluğunu da
üstlenmek istiyorum.

HOLLİS

Biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama lütfen beni dışlama.
Şu anda durumu düzeltemesem bile, gitmeden önce seni
görmeden o uçağa binmek istemiyorum.

Birkaç dakika beklerim, ama cevap gelmez. Üstümü değiştirip
yatmaya hazırlanırım, yarın için çantamı toplarım ve takım elbisemi
seçerim, sonra akşam yemeğinin kalanını temizler ve cheesecake'leri
buzdolabına koyarım. Yatmaya hazır olduğumda Aurora hala mesaj
atmamıştır, bunu onun hala düşünmekte olduğu şeklinde yorumlarım.

Çöp gibi uyuyorum, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum. Postie
sürekli yanımda pozisyon değiştirmeye çalışıyor. Sabah beş buçukta,
telefonum komodinin üzerinde titriyor. Aurora'dan gelen mesajı görünce
endişem doruğa çıkıyor.

PRİNCESS

Uyandığında mesaj at.

HOLLİS

Şu anda uyanığım. Aşağı gelebilir miyim?

Nokta simgesi iki kez belirip kayboluyor.

PRİNCESS

Evet.

HOLLİS

Beş dakikaya aşağı inerim.

Yataktan kalkıyorum, dişlerimi hızlıca fırçalıyorum ve bir çift
eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Yedek anahtarlığı
alıyorum ve dün gece Aurora'ya çiçek almak gibi akıllıca bir şey
yapsaydım diyorum. Ama bu şimdi aklıma geliyor.

Kapıyı çaldığımda midem düğümleniyor. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor. Aurora beni gördüğüne hiç de sevinmiş görünmüyor, ama kırmızı ve şişmiş gözleri en büyük darbeyi vuruyor. Ona uzanıp kendime çekmek istiyorum, ama o geri adım atıp kollarını kavuşturarak temasa hoş gelmediğini belli ediyor.

Her şey çok sıkı geliyor. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Zaten bana anahtarını vermek zorundaydın." Gözleri çeneme odaklanmış durumda.

İkimiz de anahtarı Roman'da bırakabileceğimi biliyoruz. "Scarlet'i gördüğümü sana söylemeliydim. Onunla ayrılığımız dostane olmadı. Sadece ben buraya gelip o Los Angeles'ta kaldığı için değil. Mesafeyi aşmak istedim, ama ilişkimizin kamuoyuna mal olmasını istemediğim için kendini desteklenmemiş hissetti ve ilişkimizi bitirdi." Daha fazlası var, ama bu konuşma beklemeli.

"Hâlâ ona karşı hislerin var mı?" Aurora'nın sesi alçak ve kısık.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Romantik bir şey değil. Onu gördüm çünkü birkaç aylığına benim şehrimde kalıyor ve aramızdaki gerginliği gidermem gerekiyordu."

"Ama o hala sana karşı hisleri var," diyor Aurora yumuşak bir sesle.

"Geçmişte yaşadıklarımızın anıları var, ama o zamandan bu yana çok uzun yıllar geçti. Ben artık aynı kişi değilim." Kalbim konusunda kesinlikle daha temkinliyim, belki de fazla temkinli. "Ve sana oldukça bağlandım. Döndüğümde, hala soruların varsa, Scarlet ile olan ilişkim hakkında bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım, tabii bu işi tamir edilemeyecek kadar batırmamışsam."

"Henüz tamir edilemeyecek kadar batırmadın." Başını kaldırırken çenesi titriyor. "Sadece benim için çok zor bir durum. Onunla bir geçmişin var. O başarılı ve zarif, ve sana benim veremediğim şeyleri verdi, ve bundan nefret ediyorum. Özellikle de onunla olmak benimle olmaktan çok daha kolay olduğu için."

"Ama ben onu istemiyorum Aurora. Seni istiyorum." Keşke ona bu duygularımın ne kadar derin olduğunu söyleyebilseydim. Aylardır tek düşündüğüm kişinin o olduğunu. Scarlet'ten bu yana kimse için kendimi onun kadar riske atmadığımı.

Geçen yılki kazamdan beri Aurora'ya çok şey anlattım, ama Scarlet hakkında hiçbir şey söylemedim. Ve bunun değişmesi gerekiyor. "Döndüğümde konuşabilir miyiz?"

O başını sallar.

"Sana sarılabilir miyim?" Onu teselli etme ihtiyacı fiziksel bir dürtü.

"Lütfen." Sesi titriyor.

Kollarımı açıyorum ve o öne doğru adım atıyor. Elleri belime dolanıyor, benimkiler ise omuzlarına dolanıyor, bir elim başının arkasını kavrarken o yanağını göğsüme yaslıyor.

Dudaklarımı onun başının üstüne bastırıyorum. "Dün gece berbat uyudum, Prenses."

"Ben de. Yatmadan önce sana mesaj atmalıydım, ama berbat görünüyordum," diye mırıldanıyor.

"Sen her zaman güzelsin. Kahretsin. Seni üzdüğümde kendimden nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Seninle ilgili çok fazla duygu besliyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Yüzünü ellerimle kavrayıp, kirpiklerinin her titremesini inceliyorum.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum Aurora. Keşke dün gece farklı geçseydi. Belki geri döndüğümde, yeniden baştan başlayabiliriz."

"Bu hoşuma gider. Ama muhtemelen güvenlik kilidini takmalıyız, yoksa lanet olası babam Kool-Aid Man gibi içeri dalabilir. Nasıl gitti? Sence bir şeyden şüpheleniyor mu?" Dudaklarını dişlerinin arasına çekiyor.

Kafamı sallayıp suçluluk duygusunu bastırıyorum, bunun bana ne kadar ağır geldiğini onun görmesini istemiyorum. Dün geceki karmaşadan sonra onu terk etmek zorunda kaldığım için. "O çok meşguldü. Randevum hakkında neredeyse hiç soru sormadı." Bunun için minnettardım. Aurora'yı incittiğimin farkında, onun döngüsüne girmiş gibi hissettim. Dün gecenin nasıl bitmesi gerektiği hakkındaki gerçeği bilseydi, muhtemelen beni öldürürdü. Ve buna hakkı da olurdu. "Sana mesaj atmak istedi, ama bu sabah erken dersin olduğunu hatırlattım."

"Kriz önlendi," diye mırıldandı.

"Şimdilik, evet." Bu da konuşmamız gereken başka bir konu. Ama her şey onun bundan ne istediğine bağlı. Bunun ne olabileceği ve ne anlama gelebileceği konusunda çok korkuyorum.

O iç çekip, kapüşonunun ipi ile oynadı. "Gitmem gerek. Ders öncesinde grubumla buluşacağım. Bu sabah bir sunumumuz var ve bir kez daha gözden geçirmek istiyoruz."

Ve şimdi kendimi daha da kötü hissediyorum. Benim için çöp gibi uyumak sorun değil. Tek yaptığım uçakta ve bankta oturmak, ama bu onun notlarını etkileyebilir. "Uykusuz bir şekilde bu işe girdiğin için üzgünüm."

"Ben üniversitedeyim, Hollis. Beş saatlik berbat bir uykuyla da işimi yapabilirim."

"Ama uykumun berbat olması benim hatam."

"Dün gece şişmiş gözlerimi dert etmek yerine mesaj atsaydım, bu kadar berbat olmazdı." Göğsümü okşadı.

Elini elimle kapattım ve dudaklarıma götürdüm.

Parmağıyla kendi dudaklarına dokunur. "Onları buraya alabilir misin, lütfen?" Yüzünü avuçlarım ve dudaklarına hafifçe dokunurum.

Dilimin yumuşak bir dokunuşuyla, tırnakları enseme batıyor ve ben onu kendime sıkıca çekiyorum. Öpücüğü kesiyor ve ben onun dudaklarını tekrar ele geçirmeye çalıştığımda avucuyla ağzımı kapatıyor. Ağzı cennet gibi.

"Hala hazırlanmam lazım ve yarım saatten az bir süre sonra çıkmam gerekiyor."

"Bu akşam sana mesaj atayım mı?" "Evet, lütfen."

"Ve geri döndüğümde berbat geçen randevuyu telafi edeceğim." "Ayrıca evet, lütfen."

Onu son bir kez öpüyorum ve o beni kapıdan dışarı itiyor.

Roman kapısını açarken asansörden iniyorum. Beni görünce kaşlarını çatıyor. "Neredeydin?"

"Aurora'ya anahtarımı bırakıyordum." Tamamen yalan sayılmaz, ama yine de kendimi bok gibi hissediyorum. Özellikle de dilimde onun nane diş macununun tadı varken. Ya iki dakika önce gelseydi? Her şeyi ne kadar çabuk anlayacaktı? Nasıl açıklayacaktım? Aurora'yı bu durumun sonuçlarıyla nasıl baş başa bırakabilirdim?

Kaşları çatıldı. "O çoktan kalktı mı?"

"Bu sabah bir grup sunumu var. Prova yapabilmek için erkenden kampüse gidiyor. Anahtarımı dün gece bırakacaktım"

ama dün gece geç saatlere kadar sohbet ettik."

"Tamam, evet. Ama hala evde, değil mi?" Telefonunu çıkarır ve başparmağıyla yazmaya başlar.

"Bir dakika önce anahtarımı bıraktığımda hazırlanıyordu." Omurgamdan bir damla ter süzülüyor.

"O zaman aŗaęı inip veda edeyim."

"İyi fikir." O asansörlere doğru ilerlerken ben kapıma doğru bir adım attım. "Yirmi dakika içinde hazır olurum."

O, asansöre binerken gözleri hala telefonunda, başını sallar. Ben penthouse dairemde kaybolurum, en yakın arkadaŗıma söylediğim her yalanla göğsümdeki ağırlık artar.

BÖLÜM 27

HOLLIS

Roman ve ben havaalanına gitmeden önce Aurora'ya gerbera papatyalarından oluşan bir buket gönderip sunumunda başarılar dilerim. Uçakta uyurum ve antrenmanı kenardan izlerim. Roman patenlerini asacağı kaçınılmaz an için hazırlık yapmak amacıyla antrenmanlarda yedek kalecimizi de rotasyona dahil etmeye başlamışlardır.

Takım kayarken koç yanıma oturur. "Doktor dizinin iyi iyileştiğini söyledi."

"Bu sefer güç daha hızlı geri geliyor." Bu, daha çabuk buzlara dönebileceğim anlamına geliyor diye umuyorum.

"Yine sakatlık nedeniyle sahalardan uzak kalmanın sinir bozucu olduğunu biliyorum," diyor.

"İyileşmesi için gerekli zamanı ona tanımak önemlidir." Bu doğru cevap olduğunu biliyorum, ama bundan nefret ediyorum. "Playofflar başlamadan önce buz pistine geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Adım adım ilerle, Hendrix. Umarım yakında antrenmanlara başlayabilirsin."

Onlar buzda işlerini bitirdiklerinde, ben de erkeklerle saunaya katılıp takımla öğle yemeği yiyorum. Roman ve birkaç arkadaşı, otele döndüğümüzde Seattle'ın son birkaç maçını tekrar izlemeyi planlıyorlar. Ama kedi kameram, penthouse'umda hareketlilik olduğunu gösteriyor. Ayrıca Aurora'dan yeni mesajlar gelmiş.

"Kız kardeşimi aramam lazım, ama sorun olmazsa birazdan size yetişirim," diyorum Roman'a geri döndüğümüzde. Yalanlar bu günlerde bataklık gibi geliyor. Ama Aurora'yı kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum ve bunun için mahremiyete ihtiyacım var.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Roman, her zamanki gibi endişeli baba.

"Evet, haftalık görüşmemiz var." Nadiren kaçırdığımız bir randevumuz var. Ama şu anda değil.

"Tamam. Dallas ve Ash'in odasında olacağız. 16:13."

"Birazdan görüşürüz." O gittikten sonra güvenlik mandalını çevirip mesajlarımı kontrol ediyorum.

PRINCESS

Bugün biri bana çiçek gönderdi. Kart yoktu. Çok güzeller.

Çiçeklerin, onun şifonyerinin üzerinde çekilmiş bir fotoğrafı da var.

PRINCESS

Antrenmanda olman çok kötü, çünkü kedileri ziyarete gidiyorum.

Bir başka fotoğraf daha geliyor, bu seferki benim kedilerimle yataкта uzanmış hali. Postie göğsüne uzanmış, Malone ise yanlarına kıvrılmış, hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyor. Yarım saat önce gönderilmiş.

Bir sonraki mesajları incelerken çenemi sıkarak kaydırmaya devam ediyorum.

PRINCESS

Artık parmaklarını amıma soktuğuna göre, senin yatağında Batdick'i kullanabilir miyim?

Sanırım bunu daha sonra öğreneceğim.

Kedi kameralarını kontrol etmek isteyebilirsin.

Tüm eğlenceyi kaçıırıyorsun.

Bir cevap yazıyorum.

HOLLIS

Ben yokken yatağında ne kötü şeyler yapıyorsun, Prenses?

Cevap yok.

Dizüstü bilgisayarımı alıp açıyorum, kulaklıklarımı takıp video görüntülerini açıyorum. Oturma odam boş. Yatak odamdaki kamerayı kontrol ettiğimde bir an için kafam karışıyor. Yatağım yerine duşumu görüyorum. Cam buğulu ama Aurora'nın çıplak silueti görünüyor. Elleri duvara dayalı, başı öne eğik. Duşun fayanslara çarpan sesi, yüksek sesle inleyene kadar sözlerini bastırıyor. "Siktir, evet. Tam orası. Çok yaklaştım."

Onunla birlikte olmak için neler vermezdim. Ama saatlerce uzakta olduğum için, tek yapabileceğim izlemek ve dilemek. Ayrılmadan önce işler farklı gelişmeliydi, ama en azından Aurora beni affetmiş gibi görünüyor. Makyaj masasının kenarında telefonunu görüyorum ve ona tekrar mesaj atıyorum.

HOLLİS

Biri çok yaramaz bir kız.

Yine benim yatağında ve duşumda boşalıyor.

Unutma, takip ediyorum.

Her mesajın telefonuna düştüğünü belirten *ping, ping, ping* sesini duyuyorum.

Aurora, kapıyı açıp duştan çıkarken dudaklarını utangaç bir gülümsemeye büküyor. Onun çıplak vücudunu, ıslak ve pürüzsüz, tüm kıvrımları banyo zemini üzerine su damlarken izliyorum. Ellerini havluyla kuruluyor ve telefonunu kaldırıp kilidini açıyor.

Anlamadığım bir şey söylüyor, ama bir saniye sonra telefonum çalıyor.

PRİNCESS

Bunu içten söylemelisin.

Şu anda izliyor musun?

HOLLİS

Banyomda çıplaksın.

Randevumuz böyle bitmeliydi.

PRİNCESS

Duşunu neden bu kadar çok sevdiğimi görmek ister misin?

HOLLİS

Göster bana.

Yine sırtıyor, telefonunu yere koyuyor, kedi kamerasına bir öpücük gönderiyor ve kapıyı açık bırakarak duşa geri giriyor. Bacaklarını genişçe açıyor, bir elini fayanslara dayıyor ve duvar jetinin açısını ayarlıyor. Ve şimdi her şey çok mantıklı geliyor. Başı öne düşüyor ve iki avucunu da duvara dayıyor. O inerken, ben de elimi jogging pantolonumun içine sokuyorum ve onun kalçalarının hareketine uyarak kendimi okşuyorum.

"Çok yaklaştım, çok yaklaştım." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp tırabzana tutunur. Bacakları titrer ve ben hızımı artırırım, sırtı kavislenip başı geriye düşerken agresif bir şekilde sikimi okşarım.

İnlemelerinin tonuna bakılırsa, boşalmak üzere. Ve ben de onunla birlikteyim. Dizlerinin üzerine çöküyor ve sırtına çarpmaması için duştan uzaklaşıyor. Orgazmını yaşarken eli ayrılmış bacaklarının arasına kayıyor. Klitorisini tekrar tekrar okşuyor, kalçaları sarsılırken benim adımı inliyor. Duş duvarına yaslanana kadar kendimi tutuyorum. Ama önce bir avuç mendil alıyorum, böylece lanet olası gömleğimi değiştirmek zorunda kalmıyorum. Ya da pantolonumu.

Yavaşça ayağa kalkar ve suyu kapatır, sonra raftan bir havlu alır ve muhteşem vücuduna sarar.

Orada olup onu havluyla kurulamak, yatağa götürmek, her santimini öpmek, adımı inlemesi için onu her yerinden dokunmak için neler vermezdim.

Telefonumu alıp onu arıyorum.

İlk alınışta cevap veriyor, sesi biraz nefes nefese. "Merhaba."

"Eve geldiğimde birlikte duş alacağız." Aurora ıslak, çıplak ve sabunlu mu? Evet, tabii ki.

"Duş almaktan çok daha fazlasını yapsak iyi olur, Hollis."

"Oh, olacağız, söz veriyorum." Kulaklıklarımdan birini çıkarıp, her şeyin sessiz olduğundan emin oluyorum. "Ama önce, ben evde yokken yaptığın tüm kötü şeyler için o yaramaz küçük poponu şaplamam gerektiğini düşünüyorum."

Kedi kamerasına doğru ilerlerken gözleri parladı.

"Artık gerçekten sabırsızlanıyorum." Kamerayı yatak odasına geri götürür ve yatağa doğrultur. Sonra dolabıma gider, bir tişört bulur ve kafasından geçirir. "Uçuş ve antrenman nasıldı? Dizin nasıl?"

Katlanılmaz cinsel gerilimin katlanılmaz bir şekilde artmasının ötesinde, ona tekrar güvenme isteğim de artıyor. "Uçuş iyiydi. Çoğunlukla uyudum. Yedek kulübesinden izlemek dışında, antrenman iyiydi. Umarım gelecek hafta buzda oynamama izin verirler. Belki de playoffları beklemek zorunda kalmayacağım. Uzun süre oturmaktan dizim biraz ağrıdı ama saunada, havuzda ve jakuzide biraz zaman geçirdim, şimdi daha iyiyim. Sunumun nasıldı? İyi gitti mi?"

"PowerPoint'te bir sorun çıktı, ama basılı versiyonum vardı, bu yüzden sorun çözülürken konuları anlattım ve beyaz tahtayı kullandım."

"İşte benim kızım, her zaman her şeyin üstesinden gelir."

"Senin üstünde olmak isterdim... ya da altında."

Gülümsüyorum. "İkisi de ben eve geldiğimde ayarlanabilir."

"Tanrım, o kadar azgınım ki, bu saçmalık, Hollis. Zaten çarşaflarını ve duşunu mahvettim, ama hala her yerim ağrıyor."

"Bir tur daha konuşmamı ister misin?" Ona, bacaklarını bana doladığında kalçalarını nasıl tutacağımı anlat. Klitorisini nasıl sıkacağımı ve onu yakın tutmak için saçlarını nasıl kavrayacağımı.

"İhtiyacım olan şey, beni yatağa yapıştırman. Rix tüm hafta sonu Tristan'da olacak." Saçlarını tarıyor. "Zaten yarı yarıya taşınmış durumda."

"Böylece ben de senin evine gelebilirim." Sadece ikimiz olduğumuzda, ikimizin oluşturduğu balonun dışında her şeyin ne kadar karmaşık olduğunu unutmak kolay oluyor.

"Senin evine gizlice girmekten daha kolay olur." Dudaklarını ısırtıyor.

Bu konuyu konuşmamız gerekiyor. Gizlice dolaşmak, bir şeyler saklamak... Bu sonsuza kadar devam edemez. Tabii benimle aynı yerde değilse. Şu anda aynı yerde olsa bile, hiçbir şey garanti edilemez.

"Hollis?"

"Üzgünüm, evet, katılıyorum. Daha kolay olurdu."

Otel odamın kapısı açılır, ama güvenlik mandalı sayesinde sadece birkaç santim.

"Hey, Hollis, kilidi açabilir misin? iPad'imi almam lazım."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Geliyorum! Bir saniye." Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, ama Aurora'nın paniklemiş ifadesini görmeden önce.

"O benim babam mı?" diye fısıldadı.

"Evet. Yarın konuşuruz." O cevap vermeden telefonu kapatıp yataktan kalkarım, mendilleri yastığımın altına sıkıştırıp Roman'ı içeri almak için aceleyle koşarım.

Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Üzgünüm. Seni dışarıda bırakmak istemedim. Dallas ve Ash'in odasına mı dönüyorsun?"

"Evet. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Hemen bir sweatshirt alayım." Arkanı dönüp birkaç derin nefes alıp kalp atışlarımı sakinleştiriyorum. İki kez ucuz atlattık. O iPad'ini alırken ben de kafama bir kapüşonlu sweatshirt geçiriyorum, sonra onu koridora kadar takip ediyorum, kilidi çevirdiğim için çok minnettarım.

BÖLÜM 28

HOLLIS

"Ben gitmeden önceye göre çok daha dinlenmiş görünüyorsun." Roman, Pancake House'da Aurora'yı kol mesafesinde tutarak onu inceliyor.

Onu kollarımın arasına alıp, kokusunu içime çekmek ve onu ne kadar özlediğimi söylemek için can atıyorum. Bunun yerine, ellerimi ceplerime sokuyorum ve istediğim şeyi istediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"İyiymiş baba, sadece gala ve finaller yaklaşıyor, çok işim var." O, babasının koluna hafifçe vurur ve babası onu bırakır.

"İşlerini hafifletmemi ister misin? Kendi market alışverişimi yapabilirim ve deplasman maçlarından döndüğümde çamaşırlarımı yıkayabilirim," diye teklif eder.

"Kendi market alışverişimi yaparken seninkini de yapıyorum, o yüzden sorun değil. Ve ikimiz de çamaşır yıkama konusunda nasıl olduğunu biliyoruz." O, koltuğa geri kayar. Bizim için siparişini çoktan vermiştir, muhtemelen bu yemeği bitirmek için benim kadar heveslidir. Ama nedenlerimizin aynı olduğundan emin değilim. Bu lokantadaki geleneğimizle ilgili sevdiğim her şey, şimdi bana batmış olduğum yalanları hatırlatıyor.

"Bu konuda daha iyi olabilirim." Kaşlarını çatıyor. "Bu konuda daha iyi olmalıyım.

Sonsuza kadar benim çamaşırlarımı yıkayamazsın. Bir hizmetçi tutabilirim."

Aurora'nın karşısındaki bankta oturuyorum, Roman da öyle. Bakışları bana kayıyor ve sanki her gün olduğu gibi, sanki bundan sonra onun evine gitme planımız yokmuş gibi gülümsüyor.

"Ya da biriyle çıkmaya başlayabilirsin," diyor Aurora küstahça. Roman gözlerini deviriyor. "Bana uygulama göndermeyi bırak."

Kahvesinden bir yudum alır ve konuyu değiştirir. "Bu hafta gerçekten çok iyiydin. İki sağlam galibiyet, hem de üst düzey takımlara karşı. Pazartesi günü LA ile oynayacağınız maç hakkında ne düşünüyorsun?"

Onlar ma stratejisini konuşurken, ben son birkaç gündür gönderdiği mesajları düşünmemeye çalışıyorum.

PRINCESS

Yatağı aynamdan görebilmek için şifonyerimi yeniden düzenliyorum, belki beni sikişini izlemek istersin diye.

Dizin için muhtemelen üstte olmam gerekir.

Tabii beni n kapıda sikkem istemiyorsan. Apartmanın içinde ne kadar ilerleyebileceğimizi göreceğiz.

Aurora'nın ayağı masanın altında bacağıma çarpıyor. Ona bakıyorum. Yine ayak oyunları oynamıyoruz. Gözleri masaya kayıyor. Yemeğim önümde duruyor.

"Bugün kafan başka yerde," diyor Roman.

"Yarın doktorumla randevum var." Bu doğru, ama dikkatimin dağılmasının nedeni bu değil.

"Antrenmana çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor Aurora. "yle umuyorum."

"Spor yorumculuğu konusunda başka bir fikrin var mı, yoksa patenleri bıraktıktan sonra koçluk yapmayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor Roman.

Alt dudağımı ovuşturuyorum. "Bunu düşünmem için en az bir sezon daha var."

"Takımı yönetmek için harika olurdun." Roman sırtıma hafifçe vurur.

"Sen harika bir koç olurdun," diye Aurora da aynı fikirde. "Sabırlı bir ğretmensin ve doğrudan talimat verme konusunda çok iyisin."

Onun hokeyden bahsetmediğini çok iyi biliyorum. "Henüz oyundan çıkmadım," diye homurdanırım. Roman, gerginliği kariyer stresiyle karıştırarak konuyu değiştirir.

Yemeğimizi bitirip lokantadan ıkıyoruz. Hava ısınmaya başlamış, kar kahverengi bir çamur haline dnuşmş.

"Marketten birkaç şey almam lazım. İkinizden birinin ihtiyaı var mı?" diye soruyorum caddeyi geçtikten sonra.

"Aklıma gelen bir şey yok," diyor Roman.

"Dün alışverişe gittim, ben de bir şey almam gerekmiyor," diye cevaplar Aurora. "Tamam. Sonra görüşürüz." Onlar binaya girerken, ben

markete doğru kısa bir yolculuğa çıkıyorum. Aurora'nın en sevdiği şekerlemeleri alıp dönüş yolunda yerel çiçekçide duruyorum.

Binaya döndüğümde, Aurora çoktan mesaj atarak her şeyin yolunda olduğunu bildirmişti.

Asansöre adımımı attığımda avuçlarım terlemeye başlıyor. Bugün aşacağımız sınır, her şeyi yeniden değiştirecek. Yarım saniye boyunca, bunu yapmalı mıyım diye kendime soruyorum. Ama ona yaşattığım onca şeyden sonra onu reddedemem. Bu, sadece onu nasıl etkileyeceği meselesi değil. Beni de ilgilendiriyor. Onunla ilgili kararsız kalmaya devam edemem. İstemiyorum.

Asansör zili çalar ve ben koridora adım atarım. Roman'ın kapısının önünde durmasını beklerim, ama kapıda koruması yoktur ve ben kapıyı çalınca kadar kapı açılır. Aurora başını dışarı çıkarır, iki yana bakar ve sonra gömleğimin önünü tutup beni dairesine çeker. Kapı kapanır ve o benim ağzımı kendi ağzına çekmeye çalışır.

Başımı geriye eğiyorum. "Merhaba."

"Merhaba, lütfen ölmeden önce beni öp." Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarını büzüştürür.

Gülüyorum ve başımı eğiyorum, o dudaklarımın kenarını okşadığında ayrılıyoruz. Elleri çoktan harekete geçmiş durumda.

Öpüşmeyi kesip fısıldıyorum, "Güvenlik mandalı."

"Doğru. Evet." Gömleğimi bırakıp kapıyı kilitliyor. O arkasını döndüğünde, çiçekleri uzatıyorum. "Senin için."

Çiçekleri burnuna götürüp derin bir nefes alır ve yüzü yumuşar. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

"Tıpkı senin gibi, rica ederim."

"Onları sonra suya koyacağım." Onları yan masaya koyar, market poşetini alır ve içine bakmadan yere bırakır. "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum, ama önemli konuşmaları daha sonraya saklamak istiyorum."

"Sabırsızlanıyor musun, prenses?" Yanağını okşuyorum.

"Kesinlikle, evet. Ve bu sabah mastürbasyon yapmak istesem de yapmadım, çünkü beklemeye degeceğini biliyordum. Ama sonra o lezzetli görünüşünle o yemeği seninle birlikte yemek zorunda kaldım." Ceketimi omuzlarımdan aşağı itip, yere düşerken ellerini kollarımdan aşağı kaydırıyor.

"Sence benim için durum farklı mıydı?" Çenesinin kenarını parmağımla izleyip dudaklarımla yanağına hafifçe dokunuyorum. "Seni böyle kollarımın arasına almak istedim." Onu kendime doğru çekiyorum. "Ve seni ne kadar özlediğimi söylemek istedim." Dişlerimle kulak memesini ısıyorum. "Ve seni mutlu etmek için yapabileceğim her şeyi düşünmeden duramadığımı söylemek istedim."

"Ben de tüm bunları istiyorum," diye fısıldadı Aurora.

"Sonunda oraya varacağız." Çenesini ısırarak ilerliyorum. Önümüzde kesintisiz saatler var. Bu, ona ne kadar çok istediğimi göstermek, son birkaç haftadır kendimize reddettiğim şeyi ona vermek için bir fırsat. Tam olarak onun ihtiyacı olan kişi olmak istiyorum. "Ama bunun her anının tadını çıkarmayı planlıyorum. Aceleye gerek yok."

Çenesini yukarı kaldırıp onu içime çekiyorum — gözleri eyeliner ile çerçevelenmiş, kirpikleri uzun, dudakları dolgun ve parlak. Yıllar boyunca çeşitli vesilelerle ona aldığım birçok gömlekten birini giyiyor ve ona iltifat ettiğim kot pantolonunu giyiyor. Aşağıya baksam, ona hediye ettiğim çorapları giydiğini görürdüm.

"Lütfen beni öp," diye fısıldıyor.

Ağzımı onun ağzına yaklaşıtıyorum ve o bana karşı yumuşuyor. Bir dakika boyunca benim yönlendirmeme izin veriyor. Ama sonra elleri dolaşmaya başlıyor, parmakları omurgamdan hafifçe aşağı doğru iniyor, kıcıma ulaşip sıkıyor. "Çıplak olduğumuzda ve sen içimdeyken bunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Biraz aceleci davranmıyorsun, sence de öyle değil mi?"

"Aylardır tek yaptığım şey düşünmek, Hollis." Parmakları kemerimin kenarından aşağı doğru kayıyor. "Tam da böyle, sana dokunmak hakkında." Kot pantolonumun düğmesini açıyor.

"Başka ne düşündüğünü söyle bana." Bu sadece onun dikkatini dağıtmak ve bizi yavaşlatmak için değil; yatak odasında onu neyin tahrik ettiğini öğrenmek istiyorum. Ama daha da önemlisi, aynı nedenlerle bu ilişkiye girip girmediğimizi anlamak istiyorum. Onun için geçici bir fantezi olmak istemiyorum.

aynı nedenlerle mi buradayız anlamak istiyorum. Onun için geçici bir fantezi olmak istemiyorum.

"Çok şey var." Fermuarı aşağı çekiyor. "Sana dokunmanın ne kadar iyi hissettireceği hakkında." Parmak uçları bel bandımın içine giriyor, bir kalçadan diğerine kayıyor. "Parmaklarıyla beni siktiğinde ne kadar çok sevdiğimi ve senin sakin beni doldurduğunda ne kadar daha iyi olacağını."

"Ağzın çok kirli, Prenses."

Aurora'nın ateşli bakışları benimkilerle buluşurken, eli boxer şortumun içine kayıyor. Parmak uçları başımı okşuyor ve nazikçe boynunu okşuyor. "Sanırım benim yaramaz ağzımı seviyorsun."

"Lanet olsun," diye inlerim, onun sıcak, yumuşak avucunun beni sarmasıyla. Onun sırtı kapıya değene kadar bizi döndürürüm ve sol kolumu onun başının üzerine dayarım.

"Elimde çok iyi hissettiriyorsun." Aurora'nın başparmağı başımı okşadı.

"Elin bana çok iyi geliyor," diye inlerim.

Gözlerim yukarı doğru kayıyor ve o hareketi tersine çevirdiğinde dişlerim birbirine çarpıyor. Onu tekrar öpebilmek için elimi çenesine koyuyorum. Hareketleri yavaş, nazik bir keşif gibi. Her seferinde tepeye ulaştığında, başparmağı yarık üzerinde geziyor ve başını daireler çizerek okşuyor, sonra da yumruğunu tekrar aşağı doğru çekiyor. Bu lanet olası bir mutluluk.

Serbest eli gömleğimin altına kayıyor, parmak uçları karın kaslarımın üzerinde kayıyor ve göğsüme doğru çıkarak meme ucumu okşuyor. Dili alt dudağını yalarken, o tamamen şehvetli bir tatlılık içinde. "Lütfen gömleğini çıkarır mısın, Hollis? Sana dokunmayı bırakmak istemiyorum."

"Ben de öyle." Ellerin tenimde hissettiği dokunuşlara, tatlı, nefes nefese iç çekişlerine ve şehvet dolu gözlerine doyamıyorum. Gömleğimi başımdan çıkarıp yere atıyorum. Açgözlü bakışları üzerimde dolaşarak, kendimi lanet bir tanrı gibi hissettiriyor, özellikle de parmakları dövmele tenimde dolaşırken, gözleri hareketleri takip ederken.

Beni boxer şortumdan kurtarıyor ve ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?" Sesim tamamen boğuk çıkıyor.

Gülümsemesi yaramazca değişir. "Bir erkek arkadaşın olacağı için."

Başparmağı başını daireler çizdiğinde homurdanırım. "Lütfen açıklayın."

"Senin diğer özelliklerin gibi çok güzel." Yukarı doğru okşadı. "Ve kalın." Başını daireler çizdi. "Ve büyük." Aşağı doğru okşadı. "Her zaman onu sürmek isteyeceğim."

"Yani *beni* sürekli sürmek isteyeceksin." Parmaklarım kalçasında seğiriyor. Ellerimi ona koymak, onu çıplak etmek istiyorum. Ama kontrolümü kaybedip oturma odasının zemininde sevişmeye başlayacağımızdan korkuyorum. Bu, benim istediğim bir şey değil.

Elimi kendi elinin üzerine koyuyor. "Bana neyi sevdiğini göster. Öğrenmek istiyorum."

"Ah, lanet olsun, Prenses." Ve bir neandertal gibi, onun daha önce dokunduğu her erkeği hadım etmek istiyorum. Neyse ki, bu düşünce kafamda kalıyor.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirip, tutuşumuzu sıkılaştırıyorum. Gözleri, benim yüzümle, benim sikimin üzerinde hareket eden birbirine dolanmış ellerimiz arasında gidip geliyor. Her aşağı doğru hareketinde sıkıyor, baş kısmına ulaştığında tutuşunu gevşetip başparmağını baş kısmının üzerinde gezdiriyor. Çok iyi geliyor. Her hareket beni daha da yukarı çıkarıyor. Çok geçmeden, uçurumun kenarında sallanmaya başlıyorum.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye uyarıyorum.

"Ama tekrar yapabilirsin, değil mi?" diye nefes nefese soruyor.

"Evet. Tabii ki." *Bu ne biçim bir soru?*

O başını sallar. "Tamam. İyi."

Parmaklarımı ayırırım. "Durman lazım yoksa ben..."

"Görmek istiyorum. Sana ne yaptığımı görmek istiyorum," diye yalvarır.

Bu kadarı yeter. Vücudum sertleşir, elimde kalınlaşır ve kalçalarım onun dokunuşunu takip ederek sarsılır. Dizlerimin üzerine çökmek için kapı kolunu tutarım.

Görüşüm netleştğinde, Aurora'nın hala benim sikimi saran, spermle kaplı eline bakıyorum. "Siktir." Bu olaydan zarar görmeden kurtulamayan gömleğinin kenarını parmağımla okşuyorum.

Gözleri parlıyor ve gülümsemesi ışıltı ışıltı.

"Kendinle gurur duyuyorsun, değil mi?"

Başparmağını ve işaret parmağını birbirinden bir kıl kadar uzak tutuyor. "Belki biraz." Gülümsemesi utangaçlaşıyor. "Senin ihtiyacın olan şey olmak istiyorum."

"Öylesin, Prenses. Sen her şeysin ve daha fazlasısın." Bu kadın beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

"Şimdi sıra bende mi?" diye soruyor, dudaklarım dudaklarına değdiğinde.

"Sanırım önce seni temizlememiz gerek." Parmağımı çenesinin altına koyuyorum. "Beni düşünürken duşta yaptığın tüm yaramazlıkları bana göstermeye ne dersin?"

BÖLÜM 29

ÇEKİÇ

Gerçekten oluyor. Bu gerçekten oluyor. Sonunda, *sonunda* Hollis'e dokunabildim. Elimde hissettiğim dokunuşu, yüzündeki ifade, çıkardığı sesler, bunun sebebinin ben olduğumu bilmemin verdiği inanılmaz heyecan... Onu böyle hissettiren bendim. Onu uçurumun kenarına ittim. Ve şimdi birlikte soyunup duş alacağız. Sonra da seks yapacağız. Sikişmek mi? Belki seks yapıp sikişiriz. Umarım. Hollis'le her ikisi de mümkün gibi geliyor.

Gömleğimi başımdan çıkarıp kumaşı elimle siliyorum. Hollis'in bakışları çıplak göğsüme düşüyor. Ve aniden elleri üzerimde, okşuyor, sıkıyor. Başını eğip sıkı meme ucumu ağzıyla kaplıyor. Dudakları yumuşak, dili sıcak ve ıslak, meme ucumu yalıyor. Sonra dişlerini batırıp sertçe emiyor.

Elimi saçlarına geçirip ipeksi telleri kavrırım, sanki onu orada tutabileceğimmiş gibi. Parmakları bileğimi kavrar, beni gevşetmeye zorlayan basınç noktasını bulur.

Meme ucumu öper, sonra kendini tutamıyormuş gibi tekrar şişkinliği ısıtır. Hollis doğrulur, gözleri yarı kapalıdır. Yatak odamı işaret eder. "Duşa gir."

Gözlerindeki ateş karşısında dizlerim titriyor. Gergin heyecan ağzımı kurutuyor, avuç içlerimi ve külotumu nemlendiriyor. Bunu sayısız kez hayal ettim, onunla bu şekilde birlikte olmayı düşündüm. Ve şimdi o burada. Ve o da beni benim onu istediğim gibi istiyor. Daireyi koşarak geçiyorum, Hollis ise yavaşça yürüyerek peşimden geliyor, yol boyunca ereksiyonunu boxer şortuna sıkıştırıyor.

Banyoya girip duşu açıyorum. Benimki bu kadar harika olmadığı için onun duşunu kullanıyorum. Bu duшта iki duvar fıskiyesi var, ancak yerleştirilmeleri ideal değil. Ancak çıkarılabilir bir duş başlığı var.

duş başlığı var. Suyu açıp sıcaklığı ayarlıyorum. Sonra titrek ellerimle kot pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyorum.

Hollis yaklaşıp kot pantolonumu kapatıyor. Yüzündeki ifade yoğun, gözleri arzuyla dolu. "Ben yaparım."

İşte eksik olan buydu. Benim eksikliğim oydu. Hollis ne yaptığını çok iyi biliyor. Dahası, *beni* tanıyor. Beni okuyabiliyor. Ellerimi kenara çekerek emredici ama nazik davranıyor. Tamamen kontrolü elinde.

O kedi kamerasından izlerken onun duşunda kendimi tatmin etmek bir şey, ama bu çok farklı. Aramızdaki duvarlar yıkıldı. En azından şimdilik. Konuşmak için sonrasını beklemek istememin nedenlerinden biri de bu. O benim istediğim şeyi istemiyorsa, bilmesem daha iyi. Böylece bizimle ilgili fantezimi biraz daha uzun süre sürdürebilirim.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Anın tadını çıkarmak istiyorum. Onunla geçirdiğim bu ilk anın her saniyesini hatırlamak istiyorum.

"Hey." Hollis geniş avucuyla yüzümü kavradı. "Sadece bir kelime söyle, ben dururum. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam, bana söyle, tamam mı?"

Başımı sallarım. Ona kalbimle, bedenimle, koşulsuz güveniyorum. "Beni öpebilir misin, lütfen?"

"Tabii ki." Dudakları benimkine değiyor. Yumuşak, tatlı.

Belden yukarısı ten tenimize değene kadar ona yaklaşıyorum. Bir elini yanağımda tutarken, diğer elini belime dolamıştır. Öpücüğün, beni sahiplenircesine saran kolunun, vücudunun benimkine bastırmasının hissine kendimi bırakırım.

"Ben burada olup sana bakmadığımda ne olacağını göster bana," diyor ayrıldığıımızda.

Parmakları kot pantolonumun bel kısmına dalıyor, düğmeyi açıyor ve fermuarı aşağı çekiyor. Mavi dantel külotumun kenarını okşuyor. Külotum, takımının forması ile aynı renkte. Bu renk, aynı zamanda onun en sevdiği renk.

"Bunlar çok güzel." Sağ dizinin üzerine çöküyor ve kot pantolonumu kalçalarımından ve uyluklarımdan aşağı çekiyor. "Umarım benden daha uzun ömürlü olurlar."

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Onun önünde birçok kez mayo giydim, ama onun tarafından soyunmak

bu çok samimi bir şey. Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı; sanki beni hem sevmek hem de yutmak istermiş gibi.

Titrek elimle omzuna tutunup ayağımı kaldırıyorum, böylece bir bacağımı, sonra diğerini çıkarabiliyor. Sonra çoraplarımı çıkarıyor ve beni sadece külotla bırakıyor.

Elini ayak bileğimden kalçama doğru kaydırıyor, parmakları bel bandı boyunca geziniyor. "Bunu da senin için çıkarayım mı, prenses?"

Heyecandan titriyorum. "Lütfen."

Parmaklarını her iki kalçamdaki kumaşa geçirir ve gözlerini benden ayırmadan yavaşça uyluklarımdan aşağı doğru çeker. Neredeyse utanç verici derecede ıslak olan külotumdan çıkarırım. Şimdiye kadar tek yaptığı beni öpmek ve meme ucumu emmek.

Aşağıya bakmadan eğildi ve uyluklarımdan tepesine bir öpücük kondurdu.

Seks kısmına gelmeden önce kendiliğinden alev alacağımdan eminim. Elleri kalçalarıma kayıyor, gözleri kapanıyor ve derin bir nefes alıyor. Kendini sakinleştirmeye mi çalışıyor? Beni içine çekmeye mi çalışıyor? Beni yere düşürmemeye mi çalışıyor? Bu devasa, korkutucu adamın benim için diz çökmesi inanılmaz derecede gurur kırıcı. Titrek bir eliyle saçlarını okşuyorum, bir sonraki hamlesini beklerken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor, dudakları karnımın üzerinde, göğüslerimin arasında ve boğazımın boyunca geziniyor, ta ki üzerime eğilene kadar, gözleri şehvetle kararmış. Saçlarını kavrayan elim gevşiyor ve omzuna düşüyor. Bacaklarım yarı yarıya pes etmek üzere. Nefesim de vücudumun geri kalanı kadar dengesiz.

Ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. O kadar yakışıklı ve vahşi ki, beni canlı canlı yemek istiyor gibi görünüyor.

Sağ kalçamdaki el içe doğru hareket ediyor ve nefes almayı kesiyorum. Parmaklarının arkası çıplak tenimi okşuyor ve sonra işaret parmağı kıvrımlarımın arasına kayıyor. Çok ıslakım. Onun için çok hazırım.

—küstahça, utanmadan, yüksek sesle.

Ağzı, zaten zayıf olan dizlerimi titretip klitorisimi ağrıtan müstehcen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Parmaklarını çekiyor ve ben bileğini tutuyorum. "Hayır, hayır, lütfen!"

Diğer eliyle yanağımı okşadı. "Önce duş al, sonra seninle ilgileneceğim." Beni iffetli bir şekilde öptü ve bana bekleyen bir bakış attı.

"Bunları çıkarmana yardım etmeliyim." Kot pantolonunun halkasını çekiştiriyorum.

"İstersen." Diğer eli yükselir ve gözleri benimkilere sabitlenir, işaret parmağını yalar ve onaylayarak mırıldanır.

Bu iş beni çok aşıyor, tamamen kafam karışık. Bayılmak mı, kendiliğinden boşalmak mı yoksa bir su birikintisine dönüşmek mi daha olası, karar veremiyorum. Ellerimi sabit tutmaya çalışırken, onun hokeyci poposunun üzerinden kot pantolonunu aşağı doğru çekip uyluklarına kadar indiriyorum.

Soğuk fayansın üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve dikkatlice bandajlı dizinden aşağı çekiyorum. Bir bacağını dışarı çıkarıyor ve yaralanmamış bacağıyla da aynısını yaparken arkamdaki duşa elini dayıyor. Ve sonra üzerinde sadece boxer şort ve dizini sabitlemek için sarılmış bandaj kalıyor.

"Bunu çıkarmalı mıyım?" Bandajın üzerine elimi koyuyorum. "Ben yapabilirim," diyor.

"Bırak ben yapayım, lütfen." Yan tarafındaki cırt cırt bandını bulup nazikçe çektim. Ameliyat dikişleri çoktan çözülmüştü, sadece birkaç küçük kırmızı nokta kesiklerin yerini gösteriyordu.

Bandaj çıkarıldıktan sonra, parmaklarımı beline sokup, yeniden uyanmakta olan penisini dikkatlice serbest bırakıyorum ve boxerini uyluklarından aşağı çekiyorum. O da dışarı çıkıp boxerini kenara atıyor. Penisi göz hizamda. Öne eğilirsem, onu okşayabilir, öpebilir veya emebilirim. Düşüncelerim yüzüme yansımış olmalı, çünkü eğilip ellerini kollarımın altına sokarak beni ayağa kaldırıyor. "O tatlı ağzını daha sonra meşgul edeceğim."

Duş kapısını açtı ve ben de içeri girmeden önce elimi duş başlığının altına koyup suyu kontrol ettim. Hollis peşimden geldi ve kapıyı kapattı. Su göğsünden karın kaslarına doğru akarken etrafımızı buhar kaplar. Ellerimi omuzlarından dövmeli koluna doğru kaydırırım ve sonra öpüşürüz, kaygan vücutlarımız birbirine yapışır. Ereksiyonu karnıma doğru şişer ve ben daha fazlasını isteyerek kalçalarımı sallarım, ellerinin her yerimde olmasını, parmaklarının içimde olmasını, dilinin tenimde olmasını isterim.

Geri çekilir, yüzüme bakar ve duvardaki musluğu kapatır. "Neden benim duşumu tercih ettiğini anlıyorum."

"Duş başlığım işini yapıyor."

"Ama bu daha fazla iş demek," diyor. "O yüzden ben de yardım etmeliyim."

Elime biraz vücut şampuanı sıkıyor ve ellerini birbirine sürterek köpük oluşturuyor. Sonra elleri hareketleniyor, kollarımdan aşağıya, kaburgalarımın doğru kayıyor, göğüslerimin altını okşuyor, sırtımı düzeltiyor, beni döndürmeden önce popomu sıkıyor, sırtımı göğsüne yaslıyor. Yağmur duş başlığını arka duvara çeviriyor ve kapıyı açıyor. Banyoda vantilatör çalışıyor, bu yüzden ayna neredeyse buğulanmamış.

Odanın karşısındaki yansımamı izliyorum ve sanki kendimi ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Hollis 1,90 boyunda, ben ise 1,75 civarında, bu yüzden başımın tepesi onun çenesine geliyor. Ama o kadar geniş, kalın ve o kadar yakışıklı ki, nefesimi kesiyor. Sabunlu eli karnımı okşuyor, göğüslerimi avuçlarken pazılarındaki dövmeler dalgalanıyor. Boynuma doğru öpücükler konduruyor. "Duşta çıplak halini hayal ederek kaç kez mastürbasyon yaptığımı söylemek müstehcen olur."

"Geçen hafta senin yatağında vibratörle kendimi becerdiğim sayı da aynı derecede müstehcendi."

"Biliyorum. Videoları silmeden önce izledim." Çıkarılabilir duş başlığına uzanıyor. "Şimdi göster bana."

Onun itirafları ve yüzündeki sıcak, bekleyen bakış bana cesaret veriyor. Bacaklarımı açıp ona yaslanıyorum, başımı göğsüne dayayıp duş başlığını bacaklarımın arasına yönlendiriyorum. Gözlerimi devirip dizlerimi titretmeye başlayan noktayı bulmak sadece birkaç saniye sürüyor.

"İşte bu, Prenses." Hollis'in kolu belimi sıkıca kavrar ve dudakları boynumda dolaşır, ısırır, öper. "Ben buradayım."

Diğer eliyle meme ucumu oynuyor, sertleşmiş ucu yuvarlıyor, çekiyor, sıkıyor. Ve tüm bu süre boyunca, o beni izlerken ben aynadaki yansımalarımı izliyorum. Karnım titriyor, her kasım geriliyor, hislerim yoğunlaşıyor, içimi kaplıyor. Hollis ise ateşli sözlerle beni cesaretlendiriyor, ne kadar güzel olduğumu, orgazm olmamı izlemeyi sevdiğini söylüyor. Vücudum titremeye başlayıp koordinasyonum bozulduğunda, kontrolü ele alıyor ve ihtiyacım olan yere baskı uyguluyor. Orgazm beni sararken, neredeyse tüm ağırlığımı

ağırlığını alır, kolunu sıkıca bana dolayarak dudaklarını boynuma koyar. Titreme geçince, duş başlığını dikkatlice yerine koyar ve bacaklarımın işlevini hatırlamasını bekler, sonra beni döndürür ve beni kemiklerimi eritecek bir öpücükle öper.

Ona yeterince yaklaşamıyorum, ellerinin üzerimde, benim ellerimin onun üzerinde olmasını yeterince yaşayamıyorum. "Lütfen, Hollis."

Yüzümü ellerine alır, erimiş bakışları üzerimde dolaşır. "Lütfen ne?"

"Beni yatağa götür." Midem kelebeklerle dolu. Onun her şeyini istiyorum. Her parçasını, sesli olarak itiraf edemeyeceğim parçalarını bile. Özellikle onu.

Duşu kapatıp bir havlu alır, önce beni, sonra kendini kurular. Yine sertleşmiştir, kalın ve hazırdır, ve tek istediğim onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek. Elini tutup onu yatak odama çekerim. Oraya yeterince hızlı ulaşamıyorum, bu konuda fikrini değiştireceğinden korkuyorum. Bizim hakkımızda. Benim hakkımda.

Komodin çekmecesindeki prezervatifleri karıştırıyorum. En üstteki karanlıkta parlayan bir tane - Halloween temalı falan olmalı. Başka bir tane seçiyorum ve arkamı döndüğümde Hollis arkamda duruyor.

Folyo paketi alıyor ve beni nazıkçe öpüyor. "Buna hazır değilsen sorun değil."

"Hazırım." Bunu çaresizliğe varan bir şiddetle istiyorum. Eğer suçluluk duygusu onu ele geçirirse ve onu elde edebileceğim tek fırsat buysa, bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

"Eğer bu değişirse, söyle yeter, Prenses," diye mırıldanıyor.

"Değişmeyecek."

Hafif bir gülümseme belirir ve sonra beni nefes nefese öper, sonra da beni yatağa kaldırır. O da yanıma uzanırken ben geri kayarım.

"Uzan Prenses."

"Ama üstte olmam gerekmez mi?" Keşke bu kadar gergin olmasaydım.

Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirir ve gözleri ısınır.

"Göreceğiz." Bakışları yastığa kayar, sessiz bir emir verir.

Tek kelime etmeden bu kadar çok şey söyleyebilmesini seviyorum. Soğuk çarşafların üzerine uzanıyorum, o benim çıplak vücuduma bakarken tembelce kendini okşarken yanaklarım kızarıyor. Yanıma uzanıyor

ve tek parmağını çenemden yanağıma, göğsüme doğru kaydırır, meme ucumu daireler çizerek okşadıktan sonra aşağıya doğru devam eder. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki." Dili alt dudağını yalar. "Senin için."

Sonra ağzı benim ağızıma yapışır, dudakları yumuşak ve emin, parmakları aşağı doğru kayar. Otomatik olarak bacaklarımı ayırırım ve o beni okşar, parmağını içeri sokmadan önce klitorisimi bir kez daireler çizerek okşar. Geri çekilir, gözleri şehvetle kaplanır. Parmağını çekince inlerim, sonra parmağını dudaklarının arasına sokup boğuk bir ses çıkarınca inlerim. "Seni tatmama izin verir misin?"

Başımı sallıyorum ve fısıldayarak "Evet, lütfen" diyorum.

Sağlam dizini bacaklarımın arasına sokar ve ön koluyla kendini destekleyerek üzerime eğilir. Dudakları benimkine dokunur ve sonra aşağıya doğru inmeye başlar, boynumdan aşağıya doğru öperek ilerler, köprücük kemiğimdeki hassas noktada durur ve sonra göğüslerimin şişkinliğini ısırarak ilerler. Bir meme ucumu emer, sonra diğerini, diliyle beni tahrik eder ve dişlerini kullandığında beni iniltmeye zorlar. Aşağı inerken her hassas noktaya dikkat ediyor. "Çok güzelsin." Uyluklarımın arasına yerleşiyor. "Her yerin." Uyluklarımın içini öpüyor ve sonra dili eklemi yalıyor - yakın, ama ağzının olmasını istediğim yere değil.

Ve ben bunu seviyorum. Beni dokunduğu kesin tavrını seviyorum, nasırlı ama nazik ellerinin bacaklarımı genişçe açmasını, keşfederken ağzının yumuşaklığını seviyorum. Dişleriyle ısırarak ve yumuşak öpücüklerle beni tahrik ediyor. Dilini bacaklarımın arasında ıslak kadife gibi gezdiriyor, beni daha da yükseğe çıkarıyor, yörüngede döndürüyor. Ellerimi saçlarına geçiriyorum, kollarını uyluklarımın etrafına dolayarak, klitorisimi Fransız öpücüğüyle öperken bacaklarımı açık tutan görüntüsünden gözlerimi alamıyorum. Beni yukarıdan aşağıya yalıyor, beni kızdırıyor. Her sinir ucu, ağzının ısıyla canlanıyor.

Sert avuç içleri uyluklarımın arkasında kayıyor, başparmakları dizlerimin kıvrımına takılıp onları göğsüme doğru itiyor, beni daha da açıyor. Klitorisimi emdiğinde ifadesi lezzetli bir şekilde şehvetli, sonra dilini ıslaklığımın içinden geçirip, daha aşağı inmeden önce onunla beni sikiyor. Dilinin ısısı nefes almamı zorlaştırıyor

nefesimi kesiyor. Kimse bana oraya dokunmamıştı, Hollis'in dokunduğu gibi dokunan hiç kimse yoktu.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" Yanaklarım kızarıırken, beklenmedik bir sıcaklık merkezimi kaplar.

"Tatlı kıcını yiyorum." Deliğimi tekrar yalıyor ve ben bu hissin etkisiyle inliyorum. Hiç bu kadar açıkta ve arzu edilmiş hissetmemiştim. Dili beni silip süpürüyor, klitorisimden tekrar geriye doğru hareket etmeden önce dairesel hareketler yapıyor.

"Ama..."

Onun dilinin bana baskı uygulayan sıcaklığıyla protestom sona eriyor ve yepyeni bir arzu uyanıyor.

"Dizlerini göğsüne doğru çek," diye emrediyor.

Hızla kollarımı dizlerimin altına kısıtıyorum ve o gülüyor. "Kıcını yalatmak için çok heveslisin, değil mi, benim yaramaz küçük prensesim?"

Başımı sallayıp dudağımı ısıyorum, sonra dişleri kıcıma batınca inliyorum, ardından yumuşak bir öpücük geliyor. "İkimiz de aynıyız." Bir elini kaydırıp klitorisimi okşarken, dilini kıcıma sokup çıkarmaya devam ediyor. "Buraya dokunan tek kişi ben olacağım." Bu çok müstehcen ve ateşli, ama onun beni böyle sikmesi beklenmedik bir şekilde çok iyi geliyor.

O pozisyon değiştirirken neredeyse nefesim kesiliyor. Bacaklarım titremeye başlarken, onun sert elleri beni tutuyor. Dilinin bana zevk vermek için her yolu bulmasıyla kalbim hızla atıyor. Parmakları kolayca içeri girerek beni deliyor. Kalın parmağını kıcıma sokmadan önce, benim sıvılarımdan birazını aşağıya doğru çekiyor. Parmak eklemiyle daha derine girerken, geri çekilip tekrar içeri ittiğinde dolgunluğu hissediyorum.

Kalp atışlarımın her vuruşu, amımdaki dilini sıkıca kavradığım spazmlarla, kıcım onun parmağını daha derine çekmeye çalışırken aynı ritimde. O kadar şiddetli boşalıyorum ki, dünya yıldızlarla kaplanıyor.

Ve sonra onun muhteşem yüzü benimkinin hemen önünde ve kocaman vücudu üzerime uzanmış durumda. Ellerini yüzüme koyuyor. "Tanrım, yardım et, seni istiyorum. Hemen döneceğim."

Titrek parmaklarımla yanağını okşuyorum. Arzu bedenimi elektriklendiriyor. "Lütfen, Hollis. Sana ihtiyacım var."

"Ben de sana ihtiyacım var, Penses." Burnumun ucunu öper. "Ama bu düşünceyi bir saniye beklet." Tek bir hareketle yataktan kalkar ve banyoya girer. Musluk açılır ve ben gülümsemeyi zor tutarım. Az önce olanlara inanamıyorum. Bir dakika sonra geri döner, komodinden prezervatifi alır, ambalajını yırtar ve penisine geçirir.

O benim bacaklarımın arasına yerleşirken, beklenti nefes almamı zorlaştırıyor. Onu çok istiyorum, en ilkel, en samimi şekilde ona bağlanmak istiyorum ve onun ihtiyacı olan kişi olamayacağımdan korkuyorum. Zaten çok derine batmış durumdayım. Ona tamamen aşık oldum.

"Hey." Yanağımı okşuyor, nefesi cildimde serin bir nane gibi. "Burada, benimle kal."

Başımı sallıyorum ve avucumu boynunun yanına koyuyorum, nabızı derisinin altında atıyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu ve nasıl ihtiyacın olduğunu bana söyle, tamam mı?" diye fısıldıyor.

"Sen, sadece sen." Tek istediğim sensin. Tek istediğim bu.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp başını klitorisimin üzerine getiriyor, girişime dokunana kadar aşağı kayıyor. O içeri girerken bakışlarımız birbirine kilitleniyor, yavaşça, nazıkçe, beni gererek, kalçaları benimkilerin arasında dinlenene kadar beni santim santim dolduruyor. "İyi misin, Penses?"

Başımı sallıyorum. Bu yakınlık çok etkileyici, ama gözlerimi ayıramıyorum. Titreyerek nefes veriyorum, zaten bir şeyin eşiğindeyim. "Çok iyi hissettiriyorsun." *Çok doğru.*

"Mükemmel gibi," diye mırıldanıyor.

"Bu farklı bir his." Bu, ilk kez yapılan beceriksiz bir deneme değil. Hiçbir garip durum yok. Onun bakışlarından kaçmak için gözlerimi kapatmak istemiyorum. Aksine, gözlerinin arkasında yüzen duygulara boğulmak istiyorum. Ellerimi saçlarının arasından geçirip boynunun yanlarına doğru kaydırıyorum, onun dokunuşuna bağımlı hale gelmişim. "Ben sadece... yeterince yakınlaşamıyorum? Ve bu... daha fazlası mı?" Onunla fiziksel ötesinde bir bağ kurmuşum gibi hissediyorum. Hollis için ve onun hakkında hissettiğim her şey sanki etrafımızda, içimizde dolanıyor. Sanki benim duygularımı eliyor ve onları yüzeye çıkmaya zorluyor.

Gülümsemesi yumuşar ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir. "Daha fazlası."

Parmaklarım sırtında aşığı doğru kayıyor, gergin kasların üzerinde dolaşıyor, vücudunun benim üzerimdeki dolgunluğunun ve ağırlığının tadını çıkarıyorum. Onun tarafından çevrelenmiş, onu çevreleyen hissi içinde. Kıcına ulaştığımda sıkıyorum.

"Hareket etmeye başlamam lazım," diye mırıldanıyor. "Lütfen."

Kalçalarını geri çekiyor ve ben bu kaybın acısıyla inliyorum. Sadece bir an sürüyor, ama o tekrar içeri girene kadar sonsuz bir trajedi gibi geliyor. Her vuruş yavaş, ölçülü ve beni daha da yükseğe çıkarıyor. Eli uyluğumdan aşığıya doğru kayıyor ve dizimin kıvrımına takılıyor. Onu kalçasına takıyor, açısını değiştiriyor ve itişini derinleştiriyor. Ben de diğer bacağımla aynısını yapıyorum, ayaklarımla belini kavlıyor, tüm vücudumu ona sarıyorum.

Ona neye ihtiyacım olduğunu veya ne istediğimi söylememe gerek yok, çünkü o zaten biliyor gibi görünüyor. "Bu çok güzel, Hollis." Daha yeni başladık ve şimdiden hayatımın en iyi seksi oldu. Tam da istediğim gibi ve çok daha fazlası.

"Sen mükemmelsin, Prenses." Dudaklarını benim dudaklarımla üzerine koyuyor. "Sen benim için yaratılmışsın."

Bu sözler göğsüme yerleşiyor, aylarca süren belirsizlik onun inancıyla eriyip gidiyor. Bu anda iyileştiğimi hissediyorum. Tamamlanmış. Sanki ait olduğum yer burasıymış gibi.

Üzerime çıkıyor, kalçalarını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Övgü dolu sözler mırıldanıyor, benim ona ait olduğumu söylüyor. Benden asla doyamayacağını söylüyor.

Bunun gerçek olmasını istiyorum. Öyle hissediyorum sanki... O benim eksik parçam ve artık nihayet bütünüm. Bunun sonsuza kadar sürmesini, onunla birlikte bu balonun içinde kalmayı istiyorum, burada birbirimize mükemmel uyuyoruz ve aramıza hiçbir şey giremez. Burada ben yeterliyim. Risk almaya değirim.

Ona umutsuzca, çaresizce aşığım. Onu istediğim gibi, tüm varlığımla, tüm kalbimle başka birini asla istemeyeceğim.

Orgazm beni sular altında bırakıyor, çığlık atan bir dalga gibi değil, beni aşığı çekip sonsuz bir mutluluk içinde dönüp durmamı sağlayan bir dalga gibi. Hollis'in hareketleri düzensizleşiyor, derinlemesine girip hareketsiz kalıyor, dudaklarıma titreyen düşük, çaresiz bir inilti.

Onun gözlerinde ona karşı hissettiğim her şeyi gördüğüme yemin ederim. Sanki sonunda aynı sayfadayız.

Hala içimdeyken, tek bir yumuşak hareketle bizi ters çevirir ve ben onun üstüne uzanırım, vücudumuz terden kayganlaşmıştır. Yanağımı göğsüne dayarım, alnımı boynunun yanına bastırırım. Kollarını bana dolandır ve dudakları şakağımı bulur.

Korku omurgamdan aşağı kayıyor. Ya suçluluk duygusu onu ele geçirirse? Ya bunun bir hata olduğunu düşünürse? Ya beni dışlarsa?

Parmağı çenemin kenarını okşar ve çenemi kaldırır. Endişe midemi sıkıştırır. Hâlâ içimde. Ya gözlerinde görmek istemediğim bir şey görürsem? Ya hayatımın en iyi seksi en kötüsü haline gelirse?

Beni yumuşakça öper. "Merhaba, güzelim."

"Merhaba." Birden utangaç ve kararsız hissediyorum.

"Sanırım bir duş daha almamız gerek."

Onun muhteşem yüzündeki sıcak ifadeyi görünce rahatlayarak gülüyorum. Pişmanlık yok. Suçluluk yok. Sadece göğsümde yankılanan bir memnuniyet var. "Ve bir bardak su."

"Ben bira tercih ederim. Ve belki bir atıştırmalık. Sonra seni bu yatağa geri getirip, ara sıra enerji toplamak için ara vererek, günün geri kalanını burada geçirmek isterim."

Gülümserim ve başımı eğirim. "İyi miydim?"

Gözleri parlar ve hareket eder, oturur ve beni de yanında götürür. Bakışlarım onun bakışlarıyla buluşana kadar bekler. "*Tamam*, seni tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime. Ocak ayından beri bununla mücadele ediyorum ve bunun sebebi sadece aramızdaki çekim değil, Aurora. Bundan çok daha fazlası var. Bu, sen ve ben, burada olanlar." Durur, başını sallar ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırır. "Sen inanılmazsın. *Bu* inanılmazdı. En azından benim için."

"Benim için de." Sonunda "*aşk yapmak*" ifadesinin ne anlama geldiğini anladım. Çünkü onun sevgisiyle dolmak tam da böyle bir duyguydu. Ama ona bunu söylemiyorum, bu duyguları itiraf etmeye çok korkuyorum. Belki de şehvet ve seksin ne kadar iyi olduğu beni çok etkiledi.

Bana son bir kez daha öpüyor. "Duş, atıştırmalık, sarılma ve sonra tekrar yatağa?"

"Kulağa harika geliyor."

BÖLÜM 30

HAMMER

Yatakta kahvaltıyla uyanıyorum. Tarçınlı Fransız tostı, taze meyve ve tam da sevdiğim gibi kahve. Dün, dün gece ve bu sabah, şimdiye kadar yaşadığım en güzel ilk deneyimlerdi.

Fransız tostumu neredeyse bitirdiğim sırada Hollis, "Aramızdaki bu ilişkinin nasıl olmasını istediğimizi konuşmamız gerek" diyor.

Bunun sürmesini istiyorum. Bunun yatak odamın ve dairemın dışında da gerçek olmasını istiyorum. "Seninle daha fazlasını istiyorum," diyorum ona.

Yavaşça başını sallar. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Keşke ilk olarak bu konuyu açacak cesaretim olsaydı, böylece onun ne düşündüğünü bilirdim. Ocak ayından bu yana yaşadığım tüm iniş çıkışlardan sonra kalbimi ortaya koymaktan korkuyorum. Benim için bu bir kaçamak değil. "Daha fazla randevu, daha fazla sen ve ben."

"Bunun yürümesi için Roman'la konuşmalıyız."

Çatalımı bıraktım, iştahım kaçtı. Tepsimi kucağımdan kaldırıp ona döndüm. "Üzülecek." Bunun iyi sonuçlanacağını sanmıyorum. Onu üzmekten nefret ediyorum. Babama en sevdiğim rengi bile dürüstçe söyleyemiyorum. Bu konuda nasıl dürüst olabilirim?

Bana çok kızacaktır. Onun tek kuralını çiğnediğim için, ve bunu yapmam gereken en son kişiye yaptığım için. Ona söylediğim tüm yalanlar için. Sakladığım sırlar için. Bunu düşünmek midemi bulandırıyor.

"İlk başta, evet. Ama ciddi olduğumuzu anlarsa, kabullenecektir." Hollis elimi tuttu, gözleri parmaklarıma dikildi. "Tabii senin aklın başka yerde değilse."

Bunu konuşmak her şeyi çok gerçekçi hale getiriyor. Sanki tüm vücudum terlemiş gibi hissediyorum. Onun ne demek istediğini anlıyorum ve rahatlıyorum.

aynı şeyi isteyebiliriz, ama babam öğrenirse bu durum değişirse ne olur? "Bir çift olarak çalışabilir miyiz görmek istiyorum. Son birkaç aydır bu ilişkiyi engellemek için mücadele ettik ve bunu keşfetmek için zamana ihtiyacım var. Ama şimdi babama söylersek..." Endişeli bir nefes veriyorum. Ya yürümezse? Ya Hollis fikrini değiştirirse? Ya babam beni affetmezse? "...o zaman bununla da başa çıkmamız gerekecek. Playofflar yaklaşıyor. Sömestrin bitmesine sadece birkaç hafta kaldı ve bu dönem beklediğimden daha zor geçti."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl daha zor?"

"Derslere geri dönmek, iş yükü, gala organizasyonu. Çok yoğun ve her dönem dekanın onur listesine girdim. Ama şu anda kritik bir noktadayım." Elinden geleni yapıyordum, ama bu konuda dürüst olmam gerekiyordu. Mezun olduktan sonra Hemi'nin asistanı olmanın getireceği baskıyı kaldırabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Ama birdenbire bir oyuncuyla çıkmaya başlayıp sonra da bu işi alırsam, bu nasıl görünür? Kimse beni ciddiye almaz.

"Benim yüzümden." Hollis elimi sıkıyor.

"Birçok nedenden dolayı. Annem gelecek hafta ziyarete geliyor." Annemi gördüğümde her zaman çok duygusal olurum ve ona babamın en iyi arkadaşıyla çıktığımı söylemek... ideal bir doğum günü sürprizi değil. Bunun hakkında ne hissedeceğini sadece tahmin edebilirim. "Hala antrenman izni bekliyorsun. Bu ikimiz için de çok zor. Belki önümüzdeki birkaç haftayı sadece kendimiz olarak geçiririz?" En büyük endişemi dile getirmiyorum. Ya babam kendini kaybeder ve Hollis beni seçmezse? Ya da babam o kadar üzülür ki ilişkimizi mahvederse? O benim hayatımdaki en önemli kişi ve ben de onun için öyleyim. Utanç duyduğum şeyler zaten yeterince fazla, babamın duygularını da buna eklemek istemiyorum.

"Beklemek sonucu nasıl değiştirecek?" Hollis nazıkçe sorar.

Endişemi yutuyorum. "Ne olursa olsun üzülecek... Sadece bunun final notlarıma, galaya veya sezonun sonuna olumsuz etki etmesini istemiyorum. Bu potansiyel bir domino etkisi, Hollis. Okuldan, potansiyel işime, babama ve playofflara kadar. Çok şey söz konusu." Her şeyin ne kadar yanlış gidebileceğini düşünerek gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Ama ağlamak ya da Hollis'e bunu halledip halledemeyeceğimi sorgulaması için bir neden vermek istemiyorum.

Yavaşça başını sallıyor ve elimin arkasını öpüyor. "Sınavların bittiğinde, benim buz pateni durumum ne olursa olsun ona söyleriz. Tamam mı?"

Rahat bir nefes alıyorum. "Tamam. Sadece bunun tadını çıkarmak için biraz zamana ihtiyacım var." Sadece birkaç hafta. Umarım babama en iyi şekilde nasıl söyleyeceğimi bulmak için yeterli bir süre olur. Ve o zamana kadar gala da bitmiş olur.

"Yani açıkça söylemek gerekirse, biz çıkıyoruz," diyor Hollis.

Parmaklarımla dudaklarımı kapatıp başımı sallıyorum. Gizli olarak, ama çıkıyoruz. "Buraya gelebileceğimizi bilmiyordum," diye fısıldıyorum.

Saçımı kulağımın arkasına koyar. "Kafamdaki karışıklığı çözmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, Prenses."

"Sana zorluk çıkardığımı biliyorum." Dokunuşuna, ona yaslanıyorum. "Suçlama yok. Eğer zorluk çıkaran biri varsa, o da bendim."

Beni kucağına oturtuyor. "Bunun için özür dilerim. Ama istediğin şekilde, istediğin kadar telafi edeceğim."

"Beni öperek başlayabilirsin," diye mırıldanıyorum, parmaklarım saçlarını okşuyor.

"Senin için her şeyi yaparım." Ağzımı ağzına çekiyor.

Sonunda yeni kurulan gizli ilişkimizi kutluyoruz, bu da benim çok geç kalacağım anlamına geliyor. Hiç dersime geç kalmamıştım, ama bu sabah bu kaçınılmaz.

"Seni ben götürsem nasıl olur? O zaman zamanında yetişir misin?" Hollis, çantama eşyalarımı atarken sorar, pilim sadece birkaç saat dayandığı için laptop şarj cihazımın yanımda olup olmadığını iki kez kontrol ederim.

Ona bir bakış attım. "Beni okula götüremezsin, Hollis."

Bu daireden ayrıldıktan sonra ne olacağı konusunda henüz konuşmadık bile. Gizli bir ilişki nasıl olur? Dün gece ve bu sabah yaşadığımız seks çılgınlığı, birbirimizi tatmin etmekle ilgili değildi. Ama o hala babamın en iyi arkadaşı ve ben hala bir üniversite öğrencisiyim. Durum çok karmaşık.

Kollarını kavuşturur. "Tabii ki seni bırakabilirim."

Hala gömleksiz. Dün giydiği kapüşonlu sweatshirt'ü çaldım ve şu anda onu ve bir çift tayt giyiyorum. Emniyet kilidini açıp ayaklarımı koşu ayakkabılarımın içine sokuyorum. "Teklifin çok tatlı, ama metro daha hızlı."

profesörümün geç kalacağımı bildiren bir e-posta gönderdim." Bu bir seminer dersi, bu yüzden geç kalmak utanç verici olacak, ama en azından elimden geleni yaptım.

"Bunun için üzgünüm."

"Kahvaltıda amımı yaladığın için özür dileme." Ona hızlıca bir öpücük veriyorum. "Muhtemelen daha sonra konuşmalıyız."

"Konuşuruz."

Dönüp kapı kolunun döndüğünü dehşetle izlerim. Kapı açıldığında midem bulanır. Hollis'in gömleksiz bir şekilde antremde dururken babama mantıklı bir açıklama yapamam. Aniden Hollis'in yüzü için korkmaya başlarım. Ve hayatı için. Onun önünde koruyucu bir duruş sergilerim. Nedenini bilmiyorum. Babam Hollis'i dövmek isterse onu durduramam. Özellikle de dizindeki yara hala iyileşmemişken.

"Ne oluyor lan..."

Rahatlamam anında ve o kadar büyük ki neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

Tristan daireye girerken kaşlarını çatıyor. Elinde Just Desserts'tan bir kutu var. Bunu sık sık yapar — Rix'e üzerine mesajlar yazılmış kekler veya tatlılar bırakır. Kutuyu giriş masasına koyuyor ve elini kaldırıyor. "Bunun görüldüğü gibi olmadığını söyleme."

"Babama söyleme," diye patlarım.

Tristan şaşırtıcı bir şekilde anlayışlı görünüyor. "Roman'ın öfkesinin hedefi olmak istemiyorum, sen de istemezsin." Endişeli bakışlarını Hollis'e çevirir. "Bunu konuşmuştuk."

"Durum karmaşık..."

Tristan elini kaldırır. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu saklamak durumu daha az karmaşık hale getirmeyecek. Size ders vermek için burada değilim. Siz yetişkinsiniz ve kendi kararlarınızı verebilirsiniz. Bea uyanmadan onun dizüstü bilgisayarını alıp eve dönmem gerek." Rix'in odasına giderken durur. "Aynı durum olmadığını biliyorum, ama lütfen benim yaptığım hataları yapmayın." Koridordan Rix'in odasına doğru kaybolur.

"Her şey yoluna girecek. Akşam konuşuruz," diye beni teselli eder Hollis.

Tristan'ın babama söylemeyeceğine güveniyorum, ama haklı. O ikisiyle işler ters gittiğinde, gerçekten ters gitti. Ben

bunun bize olmasını istemiyoruz. Ama birinin incinmeden bu durumdan kurtulmanın bir yolu yok.

BÖLÜM 31

ÇEKİÇ

"Baldırlarım çok gergin," diyor Tally. Hemi'nin dairesinin oturma odasında, bacaklarını duvara uzatmış, işaret parmaklarını ayak başparmaklarına dolamış bir şekilde yatıyor.

"Sen inanılmaz esneksin," diyor Rix.

"Ve ağrıyor. Dün dört saat antrenman yaptık ama hala rutini tam olarak öğrenemedik." Geriye doğru takla atıp bacaklarını çaprazlayarak dik oturur. "Ama az kaldı. Son sınıfımı güçlü bir şekilde bitirmek istiyorum." Tally bir sanat okuluna gidiyor ve rekabetçi bir dansçı. Hokey maçlarına gitmek, okula gitmek ve bizimle vakit geçirmek dışında, boş zamanlarının çoğunu bu işler alıyor.

"Başarabilirsin," diyor Hemi ikna edici bir şekilde. "Senin başarısını görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Hepiniz gelmek zorunda değilsiniz," diyor Tally.

"Pfft." Hemi parmağıyla daire hareketi yaparak grubumuzu işaret eder. "Biz senin Babe Brigade'in. Seni yüzde yüz on, yüzde yüz destekleyeceğiz."

"Bu," diye onaylıyorum.

"Bu, gelecek yıl beni yurttan ziyaret edeceğiniz anlamına mı geliyor?" diye sorar Tally küstahça.

"Kızım, seni taşıyoruz," diyor Dred. "Senin için çok heyecanlıyım," diye ekliyor Rix.

"Üniversiteden bahsetmişken, başvurduğun programla ilgili bir haber aldın mı?" diye soruyorum Rix'e.

Kafasını sallar. "Henüz değil. Ama geç başvurdum ve bekleme listesi var, bakalım ne olacak." Tristan'ın ısrarları üzerine Rix sonunda Toronto Üniversitesi'nin gıda ve beslenme programına başvurdu.

"Ama bu bahar Eliza Van Horn'un başka bir dersini alacağım, bu da bir şeydir."

"Umarım kabul edilirsin, böylece üniversitede birlikte olabiliriz," diyor Tally.

Rix gülümser. "Bu çok eğlenceli olurdu."

"Açıkçası, mezun olmanı sabırsızlıkla bekliyorum, böylece sonunda tam zamanlı asistanım olabilirsin." Hemi parmağıyla beni işaret eder.

"Yine de pozisyona başvurmam gerekiyor."

"Sen mükemmel bir adaysın," diye Shilpa beni teselli eder.

En büyük endişelerimden birini dile getiriyorum. "Sadece bu işi babam sayesinde aldığım izlenimi vermek istemiyorum." Bir oyuncuyla çıktığım kısmını kendime saklıyorum.

"Bu dönem, en büyük hayırseverlik etkinliklerimizden birinin planlamasının tüm aşamalarını üstlenerek bu role tam anlamıyla adım attın. Sen bu iş için çok uygunsun. Ama başka bir yerde çalışmanın daha iyi olacağını düşünüyorsan, seni anlarım," diyor Hemi nazikçe.

"Bu pozisyon olmazsa diye stajım için başka seçeneklere ve diğer iş ilanlarına baktım, ama dürüst olmak gerekirse, sadece Terror'un bir parçası olmak istiyorum."

"Bana mantıklı geliyor," diyor Shilpa. "Örgüte katıldığımda Ash ile zaten evliydim, ama onlar da sizin aileniz gibidir."

"Evet." Ellerimi bacaklarımın üzerinde gezdirerek, Hollis ile birlikte çalışırken aynı zamanda takım için çalışmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Bunun gerçekten gerçekleşmesi imkansız gibi geliyor. Şimdiye kadar yalan söylemek, saklanmak ve gizlice dolaşmak çok gerekli geliyordu. Hayatımda bu kadar önemli şeyler olurken, babamın son aylarda ondan sakladığım tüm sırları nasıl karşılayacağını hayal bile edemiyorum. Olası sonuçlar beni hasta ediyor.

"Başka bir şey mi endişelendiriyor?" Hemi endişeli ellerime bakıyor.

Rix'e bakıyorum, o da bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Onlara söyleyemezsem, kime söyleyebilirim ki? "Hepiniz, kadınlık organlarınızın sağlığı üzerine yemin edin, size söyleyeceğim şey burada kalacak."

Rix zaten biliyor. Çoğunlukla yatak odanın lateks ve vajina kokması ve öpümde mantıksız sayıda kullanılmış prezervatif olması nedeniyle. Ayrıca, Tristan, Hollis'i dairemizde gömleksiz yakaladıktan sonra Rix ile konuştu. Bana hiçbir şey söylemeyeceğine dair güvence verdi. Babamın ıldırđı anda orada olmak istemiyor.

"Her şey yolunda mı?" Hemi'nin kaşlarının atık olması, onun tedirginliğini açıkça gösteriyor.

"Evet. Hayır. Sadece bunun buradan dışarı çıkmayacağına dair söz vermenizi istiyorum."

Hepsi söz veriyor.

Gerginliğimi bastırıyorum. "Hollis ile ilgili."

Takım iki malık bir deplasman serisinde ve yarın geri dönecek. Onlar ayrılmadan önce, Hollis ve ben her gün seks yaptık ve hatta bir gece birlikte kaldık. Onunla seks yapmak kalp, zihin ve tüm vücutla yaşanan bir deneyim ve ben bu heyecana tamamen bağımlıyım. Vajinam ve vücudumun geri kalanı onu özlüyor. Durmadan mesajlaşıyoruz ve o kedi kameraları kedileri izlemekten çok daha fazlası için kullanılıyor.

"Aman Tanrım, onun bebeğine mi hamile kaldın?" diye soruyor

Hemi. "Ne? Hayır! Ne diyorsun sen? Yapmayacağım son şey

O tarihi tekrarlayıp da ona kırk yaşında dedelik yaptırırsam babam çıldırır."

"Sen ondan daha yaşlısın, ama anlıyorum." Hemi bacak bacak üstüne atar. "Devam et."

"Bence o sana aşık," diyor Shilpa. Rix onaylayarak başını sallıyor.

"Uh, bunu bilemem." O kesinlikle bana derin bir sevgi ve şehvet duyuyor. Ama ben ona yüzde yüz aşığım. Onu dışındığımda kalbim kıpır kıpır oluyor. İlk gecemizden sonra bana iek de gönderdi. Çiçekler yatak odamda. Çok lüks bir buket. Dün bana çikolata gönderdi.

"O sana Ash'in bana baktığı gibi bakıyor," diye ekliyor Shilpa.

Bu benim için yeni bir haber ve Ash ile Shilpa bir çift olarak örnek olsalar da, başkalarının da bunu fark etmiş olması biraz endişe verici. Shilpa'ya sanki onun için ayı ve yıldızları asmiş gibi bakıyor. "Tamam, peki."

Rix bana "söylemiştim" bakışı atıyor.

"Sonunda bir şey oldu, değil mi?" diye soruyor Hemi. Sesinde endişe duyuyorum.

"Gizlice çıkıyor musunuz?" Tally'nin gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Evet, sayılır. Ama sadece sınavlar bitene kadar. Sonra açıkça çıkmayı planlıyoruz." Ellerimi ovuşturup, üzerlerine oturuyorum.

"Ne kadar var? Birkaç hafta mı? Neden gizli tutuyorsunuz ki?" diye sorar Dred.

"Final projeleri, sınavlar ve gala var, ayrıca Hollis tekrar takımla antrenman yapmaya izin aldı." Bunu Watering Hole'da takımla kutladık, sonra da ikimiz baş başa kutladık. "Babama söylemeden önce halletmem gereken birkaç şey var." Yanağımın içini ısırarak odanın içindekilere göz gezdirdim.

Rix bu plana ilişkin endişelerini çoktan dile getirmişti. Shilpa yüzünü buruşturdu, ama Tally anlayışla başını salladı. Dred dudaklarını büzdü ve Hemi iç geçirdi.

"Sadece birkaç hafta," diye onları sakinleştiriyorum.

"Oyuncularla çıkmama kuralını çiğnemek dışında, bunun nedeni Roman'ın en iyi arkadaşının kızıyla çıkmasına razı olmaması mı?" Hemi her zamanki gibi açıkça sorar.

"O biraz fazla koruyucu," diyorum savunmacı bir tavırla. Onun tepkisinden çok korkuyorum. Ne kadar çok düşünürsem, endişem o kadar artıyor.

"Ama bunu ondan sakladığını öğrendiğinde daha da hoşnutsuz olmaz mı?" diye sorar Dred.

"Bu." Rix kollarını kavuşturur.

"Sınavlarım varken onun aklını kaçırmasının stresini yaşamak istemiyorum. Bu dönem dekanın listesine girersem mükemmel bir sicile sahip olacağım, bu da asistan pozisyonu için özgeçmişime yardımcı olacak." Bunlar bana bile bahane gibi geliyor. Ama yerimi kaybetmeme yarım puan kaldı. Babam her dönem başardığım için benimle gurur duyuyor. Onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissederim. Hollis ve benim ayrılığımız yeterince büyük bir darbe olacak zaten.

"Dekanın listesine girmek güzel bir bonus. Ama asistan pozisyonunu üstlenebilecek kapasitede olduğunu zaten kanıtladın," diyor Hemi. "Belki de pozisyonu almadan önce resmi olarak çıkmaya başlasan daha iyi olur? Shilps, kulaklarını kapat."

Shilpa konuşurken Hemi'ye bakar. "Bunun bir çözüm olabileceğini söylemiyorum, ama işini almadan önce onunla çıkmanın politika ve evrak işleri açısından sonsuz derecede daha iyi olacağını da söylemiyorum. Çünkü bu hukuki bir tavsiye değil ve ben bunların hiçbirini söylemedim, tamam mı?"

"Doğru. Ne sen ne de başka biri evrak işlerini veya şirket kurallarını atlatmak için bir şey önerdiğini duymadım." Derin bir nefes alıyorum. "Şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyin mantıklı gelmiyor. Ama gala önümüzdeki hafta sonu. Bunun etkinliği gölgelemesini istemiyorum. Bunu başarmak için çok çalıştım, çıktığım kişi yüzünden her şeyin mahvolmasını istemiyorum."

"Roman bu kadar üzülür mü sence?" diye sorar Shilpa.

"Belki? Muhtemelen. Bilmiyorum. Ama bu hafta sonu doğum günüm ve annem ziyarete geliyor. Çok şey var." Annemi seviyorum ve onunla geçirdiğim zamanlar onu özlememi sağlıyor. Ayrıca, onun için bakması çok zor bir çocuk olduğumu ve babamın benim iyiliğim için fedakarlıklar yapmak zorunda kaldığını hatırlatıyor. Garip bir döngü.

"Ve sonra takım playofflara giriyor. Çok fazla şey oluyor. Ya babam çıldırırsa ve bu onun oyununu mahvederse? Ya bu, playoffları kaybetmelerine neden olursa?" Son birkaç gecedir, onların kaybettiği korkunç rüyalar görüyorum. Benim yüzümden. Babam benim için çok şey feda etti ve bu sezon ve Toronto'nun finale kalma potansiyeli konusunda çok heyecanlı. Takımın potansiyel bir kupa zaferini mahvetmek, özellikle de babamın kariyerinin sonuna bu kadar yakinken... Suçluluk duygusu çok ağır olurdu. Ya babam beni suçlarsa? Ya onu o kadar incitirsem ki, benimle veya Hollis'le bir daha konuşmazsa? Utanç sarmalı çok ağır geliyor.

"Ya o bununla hiç sorun yaşamazsa?" diye sorar Shilpa.

Ona bir bakış atıyorum. "Tek bir katı kuralım olduğunu ve o da asla bir oyuncuyla çıkmamak olduğunu düşünürsek, bunu hayal edemiyorum. Özellikle de o oyuncu aynı zamanda onun en yakın arkadaşı olduğu için."

"Kuralların önemini bilen biri olarak, senin bir yetişkin olduğunu da belirtmek isterim. Ve ne kadar uzun beklersen, o kadar zorlaşır," diyor Shilpa nazikçe, Tristan'ın sözlerini tekrarlayarak.

"Sadece biraz zamana ihtiyacımız var," diye onları temin ederim. "Gala ve sınavları atlatacağız. Sonra babama söyleyeceğiz."

BÖLÜM 32

ÇEKİÇ

"Doğum günün kutlu olsun tatlım!" Annem babamın penthouse dairesine girer ve beni kucaklar.

"Merhaba anne." Adaçayı ve paçuli kokusunu içime çekiyorum ve arkasında sırt çantalarıyla duran hayat arkadaşı North'a el sallıyorum.

Annem, tepesinde örgülü bel uzunluğunda saçlarından, dalgalı eteğine, benden daha yaşlı olan omuzları açık, büyük beden Grateful Dead batık tişörtüne kadar bir hippî'nin vücut bulmuş hali.

"Seni çok özledim." Beni sıkıca kucaklar.

"Ben de seni özledim." Noel'den beri onu görmemiştim, o zaman Reiki inziva merkezine onu ziyarete gitmiştim.

Derin bir nefes alır, ellerimi tutarak geri adım atar. "Yeni bir parfüm mü sürmüşsün?"

Bir saat önce babam son dakika bir şey almak için dışarı çıktı — ne olduğunu söylemedi — ve ben de doğum günü için hızlıca Hollis'e gittim. Muhtemelen onun kolonyasının kokusu üzerimde kalmıştır. Bu gece gizlice geri dönmeyi planlıyorum.

"Oh, şey, her zamanki sabunum bitti." Babama yalan söylemek yeterince zor, ama annem de sinir bozucu derecede dikkatli.

"Enerjin..." Başını eğip, bakışlarını arkamda duran babama çevirir. Gözleri benimkilere döndüğünde, bakışlarında sorular vardır, ama gülümsemektedir. "Çok fazla şey oluyor, değil mi? Doğum günün, gelecek hafta sonu gala, finaller, mezuniyet, *hayat*."

"Evet." Ellerini sıkıyorum. "Çok şey oluyor."

Annem birçok şey, bunlardan biri de son derece sezgisel olması. Reiki yapıyor ve el falı öğretiyor. Oldukça mistik biridir ve ben bu yönünü çok seviyorum. Onun ve babamın

birlikte olmaları, ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, bir muamma. Bunun suçlusu çoğunlukla hormonlar ve karizma.

"Bana her şeyi anlatmak için bolca vaktin olacak." Başımı sallıyorum. "Elbette." Midem şimdiden bulanıyor.

Babam onu kısa bir kucaklamaya davet ederken, ben de North'u kucaklıyorum. Uzun, kirli sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, eski bir Beatles tişörtü, keten ipli pantolon ve yün çoraplarla sandalet giyiyor. İçeri girmeden hemen önce esrar içmiş gibi kokuyor.

Sırtımı okşadı. "Seni görmek çok güzel, Aurora." "Ben de, North."

O ve babam da kucaklaşırlar, çünkü North sevgi ve iyi enerjiden ibarettir. Ben North ve annemi misafir odasına yerleştirirken, babam içkileri doldurur ve parti için her şeyin hazır olduğundan emin olur. Konukların yarım saat içinde gelmesi planlanıyor.

Annem kolunu koluma takar ve North'un arkasından yatak odasının kapısını kapatır. Onlar ziyarete geldiğinde, North'un yerleşmesi her zaman yarım saat sürer. Enerjisini dengelemesi gerekir. "Roman'a parti süslemeleri konusunda serbestlik tanıdın mı?"

"Ona bu kadar serbestlik verdim mi bilmiyorum, ama o kontrolü ele alıp koşmaya başladı." Babam bana bir parti düzenlemek için can atıyordu ve ben hayır diyemedim.

"Vay canına. Bu da başka bir şey." Annem pencerelerin önündeki pembe, beyaz ve gümüş metalik balon kemerini incelerken kolumu sıkıyor. Ayrıca üzerinde HAPPY BIRTHDAY, PEGGY yazan ve fotoğraflar için bir yer bulunan bir afiş de asılı.

"Evet, gerçekten öyle."

"En sevdiğin renkler mavi ve sarı değil mi?" Kıyafetimi bir kez daha değerlendirmesine süzer.

Yere neredeyse değecek kadar uzun, kirli beyaz tül etek ve soluk mavi, omuzları açık bir bluz giyiyorum. Sütyenim de aynı renkte. "Pembeyi sevmem."

Kolumu sıkıyor. "Mezun olduktan sonra bir yere seyahate çıkmak için bir plan yapacağız. Sadece ikimiz – istediğin yere. Gitmek istediğin herhangi bir büyük şehre bile cesaret edebilirim. Ayrıca yeni bir işe başlamadan önce, beni ve North'u bir hafta ziyaret edebilirsin.

Bir ay sonra Arizona'da bir aylık bir tatilimiz var. Bence çok seveceksin."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum. Annem tanıdığım en samimi insanlardan biri. Belki de bu yüzden onunla ilişkilerim karmaşık geliyor.

"Ve belki de kullandığın kolonyanın sahibini de getirebilirsin," diye fısıldadı. Midem düğümlendi.

"Zara, sana beyaz şarap doldurdum." Babam ona saplı bir kadeh uzattı.

"Peggy, sana prosecco getirdim." Bana, üzerinde güzel bir el yazısı ile BIRTHDAY GIRL yazan flüt şeklinde bir kadeh uzattı. "Oh! Ve sana özel bir şey aldım." Babam aceleyle gitti ve bir dakika sonra geri döndü. "Ta da!" Elinde, üzerinde yine BIRTHDAY GIRL yazan gül altın rengi bir taç tutuyordu.

"Oh, vay canına! Bu çok... çok eğlenceli!" Tanrıya şükür, akşam yemeği bize geliyor ve doğum günü tacını takarak dışarı çıkmam gerekmiyor.

"Beğeneceğini düşündüm." Babam gülümser.

"Çok beğendim, Dado. Çok." Onun gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyorum, ama yalanlarla dolu suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Onu ve çabalarını seviyorum, ama sanırım o beni hala 21 yaşında değil, 9 yaşında görüyor.

"Belki Zara giymene yardım edebilir?"

"Tabii ki yaparım." Annem omzumu sıkıyor.

"Harika." Babam bize iki parmağını kaldırarak onay verir. "Tayland restoranını arayıp, saat altı buçukta teslimatın hala geçerli olup olmadığını teyit edeceğim. Misafirler her an gelebilir."

"Annem ve ben kapıyı hallederiz. Sen yapman gerekeni yap," diye onu rahatlatırım.

O koridorda kaybolur kaybolmaz, annem bana döner. "Bugün Tayland restoranını kaç kez aradı?"

"Üç kez, sanırım. Ama dün bir sürü imzalı ürün bıraktım, böylece onlara teşekkür edip önceden uyarmış oldum. Her şeyin mükemmel olmasını istiyor."

"Seni çok seviyor." Saçıma taç takmama yardım ediyor. "Ama sanırım biri ona senin on iki yaşında değil, yirmi bir yaşında olacağını söylemeyi unutmuş."

Omuz silkiyorum. "Ben onun tek ve biricik kızıyım." Doğum günüm için gösterdiği çaba bunu kanıtlıyor.

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Birini bulsa iyi olur."

"Katılıyorum. Onu biriyle çıkmaya ikna etmeye çalışıyorum, ama pek . Belki de gala müzayedesinde onunla bir gece geçirecek olan kişi, sonunda onun hayallerindeki kadın olur."

Annem ve ben gülüyoruz. Geçen yıl müzayedede, onu satın alan kadın, gecenin sonunda yanağından bir öpücükten fazlasını isteyecek biriydi, ama yaşı babaminkinden çok büyükanneminkine yakındı.

"Ne bekliyor?" diye düşünür annem.

"Bilmiyorum. Belki benim okulu bitirip kendi ayaklarımın üzerinde durmamı mı? O, patenlerini asıp emekli olduktan sonra ne yapacağına çok odaklanmış durumda. Kariyerinin bir sonraki aşamasına geçmek istiyor olabilir."

"Sanki senden başka kimseyi kalbine almamak için bir bahane gibi geliyor," diyor annem. "Bunun seninle olan ilişkisine ne kadar baskı uyguladığının farkında mı?"

"Benim için çok şeyden vazgeçti," diyorum savunmacı bir tavırla.

Gülümsemesi hüzünlü ve anlayışlı bir hal alır. "O her zaman seni seçti, tatlım. Doğduğundan beri, onun ilk ve tek aşkı sensin."

Bu konuşma, annemle bazen olduğu gibi, ağırlaşmaya başlıyor ve ben zaten yeterince suçluluk duyuyorum. Bu yüzden kapı zili çaldığında, aceleyle kapıyı açmaya koşuyorum. Rix, Hemi, Tally ve Tristan koridorda duruyorlar. Tristan, Just Desserts'tan bir kutu tutuyor ve kızlar da paketlenmiş hediyeler tutuyorlar.

"Bu gece hediyesiz bir gece olacaktı," diyorum ellerimi belime koyarak.

"Pfft. Sanki olur da." Hemi gözlerini deviriyor.

"Senin hediyeyle hiçbir ilgim yok. Ben sadece pastayı aldım," diye beni temin eder Tristan.

Tek tek içeri girip anneme sarılırlar. Hemi onu daha önce tanıyor, ama Rix, Tally ve Tristan bu şerefe nail olamamışlar.

Hollis, biz hala kısmen koridorda dururken, elinde büyük bir kutu ile kapısını açar. Siyah pantolon, mavi düğmeli gömlek ve ona verdiğim başka bir kravat giymiş. Çok çekici görünüyor, sanki

En çok açmak istediğim doğum günü hediyesi gibi. Yine. Evinde benim için başka hediyeler de var, biliyorum. Ama onlar daha sonra, herkes evine gittikten ve annemle babam yattıktan sonra.

"Tacı beğendim," diyor sırtarak. "Bana bunu kimin aldığını bir tahmin et."

Gülümsemesi genişliyor. "Oh, satın alındığında ben de oradaydım." Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki oradaydın."

"Hollis! Çok uzun zaman oldu!" Annem onu kucaklamak için kendine çeker. Gözleri bana kayarken kaşları çatılır. Endişe kalbimi hızla çarptırır.

Paranoyaklaşıyorum. Neler olduğunu bilmesinin imkanı yok.

"Zara, seni görmek her zaman bir zevk. North da seninle mi geldi?" Hollis, elindeki kutuyu alırken sorar.

"Evet, yaptı! Şu anda kendini topluyor, ama birazdan dışarı çıkacak."

Babam ev sahibi moduna girer, içecekleri doldurur, herkesin vegan, glütensiz şarküteri tabağı olduğunu bilmesini sağlar. Ayrıca her yeni misafiri benimle birlikte balon kemerinin altında fotoğraf çektiirmek için ayağa kaldırır. Bu çok abartılı bir davranış, ama onu bunun için seviyorum.

Yaklaşık iki saat sonra North nihayet ortaya çıktığında, pencereden dışarı dev bir esrar sigarası içerek kendini topladığı çok açık, çünkü yanmış esrar tarlasında yuvarlanmış gibi kokuyor. Hemen iki litre su içiyor ve vegan şarküteri tabağının yüzde ellisini tabağına dolduruyor.

Neredeyse tüm ekip burada. Shilpa ve Ash, Dred, Flip ve Dallas'ı da yanlarında getirmişler. Müzik çalıyor ve odanın bir köşesinde saçma sapan bir hediye yığını var. Dün okul arkadaşlarımla doğum günü yemeğine çıktım. Annem şehirde olduğu için kulüp gecesinden kolayca kurtuldum.

"North senin üvey baban mı?" Tally mocktail'ini yudumlarken, onun takımın yeni üyelerinden biriyle sohbet etmesini izliyor.

"Şey, sanırım, bir nevi? O ve annem evli değiller, ama birbirlerini hayat arkadaşı olarak görüyorlar. Açık bir ilişkileri var." Geçen yıl bir arkadaşlarını da yanlarında getirip Flip ve Dallas'ı jakuziye davet ettiler. Babam sert çıktı ve North'a takım arkadaşlarını yataklarına davet edemeyeceğini söyledi. "Birbirlerini seviyorlar, ama aynı zamanda çeşitliliği de seviyorlar. Bu herkes için uygun bir şey değil, ve kesinlikle..."

Benim için değil, ama onlar için işe yarıyor. İletişim becerilerini görmelisin," diye açıklıyorum.

"Ash'i asla paylaşmazdım," diyor Shilpa.

"Tristan'ı paylaşma konusunda ben de aynı şekilde düşünüyorum," diyor Rix. Ona aşık olmadan önce cinsel hayatı oldukça aktif ve genişti. Onun da başka birinin ona dokunmasına izin vereceğini hayal edemiyorum.

"Ben yaptım, ama onların yaptığı gibi bunu aşk hayatımın bir parçası haline getirmezdim," diyor Dred.

"Gerçekten mi?" diye soruyor Hemi.

Dred omuz silkiyor. "Üniversite yıllarımdaydı. Birkaç ay sürdü. Eğlenceliydi, ama dinamikleri zorlayıcı olabilir."

"O hırkanın altında sürprizlerle dolusun, değil mi?" diye düşünürüm.

"Görünüşe göre öyle." Dred sırtıyor.

Odanın diğer ucunda Hollis'i görüyorum. Bir saniye boyunca gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra dikkatini Dallas ve Tristan ile olan sohbetine geri çeviriyor. "Evet, ben de paylaşımcı bir kız değilim."

Rix dirseğiyle bana vurur. "Şu şehvetli bakışları kes artık." "Üzgünüm." Prosecco'mun kalanını bir dikişte içerim.

Akşamın çoğunu odanın diğer tarafında geçirmemize rağmen, sonunda Hollis ve ben mutfakta birlikte kalırız. Akşam yemeği bitti ve sıra pastaya geldi, ama içeceklerimizi yenilemek için kısa bir mola veriyoruz. Omzumun üzerinden bakıp yalnız olduğumuzdan emin oluyorum.

"Harika görünüyorsun," diyor sessizce. "Senden uzak durmak beni öldürüyor."

Onun kravatını alıp parmaklarımın arasından kaydırırken, bu çalınmış anlar için yaşıyorum. "Beş dakika bile baş başa kalamıyoruz."

"Daha sonra, herkes yattığında, doğum günü kızıma bakacağım," diye mırıldanıyor ve tacımı düzeltiyor. "Ve bu takılı kalmalı." Elini aceleyle indirip geri adım atıyor, bakışları omzumun üzerinden kayıyor. "Hey, Zara, sana bir şey getireyim mi?"

Dönüp baktığımda annem mutfağın kenarında duruyordu. "Benim küçük kızım." Gözleri Hollis'ten bana kaydı. "Baban pastayı servis etmek istiyor ama sen ortadan kayboldun."

"Bir şişe prosecco daha alıyordum," diyorum.

"Roman sana şampanya getirdi." Elini uzatır, ben de tutarım.

"Kadehini unutma." Boş duran tezgaha doğru başını sallar.

Onu da alıyorum, Hollis'e bakıyorum ama yüzünde hiçbir ifade yok. Tanrıya şükür onu öpmeye çalışmadım. Tek yaptığı taçımı düzeltmekti. Tamamen masum bir hareketti.

Annem hiçbir şey söylemiyor, ben de parmaklarımı çaprazlıyorum.

Herkes "Happy Birthday" şarkısını söyler ve ben pastayı keserim. Sonra babam bana aldığı hediyeleri açtırır. Hediyeler arasında, *Peggy* yazısı büyük harflerle yazılmış iki adet pembe Barbie banyo havlusu vardır. "Vay canına, Dado, bunlar harika."

Gülümsemesi kocaman. "Gerçekten çok yumuşaklar. Hollis'inkiler gibi olmalarını sağladım."

Tristan birasını boğazına kaçırır. Rix sırtına bir şaplak atar. Hollis viskisini yudumlar.

Neredeyse ölüyordum. "Mükemmeller."

Ve sonra, pembe eşyalarım yetmediği için babam bana pembe bir bornoz, uyumlu pijamalar, tüylü terlikler ve metalik pembe bir valiz seti daha aldı. Çok fazla. Beni şımartıyor ve bu beni çok sevildiğimi hissettiriyor, ama misafirlerimizin önünde diğer hediyeleri açmak zorunda kalmadığım için minnettarım.

Parti gece yarısını çok geçe kadar devam eder. Babam, annem ve North nihayet yatmaya gittiğinde saat sabahın bir buçukudur. Yirmi dakika bekledikten sonra koridordan geçip Hollis'in odasına gizlice girerim. Annem ziyaretine giderken babamla kalacağıma söz vermiştim. Bu bir gelenektir.

Hollis beni beklerken kanepede uyuyakalmış, Postie ve Malone de yanında uyuyor.

Sessizce gömleğimi ve eteğimi çıkarıyorum, Hollis'in bana aldığı mavi dantelli sütyen ve külot seti ile taçımı giyiyorum. Başı geriye yaslanmış, gözleri kapalı, dudakları hafifçe aralık. Eğilip, bir elimi onun iki yanına koyarak fısıldıyorum, "Hollis, uyan."

"Prenses," diye mırıldanıyor uykulu bir sesle. Parmakları saçlarımla arasına kayıyor ve dudakları yanağıma değiyor. "Zamanı geldi mi?"

"Geç kaldın." Dudaklarına ulaşana kadar çenesini öpüyorum. "En sevdiğim hediyeği açmak istiyorum," diye mırıldanıyorum, gömleğinin kenarını bulurken.

"Henüz değil." Geri çekilir, gözleri arzuyla dolu, nazikçe bileğimi tutar. "Seni göreyim." Dik dururum ve gözlerinin okşayan bakışlarını hissederim. "Çok güzelsin." Parmakları uyluklarımın dışını okşar. "Bana dön."

Ona sırtımı dönüyorum, omzumun üzerinden ona bakarken parmakları bacaklarımın dışından yukarı doğru kayıyor ve o öne doğru eğiliyor. "Bu lanet olası kış." Bir yanımı sıkıyor ve diğerini ısıtırken düşük bir inilti çıkarıyor. "Bu gece bu güzel kıyafetin altında bunu giydiğini bilmek işkence gibiydi." Beni kendine doğru çeviriyor. "Yaramaz doğum günü kızları şaplak hak eder, sence de öyle değil mi?"

Belimden aşağısı kaskatı kesilir. Hollis bekler, belki de tepkimi ölçmek için.

Gerginliğimi yutuyorum.

"O zaman seni dayanabileceğin kadar çok kez boşaltacağım, Prenses." Geriye yaslanıp uyluklarını okşadı. "Uslu bir kız ol ve o kışını buraya getir."

Onun kucağına uzanırken kalbim göğsümde çarpıyor. Ereksiyonu yan tarafıma baskı yapıyor ve elini omurgamdan aşağı doğru nazikçe gezdirirken keskin bir nefes veriyor.

"Prenses." Hollis'in sesi derin, boğuk ve kısık, klitorisimi titretir.

Dirseklerimle kendimi yukarı itip, yumruğuma yanağımı dayadım ve başımı onun yönüne çevirdim. Aynı anda dizlerimi büküp ayaklarımı çaprazladım. "Evet, Baba Hollis?"

Dişlerini diliyle gezdirir, gözlerini kısar. "Beni kızdırmak için bunu yapıyorsun, değil mi?"

Gülümserim ve kirpiklerimi kırıştıtırırım. "Kesinlikle."

"Seni küçük yaramaz." Popomu tokatladı. Sert değil. Hafif bir tokat ve ardından sert bir okşama.

Yüzümdeki gülümseme kaybolur ve inlerim.

"Bu hissi seviyor musun?" Sesi alçaktır ve kışıma yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşarken ifadesi kararır.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Ayaklarım kanepenin kenarından sarkana kadar baldırlarımı aşağı doğru iter ve elini uyluklarımın arkasında yukarı aşağı gezdirir. Bir sonraki tokatı beklemiyorum. Çığlık atarım.

Avuç içini acıyan ete bastırır. "Çok fazla gelirse ya da hoşuna gitmezse söyle, dururum."

Onun ateşli bakışlarına karşılık veriyorum. Yüzündeki ifade baş döndürücü, bağımlılık yapıcı. "Dayanabilirim."

"Siktir, Prenses." Elini çeneme koyar ve beni sertçe öper, sonra alt dudağımı hafifçe emer. "Sen benim için çok mükemmelsin."

Başımı sallarım. "Sadece senin için."

"Sen istemedikçe ya da parmaklarımın üzerinde boşalana kadar durmayacağım, hangisi önce olursa."

"Evet, lütfen."

Ardından iki hızlı tokat gelir.

Nefesimi kesip, eli uyluklarımın arasına kayıp parmakları klitorisimi okşadığında inlerim. "Benim için çok ıslaksın," diye mırıldanır.

Eli bacaklarımın arasından kaybolduğunda inlerim ve kıcıma tokat attığında çığlık atarım. Sonra parmakları yine bacaklarımın arasına girer. Daha fazlasını isteyerek onlara doğru itilirim. Ama parmakları kaybolur ve eli kıcıma okşar. Yanağımı koluma dayayıp yüzünü izlerim. Elini kaldırıp indirirken gülümsemesi kararır. Sertçe. Parmakları beni tekrar doldurup sikince nefesim iniltiye dönüşür.

"Çok mükemmel." Hollis, parmaklarıyla beni becerirken beni sabit tutmak için diğer elini belime koyar. Bu sefer beni tokatladığında parmaklarını çekmez.

Uyluklarındaki pantolonun sert dokusu cildime sürtünüyor. Her dokunuş beni duysal aşırı yüklenmeye sokuyor. Tek düşünebildiğim o. Avucunun her baskısı, beni güzel ve parçalanmaya hazır bir şeye dönüştürüyor gibi geliyor.

Çok yaklaştım, tam sınırdayım ve o bunu biliyor. Klitorisimi okşuyor, sonra bir parmak daha ekliyor, beni gerginleştiriyor ve sonra düşüyorum, orgazm içimi kaplarken uçuyorum.

"İşte böyle, peşinden git." Hollis, ben titreyip sarsılırken övgü ve cesaret verici sözler mırıldanıyor.

Nefes nefese ve ter içinde, kanepeye yığılır, nefes almaya çalışırım. Hollis saçlarımı yüzümden çekiyor. "Aurora? İyi misin?"

"Şey..." Dudaklarımı ısıyorum. "Spanky finger-fuck'ın hayranı olduğumu söyleyebiliriz."

O gülüyor ve beni kucağına oturtacak şekilde yeniden yerleştiriyor. "Ben de." Taçımı düzeltiyor. "Şimdi sana tatlı davranmama izin ver." Uyluklarımın arkasını nazikçe kavrayıp ayağa kalkmamı sağlıyor.

Omuzlarını tutuyorum ve bacaklarımı beline doluyorum, o da beni yatak odasına taşıyor.

Beni yorganın üzerine yatırırken, odanın etrafına bakıyorum. Elektrikli mumlar odanın her yerinde titriyor ve yatak sarı gül yapraklarıyla kaplı.

"Hollis, bu inanılmaz."

"Tıpkı senin gibi."

O giysilerini çıkarıp yanıma uzanırken, narin yapraklarından birini parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. "Bütün bunları yapmana gerek yoktu."

"Tabii ki yapmam gerekiyordu. Bugün senin doğum günün ve bir prenses gibi muamele görmeyi hak ediyorsun." Bana saygıyla öpüyor, sonra sütyenimi ve külotumu çıkarıyor. Vücudumu öperek aşağıya doğru iniyor ve bacaklarımın arasına yerleşmeden önce ağzıyla beni orgazma ulaştırıyor.

"Bütün gün seni böyle dokunabilmek için bekledim," diye fısıldadı dudaklarıma, beni doldururken.

"Ben de. Bu gece sana yakın olmak için can atıyordum," diye itiraf ettim.

Bana tatlı ve nazikçe sevişiyor, beni tekrar tekrar mutluluğun doruklarına çıkarıyor, ta ki ikimiz de yorgunluktan kendimizden geçene kadar. Geceyi onunla geçirmek, kollarında uyumak istiyorum, ama annem erken kalkmasıyla ünlü olduğu için sabah beş otuz ikide babamın evine gizlice geri dönüyorum.

Kapıyı dikkatlice kapatıp emniyet mandalını çeviriyorum. Sonra mutfığa vardığımda annem bir fincan çay ile mutfak adasında otururken kalp çarpıntısından neredeyse ölecektim.

"Hay aksi, anne, ödümü kopardın." *Yatakta NAMASTE* yazan bir gecelik giyiyor.

"Bu ne zamandır böyle?"

Gözlerim mutfakta dolaşıyor. "Ne zamandır..." Bana bir bakış atıyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum.

"Ne süredir tatlım?" Onun sesi titriyor endişeyle endişe ve başka bir şeyle titriyor.

"O zamandan beri."

Bir kez başını sallar ve rahatlamış gibi bir nefes verir. "Ondan önce aranızda bir şey olmadı mı?"

Kafamı sallıyorum. "Yani, bir süredir ona aşkıttım. Ama bu sezon olana kadar beni daha fazlası olarak görmüyordu."

"Bu geçici bir ilişki mi?" "Hayır."

Bana birkaç saniye uzun uzun baktıktan sonra sordu: "Yani birbirinize karşı ciddi misiniz? O, tek eşlilik mi istiyor?"

"Evet. Ciddiyiz." Tek eşlilik konusu tartışmaya gerek bile yok. Başka biriyle kahve içmeye gitmeme bile tahammül edemiyor.

"Roman bunun farkında değil. Oyuncularla çıkma konusundaki kuralını biliyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade.

"Ona söyleyeceğiz. Önce sınavları ve galayı bitirmek istiyorum. Babamın nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Sen onun bebeğisin."

"Üç hafta sonra üniversiteden mezun olacağım. Onun bebeğiyim, ama bebek değilim."

"Büyüdüğün bu dünya seni çoğu insandan daha hızlı olgunlaştırdı, biliyorum. Ama hala öğrenmen ve büyümek için yapman gereken çok şey var." Elini uzattı ve ben de elimi onun eline koydum. "Kiminle birlikte olmak istediğine dair bilinçli kararlar vereceğine güveniyorum. Baban iyi bir erkeğin harika bir örneği. Aşırı koruyucu olabilir ve bazen seni nasıl gördüğü ile gerçekte kim olduğun arasında farkı göremeyebilir. Ama bunu saklaman beni endişelendiriyor. Neden gizliyorsun?"

Omzumun üzerinden bakarak yalnız olduğumuzdan emin oluyorum. "Babama söylemek istiyor ama ben ona beklemesi için ricada bulundum. Babam üzülecek. Bunu kabul etmeyecek. İlk başta değil ama umarım zamanla kabul eder. Bunun sınavlarımı veya sezonun sonunu etkilememesini istiyorum." Babam

benim için zaten çok şey feda etti, şimdi de bu. Ya bu çok fazla olursa? Ya bu, onun tüm fedakarlıklarının boşuna olduğunu fark etmesine neden olursa?

"Roman'a bu konuda duygularını yönetme şansı bile vermiyorsun."

"Ama bu sadece onun duyguları değil, anne. Benim de duygularım var. Bana kızgın olmasına dayanabileceğimi sanmıyorum. Daha da kötüsü, ya bana 'kızgın değilim, hayal kırıklığına uğradım' derse? Bunu düşünmek bile..." Kafamı sallıyorum. "Midemi bulandırıyor. Biz hiç kavga etmiyoruz. Bu onun son sezonundan önceki son sezonu ve ben bu yılı güçlü bir şekilde bitirmeliyim. Ya beni affedemezse? Ya bu yüzden benden nefret ederse? Ya bu bizim ilişkimizi değiştirirse ve ben bunu düzeltemezsem?"

"Tatlım, baban seni asla sevmez ve sevemez. Evet, bu onunla olan ilişkinizi değiştirebilir. Ama sen, 'ya olursa' korkularının eylemlerini belirlemesine izin veriyorsun. Belki de şimdi onunla konuşsan daha iyi olur."

Panik başlar. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakar. "Bu benim işim değil. Bu senin ve Hollis'in işi. Ama aynı odada bulunup mesafeli davranmak iyi hissettirmez. Ona karşı hissettiğin tüm duyguları ve onun sana karşı hissettiklerini saklamak. Yalan söylemek." Elini yanağıma koyar. "Tatlım, bu senin kalbin ve ruhun için çok zor."

"Hollis çok zor bir yıl geçirdi. Buz patenine geri dönmesi için izin verildi. Takımın dinamiklerini bozmak istemiyorum." Her şeyi mahvedebilir.

"Aşk her zaman karmaşıktır, Aurora. Ama senin iyiliğini ve kalbini düşünüyorsa, seni sır olarak saklamak yerine seni öncelikli tutması gerekir. Seni çok seviyorum, tatlı kızım. Senin için en iyisini istiyorum."

BÖLÜM 33

HOLLIS

Zara ziyarete geldiğinde Aurora'nın Roman'ın evinde kalmasının avantajı, herkes yatmaya gittikten sonra tek yapması gereken koridoru geçmek olmasıdır. Dezavantajı ise, gizlice geri girerken yakalanma ihtimali (Zara bunu bir kez yaptı bile) ve Roman'ı aldattığının giderek daha fazla farkına varmamdır. Ancak bu, Aurora'yı görmemi engellemedi. Ya da ona girmeyi. Ben bir bağımlıyım, her zaman bir doz arıyorum, bir dahaki sefere sonuncu olacağından endişeleniyorum. Ona dokunmak, onu öpmek, ona sarılmak için son kez.

Postie ve Malone'un en sevdiği kedi mamasını bitirdiğim için marketten eve dönüyorum. Aurora için de birkaç ödül ve en sevdiği şaraptan bir şişe aldım. Bu gece herkes yattıktan sonra bir planımız var.

Telefonum titriyor, cebimden çıkarıp Aurora'dan gelen yeni mesajı kontrol ediyorum.

PRINCESS

Derse gitmeden önce bir saatim var ve sana ihtiyacım var.

Saate bakıyorum. Roman ve ben yarım saat sonra Tristan'ın evine egzersiz yapmaya gideceğiz. Köşeyi dönerken adımlarımı hızlandırıyorum.

HOLLIS

Bu akşama kadar bekleyemez misin?

PRINCESS

somurtkan yüzlü GIF

Ardından, pembe renklerin olmamasına bakılırsa kendi dairesinde, yatağında uzanan Batdick'in bir fotoğrafını ekliyor.

PRINCESS

Sanırım kendime bakacağım.

Arkadaşlarla buluşmadan önce onu oradan çıkarmak için yeterince vaktim var.

HOLLİS

Beni beklemeden başlamayın.

Kalan yolu hızlıca yürüdüm ve koridora geldiğimde kapısı açıldı. Aurora, belinden bağlanmış kısa, mavi saten bir bornoz ve bir çift takım çorabı giymişti, saçlarının uçları nemliydi. "Merhaba."

"Merhaba."

Ben ceketimi çıkarıp ayakkabılarımı çıkarırken ve market poşetlerini sehpaye bırakırken o kapının mandalını açtı. Ellerim serbest kalır kalmaz onu kendime doğru çektim ve avucumu kalçasına koydum. "Altında çıplak mısın?"

Ellerini boynumun arkasına dolayarak başını salladı. "Yakında antrenmanın olduğunu biliyorum, o yüzden hazır olmak istedim."

"Sana bakmak için her zaman vaktim var." Bacaklarının arkasını kavrayıp onu kaldırıyorum, parmaklarım o sıkı, yumuşak ve ıslak yere çok yakın.

Beni sarar, ayaklarını belime dolayarak çenemi ısırır. "Sana doyamıyorum."

"Ben de öyle hissediyorum." Onu daireden geçip yatak odasına taşıyorum, o boynumu ısırırken kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum.

Batdick yatağında yatıyor. Aurora hala bana sarılmış halde yatağa tırmanıyorum.

Onun uyluğuna dokunuyorum. "Planın karnımı becermek değilse, bu şekilde sana yardım edemem."

Benden ayrılır ve yatağa düşer. Elleri kemer tokama gider.

Onun bileklerini tutuyorum ve ona karanlık bir bakış atarak tsk tsk diyorum. "Ne yaramaz bir kızsın. Şu anda benim sikimi hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Ama seni istiyorum."

Hiçbir şey, onun beni ne kadar istediğini, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemesi kadar güzel gelemes. Parmaklarımı ensesindeki saçlarına kaydırıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarının üzerine getiriyorum. "Seni nasıl sikmeliyim?" Belindeki bağı çekiyorum ve bornozu açılıyor.

"Nasıl istersen. Sadece beni boşaltman lazım, Hollis. Kendi kendime yaptığımda hiç bu kadar iyi olmuyor."

Parmağımın eklemiyle meme ucunu okşadım ve o inledi. "Parmaklarımla seni doldurmamı ister misin?" Parmaklarımı karnından aşağı doğru kaydardım ve uyluklarının tepesine geldiğimde durdum. "Ya da belki dilimle."

"Lütfen, evet." Parmakları bileğimi okşadı ve onu uyluklarının arasına yönlendirmeye çalıştı.

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Geriye yaslan."

O da itaat eder ve yastıklara düşer. Parmak eklemimle klitorisini okşarım. "Çok ıslak ve hazırsın."

"Seni her düşündüğümde böyle oluyor." Bacaklarını benim için açar ve ben onun açıklığını okşarım.

Batdick çoraplı ayağına yuvarlanır ve ben ondan önce onu kaparım. "Sanırım bunun neden bu kadar sevdiğini öğrenmenin zamanı geldi."

Gözleri bir an parlar, ama gülümsemesi utangaç bir hal alır. "Ama sen buradasın. Sen varken Batdick'e ne ihtiyacım olsun ki?"

"Beni sonra alırsın." Kollarımı dirseklerime kadar sıvadım ve cihazın altındaki oku fark ettim. Onu çevirdim ve vibratör çalışmaya başladı.

"Sana gösterebilirim." Aurora oturmak için hareket eder.

"Sanırım nasıl yapılacağını anladım." Onun açılmış bacaklarının arasına geçip, vızıldayan başlığı klitorisine bastırıyorum. O çığlık atıyor ve dizlerini kalçalarımına sıkıca bastırıyor.

Kıvrılmaya çalıştığında, ön kolumu karnının üzerine koyarak onu yatağa sabitlerim, ama titreşimi azaltırım. Bacakları tekrar açılır ve gözleri yukarı doğru döner. Vibratörü içine kaydırırken, yavaşça kaybolmasını izlerken, nefes nefese bir nefes alır.

"Oh, lanet olsun. Evet, lütfen..." Onu geri çekip yukarı doğru eğdiğimde, kaygan ve onun sıvılarıyla kaplı vibratörden inliyor.

Yavaş ve rahat bir ritimle başlıyorum. Onu sınırdan tutacak, daha fazlasını isteyecek türden bir ritim. "Bu gece, yalnız kaldığımızda, önce bu güzel ağzını sikimle dolduracağım, sonra da bu açgözlü amcığı, üstüme boşalana kadar sikeceğim."

"Oh, Tanrım, şimdi yap, lütfen." Elini bacaklarının arasına soktu, ama ben bileğini yakaladım.

Onu şişmiş dudaklarla sınıfa göndermek ne kadar hoşuma giderdi. Ama acele etmek istemiyorum. Kafamı sallıyorum. "Yaramaz kızlar düzgün bir şekilde sikilmek için beklemek zorundadır." Eğilip dizine yakın olan uyluk içini ısıyorum.

"Daha fazlasını istiyorum," diye inliyor.

"Ben hazır olduğumda daha fazlasını alacaksın." Açıyı değiştiriyorum, gözlerini tekrar yukarı çeviren ve dudaklarından çok sevdiğim o derin inlemelerin döküldüğü noktayı buluyorum. Onu tatma isteğine yenik düşerim, şişmiş klitorisini yakalayıp emerek vibratörü derine iterim. Aynı anda, serbest elimin başparmağını vibratörün kenarı boyunca aşağı doğru sürüklerim, o kızarıırken, onun deyimiyle "ikinci kapı"nın üzerinden geçene kadar.

Ben sıkı açıklığı nazikçe masaj yaparken, o tiz bir nefes alır. Gözlerimi ona çevirip, onu sınamak için gözlerine bakarım.

"Hollis," sesi yumuşak ve nefes nefese.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, Prenses?"

Klitorisini yalıyorum. "Lütfen, evet," diye inliyor.

Vibratörle onu sikmeye devam ederken, dilimle klitorisini yalayıp başparmağımı ilk eklemine kadar kıcına sokuyorum.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Bir göğsünü kavrar ve sırtını kamburlaştırır.

Daha da içeri giriyorum, penisim olasılıklar karşısında heyecanlanıyor. Ona iyi hissettirebileceğim tüm yolları göstermek ne kadar eğlenceli olacak.

"Kendimi çok dolu hissediyorum. Bu... Oh, ben..." Elleri saçlarıma kayar ve benim adımı inleyerek söyler, kalçaları kıvrılır ve bacakları başımı sıkıca sararken sarsılır. Şiddetle titrer ve ağzımı çekmeye çalışır, ama ben tekrar emmeye devam ederim, dudaklarından çıkan adımın sesine, dilime karşı titreyen hissine bağımlıyım.

Onu son bir kez yalayıp, ellerini saçlarımdan çekerken başımı kaldırıyorum. Önce başparmağımı çıkararak, sonra vibratörü kapatıp yavaşça çıkarıyorum. Gözleri açılıyor ve ben onun sersemlemiş yüzüne gülümsüyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok daha iyi," diye mırıldanır. "Ne zaman istersen Batdick ile beni sikebilirsin. Ve başparmağınla o şeyi yapabilirsin." Yanakları pembeye döner.

Onu hızlıca öperim, onu tam istediğim gibi sikebilmeyi dilerim, sonra komodinin üzerindeki saate bakarım. "Gitmem gerek. Akşam görüşürüz."

"Ama saçma sapan bir ereksiyonun var." Elini kasıklarıma doğru uzatır. Jogging pantolonum durumumu hiç de kolaylaştırmıyor.

"Merak etme, sakinleşirim." Onu yatağında uzanmış halde bırakıp, aceleyle ayakkabılarımı giyip yerden ceketimi alıyorum. Sorunumu gizlemek için kapüşonumu düzeltiyorum ve asansörlere doğru yöneliyorum. Kapılar açılıyor ve Roman telefonundan başını kaldırıyor.

"Hey dostum, sana mesaj atıyordum." Bakışları asansördeki kata kayar. "Peggy'nin yerinde miydin?"

Onun kızının evinde bulunmak için, lanet olası vibratörüyle onu sikmek dışında iyi bir neden bulmaya çalışıyorum. "Evet. Kedi maması bitmişti, ben de Aurora'ya dumanlı domuz pastırması cipsi aldım çünkü hafta başında alışverişe çıktığında bulamadığını söylemişti. Onları bırakmaya gidiyordum."

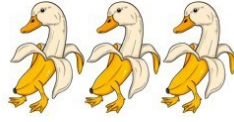
Asansör, ona gerçeği söylemek için uygun bir yer gibi görünmüyor, çünkü burada onun öfkesinden kaçmanın bir yolu yok, ama zaten hak ettiğim şey bu değil mi? Aurora'nın bu konuda bu kadar endişeli olduğunu görmekten nefret ediyorum ve bu durumu düzeltmek istiyorum. Neredeyse ağzımı açıp bir şey söyleyecektim, ama sözler boğazımda takıldı. Bana açıkça beklememi söyledi. Ertelememi. Ona zaman tanımamı. *Henüz zamanı* gelmediğine inanmam gerekiyor. Bu, istediğimden daha zor. Geçmişim şimdiki zamanıma sızıyor, fikrini değiştireceğinden duyduğum korku pençelerini geçiriyor. Şimdi bir şey söylersem onu kendimden uzaklaştırabilirim. Ve onu kaybetme düşüncesi... Bu, iyileşebileceğimden emin olmadığım bir yara. Onu bırakamam.

Gülümser ve omzuma vurur. "Onu her zaman kolladığın için minnettarım, küçük şeyler bile olsa dostum."

Suçluluk duygumu gizlemek için dudaklarımı ovuşturuyorum, ama parmaklarım hala Aurora'nın kokusunu taşıyor. Onları cebime sokuyorum. "Önemli değil."

"Kızım söz konusu olduğunda sana güvenebileceğimi bilmek çok güzel. Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim."

Gülümsemeye zorlarken utanç midemde ağır bir taş gibi duruyor. Kolay olmayacağını biliyorum, ama Aurora ve ben ona bunu söylemenin bir yolunu bulmalıyız, yoksa çok geç olacak.

Roman, antrenmanımızdan sonra birkaç işi var. Beni de davet ediyor ama kendimi çöp torbası gibi hissediyorum, bu yüzden evime dönüyorum. Penthouse daireme girerken, Zara Roman'ın kapısından kafasını çıkarıyor.

Yere kadar uzanan bir etek, bol bir bluz giymiş ve uzun saçları omzunun üzerine örgü şeklinde dökülüyor. İnce yapılı vücudu, koyu renk gözleri ve yumuşak gülümsemesiyle Aurora'yı görüyorum. "Merhaba Hollis. Bir dakikan var mı?"

"Evet, tabii. İçeri gel." Kenara çekiliyorum ve o da içeri giriyor.

İki gece önce, Aurora'nın doğum gününde gizlice eve girerken yakalandığından beri bunu bekliyordum. Aurora'ya göre, Roman'a hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermiş. Belki de şimdi ona söylemenin tam zamanı olduğunu söyledim. Ama Aurora, bunun Zara'nın ziyaretinin geri kalanını nasıl etkileyeceğinden endişelenerek neredeyse ağlayacak hale geldi, ben de vazgeçtim. Umarım Zara fikrini değiştirmez.

"Bir şey ister misin? İçmek için bir şey?"

"Bir bardak su iyi olur, teşekkürler." Evime göz gezdiriyor. Aurora'nın saç lastiklerinden biri yerde duruyor. Malone, onları yeni favori oyuncakları olarak seçmiş.

Ona oturma odasında bir koltuk teklif ediyorum ve ikimize su doldurmak için izin istiyorum. Bu bana kendimi toparlamak için biraz zaman veriyor. Zara rahat biridir, ama onun açısından durumun nasıl görüldüğünü ancak tahmin edebilirim.

Ben geri döndüğümde Postie, kanepede onun kucağında çoktan yerini almış. Malone de onun yanına kıvrılmış. Onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve Malone kucağıma atlıyor. Neyse ki battaniyeye atlamaya başlamıyor. Sanki bu ortamda bunun uygunsuz olduğunu biliyormuş gibi.

"Hollis, bence sen harika birisin ve Aurora'ya iyi davranacağına inanıyorum. Ama bazı ciddi endişelerim var."

Görünüşe göre, doğrudan konuya giriyoruz. "Roman'la konuşmayı planlıyoruz."

"Aurora bundan bahsetmişti." Postie'yi okşarken, Postie gergin konuşmadan habersiz, şiddetle mırıldanıyor. "Çok açık konuşayım. Herkesin beni özgürlükçü bir hippie olarak gördüğünü anlıyorum, ki öyleyim de. Ama bunu mümkün kılan, North ile olan ilişkimizin açıklığı ve iletişim kurma ve net sınırlar belirleme isteğimizdir. Sence Roman bunu nasıl karşılayacak? Kızımızla onun arkasından görüştüğünü öğrenince ne hissedecek?" Sesi kavgacı ya da saldırgan değil; cevaplanmasını istediği bir soru bu.

Dürüstçe cevap veriyorum. "Bence çok üzülecek."

Yavaşça başını sallıyor. "Özellikle de bunu ondan kasten sakladığın için."

"Aurora'ya daha fazla stres yaratmaktansa Roman'ın öfkesini tercih ederim. Özellikle de başından geçen onca şeyden sonra. Onun üzülməsi beni mahveder," diye cevap veriyorum.

Zara tekrar başını salladı. "Bu yüzden mi beklemeyi bu kadar çok istiyorsun? Çünkü onun daha fazla strese dayanamayacağını mı düşünüyorsun?"

Bu nedenler uygun ve benim daha derin korkularımı gizliyor — Aurora'nın daha iyisini yapabileceğini fark edeceği, taşıdığım yükün onun başa çıkabileceğinden daha fazla olduğu korkusu. Ellerimi uyluklarımın üzerinde gezdirerek sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Aurora, Roman'ın ona baktığı kadar ona bakmaya alışkın. Kötü günlerinde onu neşelendiren kişi o. Hasta olduğunda ya da buzda sert bir darbe aldığında ona bakıyor. O, onun dünyası olduğu kadar, onun da onun dünyası. Roman'ın tepkisi ve bunun playofflara giden takım dinamiklerini nasıl etkileyeceği konusunda endişeli. Roman benim

en iyi arkadaşım. Kabul etmek istemiyorum ama o haklı. Bu, buz üzerindeki işleri karıştıracak."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten bunun tek nedeni bu olduğuna inanıyor musun?"

"Bilinmeyenden korkmak ve Roman'ı incitmek onun öncelikli nedenleri." Aralarında bir tür karşılıklı bağımlılık var, ama bunun bir kısmı Zara'nın hayatındaki rolüyle doğrudan ilgili. Kendi sorunlarımı derinlemesine incelemek istemediğim gibi, bu konuyu da özellikle kurcalamak istemiyorum.

O Postie'nin yanağını okşarken, ben de Malone'u okşuyorum. Okşanmak isteyen bencil kediler için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu, endişemi hafifleten tek şey.

"Roman'a daha erken söylemeni zorlayamam ve onun tepkisiyle ilgili endişelerini kesinlikle anlıyorum. Kızımızı inanılmaz derecede koruyor. Aurora'nın ihtiyaçlarını desteklemek istemenizi takdir ediyorum. Onun için çok iyi olabileceğini düşünüyorum, ama o daha çok genç. Senin hayat tecrübelerin çok daha fazla. Onun sağlıklı bir insan olmasını nasıl sağlayacaksın? Aranızda böyle bir fark olduğunda partnerini manipüle etmek daha kolaydır." Ben araya girmeye başladığımda elini kaldırıyor. "Bunu kasıtlı olarak yapacağını sanmıyorum, ama o senden rehberlik bekleyecek. Onun tüm potansiyelini gerçekleştirmesine yardımcı olmak sana bağlı. Onunla ilgilenmek, ona istediği her şeyi vermek senin için kolay olur. Ama bir partner olarak, onun senin belirlediğin yolu değil, kendi istediği yolu izlediğinden emin olman da gerekecek."

Onun sözlerini dinleyerek başımı sallıyorum. Bunların hepsi benim de düşündüğüm şeyler, ama yine de onu rahatlatmak istiyorum. Sadece kendim için değil, Aurora için de onun onayını ve desteğini istiyorum. "İlk kariyerimin son yıllarıdayım ve o da kariyerine başlamak üzere, yani birlikte yeni bir yola çıkacağız. O hırslı ve azimli. Onun hayallerini desteklemek ve bunları gerçekleştirmelerine yardımcı olmak istiyorum."

Zara gülümsüyor. "Onun sevgilisi olarak, tavsiyelerin ve sözlerinin diğerlerinden daha fazla anlam ifade edeceğini unutma. Aurora sana karşı inanılmaz derecede derin duygular besliyor ve senin de ona karşı aynı duyguları beslediğini hissediyorum. Roman konusunda onun izinden gitmenin nedeni de bu olduğunu düşünüyorum. Ama ikinizin aldığı riskin ona değdiğini ona göstermek sana kalmış."

“Öyle. Kesinlikle.”

“Şu anda, gizlilik isteğini yerine getirerek onu öncelikli tuttuğunu düşünüyorsun. Ama Roman'a söylemeyerek gerçekte kimi koruyorsun? Kimin kalbini riske atıyorsun? Bazen birini incitmemek için çabalarken, en büyük zararı biz veriyoruz.”

BÖLÜM 34

HOLLIS

"Bu konuda çok iyisin. Evet. Tanrım. Tam orası. Ah! Tatlı fu—Postie! Şimdi olmaz!" Aurora, Postie'yi iterek bir elini saçımından çekiyor. Son on dakika içinde dördüncü kez. "Hollis'in başka bir kedi ile meşgul olduğunu görmüyor musun?"

"Sana kapıyı kapatmamız gerektiğini söylemiştim," diye mırıldandım, Postie'nin benim dikkatimi vermem gereken kedinin kendisi olduğu konusundaki ısrarına aldırmadan.

"Sadece kapıda miyavlıyorlar. Dikkatimi dağıtıyorlar," diye şikayet ediyor.

"Postie'nin göğsüne uzanmaya çalışması, benim seni dilimle becermemden daha mı dikkat dağıtıcı?" Kolumu onun uyluğundan çekip, Postie'nin sevdiği oyuncak fareyi arıyorum. Parmaklarımla onu kavrayıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Postie miyavlıyor ve havaya atlıyor. Aurora'nın klitorisini emiyorum ve o yataktan eğiliyor. "Ah! Kahretsın. Tekrar yap."

"Ne dedin?" Tek parmağımı içine sokuyorum, ama kıvırmıyorum.

"Tekrar, tekrar. Tekrar yap," diyor. Onun yatakta ne kadar sesli olduğunu seviyorum

Yatakta sesini duyurmasını seviyorum. Çarşafların arasında, duşta, kanepede, mutfak tezgahında her geçen gün artan özgüveni, onun yoğun duygusal yönünü keşfetmesini izlemek çok seksi. Bana ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu açık ve müstehcen detaylarla söylemekten çekinmiyor.

Kalçalarını sallamaya çalışıyor, ama ben diğer kolumu onun alt karnına dayayarak onu sabit tutuyorum. "Ne yapayım?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Hollis," diye sızlanıyor.

"Ne istediğini söyle, prenses." Gözlerimi kaldırıp onun hayal kırıklığına uğramış bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Postie yatağa geri atlar ve oyuncak fareyi başının yanına bırakır.

Kendimi tutamıyorum. Gülümsüyorum.

Bana öfkeyle bakar, oyuncak fareyi kapar ve odanın diğer ucuna fırlatır. Sonra ifadesi değişir, yumuşar, sesi de öyle. "Lütfen klitorisimi em, Hollis."

Ben de yaparım, ama nazikçe.

"Daha fazla, lütfen, dişlerinle." Yanağımı okşadı. "Ve daha fazla parmak, lütfen, böylece senin sikine hazır olayım."

Bütün günü yatakta geçirebiliriz, ama bu asla yeterli olmaz. Ne ona ne de bana. Güç dengesi bağımlılık yapıcıdır. Bazen uysal ve tatlıdır; bazen talepkar ve muhtaçtır. Ve bazen beni kırılanda kadar zorlar — ki bu benim en sevdiğim şeydir. Yirmili yaşlarımda bile bu kadar çok seks yaptığımı sanmıyorum.

İkinci parmağımı da ekliyorum, ama yine de kıvrılmıyorum. Emmeye çalışıyorum, ama yine de onun istediği gibi olmuyor. "Nasıl?"

"Daha fazla, lütfen." Üçüncü parmağımı da ekliyorum ve dişlerimle klitorisini okşuyorum.

"Evet. Tanrım. Teşekkürler." Eli saçlarımı sıkıca kavrar. "Daha fazla, lütfen."

"Zaten üç parmağımı kullanıyorum, Prenses," diye mırıldanıyorum.

"Daha fazlasını da alabilirim. Tristan, Rix'in vajinasına bütün elini sokuyor," diye nefes nefese söylüyor.

Başımı kaldırıyorum. Duyduğum doğru olamaz. "Pardon, ne dedin?"

Gözleri parlar ve fısıldar, "*Chasing Amy*'yi yapıyorlar."

"Doksanlardaki Kevin Smith filmini mi kastediyorsun?" Muhtemelen gençken izlemiştim.

"Evet." Başparmağı ve orta parmağıyla bir daire yapar ve diğer elini bileğini tutana kadar bu dairenin içinden geçirir.

"Yani... bütün eli mi?" Bakışlarım, üç parmağının onun içine gömüldüğü yere düşüyor. Fiziksel olarak bu... pek ideal görünmüyor. Rix küçük, Tristan'ın elleri ise beyzbol eldiveni gibi.

"Belki bunu daha sonra konuşmalıyız." Aurora, başımı geriye doğru itmeye çalışırken yüzü sevimli bir kırmızıya büründü.

"Ya da belki de konuşmamalıyız." Parmaklarımı kıvrıyorum.

O nefesini tutar. Klitorisini yalarım ve sonra emmeye başlarım, gözlerinin yukarı doğru dönmesini izlerim.

Sağ göğsünü tutar, meme ucunu sertçe çeker. "Evet, evet, evet," diye mırıldanır, bacakları titrerken sırtı kavislenir ve orgazm onu sarar.

Ona bu heyecandan sakinleşmesi için zaman tanıyorum. Prezervatif takıyorum, üzerine uzanıyorum ve parmaklarımın yerine penisimi koyuyorum, tek bir yumuşak hareketle içeri giriyorum. Bacaklarını sırtıma dolayarak, kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca sarıyor.

Orgazmı uzar, vücudu titrer, dudaklarımdan düşük bir inilti sesi çıkar. Onu görebilmek için geri çekilirim. Aurora'nın tırnakları omzuma batar, diğer elinin parmakları yanağımda titrer, dudaklarından neredeyse ses çıkmadan adımı fısıldar.

"Tanrım, bana geldiğinde çok güzelsin," diye mırıldanıyorum. "B-bitmesini istemiyorum," diye nefes nefese, altımda kıvranıyor.

Her seferinde bir öncekinden daha iyi oluyor. Aramızdaki bağın sadece bedenlerimizle sınırlı olmadığını hissediyorum. Gözlerinin yumuşaklığında, adımı fısıldayışında hissediyorum. Ona hislerimi, kalbimde ne kadar derin bir yer edindiğini söylemek üzereyim, ama bir orgazm daha onu sarar. Aurora'nın ağzı açılır, gözleri kapanır ve vücudu kasılır. Sonra ben de onunla birlikte düşerim.

Yarım saat sonra, oturma odasında oturuyoruz, Aurora benim kapüşonlu sweatshirt'ümden birini giymiş, bacaklarını benim bacaklarımın üzerine atmış. Elimi çıplak baldırına uzatıyorum. "Gala hakkında ne hissediyorsun?" Sadece birkaç gün kaldı.

"İyi. Aslında harika!" Gözleri parlıyor. "Hokey Akademisi için bütün bir masa ayırttık, bu çok harika. Kodiak Bowman ve eşinin geleceğini onayladılar."

"Bu harika bir haber." O, hokeyin yeni "yıldızı". Birçok rekoru alt üst etmeye doğru ilerliyor.

"Hemi, bunun şimdiye kadarki en iyi galamız olacağını düşünüyor. Hokey dünyasının bu yönünü ve bizi destekleyen topluma nasıl geri ödeme yapabildiğimizi çok seviyorum."

Onun heyecanı bulaşıcı. "Bu konudaki tutkunu seviyorum."

"Sanki hayatımın amacını bulmuşum gibi hissediyorum, biliyor musun?" Parmaklarını ensemin arkasına geçiriyor. "Hemi, açık artırmanın genellikle en çok para kazandığımız yer olduğunu söylüyor."

"Çekilebilirim, Hemi'ye katılamayacağımı söyleyebilirim." Bu konuyu çok düşündüm. Kısmen Scarlet'in de katılacağı için ve ona ilişkimizi yeniden başlatmak istemediğimi söylemiş olmama rağmen, yine de bana teklif vereceğinden endişeleniyorum.

"Çoğu randevu genellikle bir hokey oyuncusuyla takılmakla sonuçlanır, tıpkı Dallas'ın emeklilik köyünde koçun büyükannesiyile geçirdiği gece gibi," diyor. "Ayrıca, vazgeçersen sorular sorulur. Ve insanlar bunun Scarlet yüzünden olduğunu düşünebilir."

Onun bu konudaki endişesini hissedebiliyorum, bu yüzden daha fazla ısrar etmiyorum. "Senden başka kimseyi istemiyorum."

"Ama Scarlet hala seni istiyor, değil mi?"

Onu rahatlatmanın tek yolu, Scarlet ile olan geçmişim hakkında ona dürüst olmak. Bunun işe yaramasını istiyorsam, içimi açmam gerekiyor. "O benim ilgilenmediğimi biliyor. Artık eskisi gibi değilim. Onun hayatı çok kamuoyuna açık, profesyonel bir hokey oyuncusu olmak hayatımın bir kısmının kamuoyuna açık olması anlamına geliyor, ama kişisel ilişkilerimin sosyal medyada yayılmasına hiç sıcak bakmadım."

Aurora tereddüt eder, kararsız görünür. "Hayatın hakkında ne kadar gizli davrandığını biliyorum, ama bana ne olduğunu anlatır mısın?"

Dediğim gibi, deplasman serisinden döner dönmez teklif etmeliydim. Ama birbirimizle o kadar meşguldük ki. Ve bu konuyu konuşmak, Scarlet'in ilişkiler ve aşk hakkındaki görüşlerimi nasıl etkilediğini ortaya koyuyor. "Sormaya çekindin mi?"

Omuz silkiyor. "Hayatın zaten yeterince kamuoyuna açık ve ben senin mahremiyetine saygı duymak istedim. Ama medyanın haberleri ile gerçekliğin her zaman uyuşmadığının da farkındayım."

Bu, kayıtsızlık gibi görünen bir evet. Aurora'dan bu yönümü gizlemek, birbirimizi anlamamıza yardımcı olmaz. "Haklısın, uymuyor." Bağlantıya ihtiyaç duyduğum için parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Elimi sıkıyor ve ikimizin dizleri de titriyor. Bunun bizi ayırmasına izin vermek istemiyorum, ama onu "ya olsaydı" belirsizliğinde bırakmak da durumu iyileştirmeyecek.

"Toronto'ya transfer edilmeden önce, Scarlet'e evlenme teklif etmeyi planlamıştım. Hatta yüzüğü bile almıştım, ama o ilişkimizi bitirdi."

Aurora'nın yüzünde duygular belirir. İlk önce şaşkınlık, sonra şok, kıskançlık, incinme, korku ve üzüntü. Ve sonunda empati. "Ama neden? Şimdi o seçiminden pişman olduğu açık."

"Aslında mesele, benim özel hayatımın özel kalmasını istemem ve Scarlet'in tam tersini istemesi idi." Bunu aşabileceğimizden çok emindim. Çekim yapmadığında gözlerden uzak olmanın faydalarını sonunda anlayacağını düşünüyordum. Uzlaşmayı ya da onun gerçek ihtiyaçlarını dinlemeyi bilmiyordum. İlişkimizin bozulmasına nasıl katkıda bulunduğumu anlamam zaman aldı.

Aurora elimi sıkıca tuttu. "Sana evlenme teklif edeceğini biliyor muydu?"

Kafamı sallıyorum. "Daha sonraya kadar değil. Ama o benim istediğim şeyleri istemiyordu. Ben Toronto'ya taşındığımda, mesafe nedeniyle ayrıldığımızı belirten bir açıklama yaptı. Bana mutluluklar diledi ve hepsi bu kadar." İki yıllık bir ilişkiyi bu kadar kolayca bitirmesini görmek çok üzücüydü.

"Ama aslında o senin kalbini kırdı," diyor Aurora yumuşak bir sesle. "Öyle."

"Ve şimdi kararından pişman." Aurora'nın ses tonunu ve ifadesini anlayamıyorum.

"Onun nasıl hissettiğini ya da bizi, sadece birkaç ay aynı şehirde olduğumuz için yeniden denemek istediği kaçırılmış bir fırsat olarak görüp görmediğini bilmiyorum."

Elimi bırakıp parmaklarını uyluklarının arasına kaydırıyor, sanki kıpırdanmamaya çalışıyormuş gibi. "Onu unuttun mu?"

"Evet. Ama onun olayları ele alış şekli çok acı vericiydi. Hem de çok." Öyle ki, son yedi yıldır bu konuyu konuşmaktan kaçındım. Ve olanları bilen tek kişiler ailem ve şimdi de Aurora. Roman bile sadece en temel detayları biliyor. "Bu, ilişkilerimi nasıl ele aldığımı şekillendirdi ve uzun zamandır kalbimi ortaya koymadığımı fark ettim."

. Kalbimin kırılmasından korktuğum için. Neredeyse yanlış kişiye evlenme teklif edecektim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

"Onun için hissettiğim duygular ne olursa olsun, hepsi geçmişte kaldı," diye ekliyorum. "Onu sadece bir sonuca varmak için gördüm." Belki o zaman farkında değildim, ama Scarlet ile konuşmak, karşımda oturan kadına ne kadar bağlandığımı fark etmemi sağladı. "Seninle birlikte olmak istiyorum, Aurora." Onunla bir gelecek hayal edebiliyorum. Ve bu korkutucu, çünkü o çok genç. Ama onu dünyadan saklayarak aynı hatayı iki kez yapmak istemiyorum. Onunla bu tavizleri verebilirim. Bu onun özerkliğini asla elinden almayacak. Aurora'nın benim yürümemi istediği çizgide yürümek zor olsa da, kararlar eşit olarak alınacak.

"Ben de seninle bunu istiyorum." Yumuşak gülümsemesinde bir rahatlama var.

Zara'nın söyledikleri çok mantıklı. O haklı. Aurora'nın sahip olmadığı yaşam deneyimine sahibim ve bunu akıllıca kullanıp bizi ileriye taşımak için dikkatli olmam gerekiyor.

"Belki galadan önce Roman'ı yoklayabilirim, ne durumda olduğunu anlayabilirim." Yalan söylemek ve onu sır olarak saklamak her geçen gün daha da zorlaşıyor — ve o zaman müzayededen çekilmek kolay olur. Ona söylemek gerçek bir şey olurdu. Onun benim hakkımda fikrini henüz değiştirmeyeceğinden emin olmak için somut bir şey.

"Gala öncesinde mi?" Sesinde panik var.

Ya benim istediğim şekilde buna hazır değilse? Ya bizim hakkımızda kararsızsa ve onu şimdi bir seçim yapmaya zorlamak bizi yanlış yöne götürürse? Yanağını okşuyorum. "En çok neden korkuyorsun, prenses?"

"Onun, takımın, benim, senin ve ..." Alt dudağı titrer ve derin bir nefes alır. "Belki de benim yapmam gerekir. Ona bir şey söyleyebilirim. Anlatmak değil, sadece... anlarsın ya?"

"Seni buna zorlamak istemiyorum." Ama Tanrım, onu istiyorum. Hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Onun rahatsızlığı keskin bir ısırik gibi, ona karşı dikkatli olmam gerektiğine dair bir uyarı.

"Biliyorum."

Onu kollarıma alıyorum ve o da isteyerek geliyor. Artık cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Bunu saklamaya devam etmek istemiyorum, ama

ona daha fazla acı vermek de istemiyorum. Onu ağlatmaktan nefret ediyorum. Ama daha da önemlisi, çok aceleci davranıp, daha başlamadan bunu bitirmek istemiyorum. Scarlet'e ihtiyacı olanı veremedim; Aurora ile aynı hatayı tekrarlamak istemiyorum.

"Bu çok güzeldi ve bunu mahvetmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Anlıyorum." Çenesini kaldırıp onu öpüyorum.

Bunun, onun adına karar vermemek için dikkatli olmam gereken durumlardan biri olduğuna inanmak istiyorum. Ama önümüzdeki birkaç hafta ve bu balonun patlamasını engellemenin ne kadar zor olacağı konusunda endişelenmemek imkansız.

BÖLÜM 35

ÇEKİÇ

"Nasılsın, evlat?" Babam beni daireme davet ederken soruyor. "Biraz meşgul görünüyorsun."

Dizüstü bilgisayarım kanepede açık duruyor, etrafında atıştırmalıklar, kağıtlar, Post-it notları ve gala için hazırladığım liste var. Gala üç gün sonra. Hollis ve benim hakkımdaki konuyu açacak cesareti hala toplayamadım. Bu konuyu sohbe dahil etmenin kolay bir yolu yok. *"Hey, Dado, en iyi arkadaşınla çıkmaya başlasam ne hissederdin?"* demek pek de uygun bir seçenek gibi görünmüyor. *"Bir hokey oyuncusuyla çıkmaya başlasam ne dersin? Onu tanıyorsun. Çok iyi biridir, merak etme."* demek de öyle. "Son dakika detaylarını tekrar kontrol ediyorum. Ne var?"

Arkasından bir hediye çantası çıkarır. "Sana bir şey aldım."

"Ne için? Buna gerek yoktu. Daha yeni doğum günümü kutladım."

"Gala için. Hemi, senin nasıl öne çıktığını ve liderliği ele aldığını anlatıp duruyor. Seninle gurur duyuyorum. Henüz mezun bile olmadın, ama şimdiden tüm bu harika şeyleri yapıyorsun. Başardığın her şeyi kutlamak için sana bir şey almak istedim."

"Buna gerek yoktu." O bana hediyeler alıyor, harika bir baba oluyor, ben ise Hollis'le gizlice görüşüyorum. Utanç duygusu her geçen gün daha da ağırlaşıyor.

Beni omuzlarımdan tuttu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sen benim tek ve biricik kıızımsın, Peggy. Her fırsatta seni kutlamak istiyorum. Bu dünyada büyümek kolay değil, her zaman güllük gülistanlık olmadı, ama sen inanılmaz bir genç kadın oldun. Senin baban olmak benim için büyük bir onur."

Yüzümün önünde ellerimi sallıyorum. "Beni ağlatıyorsun."

Beni kendine doğru çeker ve sıkıca sarılır.

Onun sevgisini ve desteğini takdir etmek istiyorum, ama onu her gün aldatıyorum. Bu durumu düzeltmeliyim. En çok değer verdiğimiz insanlarla birlikteyken Hollis ile aramızdaki sınırları korumak giderek zorlaşıyor. Babamın önünde birden fazla kez ona dokunmak üzere olduğumu fark ettim.

Hollis haklı; bu sırrı sonsuza kadar saklayamayız.

"Devam et." Babam çantayı uzattı. "Aç şunu."

Ellerim titriyor, kurdeleyi çözüp kağıt mendili ve küçük mücevher kutusunu çıkarıyorum. İçinde ne olduğunu zaten biliyorum. Babamla takım elbise provalarına gittiğimde – ki ben gençliğimden beri her provaya gidiyorum – yakındaki lüks mücevher mağazasının vitrinine bakıp belirli bir çift küpeye hayran hayran bakıyorum. Küpeler çok pahalı ve benim için gereksiz. Hak ettiğimden bahsetmiyorum bile.

Kapağı açtım ve ağlamamaya çalıştım. İçinde yıllardır hayran olduğum elmas küpeler vardı. "Baba, bu çok fazla."

"İstersen erken mezuniyet hediyesi olarak düşün, ama elbisenle çok güzel duracaklarını düşündüm. Onları ve elbiseyi giymelisin. Sadece resimlerini gördüm."

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum. Sen en iyi babasın." Ona sarıldım, o da bana sarıldı.

"Seni çok seviyorum, tatlım. Bazen çok zor bir baba olabileceğimi biliyorum, ama bunun tek nedeni senin için en iyisini istemem."

"Biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum."

Ben gala elbisesini, ayakkabılarını ve küpelerini giyerken o oturma odasında bekliyor.

Birkaç derin nefes alıp, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Çok korkuyorum — onun tepkisinden, babam bizim çıkmamızı onaylamazsa Hollis'in beni seçmeme ihtimalinden. Ama denemeden bilemem.

Yatak odamın kapısını açıyorum ve babamın yüzündeki ifade neredeyse soğukkanlılığımla bozuyor. Eli göğsüne gidiyor ve benim gibi duygusal bir an yaşıyor gibi görünüyor. "Çok güzelsin."

"Küpeler mükemmel. Bayıldım."

"Elbiseyle uyumlu mu?" diye soruyor.

"Harikalar, ve ben sadece onlara uygun elbiseler alacağım." Beyaz elmaslarla çevrili sarı elmaslar ve inanılmaz derecede lüks.

"Bunun için çok çalıştın. Bu dönem senin için stresli geçtiğini biliyorum, ama neredeyse bitti. Bitiş çizgisi göründü. Takımdaki PR asistanı pozisyonu henüz tam olarak senin değil, ama seni ofiste tekrar görmekten çok mutluyum. Hepimiz senin orada olmanı çok sevdik. Senin için hayal ettiğim iş bu olmasa da, seninle olan sözleşmemi burada tamamlayacağım için çok mutluyum."

"Ben de." Umarım daha nitelikli birini bulmazlar.

"Sadece oyuncularla çıkma, o zaman sorun olmaz," diye gülümseyerek ekliyor babam.

Midem bulanır. "Ama onlar iyi çocuklar. Yani, Flip'in sorun çıkarabileceğini biliyorum, ama o bile beni kollamaya çalışıyor."

"Onlar genç ve hormonları tavan yapmış."

"Ben burada durduğuma göre sen bilirsin."

"Touché," diye mırıldanır.

Bu, bir temel atmak için bir fırsat. Tohum ekme fırsatı. Sonunda ona karşı dürüst olmak ve aylardır taşıdığım bu suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmek için. Cesur olabilirim. "Tristan'a bak. Geçen yıl buz pistinin dışında berbat bir durumdaydı, ama şimdi Rix'e sıırılsıklam aşık. Onun yanına taşınması için çaresizce uğraşıyor. Onunla Flip arasında bir süre sorunlar olduğunu biliyorum, ama hepsini çözdüler. Şimdi Rix ve Tristan birbirlerine çok aşıklar, Flip ve Tristan da hala en iyi arkadaşlar."

Babamın çenesi sıkılır ve yüzü kararır. "Hollis sana elini sürerse onu öldürür ve çok derin bir mezara gömerim."

Kalbim bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyorum. Aynen öyle, ona Hollis'le olan ilişkiyi anlatarak her şeyi mahvetmeyeceğime dair sahip olduğum tüm umutlar bir anda yok oldu.

BÖLÜM 36

HOLLIS

Galadan iki gün önce, kız kardeşim, kayınbiraderim ve yeğenim sürpriz bir ziyaret için uğradılar. Mike profesördür ve bazen yerel üniversitede misafir öğretim üyesi olarak ders verir. Ara sıra seyahate çıktığında, Micha ve neredeyse üç yaşındaki yeğenim Elsa'yı da yanında götürür. Niagara'da, birkaç saat uzaklıkta yaşıyorlar.

"Haw-lis amca, bak benim fisime! Ve turble'ıma!" Elsa, doldurulmuş gökkuşağı balığı ve doldurulmuş yeşil kaplumbağayı kaldırır.

"Harikalar! Bugün akvaryumda iyi vakit geçirdin mi?" Onu kucağıma alıp yanağına öpücük konduruyorum.

"Ah! Haw-lis amca!" Göğsümü itip kıkırdar. "Bir daha yap! Bir daha yap!"

Onu tekrar öperim ve o kahkahalara boğulur.

Kapım çalındı. Saate baktım ve muhtemelen Aurora olduğunu anladım. Roman haftada birkaç kez yedek kaleciyle antrenman yapıyor, bu yüzden bazı öğleden sonraları birkaç saat dışarıda oluyor. Dün Aurora, Roman'ı yoklamak istediğini ama işlerin yolunda gitmediğini söyledi. Panik içinde gözyaşları içinde olanları anlattı. Onun tepkisinin, Tristan'ın eğilimlerini bilmemizle mi, yoksa Rix ile gerçekten çıkmasıyla mı ilgili olduğuna karar veremiyorum. Her halükarda, galadan önce Roman'a söylemek artık söz konusu değil. Yine müzayededen çekilmeyi teklif ettim, ama Aurora onun bağlantıyı kuracağından ve benim birkaç dişimi ya da kafamı kaybetmekten korkuyor.

"Kapıyı açayım, sonra sana içecek bir şeyler hazırlayayım. Bu gece kalabilir misin, yoksa geri dönmen mi gerekiyor?" Elsa'yı yere indirdim ve odanın diğer tarafına geçtim.

"Mike yarın sabah memleketinde bir seminer verecek. Akvaryumu gezip, sonra da sana uğrayabiliriz diye düşündüm, sonra da eve dönebiliriz

." Micha omzunun üzerinden Elsa'ya işaret eder. Elsa, şehri gören pencere duvarına koşmuş, yansımda balık ve kaplumbağaları yüzdürüyormuş gibi yapmaktadır. "Ve zamanlamayı doğru yaparsak, bu çocuk yolda uyuyakalır."

Kapıyı açtım ve Aurora'yı Rix'ten bu hafta için hazırlanan yemekleri tutarken buldum. Yorgun ve endişeli görünüyordu. "Bu hafta için akşam yemeklerinizi getirdim ve..." Gözleri parladı. "Oh! Misafiriniz var. Çok özür dilerim."

"Aman Tanrım, Peggy?" Micha beni neredeyse iterek kenara çekiyor ve onu kucaklıyor.

Aurora *özür diler* gibi dudaklarını oynatır ve kız kardeşimin sırtını okşarken bana "oh hayır" yüzü yapar. "Merhaba Micha. Seni görmek ne güzel."

"Aman Tanrım." Micha geri adım atarken gözleri büyüdü. "Vay canına! Sen... artık genç değilsin!"

Aurora gülümser, yanakları pembeleşir. "Uh, hayır. Artık tam bir yetişkinim."

Micha çantaları ondan alır. "Hadi, içeri gel. Hollis bana bir kadeh şarap doldurmak üzereydi. Artık içki içecek yaştasın, değil mi? Birkaç yıl farkla?"

"Evet, Amerika'da içki içmek için yasal yaştayım, ama aile zamanınızı bölmek istemem."

"Saçmalık. Mike ve Hollis hokey hakkında konuşacaklar, ben de kuralları hala tam olarak anlamadığım için başımı sallayıp gülümseyeceğim. Sanırım Hollis üniversiteyi bitirmek üzere olduğunu söylemişti. Doğru mu?"

"Evet, sadece final sınavları kaldı, sonra lisans eğitimimi bitirmiş olacağım."

"Bu çok heyecan verici. Üniversite günlerime geri dönüp yeniden yaşayabilmek için neler vermezdim. Lisans eğitimim sırasında çok eğlenmiştim."

"Sonra benimle tanıştın ve ucuz bira içilen ev partilerini, kaliteli yemekler ve güzel şarapların olduğu partilerle değiştirdin." Kayınbiraderim bira içerek sevgiyle gülümsüyor.

"İkisini de pişman değilim," diye cevaplar Micha.

"Merhaba! Benim adım Elsa, bunlar da benim fissy ve turble'ım!" Yeğenim, Aurora'nın görmesi için doldurulmuş oyuncaklarını kaldırır.

Aurora çömelir, böylece aynı seviyede olurlar. "Merhaba Elsa. Beni hatırlamıyorsun herhalde, çünkü uzun zamandır görüşmedik

. Benim adım Aurora."

Elsa'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Prenses Aurora'yı çok seviyorum!"

"Ben de Kraliçe Elsa'yı seviyorum. *Frozen* en sevdiğim filmlerden biri!"

"Benim de!" Elsa bana gülümser. "Haw-lis amca, arkadaşın Aurora'yı çok sevdim."

Micha, Aurora'ya özür dilercesine gülümser. "Çok özür dilerim. Neden adının Peggy olduğunu düşündüm bilmiyorum."

"Teknik olarak öyle, ama o ikinci adını kullanmayı tercih ediyor," diye açıklıyorum.

"Oh, tamam."

"Ama ikisine de cevap veriyorum. Takımdaki arkadaşlar bana Hammer diyor, çünkü onlar için soyadı dünyası," diye açıklıyor Aurora.

"Ama Aurora'yı mı tercih ediyorsun?" diye sorar Micha. "Evet."

"Baba, çişim var!" diye bağıır Elsa. "Onu ben götürebilirim," diye teklif eder Micha.

"Ben götürürüm." Mike, Micha'nın yanağına bir öpücük kondurur ve Elsa'nın elini tutarak onu koridora doğru götürür.

Aurora'ya bir kadeh beyaz şarap veriyorum.

Küçük bir yudum alır ve gülümser. "En sevdiğim. Teşekkürler." Micha bana bir bakış atar. Ben de bira açmakla meşgul olurum.

"Hatırladığım kadarıyla, halkla ilişkiler alanında lisans eğitimi alıyorsun, değil mi? Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sorar Micha.

"Terror'un halkla ilişkiler irtibat görevlisiyle çalışmak üzere bir asistan pozisyonu var, ona başvurmak istiyorum."

Micha başını sallar. "Vay canına, bu adamları yeterince görmüyor musun? Sen de onlarla çalışmak mı istiyorsun?"

Aurora omuz silkiyor ve kızarıyor, gözleri bir anlığına bana kayıyor. "Geçen dönem halkla ilişkiler ekibinin başkanı ile stajımı tamamladım ve çok iyi uyum sağladım."

"Doğru. Hollis sonbaharda bundan bahsetmişti. Ekiple seyahate çıktın mı?"

"Bazen, evet."

Micha'nın gözleri parlar. "Çok eğlenceli olmalı. Özel jetler ve ünlü hokey oyuncularını. Roman bu konuda ne düşünüyor?"

"Çok sevdi. Takım çoğunlukla büyük, geniş bir aile gibidir." Aurora, gerginliğini gizlemek için şarabından bir yudum alır.

Micha hmms. "Sezonun başında, oyuncuların ailelerinden birinin başka bir oyuncuyla çıkmasıyla ilgili bir drama olmamış mıydı? Tristan Stiles? O sen değildin, değil mi?"

"Hayır. O benim oda arkadaşım Rix. Onun kardeşi Flip Madden," Aurora rahatsız bir şekilde yer değiştirerek açıkladı.

"Doğru! Evet! Bu skandal bir olay olmalı."

"Artık her şey yoluna girdi," diye araya giriyorum. Micha, açık yaraları deştığının farkında değil. "Bu eşyaları kaldırıp oturma odasına geçelim," diyorum. "Yedek odada Elsa için boyama malzemeleri olmalı."

"Sanırım dolapta. Bakmamı ister misin?" Aurora, muhtemelen bu konuşmadan kurtulduğu için mutlu bir şekilde teklifte bulunur.

"Harika olur. Teşekkürler prenses."

Micha, Aurora koridorda kaybolana kadar bekler. "Ne oluyor lan?"

"Neden bahsediyorsun?" *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Koridoru işaret eder. "İkinizin arasında bir şeyler var."

Ona sanki iki kafası varmış gibi bakıyorum, ama midem düğümleniyor. Micha'nın şimdi araştırma yapmasına izin veremem. Aurora zaten gerginken olmaz.

Micha kollarını kavuşturur. "Neden Elsa için yedek yatak odasındaki dolapta boyama malzemeleri olduğunu biliyor?"

"Çünkü ben yokken Postie ve Malone'u izliyor ve bazen benim için havluları ve kedi battaniyelerini yıkıyor, bunlar da yedek yatak odasındaki dolapta duruyor." Micha'nın bu konuyu kapatmasını istediğim için koridora doğru bakıyorum.

"Ona Prenses dedin," diyor Micha keskin bir şekilde.

"Ona hep Prenses derim, çünkü o takımın prensesidir." Ancak bunu başkalarının önünde yaptığımı fark etmiyorum ve bu bir sorun.

"Neden buzdolabında onun en sevdiği şarap var?" diye ısrar ediyor kardeşim.

"Çünkü kedilerimi beslemenin yanı sıra, ben yokken bazen onlarla birlikte maçı izliyor." Ayak sesleri geliyor.

koridorda. "Bunu bırakmanı istiyorum. Aurora'yı sorguya çekme. Başında çok şey var."

"Bırakıyorum." İki elini de kaldırır. "Şimdilik."

Elsa, Mike'ı da peşine takarak oturma odasına geri döndüğünde, Elsa'nın lazımlığa işemesini büyük bir olay haline getiriyorum. Aurora, bir kutu dolusu boyama kitabı, el işi malzemeleri ve çıkartmalarla geri dönüyor. Elsa onu boyama yapmaya ikna ediyor. Yeğenimle birlikte yere oturuyor ve onu yarım saat boyunca meşgul ediyor.

Onları izlememeye çalışıyorum. Ama ara sıra bana bakıyor ve tek istediğim ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek. Duygularımı saklamak imkansız hale geliyor. Sadece bunun başarabileceğimize inanmasını istiyorum.

BÖLÜM 37

ÇEKİÇ

"Sıkı çalışmanın meyvelerini topla." Hemi kolunu koluma takar, yüzünde geniş, gururlu bir gülümseme vardır.

"Her şeyin bu kadar sorunsuz gitmesine inanamıyorum." Özellikle de babamla ilişkimiz hakkında yaptığım başarısız konuşmadan bu yana ne kadar endişeli olduğumu düşünürsek. Berbat bir durumdaydım, olası sonuçlardan çok korkuyordum. Bu yüzden, son iki gün boyunca tüm enerjimi bu galayı mükemmel hale getirmek için harcadım. Şu ana kadar gerçekten de öyle.

"Her şey planlamada bitiyor. Bu işi gerçekten başardın, Hammer."

Bu beni gülümsetiyor. Bu akşam hiçbir aksilik olmadan geçti. Sessiz müzayede büyük bir başarıydı. Akşam yemeği muhteşemdi. Ancak her ne kadar harika olsa da, elbisenin göğsümü sıkıştırdığını hissediyorum, çünkü sırada hokey oyuncusu müzayedesi var. Belki de Hollis'in vazgeçmesini kabul etmeliydim. Sadece soruların veya duygularımın etkinliğin başarısını engellemesini istemedim. Pişmanlık, her geçen saat daha da ağırlaşan bir yük gibi midemde duruyor.

"Hammer, Willy, ikiniz de harika partiler düzenlemeyi biliyorsunuz." Dallas bize pembe şampanya ikram etti.

Hemi ona en ölümcül bakışını atar ve elini kaldırır. "Ben içmiyorum."

Dallas ona sabırlı bir gülümsemeyle bakar. "Çoğunlukla çilek likörü. Sadece biraz şampanya var."

Dikkatlice bir yudum alıyorum. Hemi gibi ben de soda ve kızılıcak suyu karışımı içiyorum. İnsanlar bunun kokteyl olduğunu sanıyor. İkimiz de görev başındayız, bu yüzden misafirler gittikten sonra içki içeceğiz. "Yalan söylemiyor."

Hemi isteksizce bardağı kabul eder ama içkiyi yudumlamaz.

Essie ve Rix, Tally ve Dred ile birlikte ortaya çıkar.

"Bu ne muhteşem bir parti." Normalde Dred, haki pantolon ve pastel renkli hırkalar giyer. Bu gece ise sağ bacağından yırtmaçlı, siren kırmızısı bir gece elbisesi giyiyor. Hemi, Dred'in Flip'e bakıcılık yapmasına yardım etmesi umuduyla onu randevusu olarak getirmiş. Flip kimseyle tuvalete kaybolmadığına göre, bu plan işe yaramış gibi görünüyor. Gerçi son birkaç aydır daha iyi davranıyor.

"Cidden. Hayatımda hiç bu kadar çok yakışıklı erkeği bir arada görmemiştim," diye ekliyor Essie. O, Rix'in çocukluk arkadaşı. Vancouver'da yaşıyor ve makyaj sanatçısı olarak çalışıyor. Ziyaretini, galayla çakışacak şekilde akıllıca zamanlamış.

"Teşekkürler." Dallas ona göz kırpmıyor.

"O seninle konuşmuyordu," diye tersler Hemi.

"Vay canına, buna 'pislik' ya da 'göt herif' eklememişsin? İlişkimizde gerçek bir ilerleme kaydediyoruz, Willy." Dallas, Essie ve Dred'e döner. "Alex Waters ve ekibiyle tanışma fırsatın oldu mu?"

"Hayır," der Dred, Essie ve Tally hep bir ağızdan.

"Peki, bunu düzeltelim." Dallas onlara onu takip etmelerini işaret eder.

Tally kolunu koluma takar. "Kodiak Bowman ile tanışacağıma inanamıyorum."

"Aslında çok tatlı ve utangaç olduğunu duydum, karısı da çok komikmiş," diye onu teselli ediyorum.

"Her zaman çok ciddi görünüyor."

Essie kalabalığı tarıyor. "Sence Kodiak'ın bekar arkadaşları olabilir mi?"

Biz yaklaşırken babam ve Hollis, Alex ile sohbet ediyorlar. Hollis, siyah smokininde çok yakışıklı görünüyor. Babamın tepkisi farklı olsaydı, belki bu gece Hollis'in randevusu ben olabilirdim. O zaman o da müzayededen çekilebilirdi. Ama bunu ertelememiz muhtemelen en iyisi. Hollis ve ben başlangıçta zorlandık çünkü o, bana olan duygularından çok babamla olan arkadaşlığını öncelikli tuttu. Şimdi aramızda gerçekten bir şey varken bunu tekrar yaparsa, nasıl toparlanacağımı bilmiyorum. Şu anda bunu da üstlenemem. Ama bundan da uzaklaşmam. Keşke ileriye giden yolu daha net görebilseydim.

Bu gece çoğunlukla Hollis'ten uzak durmaya çalıştım, ama bu kolay olmadı. Onlara yaklaşıırken, tanıdık ve rahatlatıcı bakışları üzerimde dolaşüyor. Gülümsemesi yumuşuyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Hemi dirseğiyle bana vurur. "O kalp gözlerini biraz azalt." "Dallas, seni tekrar görmek çok güzel." Alex Waters onu kendine doğru çeker sırtını okşayıp kucakladı. "Bu etkinlik inanılmaz."

"Geldiğine sevindim." Dallas, soyadı gibi parlak bir gülümsemeye bana ve Hemi'ye işaret ediyor. "Ve bu muhteşem etkinliği düzenledikleri için bu ikiliye teşekkür edebilirsin."

Bir başka tanıtım turu daha var ve Flip'in ezeli rakibi Connor Grace ile birlikte New York takımında oynayan Kodiak Bowman ile resmi olarak tanışıyorum. Kodiak'ın eşi Lavender ile de tanışıyorum. Minyon bir kadın ama Kodiak'ın ona hayran hayran bakıp durmasından ve ona dokunup durmasından anlaşıldığı üzere, açıkça Kodiak'ın patronu. Ayrıca babasının tıpatıp aynısı olan Maverick Waters ve tahminimce ondan birkaç yaş büyük olan kız arkadaşı Clover ile tanışıyorum.

Hemi ve ben, Lavender, Clover ve randevusu olmayan arkadaşı Sophia ile sohbet etmeye başlıyoruz.

Clover ve Maverick'in Wisconsin'deki göl bölgesinde Lavender House adında bir yer işlettiklerini öğreniyoruz. Burası, istismarcı ilişkilerden kaçan kadınların ve ailelerin ayakları üzerinde durana kadar evleri olarak adlandırabilecekleri bir yer. Sophia, baş psikolog olarak onlarla çalışıyor.

"Size bir sorum var," diyor Clover bana ve Hemi'ye. "Sor bakalım," diyor Hemi.

"Şuradaki adam." Clover babamı ve Hollis'i işaret eder. "O da müzayedede satışa çıkacak mı?"

"Clover!" Sophia ona dirsek atar. Otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyor.

Gülümserim. "İkisi de."

Clover'ın gülümsemesi genişler. "Bu harika bir haber."

Hemi ve ben hazırlanmak için izin isteyene kadar birkaç dakika daha sohbet ediyoruz. Odayı gözden geçiriyorum ve Hollis'in Scarlet ile konuştuğunu fark edince midem düğümleniyor. Oyuncu arkadaşlarından biri fotoğraf çekerken, eli sahiplenircesine onun koluna dayanmış. Onun ve Hollis'in birlikte ne kadar iyi göründüklerini sevmiyorum. O zarif ve şık. Refined.

Scarlet'in rol arkadaşı telefonunu çantasına koyduğunda, Hollis geri çekilir ve bağlantıyı keser. Kalbim biraz rahatlar.

"Her şey yoluna girecek." Hemi kolumu sıkıyor.

"Onun Hollis'e dokunabilmesini ve benim burada durup izlemek zorunda kalmamı nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. Ama bu buzdağının görünen kısmı.

"Biliyorum."

Sahneye doğru ilerliyoruz, uygun oyuncularını çağırırken midem düğümleniyor. Herkes sahneye yaklaşıyor, ama Dallas yok.

"Tabii ki. İlk olarak oynamak istediğini söyledi, ama ortada yok," diye şikayet ediyor Hemi.

"Belki tuvalettedir. Birini gönderip bakmasını isteyebilirim," diyorum.

"Sorun değil. Onu buraya getiririm." Gülümser ve mikrofonu ayarlar. "Herkes iyi akşamlar ve geldiğiniz için teşekkürler. Bu yıl bu galayı birlikte düzenlememe yardım eden Aurora Hammerstein'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum." Bana döner. "Sen olmasan bunu başaramazdım. Herkes alkışlasın!"

Övgüden utanarak ve sevinçle kızarır ve el sallarım. Babamın sosyal medya hesaplarında paylaşım yapmadığım sürece arka planda kalmaya alışkınım.

"Şimdi, hepimiz bu gece herkesin burada olmasının gerçek nedenini biliyoruz ve sizin için çok başarılı bir hokey oyuncuları kadrosu hazırladık!"

Salon ısıklık ve alkışlarla çınlar. Açık artırma sırasında kalabalık gürültülü olabilir. Geçen yıl Flip, erkek striptizci ekibine katılmış gibi smokinini yırtıp attı ve sahnede hiçbir şey giymeden durdu sadece bir bir bir siyah ayakkabı ayakkabı ve bir takım muz hamak.

Kalabalık sakinleşince, Hemi sahneyi geçerek boş sandalyeye doğru yürür ve dudaklarını ısırır. "Hmm... Görünüşe göre ilk hokey oyuncumuz biraz sahne korkusu yaşıyor. Oh, Dallas!" diye şarkı söyler gibi seslenir. "Bu gece saklambaç oynayacak zaman yok! Çık ortaya, neredeyse çık ortaya!"

Odanın diğer tarafındaki kapılardan kırmızı yüzlü ve biraz dağınık bir şekilde fırlar, giderken smokin ceketinin düğmelerini ilikler. Papyonu eğri durmaktadır.

"İşte geldi! Modaya uygun geç kalan ilk randevumuz Dallas Bright'ı alkışlayalım!" Hemi gülümser, ama onu öldürmek ister gibi görünür, ki bu alışılmadık bir durum değildir.

Dallas, Hemi'ye özür dilemek için durur ve ona küçük bir not kartı uzatır.

"Merak etme, Dallas. Seni iyi göstereceğim," diyor ona.

Podyumun arkasından müzayedeyi hiç görmedim ve Dallas sahnenin ortasına doğru ilerlerken terliyor gibi görünüyor.

Hemi elindeki karta bakar. Gülümsemesi bir saniye donar, sonra kartı ikiye katlar, göğüslerinin arasına sıkıştırır ve ifadesi tamamen kötücül bir hal alır. "İlk oyuncumuzla ilgili bazı eğlenceli bilgiler. Dallas sahilde uzun yürüyüşleri sever. En sevdiği yemek lahana turşusu pierogis'tir ve boş zamanlarında palyaço kılığına girip inanılmaz balon hayvanlar yapar. Atları ve biniciliği çok sever. Dallas buzda değilken, büyükannesiyile Uno oynarken bulunabilir ve en sevdiği TV programı *Letterkenny'dir*. Dallas ile geçireceğiniz gece, karnavalda bir akşam, en sevdiği dönme dolapta bir tur ve Dallas'ın en sevdiği palyaçolarla bir fotoğraf çekimi içerecek! Açık artırma iki bin dolardan başlıyor."

Dallas bayılmak üzere gibi görünüyor. Teklifçiler çılgına dönünce, odanın her yerinde el kaldırılıyor — en azından Dallas elli bin dolara ulaşana kadar. Bu, iki teklifçiyi eliyor. Üç yıldır ilk kez, takım sahibinin büyükannesi daha yüksek bir teklifle geçiliyor ve Scarlet'in rol arkadaşlarından biri kazanıyor.

"Tebrikler Candice. Dallas ile bir gece kazandın! Birbirinizi tanımak için size biraz zaman vereceğiz!" Dallas, çekici esmer kadın tarafından sahneden indirilirken Hemi'nin gülümsemesi yapmacık.

Sırada babam var. Biyografi kartına bakmama gerek yok. "Roman Hammerstein bir sonraki oyuncumuz," diye başlıyorum, "Terror'un kalecisi ve bu gecenin en uygun bekar babası!"

Kalabalık büyük bir alkış tutturur.

"Şanslıysanız ve babamla bir gece kazanırsanız, şehirdeki en iyi tavuk parmigiana'yı yiyebileceğiniz garanti. O doksanların rock müziğinin hayranı, ama bunu ona karşı kullanmayın çünkü o gizli bir Swift hayranı. Onu onun şarkılarına eşlik ederken gördüğüm için bunu biliyorum.

müzik. Çocukken kısa ama yoğun bir el işi dönemim olduğunda bana öğretmek için dikiş ve örgü örmeyi öğrendi. Doğa sever, yürüyüş yapmayı ve romantik piknikleri çok sever. Bu çekici, duyarlı bekar babayla geçireceğiniz bir akşam için teklifler iki bin dolardan başlıyor!

Clover, arkadaşı Sophia'nın elini tutup havaya kaldırır ve on bin diye bağırır. Diğer eller de kalkar ve teklifler bağırılır, ama baba sonunda (Clover'ın eliyle) Sophia'ya gider ve inanılmaz bir fiyat olan kırk iki bin dolara satılır. Sophia, sahnenin sonunda onunla buluştuğunda yüzü kıpkırmızıdır ve baba onu masasına geri götürür.

Flip neyse ki tüm kıyafetlerini giymeye devam eder, ancak şaşırtıcı olmayan bir şekilde, geçen yıl onunla bir gece geçiren kadın ile Scarlet'in rol arkadaşlarından biri arasında bir teklif savaşı çıkar. Scarlet'in rol arkadaşı, yetmiş yedi bin dolarlık harika bir fiyatla beş bin dolar farkla kazanır.

Daha fazla hokey oyuncusu açık artırmaya çıkarılır - hepsi otuz bin dolardan fazla fiyata satılır - ve sonunda sıra Hollis'e gelir.

Hemi onun biyografisini okurken ağzım kurur. "Hollis Hendrix, numara elli beş. Hollis, ona sevgilerini gösteren sevimli kurtarılmış kedileri Postie ve Malone ile evde geçirdiği geceleri sever. Aksiyon filmlerinin hayranıdır, ancak iyi bir romantik komedi de izlemekten hoşlanır. Harika Fransız tostı yapar ve ideal bir gece, şehirde yürüyüş yapmak ve liman manzaralı en sevdiği restoranda romantik bir akşam yemeği yemekten oluşur. Hollis ile bir gece için açık artırma iki bin dolardan başlıyor!"

Bunun en kötü yanı ne biliyor musun? Hollis için ayarladığım akşam, tam da onunla gitmek istediğim yerd. Geriye dönüp bakınca, bu çok aptalca bir hareketti. On dokuzuncu doğum günümde, babam, takımdan bazı arkadaşlar ve Hollis ile birlikte o restorana gitmiştim. O paddle'ı kaldıran kişi olmak için neler vermezdim...

Annem haklıydı. Onu uzaktan sevmek zor. Aramızda bu duvar varken onu istemek zor. Babam, okul ve iş başvurumla o kadar meşguldüm ki, benim için en önemli şeyi düşünmedim. Yalan söylemenin kalbime ne yapacağını ya da hırs veya güvenlik gibi mantıklı bahaneler olmadan bu geceyi nasıl geçireceğimi düşünmedim.

Birkaç el havaya kalktığında midem düğümlendi. Dallas'ın önceki kazananı teklif verdi, sonra odanın diğer ucundaki biri teklif verdi ve sonunda Scarlet elini kaldırdı. Teklifler art arda geldi, rakam yükseldi ve sonunda Scarlet "yüz bin dolar!" diye bağıarak herkesi geride bıraktı. Oda sessizliğe büründü, birkaç kişinin yüzünde şok ifadesi belirgindi. Tek görebildiğim Hollis'in ensesiydi.

Hemi son teklifleri ister, ama ardından gelen tek şey Scarlet'in kahkahalarıdır.

"Bir, iki, Hollis Hendrix ile bir gece Scarlet Reed'e gidiyor!"

Scarlet sandalyesinden kalkar ve ellerini kalçalarının üzerinde düzeltir. Mükemmel kıvrımlarını vurgulayan sofistike bir siyah elbise giymektedir. Gülümser ve el sallar, odayı geçip sahnenin sonunda Hollis'le buluşurken kameralar tıklayıp flaşlar patlar. O, ayak parmaklarının ucuna basarak Hollis'in yanağına öpücük kondururken göğsüm çöküyor gibi hissederim. Sonra fotoğraflar için poz verirler ve Hollis onu masasına geri götürür.

Sanırım öleceğim.

Bu kesinlikle benim en kötü kabusum. Hemi benim paniğimi hissetmiş olmalı ki, benim yapmam gereken kapanış konuşmasını yapıyor ve herkese cömert bağışları için teşekkür ediyor. Yüzüme bir gülümseme takınıyorum ama tüm vücudum uyuşmuş gibi. Sahneye vuran ışıklar kalabalığın içindeki insanların yüzlerini görmekte zorlanmama neden oluyor ama podyumun sağındaki masada oturan Hollis ve Scarlet'i net bir şekilde görebiliyorum.

Vücudu ona doğru eğilmiş, bacakları çaprazlanmış, kolu onun koluna dolanmış. Yakınlaşıyor, dudakları kulağına değecek kadar. O gülümsüyor ve başkalarına göre, onun ilgisinden gerçekten mutlu gibi görünüyor, ama ben vücut dilindeki sertliği fark ediyorum. Yine de bu pek rahatlatıcı değil. Onların bir geçmişi var. Derin bir geçmiş. Lanet olsun, ona evlenme teklif etmeyi planlamıştı. Yedi yıldan fazla bir süre önce. Ve bunu ilk kez bu hafta duydum. Çünkü konuşmak çok acı vericiydi.

Ya kadın onu geri çekerse? Ya onunla çıkıp fikrini değiştirirse? Ya benimle birlikte olmak çok karmaşık olduğu için kadına bir şans daha vermek isterse? Onları böyle görünce

—kadın ona sıradan bir sevgiyle dokunuyor, sanki ona aitmiş gibi bakıyor— bunun olabileceğine inanmak zor değil.

Ve şimdi kafam gerçekten karışık. Babam bunu aşır bizi kabul etse bile, diğerleri de kabul eder mi? Onun kolunda ben olsam insanlar nasıl tepki verirdi? Fısıldaşır mıydılar? Onun hakkında kötü şeyler söyler miydiler? Benim hakkımda? Hollis'in söylediği şeyi söyler miydiler? Çok genç olduğumu. Bunu dik göğüslerime ve yatakta eğlenceli zaman geçirmeme bağlarlar mıydı? Onunla karşılaştırılır mıyım? Hiçbir şekilde birbirimize benzemiyoruz, ama ben şu anda onların çıkmaya başladıkları zamanki yaşındayım.

Işıklar kararır ve müzik sisteminden müzik yayılırken Hemi bir duyuru daha yapar. Bu kısmı unutmuştum. Her yıl, oyuncular ve eşleri akşamın ilk dansı için sahneye çıkarlar. Ve bu her zaman yavaş bir şarkıdır.

Hollis sandalyesini geriye itip ayağa kalkar. Scarlet'e elini uzatır. Scarlet elini onun eline koyduğunda, sanki kalbim tereyağı bıçağıyla göğsümden sökülüp alınmış gibi hissederim. Tabii ki ona gülümser, o da ona gülümser. Tabii ki onu dans pistine götürür.

"Sen iyisin. Hadi Hammer. Sana bir kadeh şampanya alalım." Hemi beni nazikçe bara götürür.

"Neden bunu yaptım?" Sözler ağzımdan kaçıyor.

"Çünkü en büyük etkiyi yaratarak hayır kurumuna en fazla para toplamak istedin." Kolunu omzuma doluyor. "Birini istemekle, kendin için bir şey istemek arasında nasıl bu kadar zıt bir fark olabileceğini anlıyorum. Her şey yoluna girecek."

Rix ve Tally bizimle orada buluşurlar. Tristan yüzüme bir bakış atar ve sonra dans pistine bakar. "Sana söylemiştim" diyecek sandım ama o sadece omzuma hafifçe vurur ve Rix'in yanağına bir öpücük kondurur. "Benim aptal halimle uğraştığın için teşekkürler," der ve viski kadehini alıp uzaklaşır.

Panik atak geçirmek üzereyim. Ya onu Scarlet'in kollarına itmişsem? Ya Hollis önemli bir anda beni seçmezse?

Hemi bana bir bardak uzatıyor. Titreyen ellerimle alıp köpüklü sıvıyı yudumluyorum. "Ne kadar aptalım," diye fısıldıyorum.

"Hayır, değilsin." Rix kolumu sıkıyor.

Dans pistini taradım, oyuncular ve eşleri müziğe göre sallanıyorlardı. Babam ve Sophia'nın ne kadar sevimli göründüklerini takdir etmek istedim,

özellikle de Sophia'nın sürekli kızardığı ve babamın gözlerinin kenarları kırışacak kadar geniş gülümsediği hali. Müzayedenin inanılmaz başarısını takdir etmek istiyorum. Daha önce hiç olmadığı kadar çok para topladığımızı. Sadece müzayedededen neredeyse bir milyon dolar. Hollis bunun yüzde onunu oluşturuyor. Ama gözlerimi Hollis ve Scarlet'ten ayıramıyorum. Onun elini kavrayan elinden gözlerimi alamıyorum. Ya da birlikte hareket ettikleri zarif tavırlarından.

"O ben olmalıyım." Artık düzeltmek için çok geç. Ve bunun ne anlama geldiği beni çok korkutuyor. Onunla dans etmesini izlemeye bile dayanamıyorum. Romantik bir geceyi birlikte geçirdiklerinde ne yapacağım?

Scarlet başını geriye atıp, onun söylediği şeye gülüyor. Kameralar tıklıyor ve flaşlar patlıyor. Yarın tüm hokey sitelerinde bu haber yer alacak. Onunla bir gece geçirdiğini. Birlikte ne kadar harika göründüklerini. Tekrar bir araya geldiklerini.

Bunu izleyemem. "Tuvalete gitmem lazım." Şampanyamın kalanını içip bardağı bara bırakıyorum.

"Ben de seninle gelirim," diyor Rix.

Kafamı sallarım. "Bir dakika yalnız kalmam lazım. Lütfen."

Bu kabustan kaçmak için çaresizce odadan koşarak çıkıyorum.

BÖLÜM 38

HOLLIS

"Senin için teklif verdiğim için bana kızmadığını umuyorum," diyor Scarlet gülümseyerek. "Bu çok değerli bir amaç. Yeniden bir ilişki kurmak istemediğini biliyorum Hollis ve seni tamamen anlıyorum, ama burada sadece bir ay daha kalacağım ve seni tekrar görmeden ayrılmak istemedim." Biraz utanmış ve umutlu görünüyor. Az önce benimle geçireceği bir gece için yüz bin dolar harcadı.

İnsanlar dans pistindeki çiftlerin fotoğraflarını çekiyor. Bunun sosyal medyada nasıl görüneceğini şimdiden tahmin edebiliyorum. Sonsuz spekülasyonlar olacak. Tekrar bir araya mı geliyoruz? Bu, Hollis ve Scarlet 2.0'ın başlangıcı mı? Aurora bununla nasıl başa çıkacak? Onu nasıl böyle bir şeye maruz bırakabilirim?

Geriye dönüp bakınca her şey çok net görünüyor. Hemi'ye, şüphe uyandırsa bile beni müzayededen çekmesini söylemeliydim. Böyle bir şey olmayacağına inanarak, yanlış bir güvenlik hissine kapılmıştık. Roman'la konuşmalıydım, aylar önce kızına karşı hislerim olduğunu itiraf etmeliydim, bu kadar gizlice dolaşmak yerine, gerekirse birkaç dişimi kırmasına izin vermeliydim. Bu benim yarattığım bir felaket. Aurora'yı aramak için odayı taradım, ama ışıklar kısılmıştı.

Scarlet'in eli omzumdan kayarak göğsüme konuyor. "Geçmişte seni incittiğimi biliyorum, ama üzerinden yıllar geçti, Hollis. Bu ikimiz için de iyi olabilir."

Ona bakıyorum. "Tam olarak nasıl?"

"Önümüzdeki birkaç yıl içinde hokeyi bırakıp yeni bir hayata başlayacaksın. Spor yorumculuğu yaparsan çok başarılı olursun. Belki oyunculuga da denemek istersin?"

Soğuk bir gerçeklik omurgamdan aşağı kayar. "Bu bir reklam hilesi mi?"

Bana yalvaran bir bakış attı. "Benimle görölmek kariyerin için iyi olabilir, sence de öyle değil mi? Eğer istersen, platonik bir ilişki gibi gösterebiliriz. Geçen yılın zorlu geçtiğini biliyorum. Arka arkaya sakatlıklar, iki ameliyat. Kolay olmamıştır. Yardım etmek istiyorum. Senin için sadece iyi şeyler istiyorum. Sana yaşattıklarım için özür dilemeye çalışıyorum, bunu telafi etmek için bildiğim tek yolu deniyorum, Hollis."

Tabii ki o da böyle görüyor. O, yıllar önce çıktığım kadınla aynı, sadece daha yaşlı ve daha akıllı, ama hala kariyerine yoğun bir şekilde odaklanmış. Ve görünüşe göre benimkine de.

Odayı Aurora'yı aramaya devam ediyorum. Aramızda olanları saklamaktan bıktığımı ona söylemem gerek. Roman ve bunun sonuçlarıyla, her ne olursa olsun, ben ilgilenirim. Bu gece dans pistinde onunla birlikte olmalıyım. Kollarımda olması gereken kişi o olmalı.

Onu çıkışa doğru koşarken gördüğümde midem düğümleniyor, elbisesinin eteği arkasında dalgalanıyor, başı eğik, eli ağzını kapatıyor.

Bu lanet şarkı ne zaman bitecek?

"Hollis." Scarlet'in sesi dikkatimi ona geri çekiyor. Yüzünde acı ve belirsizlik var.

"Yaptığın şeyi gerçekten takdir ediyorum Scarlet, ama bunun medyada spekülasyonlara yol açmasını istemiyorum. Şu anda başka biriyle birlikteyim. O da müzayededen haberdar, ama dedikodular ve basın ilgisıyla başa çıkamam." *Ona derinden aşık olduğum için yapamam.* Akıllı olsaydım, Scarlet'e tekrar denemek istemediğimi söylerken bunu ona söylerdim. "Birbirimizin yanında olmak benim için iyi değil." Sesim istediğimden çok daha keskin çıkıyor.

"Özür dilerim. Ben sadece... yardım ettiğimi sanıyordum."

"Biliyorum. Gerçekten minnettarım. Sorun o değil..." İç çekiyorum. "Hayatımda başka şeyler oluyor."

"Anlıyorum." Bir an için, yıllar önce aşık olduğum genç kadını görüyorum, film yıldızı gülümsemesini takındıktan sonra kollarımdan çıkıyor. "Görüşürüz."

Şarkı sonunda bitti, şükürler olsun.

Aurora'yı bulmak için izin isteyip balo salonundan çıkarken Tristan'la karşılaşıyorum.

"Ne söyleyeceksen, duymak istemiyorum," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. O iki elini kaldırıyor. "Endişelerimi zaten dile getirdim. Hammer köşede saklanıp kendini toparlamaya çalışıyor, o yüzden benim için endişelenmek yerine kırdığın şeyi düzeltmeye çalış."

Onu geçip açık fuayeye çıkıyorum. Birkaç küçük grup elinde kadehleriyle toplanmış, diğerleri tuvalete doğru gidiyor. Ben ters yöne gidip Aurora'yı dar bir köşeye sıkışmış, sırtı bana dönük, omuzları titreyerek buluyorum.

"Prenses?"

O dönüyor ve sanki biri göğüs kafesimi yumruklayıp kalbimi göğsümden söküp çıkarmış gibi hissediyorum. Bu, olmasını en son istediğim şeydi. Onun ağlamasını görmekten nefret ediyorum. Bunu önleyebilirdim. Önlemeliydim.

Başını eğiyor. "Ben iyiyim. Sorun yok. Benim hatam. Çok aptalım."

Ona yaklaşıp başparmaklarımla gözyaşlarını silerim, ama yeni gözyaşları akmaya devam eder. "Senin hatan değil ve sen aptal değilsin. O kadar akıllısın ki, çoğu zaman ne yapacağımı bilemiyorum."

"Bunu bize ben yaptım. Sen kendini ortadan kaldırmaya çalıştın, ben de hayır dedim. Ve şimdi o, istediği gibi bütün geceyi seninle geçirecek ve ben bu konuda hiçbir şey yapamam. Ya ona bir şans daha vermek istersen?"

"Öyle bir şey olmayacak Aurora. Benim istediğim tek kadın sensin." Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Tek kadın."

Bir elini boynumun arkasına doladı, diğer eliyle smokinimin yakasını kavradı. "Sizi birlikte görmekten nefret ediyordum. Onunla dans edebilmeni, benimle dans edememeni nefret ediyordum. Ona dokunabilmeni, onun sana dokunabilmesini nefret ediyordum. Randevularına çıktığın kişi ben olmak istiyorum."

"Ben de aynı şeyi istiyorum." Yanağını okşuyorum. "Kolay ya da basit olmayacağını biliyorum, ama Roman'la ben hallederim."

"Ama o bunu kabul etmeyecek. Zaten öyle söyledi." Sesi korkuyla titriyor.

"Ben hallederim." Haftalar önce yapmam gerektiği gibi. "Seninle kutlayamamak benim için cehennem gibi oldu. Artık seni kenardan izleyemem," diye itiraf ediyorum.

"Çok korkuyorum." Kollarımda resmen titriyor. "Ya bu onunla olan ilişkiyi bozarsa? Ya da seninle olan ilişkiyi? Ya düzeltemezsek ve çok geç kalırsak? Onu kaybetmek istemiyorum. Hiçbir fedakarlığın buna değmediğine karar verebilir. Ya beni asla affetmezse?"

"Sen onun dünyasını Aurora, bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama ben bunu düzelteceğim prenses. Her şeyi daha iyi hale getireceğim." Gözyaşlarını siliyorum. "Yalnız kaldığımızda, bunu telafi edeceğim," diye fısıldıyorum. "Tüm acını dindireceğim." *Ve sana senin hakkında ne hissettiğimi tam olarak söyleyeceğim.* Yalnız kaldığımızda. "Bu kulağa hoş geliyor mu?"

O başını sallar.

Dudaklarımın çekimine karşı koyamadan dudaklarını tekrar öperim.

"Ne oluyor?" Roman'ın inanamayan sesi, başımıza bir kova buz dökülmüş gibi.

Aurora'yı arkama alıp ona dönerek yüzleşiyorum. Aylardır yalan söylediğim kişi. Uzun zaman önce dürüst olmam gereken kişi. En kötü şekilde ihanet ettiğim kişi.

Tabii ki bu şimdi oluyor. Sanki bu gece zaten epik boyutlarda bir felaket değilmiş gibi. Aurora'nın uğruna çalıştığı her şey, kendini kanıtlamak için yaptığı her şey gölgede kalacak. Bu ne tür kalıcı bir hasara yol açacak? Dalga etkisi ona, Roman'a, bize ne yapacak?

Vahşi bakışları benden, çoğunlukla arkamda saklanan Aurora'ya kayıyor. "Peggy?" Sesi alçak ve titriyor.

"Roman." İki elimi de kaldırıyorum. Teslim olarak. Yalvararak. "Açıklayabilirim."

Kafasındaki karışıklık, soğuk bir farkındalık ve kaynayan bir öfkeyle yer değiştirir. "Açıklamak mı? Ne yaptın, Hollis?" Yaklaşır, vahşi gözleri omzumun üzerinden bana odaklanır. "Kızımdan uzak dur."

"Roman."

"Hemen."

Arkamdan uzanıp Aurora'nın yumruğunu ceketimden çözerim, ama iki adım yana doğru hareket ederken onu bırakmam. Yüzü bembeyazdır,

çenesi titriyor ve gözleri benimle Roman arasında gidip geliyor. Onun öfkeli bakışları, birleşmiş ellerimize kilitlenmiş durumda.

"Peggy?" Titreyen sesi, zar zor bastırıldığı öfke ve korkuyla doludur. "Burada neler oluyor?"

Titrek eli dudaklarına gider. "Sana söylemek istedik. Sana söyleyecektik."

"Söyleyecektiniz..." Çenesi sıkılır ve hırlar. Karanlık bakışları benimkilere çevrilir. "Bu ne zamandır devam ediyor? *Neler* oluyor?"

Elini sıkıyorum. "Aurora'yı çok seviyorum." Ona aşık olduğumu böyle söyleyemem.

"Bu lanet olası bir cevap değil!" diye bağırır. "Ne kadar süredir, Hollis?" Suçluluk duygusunu yutkunur ve gerçeği söylerim.

"Birkaç aydır."

Gözleri parlar ve ileri atılır. Aurora önüme geçmeye çalışır ama onu engellerim. Roman'ın yumruğu başımın arkasındaki duvara çarpar ve Aurora beni tutar. Dengem bozulur ve sakat dizimin üzerine düşerim. Acı bir anlığına gözlerimi kör eder. Bunu hak ettim — Roman'a yalan söylediğim, kızına aşık olduğum, onu sır olarak sakladığım için.

"Hollis!" Aurora'nın elleri yüzümde. "Ona

dokunma!" diye bağırır Roman.

"Baba! Dur!" Aurora yalvarır.

"Prenses, lütfen geri çekil. Bunun olması gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"Seni pislik." Roman beni yakamdan yakalar ve ayağa kaldırır. "Benim arkamdan iş çevirip kızımınla mı çıkıyorsun? O yirmi bir yaşında!"

"İkimiz de yetişkiniz, baba," diye Aurora sertçe cevap verir.

Beni duvara itiyor ama öfkeli bakışları ona yönelince beni bırakıyor. "O zaman neden gizlice dolaşıyorsunuz... sanki ergenler gibi?"

"Çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum!" Aurora karşılık verir.

"Ne bekliyordun?" Babamın yüzünde inanamama ifadesi belirir. "En iyi arkadaşım ve kızımın bana yalan söylediğini öğrenince sevinçten havaya uçacağımı mı?" Elini yüzüne sürer. "Aylarca. O benim takımımda, lanet olsun!"

"Hollis haftalar önce bir şey söylemek istedi, ama ben ona beklemesi için ricada bulundum. Sonra sana bu konuyu açmaya çalıştım, ama sen bunu kabul etmeyeceğin açıkça belli oldu," diyor Aurora yumuşak bir sesle.

"Senden tek bir şey istedim, Peggy. O da bir hokey oyuncusuyla çıkmaman. Hayatlarımız çok dengesiz. Her zaman yanında olacak bir partneri hak ediyorsun." Elini yüzüne götürdü. "Geçen gün Tristan ve Rix'le konuştuğunuz şey bu muydu?" Öfkeli bakışları ondan bana kaydı. "Seni korkak pislik. Bunu bana söylemek için kızımı mı kullandın?"

"Benden duyması daha iyi olur diye düşündüm," diyor. "Gala bitmeden ve sınavlarım bitmeden bunu söylemek istemedim." Aurora'nın sesi titriyor. "Terror'un beni niteliklerimden dolayı işe almak istemesi için galada başarılı olmam gerekiyordu, senin babam olduğun için ya da bir oyuncuyla çıktığım için beni işe almaması için değil."

Roman'ın bakışları bana döner. "Onu duyuyor musun? Bunu sen yaptın." Beni suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret eder. "Kızımın ağlamasının ve senin yalancı, değersiz kışını savunmasının sebebi sensin."

"En son istediğim şey Aurora'yı incitmekti. Okul ve sezon bitene kadar beklememi istedi. Beklemeyi kabul etmemin tek nedeni buydu, ama sana daha önce gelmeliydim. Sana karşı dürüst olmalıyım." Bunu düzeltmenin, kırdığım şeyi onarmanın bir yolunu arıyorum.

"Ama yapmadın ve değildin." Küçük koridorda volta atıyor. "Bu durum nasıl görünüyor..." Ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Yedi yıllık dostluğumuzu sorgulamama neden oluyorsun, Hollis. Kızımı sana emanet etmemeliydim."

"Asla..."

Elini havada keser gibi hareket ettirir. "Ama yaptın!" Gözleri çılgındır, göğsü inip kalkmaktadır. "Birlikte mi yatıyorsunuz?" Aramızda bakışlar atar. Cevap yüzümüzde yazılı olmalı ki, yüzü korkunç bir kırmızıya döner.

"Aurora'yı önemsiyorum, Roman," diyorum yumuşak bir sesle.

"Onu önemsiyor musun?" Koridorun sonuna doğru işaret eder, neşeli dans müziğinin gümbürtüsü, bu kabusun uyumsuz bir fon müziği gibidir. "Az önce eski sevgiline açık artırmada satıldın. Peggy'yi

Peggy'yi bu kadar önemsiyorsan, bunun olmasına nasıl izin verdin? Nasıl sahneye çıkıp, benim lanet olası kızım la bir ilişkin varken, başka birinin seninle bir gece geçirmesi için seni satın almasına izin verdin?"

"Ben düşünmedim..."

"Hayır, düşünmedin. Yaptıklarına bak." Aurora'yı işaret etti, Aurora şimdi kendini kucaklamış, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Onu korumaya çalışıyordum." Bu sözler, kötü bir yalan gibi ekşi bir tada sahip. Onun isteklerini yerine getirmeye çalıştığımı nasıl açıklayabilirim? İkimiz de birbirimize aşık oluyoruz ve bunun ne anlama geldiği konusunda çok korkuyoruz.

"Siktir git sen de siktir git. Onu asla böyle bir duruma sokmamalıydın. Kendini benimle kızım arasına soktun. Bunu nasıl doğru yapacağını biliyordun. Bütün bunlar hakkında ne hissedeceğimi biliyordun. Arkamdan iş çevirmek yerine bana *sorsaydın*, belki de kafayı yememiş olurdu. Ama bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Bu büyük bir ihanet, Hollis. Kızıma bunu nasıl yapabildin?"

"Bana dokunursa onu öldüreceğini söylemiştin," diyor Aurora yumuşak bir sesle.

"Günler önce. *Günler* önce söyledim. Bu, ondan önceki aylarca süren gizliliği açıklamıyor." Sesi öfkeyle titriyor. "Sanki utanılacak bir şeymiş gibi."

"Üzgün olduğunu biliyorum ve buna hakkın da var, ama bu konuşmayı daha özel bir yerde yapmamız daha iyi olur," diyorum ona.

Bana sanki aklını kaçır an benmişim gibi bakıyor. "Konuşamam. Çok kızgınım. Şu anda senin arkadaşım ya da takım arkadaşım olduğunu hissetmiyorum." Aramızda eliyle bir hareket yapıyor. "Bu. Bunun düzeltilebilir olup olmadığını bile bilmiyorum. Benim endişem Peggy. Bu seninle ya da arkadaşlığımızla ilgili değil. Onun bu boktan durumu nasıl idare edeceğini bulmam lazım." Elini uzatıyor. "Peggy, tatlım, eve gidiyoruz."

"Hollis, lütfen," diye fısıldadı, yüzünde yalvaran bir ifadeyle. Kararsız kaldım. Ama zaten yeterince anlaşmazlık yaratmıştım.

Aurora için babasıyla olan ilişkisi en önemli şeydir. Elini sıkıp başımı sallardım. "Gitmelisin. Hemi'ye ben söylerim."

Yüzünün çöküşü kalbimi parçalıyor, ama bu gece hiçbir şeyi çözemiyoruz. Ona gitmek istiyorum. Onu kucaklayıp onu ne kadar sevdiğimi söylemek istiyorum. Onun için her şeyi yapacağımı. Onu mutlu etmek için her şeyi feda edeceğimi.

Bunun yerine, onu bırakıyorum ve Roman koruyucu bir şekilde kolunu omzuna atıyor. Başını sallıyor, öfkesi hayal kırıklığına dönüşüyor, bana nefret dolu bir bakış atıyor ve onu koridordan aşağıya götürüyor.

Beni bir kamyon dolusu pişmanlıkla baş başa bırakarak.

BÖLÜM 39

ÇEKİÇ

Babam beni arabaya götürürken gözlerimi yere dikip tek kelime etmiyorum. Omzumun etrafına doladığı koruyucu kolu titriyor. Onu daha önce sadece bir kez bu kadar kızgın görmüştüm. On yedi yaşındayken, spor araba kullanan biriyle çıkıyordum. O, direksiyon başında bir aptaldı ve ben yolcu koltuğundayken bir kaza yaptı. Ben hafif bir boyun incinmesi geçirdim, ama babam o adama çok kızdı. Beklendiği gibi, hemen sonra ondan ayrıldım.

O zamanlar utanmıştım ama şimdi geriye dönüp baktığımda babamın tepkisini anlıyorum. Kendi hayatını tehlikeye atmak bir şey, başkasının hayatını tehlikeye atmak başka bir şey.

Ama bu çok farklı. Çok, çok farklı. Korktuğum şey gerçekleşti. Neredeyse on yıllık dostluğumuz tehlikeye girdi, takımın sağlığı da öyle — babamla ilişkiye verdiğim zarardan bahsetmiyorum bile. Onun için mükemmel olmaya çalıştım, her şeyi kolaylaştırmaya çalıştım — ona yük olmamak için. Şimdi her şeyi mahvettim.

"Araba kullanabilir misin?" diye soruyorum arabaya vardığımızda.

"Bir içki içtim," diyor babam dişlerini sıkarak.

"Ama sen gerçekten çok kızgınsın." Sesimin titremesini ya da gözyaşlarımın akmasını engelleyebilmeyi isterdim, ama berbat durumdayım. "Ve duvara yumruk attın. Elini bir doktora göstermen gerekebilir." Eğer bir şeyi kırdıysa, kendimi asla affetmeyeceğim. Ya benim yüzümden sezonun geri kalanında oynayamazsa? Hepsi benim hatam.

"Ben iyiyim, elim de iyi. Lütfen arabaya bin, Peggy."

Tartışmıyorum. Direksiyon başına geçecek durumda değilim.

Yolcu koltuğuna otururken, bu geceyi farklı şekilde idare etseydim diye düşünüyorum. Utanç duygum taşıyor ve beni boğuyor sanki. Kendimi kontrol edebilseydim, bu olmazdı.

Eve dönüş yolu sessiz geçer. Babam araba kullanırken onu kızdırmak istemiyorum. O bana her zaman koşulsuz sevgi göstermiştir. Uzun yıllar boyunca çok fedakarlık yaptı ve ben ona karşılığında ne yaptım? En yakın arkadaşıyla yattım. Berbat bir kızım.

Vardığımızda arabayı park ediyor ama inmeye niyetli değil. "Bana dürüst olmanı istiyorum Peggy. Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Ocak ayından beri," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya ondan önce? Hollis seni rahatsız edecek bir şey yaptı mı ya da söyledi mi?"

"Ne? Hayır." *Ama ben Hollis'i rahatsız edecek birçok şey yaptım.* Babam bunu bilseydi bana çok kızardı.

"Tatlım, dürüst olabilirsin. Onu korumak için yalan söylemene gerek yok." Yüzünde acı, hatta korku dolu bir ifade var.

"Baba, öyle değil... Ne düşünüyorsan..." Kafamı sallıyorum. Korumak istediğim Hollis değildi. Kendimdim, belki babam da. Öfkeden, incinmekten, *bundan*. "Hollis, baba. O senin en iyi arkadaşın."

"Artık onun kim olduğunu bile bilmiyorum. Arkamdan iş çevirip sana elini sürdü." Çenesi sıkışır.

Gerçeği söylemeye hazırlanırken koltuğumda kıvrılıyorum, midem düğüm düğüm. Bunun yaratacağı zarardan korkuyorum. "Yanlış anlıyorsun baba. O sınırları korumaya çalıştı, ama ben ısrar ettim."

"O daha iyi bilir!"

Sesinin yüksekliği beni irkiltir. Kemerimi çözüp arabadan inerim, biraz alana ihtiyacım vardır. O da aynısını yapar. "Üzgün olduğunu anlıyorum, ama ben *bir yetişkinim*."

"O senden on iki yaş büyük! Aylarca arkamdan gizlice görüşüyordun!"

Yüzündeki acı yeterince kötü, ama hayal kırıklığına nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. "On iki yaş fark mantıksız bir fark değil." Ve bu boktan bulmacanın bir parçası olsa da bu boktan bulmacanın bir parçası olsa da, en büyük sorun bu değil, bunu biliyorum.

"Sen hala üniversitedesin!" Boynunun arkasını tutuyor. "Mesele bu değil! Neden yalan söyledin?"

"Ya işe yaramazsa ne olacaktı? Ayrıca, senin bunu kabul etmeyeceğini biliyordum ve onu öldüreceğini söyleyerek bunu doğruladın! Ondan sonra sana nasıl söyleyecektim? Sezonunun sonunu veya sınavlarımı mahvetmesini istemedim!" Asansöre doğru yöneliyorum ve babam da peşimden geliyor.

"Ama bunu söylemen aylar sürdü! Hollis önce bana gelmeliydi. Her şey olmadan önce."

"Bu senin tepkini değiştirir miydi? Öyle olsaydı sorun yok der miydin?" Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum.

"Bana bunu kabul etmem için bir şans vermedin, değil mi? Nerede hata yaptım? Ne zamandan beri bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmiyorsun? Ve bu benim burnumun dibinde olup bittiği halde ben hiç farkına varmadım, ne kadar cahilim?" Elini saçlarının arasından geçirir. "Başka ne konuda yalan söyledin?"

Başımı eğiyorum, gözlerine bakamıyorum. Ona pembe yatak odasından ya da yıllar boyunca olan diğer şeylerden bahsetmek istemiyorum. Kampüs dışındaki dairelerde yaşamayı söylediğim kadar sevmediğimi, çünkü onun hiç yaşamadığı tam bir üniversite deneyimini yaşamamı istediğini. Onunla yaşamaya başladıktan sonraki ilk iki yıl boyunca, dolabımda en sevdiğim eşyalarımı koyduğum bir çanta tuttuğumu, çünkü onun benimle başa çıkamayacağına karar vermesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istediğimi ona söylemek istemiyorum. Ama bu sırları saklamak kalbime çok ağır geliyor ve bu ona haksızlık. Ya da bana. Ona yalan söylemek bizi bu noktaya getirdi ve utanç duygum taşıyor. Konuşma fırsatı bulamadan, bana başka bir soru daha yöneltiyor.

"Hollis ile aranızda ne olacak sence, Peggy? Planın tam olarak nedir?"

Kendimi kaybolmuş hissederek içime kapanıyorum. Sanki tüm dünyam parçalanıyor ve ben de bu parçalardan birinin içine kaymak üzereyim. "Normal insanlar gibi çıkacaktık." Birlikte dışarı çıkacaktık. Bir çift olacaktık. Arkadaşlarımıza söyleyecektik. Onların bizi anlayacağını umacaktık. Babamın da sonunda anlayacağını umacaktık.

"Profesyonel bir hokey oyuncusuyla çıkmanın getirdiği zorlukların hiçbirini yaşamadın. Yılın yarısında yok olacak, Aurora.

Partnerin hiç yanında olmadığına nasıl bir hayatın olacak?" diye soruyor babam. "Hollis önemli bir konuda istediği şeyin arkasında duramadı. İkiniz de duramazsınız."

"Bizi kaybettin! Bize hiç şans vermiyorsun," diye tartışıyorum. "Sen bana şans verdin mi ki?" Kollarını kavuşturuyor. "Açıkçası benden bir ilişkinizi *saklama* ihtiyacı hissettiyseniz, size ebeveynlik konusunda oldukça başarısız olmuşum demektir. Yalan söyleme ihtiyacı hissetmiş olmanızdan çok... hayal kırıklığına uğradım. İkiniz de öyle. Çünkü bu, bir şekilde size karşı başarısız olduğum anlamına geliyor. Sizi gerektiği gibi korumadım."

Elimle ağzımı kapatıyorum, o korkunç kelimeyle gözyaşlarım daha hızlı akmaya başlıyor. Her zaman kaçınmaya çalıştığım kelime.

Bunu ona ben yaptım, kendini sorgulamasına neden oldum. Hepsi Hollis'in onu değil beni seçmesini istediğim için. Çünkü her şeyi mahvetmeden önce okul ve playofflarda her şeyin yolunda gitmesini istedim. Çünkü ona karşı dürüst olamadım. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın baba. Sana söylemeye korkuyordum çünkü *seni* hayal kırıklığına uğratan kişi olmak istemedim. Senin tek kuralını çiğnedim." Ellerimi ovuşturuyorum, içinde sıkışıp kaldığım bu durumdan kurtulabilmeyi diliyorum. "Seni incitmek ya da üzme istemedim, bunun olacağını biliyordum. Kızgın olduğunu anlıyorum, olacağını biliyordum, ama bu beni nasıl hissettiriyor..." Sözlerim, korkum boğazımda düğümleniyor. "Benden hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum ama uğradın."

Penthouse katında kapılar açılır ve babam, sanki benim de onunla birlikte asansörden incekmişim gibi bekler. Elini sensörün üzerine koyar. "Bunu konuşmamız gerek."

"Bu gece olmaz, lütfen. Her şey çok karışık ve Hollis için gerçekten endişeleniyorum." Tamamen duygusal bir çöküntünün eşiğindeyim.

Babamın yüzü biraz yumuşar. "Peggy."

Gözlerim daha fazla gözyaşı dökme tehdidiyle yanıyor. Duygularımı kontrol edemediğim için kendimden nefret ediyorum. Sevdiğim her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. "Hollis'e aşık olmak istemedim, baba. Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm, ama şu anda kalbim paramparça. Lütfen bana bunu sindirmek ve yıkılmak için biraz zaman ver."

Asansör alarmı rahatsız edici bir şekilde çalmaya başlar.

"Seni seviyorum, tatlım. Bu asla değişmeyecek." Elini çekiyor ve ben cevap veremeden kapılar kapanıyor.

Yine ağlamaya başlamadan önce daireme girmeyi başardım. Çantamdan telefonumu çıkardım. Babam ve onun, Hollis ile olan ilişkimizi öğrenmesinin muhtemelen en kötü yolu olan bu duruma verdiği tepkiyle o kadar meşguldüm ki, yüzden fazla mesajı kaçırmıştım.

Kızlarla olan grup sohbeti patlamış. Ama birkaç özel mesaj da var.

HEMİ

Hollis, babanın seni eve götürdüğünü söyledi. Ayrıntılara girmedi ama yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Çok üzüldüm. Umarım iyisindir.

Gala için endişelenme, her şey sona ermek üzereydi. Ama bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at.

Lütfen en kısa zamanda hayatta olduğunun kanıtını gönder.

Ona sehpanın üzerinde duran ayaklarımın fotoğrafını gönderiyorum ve bir sonraki konuya geçiyorum.

RİX

Eğer moral desteğine/dondurmaya/sarılmaya ihtiyacın olursa, eve geliyorum.

Mesajı yaklaşık yirmi dakika önce gönderdi, yani her an eve gelebilir. Bu da yeni bir gözyaşı dalgası getiriyor. Rix'e şükürler olsun. O harika bir arkadaş. En çok korktuğum son konuya geçiyorum.

HOLLİS

Çok üzgünüm, prenses. Bu, olmasını en son istediğim şeydi. Konuşabileceğin zaman bana mesaj at.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve öğrenmekten korkuyorum. Her şey parçalanıyor.

Beş dakika sonra, Rix, Essie ve Tristan kapıdan içeri girerler. Tristan iç çeker. "Ah, lanet olsun."

Rix parmağını ona doğru uzatır. "Eğer 'sana söylemiştim' dersen, önümüzdeki bir ay boyunca Palmella ve Fingerella senin tek zevk kaynağın olacak."

Ellerini kaldırır. "Asla 'sana söylemiştim' demeyeceğim." Yüzü yumuşar, bana döner ve elini omzuma koyar. "Şu anda her şeyin berbat olduğunu biliyorum ve muhtemelen imkansız gibi geliyor."

Rix yanımdaki kanepeye oturur ve bana bir kutu mendil uzatır.

Bir avuç dolusu koparıp yüzümü siliyorum, ama gözyaşlarım akmaya devam ediyor. "Babam olanları öğrendiğinden beri Hollis'le konuşma fırsatım olmadı. Çok kızgın ve kendini ihanete uğramış hissediyor. Her şey çok karışık." Olanları anlatıyorum, babamın bizi köşede bulup nasıl çılgına döndüğünü.

"Hollis, babanın seni eve götürmesine izin mi verdi?" diye soruyor Tristan. Babamın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinin aynısını onun yüzünde görmek hoşuma gitmiyor.

"Babamla aramıza girmek istemedi ve orası verimli bir konuşma için uygun bir yer değildi," diyorum savunmacı bir tavırla.

Tristan elini saçlarında gezdirip başını sallar. "Daha akıllı olduğunu sanıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"O, erkek gibi davranıp senin için gerçekten savaşmalıydı. Ben de daha önce bunu mahvettim. Yani hala umut var," diyor Tristan, biraz yardımcı olmak için.

Ama Tristan'ın sözleri, onun farkında olmadığı, hiç tam olarak iyileşmemiş bir yarayı deşiyor.

Kapının çalınması midemi altüst eder. Herkes bana bakar.

Tristan ilk olarak sıradan çıkar. "Roman ise, kapıyı açmayacağım."

Bana alan tanımak istemiyor olabilir, ama onun kapımı çalmasını hayal edemiyorum.

Tristan gözünü gözetleme deliğine dayar ve bir saniye sonra kilidi açar ve kapıyı açar. "Dostum."

"Biliyorum." Hollis eşikte duruyor, papyonu yarısı çözülmüş, saçları dağınık. Benim gibi endişeli, üzgün ve kırılmış görünüyor.

"Yüzün hala tek parça, yani Flip'ten ve benden öndesin," diyor Tristan.

Kimse gülümsemiyor.

Ne olacağına hazır değilim. Çok korkuyorum. "Aurora, konuşabilir miyiz?" diye sorar Hollis.

Dört çift göz bana çevrilirken, göğsümde uğursuz bir ağırlık hissediyorum.

Sesimin çatlayıp çatlamayacağından emin olamadan başımı sallıyorum.

"Tristan'ın evinde olacağız. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at." Rix eğilip başımın üstüne öpücük kondurur. "Cidden, mesaj at yeter. Biz yanındayız."

Çoğunlukla sessiz bir gözlemci olan Essie bana sarılır. "Güçlü ol. İhtiyacın olduğunda biz buradayız."

Hepsi dışarı çıkar ve Hollis kapıyı kapatır, güvenlik mandalını çevirir ve kanepeye geçer. Aramızda mesafe bırakır ve bana dokunmak için hiçbir hareket yapmaz. Sevgisizliği kırılan kalbimi parçalar.

"İyi misin?" Gözlerini kapatır. "Bu aptalca bir soru. Tabii ki iyi değilsin. Roman'la aranız nasıl?"

"O üzgün ve kötü bir baba olduğu için kendini suçluyor. İkimizin de bunu sindirmek için zamana ihtiyacımız olduğunu söyledim."

Ellerini bacaklarında yukarı aşağı gezdirir. "Yani sana kızgın mı?"

"Onun öfkesini daha önce anlayamadığım bir şekilde anlıyorum, ama ben kendi seçimlerini yapabilen bir yetişkinim. Bazıları farklı şekilde yapılabilirdi ve yapılmalıydı bile." Midem bulanıyor ve ağzım kuruyor.

Hollis'in elimi tutmasını istiyorum. Beni kollarına alıp, her şeyi halledeceğimizi, bunu atlatacağımızı söylemesini istiyorum.

Alt dudağını ovuşturuyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Başından beri ona karşı dürüst olmalıydım. Bu duyguları hissettiğimi fark eder etmez, ona gitmeliydim."

"Ama öyle olmadı, peki şimdi ne yapacağız?" diye diye soruyorum.

Ellerini kucağında birleştirip, gözlerini ellerine dikerek iç geçirir. "İkimiz de hayatımızın geçiş dönemindeyiz, Aurora. Sen çok gençsin ve daha çok şey öğrenmen gerekiyor."

Kalbimdeki çatlak derinleşiyor. Onu kaybediyorum. Bu bir ayrılık konuşması. Bunu hazırlamak için zaman kazanmak için beni babamla eve gönderdi. Bunu bitirmek için. Beni seçmiyor. *Yük, çok fazla, çok zor* gibi kelimeler kalbimde ve kafamda çok fazla yer kaplıyor. Sesime güvenmiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Sana karşı hissettiklerim. Ben yapamam..." Çok üzgün görünüyor, bunun bana ne yapacağını tam olarak biliyor gibi. "Belki birkaç yıl sonra, kariyerine yerleşmek için zamanın olduğunda..." Ayağa kalkıyor ve odada volta atıyor. "Belki de ihtiyacımız olan budur."

Göğsümdeki acıdan nefes alamıyorum. Arkamızda yıllarca süren bir dostluk var. Birbirimizi önemsiyoruz, ama o bunu yürütmek için çaba göstermeye bile razı değil mi? Eğer o benim için çaba göstermeye değmediğimi düşünüyorsa, kim değer verecek? Belki de haklıdır. İlişkilerin ne kadar zor olduğunu bilir. Belki de ben buna hazır değilimdir. O daha iyi bilir. Kendimi çok aptal ve boş hissediyorum.

Onun önünde dağılmamak için mücadele ediyorum. "O zaman neden tüm bunları yaptık, Hollis? Ne anlamı vardı?"

Başını eğiyor. "Düşündüm ki... Doğru zamanın gelmesini istedim."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum. "Neden beni seni sevmeme izin verdin?" ıslak avuçlarımın arasına fısıldıyorum.

"Prenses." Dizlerinin üzerine çökerek ellerimi yüzümden çekiyor.

Gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum ama çok güçsüzüm. Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve kalbim parçalanıyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor.

Onu itip gözyaşlarımı silerim. "Özürlerini al, Hollis. İstemiyorum." Buna layık olmak istiyorum. Onun olmak istiyorum, ona ait olmak istiyorum. Onun gerçek ve samimi bir parçası olmak istiyorum. Benim için, bizim için savaşmasını istiyorum.

"Aurora."

"Gitmelisin."

O hemen hareket etmiyor. Ve ben gerçekten kendimi kaybetmek üzereyim. "Ŗimdi, lütfen." Sesimi tanıyamıyorum. Soğuk, mesafeli, duygudan yoksun.

Ayağa kalkıyor. Gözlerimi kucağmda katlanmış ellerimde tutuyorum. Arkasında kapının yumuşak bir şekilde kapandığını duyana kadar, yanımdaki yastığı kapıp yüzümü ona gömüyorum ve içimden gelen tüm hıçkırıkları döküyorum.

BÖLÜM 40

ÇEKİÇ

Tek istediğim yatakta uzanıp ağlamak, ama kendimi acıma zamanım yok. Son bağımsız projemin teslim tarihi yaklaşıyor — Terror organizasyonundaki rolümü ve galanın gerçekleştirilmesini özetleyen bir sunum da dahil — ayrıca iki grup projem var. Uykumun berbat olması ve yemeğin karton gibi tadı olması önemli değil. Yapmam gereken işler var, bu yüzden kırık kalbim, dağılmak için zaman bulana kadar kenarda oturmak zorunda. Şu anda önemli olan tek şey okul ve Terror'daki işim.

Son birkaç günü kütüphanede geçirdim. Çoğunlukla hayatımla uğraşmaktan kaçınmak için. Hollis iki kez nasıl olduğumu sormak için aradı. Cevap vermedim. Gerçek şu ki, berbat durumdayım. Daha önce erkeklerden ayrıldım ve erkekler benden ayrıldı, ama hiçbirisi bu kadar acı vermedi. Hollis'in benim ruh ikizim olduğunu sanıyordum. Sonsuza dek sürecektir bir yola çıktığımızı sanıyordum, ama şimdi göğsümde o rüyanın olduğu yerde boş, boş bir alan var.

Jameson yanımdaki koltuğa otururken masaya bir kahve konur. "Selam Aurora. Sanırım sana iyi gelir diye düşündüm..." Gülümsemesi kaybolur ve yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Kahretsin. İyi misin?" Sırt çantasının ön cebini karıştırır ve bir paket mendil çıkarır. Yanağıma dokunurum ve ağladığımı fark ederim.

"Aman Tanrım. Neyim var benim?" Mendili alıp yanaklarımı ve gözlerimi silerim. Şeffaf, su geçirmez maskara için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Bu günlerde hepimiz çok stres altındayız," diyor.

Geçen hafta Jameson'ın BC'de yüksek lisans programına ve Toronto'daki programa kabul edildiğini öğrendim. Sonunda batıdaki teklifi kabul etti.

"Evet. Hala kütüphanede ağlamayı alışkanlık haline getirmedim." Duygularımı silkeliyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Okulla ilgili mi? Yardımcı olabilir miyim?" "Kişisel bir şey. Aile ve benzeri şeyler."

"Üzgünüm. Konuşmak ister misin?" "Pek değil. Sadece kendimi kötü hissettiriyor."

"Haklısın." Koltuğuna yaslandı. "Gala büyük bir başarıya ulaşmış gibi görünüyordu. Yani, sosyal medyada gördüklerime göre. Scarlet Reed ile tanışmışsın. Vay canına." Hayretle başını salladı. "Gerçek hayatta da hoş biri mi?"

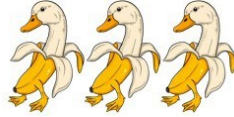
"Evet, öyle." *Ve sevdiğim adamı benden çalmak istiyor.* Belki de artık benim bir ilişkiye hazır olmadığımı düşündüğü için *bunu* yapacaktır. *"Doğru zamanın gelmesini istedim."* Hollis'in yüzündeki ifadeyi görmezden geliyorum, sanki benim ne kadar hazır olmadığımı tam olarak anlamış gibi. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıştım. Bunu yapabilmek istedim, ama kendimi ne kadar kötü hissettiğime bakılırsa, belki de o haklıdır. Her şeye sahip olamam. Kimse olamaz.

Kafamdan çıkmaya çalışıyorum. "Ya sen? Etkinliğin nasıldı?"

"İyi idi. Harikaydı. Elli bin dolar topladık, bu gala etkinliğine kıyasla çok az bir miktar. Sanırım tüm bu hayır kurumları için bir milyon dolara yakın bir miktar topladığını okumuştum?"

"Bazı önemli isimlerden büyük bağışlar aldık. Elli bin dolar harika bir rakam. Bunun için kendinizi iyi hissetmelisiniz."

Neyse ki, grubumuzdan iki üye daha geldi ve işe koyulduk. Göğsümdeki ağrı dayanılmazdı, ama en azından yaralı kalbimden başka odaklanacak bir şeyim vardı.

Eve giderken annem arar. Konuşmayı ertelemiştim, kendi duygularımdan başka hiçbir şeyle başa çıkamayacak kadar hassas bir durumdaydım.

"Tatlı kızım, bana neler olduğunu anlat," diyor ilk sözleri. "Babamla konuştun mu?"

"Dün aradı. Sana zaman tanımak istedim, ama aynı zamanda ne zaman ihtiyacın olursa yanında olduğumu bilmeni istiyorum."

Çenemi gökyüzüne doğru kaldırıyorum. Güzel bir bahar günü ama bunun tadını çıkaramıyorum. Kalbim bu kadar ağırken olmaz. "Benden çok hayal kırıklığına uğradı ve bu benim en son istediğim şeydi."

"Ah canım, o *senden* hayal kırıklığına uğramadı, kendinden hayal kırıklığına uğradı." Annem iç geçirir. "Bunu ondan bu kadar uzun süre saklamanın gerçek nedenini söyle bana."

"Benim için her şeyi feda etmek zorunda kaldı," diye fısıldarım.

Bir an sessiz kalır ve konuşmaya başladığında sesi duygu dolu çıkar. "Zavallı bebeğim, senin yumuşak kalbinle bunu yaptığım için çok üzgünüm."

"Neden bahsediyorsun?" Binanın kapısından geçip asansöre doğru yönelirim.

"Senin için en iyi anne olmak istedim Aurora. Gerçekten istedim."

"Biliyorum..."

"Bırak da bitireyim, tatlım." Derin ve titrek bir nefes alır. "Sen küçükken ben en iyi halimde değildim. Ama olmak istiyordum. Olmaya çalıştım. Ama baban, o... sensiz çok kaybolmuştu. Ve sen, Tanrım, sen de onsuz çok kaybolmuşsun. Seni her aldığımda ve eve getirdiğimde... onu bir sonraki görüşüne kadar çok üzgündün. O seni sakinleştiriyordu, sen de onu sakinleştiriyordun. O, benim yapamadığım şekilde seni parlatıyordu."

Tartışmak, karşı çıkmak istiyorum, ama küçükken ondan ayrılmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Her ziyaret için ne kadar heyecanlandığımı ve ziyaretler bittiğinde ne kadar üzüldüğümü hatırlıyorum. Kapılar açılır ve içeri girerim, boş olduğu için minnettarım çünkü gözyaşlarına boğulmak üzereyim. "Yine de denediğini biliyorum." Katımın düğmesine basarım.

"Senin velayetinden vazgeçmek hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi, Aurora. Ama her seferinde benimle eve gelmek ya da başka arkadaşlarını terk etmek zorunda kaldığında acı çektiğini görmek bana çok zor geliyordu. Sürekli kalbini kırıyormuşum gibi hissediyordum. Özellikle yaz tatillerinden sonra. Seni en mutlu olduğun yerden sürekli uzaklaştırıyordum. Bu, hayatımda yaptığım en acı şeydi, ama ikiniz için de doğru olan şeydi. Roman sana benim veremediğim her şeyi verebilirdi. Seni tam da ihtiyacın olduğu şekilde sevebilirdi."

Sevdim. Onun için yaptığı fedakarlık, benim onun kadar uzun süre denememe izin vermektir. O zamanlar sana ihtiyacın olan anne olamadığım için çok, çok üzgünüm, ama umarım şimdi ihtiyacın olan anne olabilirim. Seni seviyorum, tatlı kızım. Sen benim en değerli hediyeysin.

"Seni seviyorum. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim galiba."

"Sen çok olgun bir ruhsun, bazen bizim gibi senin de aynı güvene ihtiyacın olduğunu unutuyorum."

Asansörden indiğimde babam apartmanımın önünde beni bekliyor. "Merhaba baba," sesim duygudan boğuluyor.

"Onunla konuş. Dürüst ol. Seni seviyorum. İhtiyacın olduğunda ben buradayım

ben

bura "Tamam. Seni seviyorum."

dayı "Tüm kalbimle ve daha fazlasıyla."

m." Aramayı sonlandırıyorum.

"Zara?" diye sorar babam.

Başımı sallıyorum, alt dudağım titriyor.

Kollarını açıyor.

Kollarının arasına giriyorum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim," diye mırıldanıyorum

.

"Bana karşı dürüst olmanı imkansız hale getirdiğim için özür dilerim."

Koridorda uzun dakikalar boyunca öylece durduk, ben ağlıyordum, o da beni kucaklıyordu. Sonunda duygularımı kontrol altına aldığım da geri çekildim.

"Yarın sabah, senin iyi olduğundan emin olmadan ve *aramızın* iyi olduğundan emin olmak için konuşmadan gidemem," diyor. İki maçlık bir deplasman serisi var.

"Yine ağlayabilirim," diye uyarıyorum. Ama aramızdaki bu gerginlikle uçağa binmesini de istemiyorum.

"Sessizlikten çok gözyaşlarına daha iyi dayanabilirim," diye cevaplar. Yorgun ve endişeli görünüyor. Bunu ona ben yaptım. Onun dünyasını altüst ettim. Bir kova utanç yetmez, belki bir göl daha iyi olur?

Asansör düğmesine basar ve bana döner. "Nasılsın?"

"Daha iyiydim." Yalan söylemek bizi bu noktaya getirdiğine göre, dürüst olmak en iyisi.

"Geçen gece olayları daha nazikçe halledebilirdim," diyor, asansörle caddeye inerken.

"Öyle olabilirdi," diye onaylıyorum. "Ama bunun bir şok olduğunu da biliyorum."

Yüzünde hüzünlü bir ifade var. "Sadece neden yalan söylemek zorunda hissettiğini anlamak istiyorum." Asansör kapıları açılır ve ben de onu takip ederek ılık bahar öğleden sonrasına çıkarım.

"Birçok nedeni var." Gökyüzüne bakıyorum. "Senin gerçekten uyguladığın tek kuralı çiğniyordum. Hem de sıradan biriyle değil, en iyi arkadaşınla."

Çenesi seğirir ve yüzü kararmış bir ifade alır. "Bana gelmeliydi. Doğru olan buydu."

"Ama gelmedi. Çünkü ben ona beklemesi gerektiğini söyledim." Ve aynı fikirde olabilmemiz aylar sürdü. Sonunda aynı fikirde olduğumuzda, benim isteklerimi kendininkinden öncelikli tuttu, çünkü ona istediğimin bu olduğunu söyledim. Ama babamın öfkesi, Hollis'in benimle, bizimle ilgili fikrini değiştirmesine yetti.

Bana restoran kapısını açıyor. Arkadaki köşedeki en sevdiğimiz masa boş, bu yüzden menüleri alıp masaya oturuyoruz.

"Bugün sadece ikiniz mi?" Rainbow kahve ve suyu getirirken sorar.

Zorla gülümsüyorum. "Sadece ikimiz." Eskisi gibi olduk.

Her zamanki gibi sipariş veriyoruz ve o aceleyle uzaklaşıyor.

"Ama neden ona beklemesini söyledin?" diye soruyor babam. Sesinde incinmişliği duyuyorum.

Hâlâ devam eden öfkeyi.

"Çünkü korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Neden? Neden bunca aydır bunu benden sakladın?"

Kova devrilir ve gerçek ortaya çıkar. "Ya beni terk etseydin? Ya ben fazla gelseydim? Ya benden nefret etseydin? Ya tüm fedakarlıklar boşuna olsaydı ve beni annemle bırakman gerekseydi?" Bunun bizi ayıran şey olabileceğinden çok korkuyorum. Onun hayatını kolaylaştırmak için yaptığım her şeyin bu tek ihanetle silineceğinden korkuyorum. "Ya en iyi arkadaşını ve diğer her şeyi senden aldığım için bana kızarsan?"

Yüzündeki ifade değişir, öfke yerini dehşete ve sonra da üzüntüye bırakır. "Tatlım, sana asla kızamam, ya da nefret edemem."

Sen. Sen benim tüm dünyamsın ve hiçbir zaman başa çıkamayacağım kadar ağır olmadın." Gözleri bir an için kapanır ve açıldığında, acısını görürüm. Masadan uzanır ve ben de elimi onun eline koyarım. "Seni sevmek, senin baban olmak, seninle bu ilişkiyi kurmak, hayatında olmak benim için bir fedakarlık değildi, Zara için bir fedakarlıktı. Bu, onun hayatında yaptığı en zor şeydi ve ben onunla gurur duyuyorum, çünkü seni ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ve senin için her şeyi yapardı, bu seni uzaktan sevmek anlamına gelse bile."

"Sana yük olmak istemedim," diye itiraf ediyorum. "Mükemmel bir kız olabilirim..."

"Senden mükemmel olmanı beklemiyorum, tatlım. Bu kimse için imkansız bir şey. Sen bir armağansın. Her zaman benim için birinci önceliğim olacaksın. Aramızdaki bağ çok özel. Biz bir takımız, sen ve ben."

"Biliyorum." Gümüş çatal bıçak takımını peçeteye dizip, ondan bunu duyduğum için rahatlardım ve söylemem gerekenleri söyleme cesareti buldum. "Ama sonra Hemi ile çalışmaya başladım. Öğrenci olmayı bıraktım ve profesyonel olmaya başladım. Hollis'i en iyi arkadaşın olarak görmeyi bıraktım ve o da beni en iyi arkadaşının kızı olarak görmeyi bıraktı."

"O zaman bana gelmeliydi."

Korkularımı yutuyorum. "Seni korumaya çalışıyordum, baba. Ve kendimi. Her şeyi halledebileceğimi, her şeye sahip olabileceğimi düşündüm." Dudaklarımı dişlerimle ısırıyorum. "Ve bunu konuşmaya çalıştığımda, pek de anlayışlı davranmadın."

Babam kaşlarını kaldırır. "Hollis sana Tristan'ın Rix'e yaptıklarını yapıyorsa, onu toprağın altına gömmek benim için çok zor olurdu."

Yarım saniye boyunca Tristan'ı savunmayı düşünürüm, ama vazgeçerim. "Tamam. Haklısın. Ama en azından tepkinin beni konuşmaktan korkutmasının nedenini anlayabilir misin?"

"Ama aylarca saklandın."

"Senin tek sahip olduğun şey benim, hokey, takım arkadaşların ve Hollis, baba. Bana o kadar odaklanmışsın ki, başkasına yer bırakmıyorsun. Kendimi kanıtlamaya, takıma ve sana kanıtlamaya o kadar odaklanmışım ki

ve kendime kanıtlamaya o kadar odaklanmışım ki. Senin tepkinden ve bunun sonuçlarından çok korkuyordum."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Senin beni sevmemi engelleyecek hiçbir şey yapamazsın."

Gözlerimden daha fazla yaş süzülür ve babam kabinin kendi tarafından benim tarafıma geçer ve kollarıyla beni sarar.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, tatlım." Başımın üstüne öpücük kondurur. "Keşke sana dürüst olman için yer bırakmış olsaydım. Ve onun benden sadece altı yaş küçük olması da durumu kolaylaştırmıyor."

Burnumu çekip peçeteyle silerim. "Beni doğurduğunda henüz bir genç kızdın. Yirmili yaşların sonlarında biriyle çıkmış olsam bile, yaş farkımız yine de tuhaf bir şekilde az olurdu. Ve on iki yaş farkı hiç de alışılmadık bir şey değil. Hiç de değil," diye işaret ederim. "Hollis'in kız kardeşi, kendisinden on beş yaş büyük bir adamla evli."

"Benim buradaki mücadelemi anlayabilirsin."

"Dürüst olmak gerekirse, baba? Takımdaki erkeklerden birine aşık olmam hiç de şaşırtıcı olmamalı. Flip olmadığına şükret."

Gözleri ve burun delikleri genişliyor. Bu kadar duygusal olmasaydım komik olurdu. "Dallas hala yirmili yaşlarında!" diyor. "O iyi bir adam."

"Uh, Hemi'ye karşı bir ilgisi var gibi." En azından ben ondan öyle bir izlenim alıyorum. Yoksa neden onun ona yaptırdığı tüm o tuhaf şeyleri katlansın ki?

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin," diye düşünür. "Ve takımın yarısı hala yirmili yaşlarında."

"Ama onlar hala hokey oyuncuları ve Hollis değiller. Artık gizli ya da açık bir şekilde görüşmediğimiz için bunun bir önemi yok." Bu itirafla göğsümdeki acı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Gözlerim yeni gözyaşlarıyla doluyor.

Kaşlarını çattı. "Ne? Ne zaman oldu bu?" "Onunla konuşmadın mı?"

"Onunla konuşamayacak kadar kızgınım. Bu benim tepkim yüzünden mi?" "Evet. Hayır. Bilmiyorum."

Yine kızgın görünmeye başladı. "Neden artık görüşmüyorsunuz?"

Gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Dağıtıcıdan bir peçete daha alıp gözlerimi siliyorum. "Bizim için doğru zaman değil."

"O böyle mi dedi?" "Ne önemi var ki?"

"Senin için mücadele etmeyecekse, seni hak etmiyor," diyor babam sert bir sesle.

Başımı göğsüne yaslarım. "Hâlâ kızgın olduğunu biliyorum, ama kalbim acıyor ve sadece babam olmanı ve beni sevmeni istiyorum, Hollis'e aşık olduğum için bana kızma, tamam mı?"

Omzumu sıkıştırıp başımın üstüne öpücük kondurur. "Tamam. Acı çektiğin için üzgünüm, tatlım. Bu durumu düzeltmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece babam ol."

"Her zaman." Diye iç geçirir. "İstersen onu pataklayabilirim." "Teşekkürler, ama gerek yok."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim ama yine de teklif edeyim dedim," der yumuşak bir sesle. "Benden sakladığın, bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"En sevdiğim renk pembe değil, sarı."

Geri çekilir ve kaşlarını çatır. "Ne zamandan beri?" "Her zaman."

Gözleri çantama ve bileğimdeki saç bandına kayar. Ağzını açıp kapatır. İç çeker. "Yeni bir kural koyabilir miyiz?"

"Kuralına bağlı."

"Artık mükemmel olmaya çalışmak yok. Seni olduğun gibi seviyorum." "Pembe en sevdiğim renk olmasa bile."

"O zaman bile." Başımın üstüne öpücük konduruyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 41

HOLLIS

Bu akşam New York'ta oynuyoruz ve ben hala yedek kulübesindeyim, ama sadece bir maç daha. Bu sabah bu haberi almak harika olsa da, Roman veya Aurora ile kutlayamamam bu zaferi biraz gölgeliyor. Ayrıca, galada dizimden sakatlanmasaydım muhtemelen bu akşam oynuyor olacaktım, bu da canımı sıkıyor. Neyse ki Roman'ın eli iyi. Takım arkadaşlarımın buz üzerinde uçarcasına kayışlarını izliyorum. Her zamanki gibi, New York'la oynadığımızda Madden ve Grace birbirlerine sert giriyorlar, ama en azından ceza sahasından uzak duruyorlar. Maç berabere, ama başka bir gol atmak için hala on iki dakikamız var. Normal sezonun sadece birkaç maçı kaldı. Ne olursa olsun playofflara gidiyoruz, ama her puan önemli. Grace, Madden'ı bariyere çarpıyor ve New York puck'ın kontrolünü ele geçiriyor.

"Keşke neden birbirlerinden bu kadar nefret ettiklerini anlayabilseydim," diye mırıldanır Palaniappa.

"Gençken birlikte hokey kampına gitmişler. Anladığım kadarıyla orada bir şey olmuş," diyor Bright.

"Oldukça kötü bir şey olmalı," diye yanıtlıyor Palaniappa.

Ben yorum yapmıyorum. Yarısı burada, yarısı hala Toronto'da, Aurora'nın nasıl olduğunu merak ediyorum. Rix gelip benden anahtarı aldı ve çocuklarla ilgileneceğini söyledi. Aurora'nın beklendiği kadar iyi olduğunu söyledi. Keşke işler farklı olsaydı. Keşke bunu daha iyi idare edebilseydim. Keşke Aurora ve en iyi arkadaşım ile ilişkiyi mahvetmeseydim. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum.

yıllar sonra fikrini değiştireceğinden korkuyordum, ama şimdi onu sonsuza kadar kaybettiğimden korkuyorum.

Bright ve Palaniappa buz pistine geri çağrılır, Madden ve Stiles ise yerlerini değiştirir. Stiles yanıma oturur. "Bir sonraki vardiyada kafanı toplamam lazım dostum," der Madden'a. "Playofflarda elini tutamam."

"O benim sinirime dokunmayı iyi biliyor," diye homurdanır

Madden. "Sen de ona izin veriyorsun," diye cevaplar Stiles.

"O pislik konuşuyor," diye karşılık veriyor Madden.

Stiles onun omzuna vurur. "Sen ondan daha iyisin, hem buzda hem de buz dışında. Onun seni sinirlendirmesine izin verme."

"Deniyorum." Ancak Madden'ın bacağı dakikada bir mil hızla hareket ediyor, bu yüzden ne kadar etkili olacağını söylemek zor.

Palaniappa puck'ı Bright'a geçirir. Bright, New York oyuncuları peşindeyken buz üzerinde hızla kaleye doğru ilerler. Palaniappa pozisyonunu alır ve Bright puck'ı ona gönderir. Spencer, başka bir New York oyuncusunun puck'ı çalmasını engeller ve sonra puck tekrar Bright'a gelir, o da kaleye şut atar. Puck direktten seker, ama Palaniappa ribaund için hazırdır. Kaleci diğer tarafa geçerken puck'ı onun pateninin yanından geçirir ve bize öne geğmemiz için gereken golü kazandırır.

Arena çılığına döner — New York taraftarları çıldırır, Toronto taraftarları ise alkışlarla onaylarını gösterir. Periyodun geri kalanında liderliği korur ve bir farkla kazanırız.

Roman hala beni görmezden geliyor. Bu seyahatte aynı odayı paylaşmanın sohbeti zorlayacağını düşünmüştüm, ama şu ana kadar girişimlerim tek kelimelik cevaplar ve soğuk davranışlarla karşılanıyor. Maçtan sonra, nihayet havayı temizleyebileceğimizi umarak Roman'ı otel odasına kadar takip ediyorum. Bu lanet olası boşluğu kaldıramıyorum.

"Sessiz kalma ne kadar sürecek?" diye soruyorum.

Ceketini yatağın üzerine atıyor. "Senin benim arkamdan kızım ile ilişki kurduğunu kabullenmem ne kadar sürerse o kadar. Belki bir ay sürer, belki bir yıl, ya da belki hiç kabullenemem. Sen daha iyi bilirdin. Peg'i, Aurora'yı boktan bir duruma soktun. Doğru olanı yapmak sana düşüyordu. Kızım

berbat durumda ve bunun sorumlusu sensin. Kalbi paramparça çünkü sen bencil, korkak bir pisliksin."

Aralara girip açıklamaya başlıyorum ama o sözümü kesiyor. "Senin bir kızın yok, bu yüzden onun bu durumu yaşamasına tanık olmanın ne kadar korkunç olduğunu anlayamazsın. Yapabileceğim tek şey, ona destek olabileceğim biri olmak. O benim için en önemli şey, senin için olduğundan çok daha fazla."

Yaptığım her şey onu acıdan korumak içindi, ama feci şekilde başarısız oldum. En azından Roman ile ilişkisini mahvetmedim. Bu da bir şeydir.

Telefonu çalıyor. "Aurora arıyor. Onunla konuşurken biraz yalnız kalmak istiyorum, bu yüzden dışarı çıkabilerseniz çok sevinirim. Konuşmam bittiğinde arkadaşlarımdan biri size mesaj atacaktır." Odayı geçip kapıyı açıyor ve bana çıkmamı işaret ediyor. "Merhaba tatlım. İlk sınavın nasıldı? Kendini iyi hissediyor muydun?"

Ceketimi ve telefonumu alıp koridora çıkıyorum. Başka ne yapabilirim ki? Roman benim tarafımı dinlemek istemiyor ve ben de Aurora'yı daha fazla üzmemek istemiyorum.

Kapı yüzüme çarpar. Hâlâ sesini duyabiliyorum, ama kelimeler çok boğuk, anlaşılmıyor.

Flip ve Tristan'ın kapısını çalıyorum. Tristan kapıyı açıyor. Her zamanki gibi jogging pantolonu ve tişört giymiş. "Bu gece benim kanepemde mi yatacaksın?"

"Belki."

"Orada sayısız kez kaldım, ama çoğunlukla Flip'in pantolonunun içinde kalmakta zorlandığı için." Kenara çekilip beni içeri alır.

"O şimdi nerede?"

"Atıştırmalık bir şeyler almaya gitti. Ona, bir insanla geri dönerse kendi odasını kiralaması gerektiğini önceden söylemiştim."

"Son birkaç aydır çok daha iyi," diyor Ash.

"Öyle, ama benim kanepede uyuma günlerim bitti. Seninkiler ise muhtemelen daha yeni başladı." Yüzündeki ifade hem empatiyi hem de hayal kırıklığını yansıtıyordu.

Ash ve Dallas çoktan kanepeye yerleşmişler. Dallas oyun konsolunu getirmiş, ikisi de oyun oynuyorlar. "Demek sen ve

Hammer, ha?" diyor Dallas.

"Shilps aylar önce söylemişti," diyor Ash.

"Kızlardan biri bir şey mi söyledi?" Rix'in bir süredir bildiğinin farkındayım ve Tristan bir keresinde bizi yakalamıştı...

Ashish gözlerini devirdi. "Ona bakışın." "Nasıl bakış?"

"Özlemle."

Eh, bu yanlış sayılmaz.

"En iyi arkadaşının kızıyla yattığına inanamıyorum.

Bu çok cesurca. Kelime oyunu kasıtlı," diyor Dallas. "Ve

aptalca." "Ben pislik değilim. Aurora ile *yatmıyordum*."

"Tamam. Seks yapmıyordun." Oyunu durdurur ve kaşları havaya kalkar. "Ya da en iyi arkadaşının kızıyla tatlı, tatlı aşk yapmıyordun."

"Aurora hakkında böyle konuşmaya devam edersen, suratına yumruk atacağım."

"Oh, lanet olsun." Dallas kumandasını yere bırakır. "Sen ona aşıksın."

."

"Cidden, konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Dostum. Hammer'a aşıksın. Hammer, tüm takımla birlikte bütün takımla birlikte büyümüş olan Hammer'a aşıksın." Dallas konuşmaya devam eder. "Kahretsin. Peki, dün Willy'ye olanlar şimdi mantıklı geliyor."

"Hemi'ye ne oldu?" diye sorar Ash.

"Dün uçağa binmeden önce beni pitonla fotoğraf çekimine kaydettirdi, muhtemelen yılanlardan nefret ettiğimi bildiği için, ama sonra bir iş çıktığını söyleyip randevuyu erteledi. Bana hakaret bile etmedi, benden nefret ettiğini söylemedi. Oysa bana *her zaman* benden nefret ettiğini söyler. Ama sanırım seninle Hammer arasında olanlarla meşguldü. Belki de yasak meyveyi tatmak istersin diye düşündüm. Bilirsin, taze, yasak elmayı tatmak."

"Cidden, uykunda seni boğazlayacağım," diyorum ona. "Hemi'nin elmasını ısırarak istediğin gibi," diyor Ashish.

"Oh hayır. Hemi'nin elmasını ısırarak istemiyorum. Onunla lanet bir turta yapmak istiyorum."

Tristan'a gerçek bir tavsiye için bakıyorum, bu da beni açıkça çok çaresiz bir duruma sokuyor. "Sen bunu daha önce yaşadın ve

sen ve Flip durumu çözdünüz ve Rix seni geri kabul etti."

"Evet, ama sadece Bea evrendeki en anlayışlı kadın olduğu için. Her seferinde ona birden fazla orgazm yaşattığının bir zararı olduğunu sanmıyorum."

"Flip'in bu konuşmaya katılmaması iyi oldu," diyor Dallas.

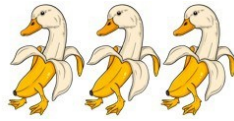
Tristan omuz silkiyor. "O, benim birden fazla orgazm yaşatma yeteneğimin farkında, bu da Bea'nın benim kız arkadaşım olmakla ilgilenmemesi için bir başka neden, ama işte buradayız. O, her sabah ilk konuşmak istediğim kişi ve yatmadan önce görmek istediğim son yüz. Onu sevebilecek şanslı herif olmak için her şeyi yaparım. Kendi tavsiyeni dinle dostum. Hammer'ı gerçekten seviyorsan, neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?"

"Onunla Roman'ın arasına girmek istemiyorum," diyorum. "Belki birkaç yıl sonra, o büyüdüğünde, birlikte daha iyi kararlar verebiliriz."

"Hayatının geri kalanını babasıyla mı geçirecek? Onun küçük kızı olarak mı?" Tristan başını sallıyor. "Bana saçma bir bahane gibi geliyor. Belki de kendine gerçekten neden korktuğunu ve neden kendini kenara itmene izin verdiğini sormalısın."

"Ne dediğini anlıyorum, ama biliyorsun ki bu o kadar basit değil. Sadece onun kendini güvende ve desteklenmiş hissetmesini istedim."

"Neyden güvende? Roman'ın haklı olarak kızmasından mı? Aşk asla basit değildir. Her zaman bir risktir. Hammer için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğuna karar vermelisin, yoksa belki de onu sandığın kadar sevmiyorsundur." Onun sözleri, hiçbir yumrukun yapamadığı kadar sert bir şekilde beni vurdu.

Geceyi Dallas ve Ash'in kanepesinde geçiriyorum. Ertesi sabah uçağa binip bir deplasman maçı için Buffalo'ya uçuyoruz. Antrenmandan önce otele yerleşiyoruz ve Roman beni görmezden gelmeye devam ediyor. Aurora'yı özlüyorum. Onun kedi kameralarını kontrol etmeye ve sürekli mesajlaşarak sohbet etmeye alışmıştım.

ve sürekli mesajlaşarak onunla iletişim kurmaya alışmıştım. Ama şimdi her şey boş geliyor.

Antrenman kıyafetlerimi giyip takımın geri kalanıyla birlikte buz pistine çıkıyorum. Bu gece ilk kez maça çıkacağım, bu yüzden antrenmandan en iyi şekilde yararlanmam gerekiyor. Dizimdeki hafif ağrı bu günlerde hızla geçiyor ve hayatım tam bir felaket olmasına rağmen antrenman sorunsuz geçiyor.

Koç daha sonra beni kenara çekip durumumu sordu. "Bugün iyiydin. Maça hazır mısın?"

"Takımımınla birlikte sahaya dönmeye hazırım."

"Geri döndüğün ilk gece için iyi bir rakip," diyor.

Madden ve Grace birbirlerine yapışırken dün gece oynamak akıllıca olmazdı. Ama bu sezon Buffalo'yu her maça yendik, bu yüzden bu gece kazanacağımızdan eminiz. "Katılıyorum."

O başını sallar ve çenesini ovuşturur. "Diğer her şey yolunda mı?"

Roman ile aramızdaki gerginliği fark ettiğinden eminim. Madden ve Stiles'in aksine, biz buz üzerinde kavga etmiyoruz, ama Roman ölümcül bakışlarını saklamıyor.

"Kişisel bazı sorunlarımı çözmeye çalışıyorum," diyorum.

"Bu, bu geceki oyununu etkileyecek mi? Biraz daha zamana ihtiyacın olması utanılacak bir şey değil, Hollis."

Bana bir çıkış yolu sunuyorlar, ama ben bunu kabul etmeye niyetli değilim. "Ben iyiyim. Odaklanmam gereken bir şey lazım ve buz bunun için en iyi yer."

"Tamam." Koltuğunun koluna vuruyor. "Eğer durum değişirse, bana haber ver."

"Tamam."

Antrenman ve maç arasında otel odamdan uzak duruyorum ve Dallas ve Ashish Roman'ın yanında olduğu için Flip ve Tristan'la birkaç saat geçiriyorum. Bu durumun yarattığı bölünmeyi sevmiyorum. Maç için giyinirken bu tedirginlik soyunma odasına da benimle geliyor. Buz pistine çıktığımızda ya da yedek kulübesinde yerimi aldığımda da geçmiyor. Tristan'ın söylediği sözler kafamda dönüp duruyor. Aurora ile ilişkiimi bitirdiğimde, aylarca yanlış şeyler yaptıktan sonra doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm.

. İlerlemem gerekirken geri mi adım attım? Kendimi kenara itmeme izin mi veriyorum?

"Başarabilirsin dostum," diyor Palaniappa. "Antrenmanlarda iyi oynadın. Kafanı boşalt, her şey yoluna girecek." Stiles ve Madden'in Buffalo'nun kalesine doğru kayarak puck'ı birbirlerine pasladıklarını izliyoruz. Bu gece, playoffların en alt sıralarında kalmamak için mücadele ediyorlar.

"Elimden geleni yapacağım."

Madden ve Stiles oyundan çıkıyor, ben de Bright ile oyuna giriyorum. Spencer ona puck'ı geçiriyor ve biz de buz üzerinde kayarak Buffalo'nun kalesine doğru ilerliyoruz. Geçmişini tekrarlamak istemediğim için kaleye doğru ilerlerken hızımı kaybediyorum, ama çok temkinli davrandığım için kolay bir pası geçiriyorum. Kontrolü ele geçirmek için çabalıyoruz. Kendimi toparlayıp, on yıllık profesyonel buz hokeyi tecrübem olduğunu hatırlatıyorum kendime. Bundan daha iyi oynayabilirim.

Bright puck'ı kontrol eder, ama Buffalo hayatları buna bağılıymış gibi oynuyor ve kalecileri her şutu deflekte ederek skoru sıfırda tutuyor. Biz rotasyondan çıkıyoruz ve Madden ile Stiles rotasyona geri dönüyor. Bizim yapamadığımızı yapıyorlar ve maçın ilk golünü atıyorlar. Buffalo skoru eşitlemeye çalışıyor, ama Hammerstein onları durduruyor ve savunma sıkı oynuyor.

Bright ve ben tekrar buzun üzerine çıkıyoruz, ben de bir başka sakatlık korkusunu bir kenara bırakıp oyuna odaklanmaya çalışıyorum. Bu sefer, kaleye yaklaşırken hızımı kesmiyorum. Dönüşü yapıp pası atıyorum, ama neredeyse bir Buffalo oyuncusuyla çarpışıyordum. Çarpışmayı önliyorum, ama bariyere çarpıp yere düşüyorum.

Ayağa kalkarken Palaniappa, "İyi misin dostum?" diye soruyor.

"Evet, sanki ilk kez paten giyiyormuşum gibi oynuyorum." Buz üzerinde puck'ı koalamadan önce dizimin iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Ama o düşüş bana değerli saniyelerimi kaybettirdi; böyle bir maçta, hele de playofflara kalırsak, kaybetmeyi göze alamayacağımız saniyeler.

İlk periyotun sonunda hala 1-0 öndeyiz. Takım arkadaşlarımla peşinden koridordan soyunma odasına doğru ilerlerken, gerçeğin ağırlığı üzerime çöküyor. Dikkatim dağınık, dizimi mahvedecek bir şey yapmaktan ya da maçı mahvedecek bir şey yapmaktan endişeleniyorum, sonra Aurora bunun onun suçu olduğunu düşünecek.

Bu, alt sıralardan kurtulmak için mücadele eden bir takıma karşı oynuyoruz. Maç daha da heyecanlı hale gelecek. Özellikle de önde kalırsak ya da farkı artırırsak.

"Beni oyundan çıkarın," diyorum Koç Vander Zee'ye soyunma odasına girer girmez.

"Doktora dizine baktırman mı gerekiyor?" diye soruyor, aniden alarma geçerek.

Kafamı sallıyorum. "Dizim iyi ama bu gece takımın benden beklediği gibi oynayamıyorum ve diğerlerinin daha çok ve daha iyi oynamak zorunda kalmasına neden olmak istemiyorum. Ego için bu maçı riske atmak istemiyorum."

"Bu periyotta seni kenara almamı mı istiyorsun?" diye sorar Vander Zee.

"Maçın geri kalanında beni kenarda tutmanı istiyorum." Aurora'nın korktuğu şey buydu, Roman ile aramızdaki uçurumun playoff şansımızı mahvedeceği. Ama sorun benim, çünkü her şeyi mahvettim. Çünkü en çok sevdiğim kişi yanımda değil. Bunu sır olarak saklamak, ona aşık olmamı engellemedi. İhtiyacımız olan zaman değil, kafamı kıcımdan çıkarmak. Aurora beni sakinleştiriyor, bana ilham veriyor. O benim kalbimin sahibi ve ben onu kaybettim. Çünkü incinmekten çok korkuyorum. Bu yüzden o yapmadan önce kendi kalbimi kırdım. Lanet olası bir aptal gibi. Kendimi mahvettim, ama takımımı da mahvedemem.

"Bunun senin kişisel meselelerinle bir ilgisi var mı?"

Kafamı sallamaya başlıyorum ama duruyorum. Aurora, Roman ve benim aramda olanları ayrı tutamıyorum. Bu sorunu çözmeden en iyi performansımı sergileyemeyeceğim. Önemli olan, yanımda beni daha iyi olmak, daha iyisini yapmak, daha dolu bir hayat yaşamak için motive eden birinin olması. Aurora ile bunu yaşıyordum. Zor zamanlarda beni ayağa kaldıran oydu. İki sakatlığım da benim destekçim oldu. Ve onu geri istiyorum. Ona söylediğim gibi birkaç yıl sonra değil, şimdi. Onunla yeni bir yola çıkmak istiyorum. Üniversiteden yeni mezun olması umurumda değil. Aramızda on yıldan fazla yaş farkı olması ya da insanların ne düşüneceği umurumda değil. Onu seviyorum. Ona aşığım ve doğru zamanın gelmesini beklemek istemiyorum. Bu

Bu kadar doğru olamaz. Onu şimdi istiyorum ve onu yanımda tutabilirsem, bunun getireceği her türlü zorluğu seve seve kabul ederim.

"Hollis?" Koç soruyor.

"Şu anda takımın ihtiyacı olan kişi olamam ve bizi dezavantajlı duruma düşürmek istemiyorum," diyorum tekrar. Daha fazla açıklamak istemiyorum. Takımına faydalı olabilmek için önce Aurora'yı geri almam gerekiyor.

Koç başını sallar. "Toronto'ya döndüğümüzde bu konuyu konuşmak için buluşuruz."

"Evet, kesinlikle." Menajerimi arayıp, ertelediğim konuşmayı yapmam gerekiyor. Bu sezon benim son sezonum olursa diye bir acil durum planı yapmam lazım. Geleceğimi planlamaya başlamam gerekiyor ve bu plana Aurora'yı da dahil etmem lazım.

Maçı 3-2 kazandığımızı yedek kulübesinden izliyorum. Bu, takım için büyük bir moral kaynağı ve kenarda oturmak ne kadar zor olsa da, doğru olan buydu.

Maçtan sonra spor muhabirleri soyunma odasının dışında bekliyorlar. Röportajlardan nefret ederim, ama genç muhabirlerden biri adımı bağıınca, "*yorum yok*" diye mırıldanmak yerine ona dönüp bakıyorum. Şaşkın bir şekilde mikrofonu yüzüme dayıyor. "Buzda ne oldu?"

"Takımımın ihtiyacı olan şey olamadım."

"Bu, dizindeki sakatlık yüzünden mi? Playoff'ları kaldırabilecek misin?"

"Dizim yüzünden değil," diye homurdanırım.

"Ev sahibi avantajı ile daha iyi performans göstereceğini düşünüyor musun? Scarlet Reed maçlarına geliyor. O senin uğurlu tılsımın mı?" Ona sert bir bakış attım. İnsanların bana kiminle çıkmam gerektiğini söylemesinden çok sıkıldım.

"Bunun Scarlet'le hiçbir ilgisi yok. Medyanın spekülasyonlarına rağmen, biz birlikte değiliz. Ve bir daha asla birlikte olmayacağız, çünkü ben Roman Hammerstein'ın kızı Aurora'ya aşığım."

Yarım saniye boyunca şok edici bir sessizlikle karşılaştım, ardından on mikrofon yüzüme dayandı.

"Hammerstein, kızına aşık olduğunu biliyor mu?" "Gizlice çıkıyor musunuz?"

"Scarlet, başka biriyle çıkmanı nasıl karşılıyor?"

"Hammerstein bu konuda ne düşünüyor?"

"Başka soru almayacağım." Arkamdan bağıırken soyunma odasına giriyorum.

Kapı arkamdan kapanırken, Roman orada duruyor, yüzünde etkilenmemiş bir ifadeyle. "Eyleme geçmezsen, bunlar sadece laftan ibarettir." Duşlara girip kaybolur.

Dallas geçerken omzuma vurur. "Willy bunun için seni pataklayacak."

Kendi çukurumu daha da derinleştirdim mi, yoksa kendime bir ip merdiven mi yaptım?

BÖLÜM 42

ÇEKİÇ

"Tamam. Bir tanesi hariç tüm yazılı sınavlarını bitirdin, son büyük projelerin birkaç gün sonra teslim edilecek ve sen korkunç bir reality TV programı izliyorsun. Bu gece dışarı çıkıyoruz ve hayır diyemezsin." Rix, ellerini beline koyarak televizyonun önünde duruyor.

Korkunç reality şovlar konusunda haklı. On yıl öncesine ait, hiç bir hikayesi olmayan ve kadrosu dünyadaki en sinir bozucu insanlardan oluşan birkaç şov buldum. Stratejinin önemini vurgulayan bir şov için, hiç bir strateji yok gibi görünüyor. Tabii sinir bozucu bir pislik olmak sayılmazsa.

Gözlerimi onun yüzüne çeviriyorum. "Hala ne hissedeceğimi bilmiyorum ve hala üzgünüm."

"Tabii ki öylesin. Dünyanın en büyük pisliklerinin çeyrek milyon dolar için rekabet etmesini izliyorsun. Bu herkesi üzebilir." Yanımdaki yastığa oturur. "Ve çelişkili hissetmene izin var."

Nadir görülen, şok edici bir maç sonrası röportajda Hollis, bana aşık olduğunu kamuoyuna açıkladı. Aslında, Roman Hammerstein'ın kızına aşık olduğunu söyledi ve sonunda benim adımı ekledi. Bu videoyu mantıksız bir şekilde defalarca izledim. İnceledim. Satır aralarını okumaya çalıştım. Hislerimde yalnız olmadığımı duymak ne kadar güzel olsa da, beni önce Roman'ın kızı olarak tanıtmaması kafamda birçok soru işareti bıraktı. Babam her zaman ilişkimizin üçüncü tarafı olacaksa, aramızdaki ilişki nasıl yürüyecek? Ayrıca, Hollis'in dünyaya hislerini anlatması bir şey, ama bu konuda ne yapmayı planlıyor? Bunun Terror'daki potansiyel işimi etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyorum, ama bugün bunun için endişelenemem.

"Hollis'i özlüyorum." Gözyaşlarımı tutmak için tavana bakıyorum. Geçen gece mesaj attı ama ben cevap vermedim. Ben burada babamla ilişkiyi düzeltmeye ve kendimi savunmaya çalışıyorum. Onun görevini de üstlenemem. Hollis'in harekete geçmesi gerekiyor. O sözleri yüzüme karşı söylemesini ve ne kadar ciddi olduğunu nasıl kanıtlayacağını anlatmasını istiyorum.

"Biliyorum." Rix kolunu bana doladı. "Bu yüzden seni seksi giydirip dans pistinde kışımızı sallamamız lazım. Ayrıca, sanki bu şimdiye kadar yaptığımız en kötü fikir değilmiş gibi shot içmeliyiz."

"Kadehler her zaman kötü bir fikirdir. Yine de ben her zaman evet derim."

"Doğru. Hemi, Dred ve Shilps'e mesaj atacağım."

"Peki ya Tally? Bar gecelerine katılamadığı için üzülüyorum."

"Lise son sınıf gezisinde, döndüğünde kızlar gecesi yaparız. Eminim bize anlatacak bir sürü drama vardır, çünkü o bir genç."

Rix mesajı gönderir ve bu mesaj kısa sürede büyük bir heyecan yaratır. Shilpa ve Ash randevularındadır, bu yüzden bizimle orada buluşacaklardır, ama Dred ve Hemi bize gelirler. Dred'in, apartmanlarımızda veya Watering Hole'da takılırken bizim çekirdek grubumuzun bir parçası haline gelmesini çok seviyorum.

Rix beni kanepeden kaldırıp dolabıma sürükler. Sonra kıyafetlerimi yenilememiz gerektiğine karar verir ve onun dolabını yağmalamaya başlarız. "Bu etek." Bana daracık bir suni deri etek atar.

"Kıçımı zar zor kapatır." Rix'ten birkaç santim uzunum, bu yüzden zaten kısa olan bu etek bana çok garip durur.

"Bu kadar çok ten göstermeye karşıysan, alternatif olarak buna ne dersin?" Bana siyah deri görünümlü bir çift tayt atıyor. "Bunlar sihirli popo pantolonları."

"Neden bunları giydiğini hiç görmedim?" diye soruyorum.

"Çünkü Tristan beni bunlarla görürse, kapıdan dışarı çıkamam."

"Ah, mantıklı." Ani keskin bir acı hissederek göğsümü ovuşturuyorum. "Bir haftadan az bir süre önce, Hollis için sihirli pantolon giyerdim." Gözyaşlarımın akmaması için nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"Acı çok şiddetli, değil mi?"

"Çok zor. Ama bundan daha fazlası var. Onunla birlikteyken hissettiğim istikrarı özlüyorum. Bu ilişkiyi yürütmeye çalışırken geleceğin ne kadar net görünmeye başladığını özlüyorum, ama şimdi, bilemiyorum."

O başını sallar. "Eğer istemiyorsan bu gece dışarı çıkmak zorunda değiliz. Bunun yerine dondurma yiyebiliriz. Bütün dondurmaları."

Kafamı sallıyorum. "Böyle devam edersem, Kawartha'da hisse senedi almam gerekecek. Kafamı boşaltmam lazım." Ve acıyarak kalbi de dinlenmeye ihtiyaç duyuyor.

"Tamam." Bana sihirli pantolonu uzatır ve dolabında bir gömlek arar. "Bununla giy." Bana, arkası açık, yakası kapüşonlu, yapay elmaslı bir tişört atar.

On beş dakika sonra giyinmişimdir —eğer buna giyinmek denebilirse— ve canlı makyaj rehberimiz olan Essie ile video görüşmesi yapıyoruz.

"Nasıl oluyor da anaokulundan beri en iyi arkadaşım olmana rağmen kedi gözü makyajını hiç öğrenemedin?" diye soruyor Essie.

"Çünkü sen her zaman benim için bunları yapmaya hazırdın," diyor Rix.

"Vancouver ile Toronto arasındaki o bağlantıya gerçekten ihtiyacım var," diye iç geçiriyor Essie.

"Belki yakında Toronto'ya transfer olabilirsin," diyor Rix, telefonumda oynayan video eğitimini izlerken hüzünle.

Aynı anda çok şey oluyor.

"Yaz boyunca burada sözleşmem var, ama birikmiş tatillerim var, bu yüzden yakında tekrar ziyaret edeceğim."

Makyajımız bitene kadar Essie ile sohbet ediyoruz. Birkaç dakika sonra Hemi ve Dred geliyor. Dred büyük beden hırkasını çıkarırken bir an şaşıyorum.

"Vay canına."

Dred kendine bakıyor. Önü bağcıklı siyah deri bir korse elbise giyiyor ve genellikle hırkalarının altında sakladığı tüm vücut hatlarını inanılmaz bir şekilde sergiliyor. Galada giydiği elbise de kişiliğini ve bacaklarını ortaya koyuyordu, ama bu bir üst seviye.

"Fazla mı?" Dudaklarını büzüyor. "Fazla, değil mi? Flip'e tavsiyesini sordum ve o da bana onay verdi. Daha iyi bilmeliydim

. Bu, üç yıl önceki bir Halloween kostümüydü." "Sizin aranızda bir şey yok mu?" diye sordu Hemi.

Dred limon yemiş gibi yüzünü buruşturur. "İğrenç. Hayır." Sonra Rix'e özür diler gibi bakar. "Alınma. Flip'i çok severim. Battleship'te ustadır. Ama hayır. O benim kardeşim gibidir."

"Seninle birlikte olmaya çalışmamış olması çok... ilginç," diye düşünür Hemi.

"İlk günden beri dürüst davrandım. O sadece başını salladı ve "güzel" dedi. Hiçbir zaman o sınırı aşmadı. Ayrıca aramızda kimya da yok. Bu düğmeli kütüphaneci kadının yatakta bir ucube olup olmadığını öğrenmek istemeyen yakışıklı bir erkek arkadaşımın olması güzel."

"Bu kıyafete bakılırsa, bunun cevabını artık biliyoruz galiba," diyor Rix.

"Gerçekten çok abartılı, değil mi?"

Gözlerini benim kıyafetime, sonra Rix ve Hemi'nin kıyafetlerine yönelttim.

"Gerçekten mi?"

Nasıl endişelenebilirsin ki?"

Rix, bana daha çok saç bandı gibi duran bir etek ve kırmızı bir tişört giyiyor. Hemi ise muhteşem kıvrımlarına tam olarak uyan koyu mavi bir elbise giyiyor.

"Yani, iyi görünüyorum ve kendim olmayan biri gibi davranmıyorum, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Harika görünüyorsun."

"Phew." Omuzları gevşiyor. "Yüzde yüz emin değildim. Hemen çıkıyor muyuz?"

"Önce bir tur margarita içelim derim," diyor Hemi. "Zaten gece başladı, eğer senin için de uygunsa, arabamı burada bırakıp içmeye başlayabilirim." Büyük çantasından neredeyse dolu bir tekila şişesi çıkarıyor.

"Oh, kahretsin. Ne oldu?" Rix şişeyi ondan alır. "Sen benim odamı kullanabilirsin, ben Tristan'da kalırım."

"İlk randevuların tarihindeki en kötü ilk randevuya çıktım."

"Neden bu randevudan haberimiz yoktu?"

Elini reddedercesine salladı. "Hala yazın yapılacak lise mezunlar toplantısı için adaylarımı inceleme aşamasındayım. Randevusuz gitmem mümkün değil. Umarım yakında uygun bir aday bulurum."

"Bu tarihte ne oldu da bu kadar kötü oldu?" diye soruyor Rix.

"İnternette biriyle konuşurken normal göründüğünü, ama yüz yüze görüştüğünde onun normalden çok uzak olduğunu fark ettiğin olur mu?"

"Evet, bana da birçok kez oldu," diyor Dred. "Bu adamın profilinde eğlence sektöründe çalıştığı yazıyor, bu oldukça belirsiz bir bilgi, değil mi?"

"Bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum." Rix, tekila şişesinin yarısını çalkalayıcıya döker.

Bizi uzun bir gece bekliyor.

"O, çocukların doğum günü partilerinde palyaço yapıyor. Yani, gerçek işi bu. Ki... neyse. Tamam. Doğum günü palyaçosu olmak meşru bir iş. Ama beyaz bir minibüsle dolaşıyor. Penceresiz, sıradan beyaz bir minibüs. Bana ciddi bir seri katil havası verdi. Profilimi siteden sildim. Telefon numaralarımızı paylaşmadığımıza çok sevindim." Hemi tekilayı alır ve şişeden bir yudum alır.

Rix ona bir limon dilimi uzattı.

"Vay canına. Bir dahaki sefere randevuya çıktığında bize haber verir misin?" diye öneririm. "Ve hepimiz telefonlarımızda o uygulama izleme şeyini yapmalıyız, böylece bu tür durumlarda birbirimizi takip edebiliriz."

Dred başını sallar. "Flip, iş yerinde tuhaf bir olay yaşadığımı öğrendikten sonra bunu telefonuma yükledi. Geç saatlere kadar çalıştığımda Dewey'i kontrol etmesini istediğimde de çok işime yarıyor." Dred'in bir evcil kirpi var ve o, sosyal medyada çok sayıda takipçisi olan, çok sevimli ve kokuşmuş bir küçük adam.

"Flip senin nerede olduğunu takip mi ediyor?" diye sorar Rix. "Bana bile bunu yapmıyor."

"Ama Tristan yapıyor, değil mi?" diye sorar Dred. "Evet."

"O zaman Flip'in yapmasına gerek yok. O bunu yakın zamanda yapmaya başladı. Bazen gece yarısına kadar kütüphanede kalıyorum ve tuvaletleri kontrol etmek riskli olabiliyor."

"Neden tuvaletleri?" diye sorar Hemi.

"Orası ücretsiz bir kamusal alan. Bazen bağımlılık sorunu olan insanlar tuvaletleri kullanıyor, özellikle kışın. Çoğunlukla onlar

zararsızlar ve yalnız bırakılmak istiyorlar, ama birkaç kez korkutucu olaylar yaşadım. Güvenlik görevlisi yoksa, bir arkadaşımı veya Flip'i ararım ve her şeyin yolunda olduğundan emin olana kadar benimle telefonda kalırlar."

"Vay canına. Hiç bilmiyordum. Bizi de arayabilirsin." Koluna dokunuyorum.

"Aynı şekilde," diye cevaplar Hemi.

"Flip'in senin için bunu yaptığına sevindim. Onun böyle bir kardeş olabileceğini biliyorum," diyor Rix geniş bir gülümsemeye.

Bu onun için çok nazik bir davranış, ama Rix onunla yaşarken bu kadar düşüncesiz bir pislik olması kalbimi biraz acıtıyor.

Rix bize çok sert margaritalar doldurur ve Tally ile kısa bir video görüşmesi yaparız. O, üç sınıf arkadaşıyla birlikte bir otel odasındadır ve ikisi gizlice dışarı çıkıp erkeklerle buluşmaya çalışmaktadır. Tally, gezinin refakatçilerinden biri annesinin en iyi arkadaşı olduğu için onlara katılmak istememektedir. Geçen yıl aynı şeyi deneyen çocuklar, masrafları ailelerine ait olmak üzere otobüsle eve gönderilmişti. Eve döner dönmez buluşup bize her şeyi anlatacağına söz veriyoruz.

Margaritalarımızı bitirdikten sonra kulübe doğru yola çıkıyoruz. Hemi şişe servisini ayarlamış gibi görünüyor, bu yüzden vardığımızda bir masamız ve tekilamız hazır. Yoğun bir gece, dans pisti dans eden insanlarla dolu. *Bir akşam için kendimi üzme*, diyorum kendime. Her şeyin ne kadar imkansız görüldüğünden başka bir şeye odaklanmam lazım.

Bir süre sonra, masamızın önünde kendi küçük dans pistimizi oluşturduk. Kendimi müziğe kaptırmaya çalışıyorum, ama kalbim ve kafam başka yerde.

Dred'in gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Oh, lanet olsun." "Ne oldu?"

"O takip uygulamasını hatırlıyor musun?" "Evet."

"Flip burada."

"Tristan'a nereye gittiğimizi söyledim," diyor Rix, üzgün bir gülümsemeye. "Kasten değil. O sorduğunda dikkatim dağınıktı." Bunun gerçekte ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz.

Barda Flip ve Tristan'ı arıyorum. Onları bulmak zor değil. İkisi de 1,80'den uzun, geniş omuzlu ve burayı sahiplenmiş gibiler.

siyah pantolon ve düğmeli gömlek giyiyorlar. Dallas onların arkasında beliriyor ve sonra, büyük bir sürprizle, Hollis de ortaya çıkıyor.

"Siktir lan. Hollis burada," diye mırıldanıyorum. Diğerleri gibi o da siyah pantolon giyiyor, ama açık renkli gömlek yerine siyah düğmeli gömlek giymiş. Nefesim kesiliyor. Arkasında babamı arıyorum, bir şeylerin değişmiş olmasını umuyorum. Ama o burada değil.

Adamlar yaklaşırken Hollis'in bakışları bana kilitlenir. Avuç içlerim terlemeye başlar.

"İstersen onlara başka bir yere gitmelerini söyleyebilirim," diyor Rix.

"Önce ne yapacağını görelim?" Bu bir cevapdan çok bir soru. Kalbim, rahatsız edici bir şekilde tanıdık gelen bir şekilde ağrıyor. Hemi ve Rix yanıma yaklaşıyor.

Tristan yaklaşırken zihninde Rix'i soyuyormuş gibi görünüyor. Bakışları bir anlığına sağa kayar ve kaşlarını çatır. "Dred?" "Selam."

Elini sallayarak selam verir.

"Siktir. Sen... sen gibi
görünmüyorsun." "Şey...
teşekkürler?"

"Güzel görünüyorsun!" Ona garip bir şekilde iki başparmağını kaldırıp, sonra arkasına işaret eder. "Hollis de gelmek istedi. Ama onu defetmek istersen, bana söyle."

Başımı sallarım. "Tamam, teşekkürler."

"Ama kısa bir süre önce büyük bir hata yapan biri olarak, bu gece onu dinlemek dünyanın en kötü şeyi olmayabilir." Boynunun arkasını ovuşturur. "Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Hollis buraya gelerek bir adım attı, ki bu da benim ondan beklediğim şeydi. Bu yüzden başımı salladım. "Bunu düşüneceğim."

"Willy, muhteşem görünüyorsun," diyor Dallas.

"Pisuar pastası ye, Dallas," diye cevaplar Hemi.

"Bayanlar, bardan bir şey ister misiniz?" diye soruyor Flip. Dred'e yaklaşıncı onunla tokalaşıyor.

Dred tekila şişesini işaret ediyor. "Şimdilik ihtiyacımız yok."

Hollis erkeklerin etrafından dolaşıp bana yaklaşır, sanki köşeye sıkışmış bir hayvana yaklaşır gibi. Yaklaştıkça, gözlerinin altında koyu halkalar ve yüzünde belirsizlik olduğunu fark ederim.

ellerini ceplerine sokar ve eğilir, ağzı kulağıma yakındır, bu da onun kolonyasını kokladığım anlamına gelir. Müzik çok yüksek, bu yüzden birbirimizi duymak için bağırarak zorundayız.

Elini cebine sokar, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardır. "Eğer benim yanımda olmak istemiyorsan, bunu da anlarım ve giderim."

"Gitmeni istemiyorum," diye patladım.

"Ne istediğini söyle, elimden geleni yapacağım."

Hollis'ten ne istiyorum? Bu milyon dolarlık bir soru değil mi? O burada ve bu bir şey ifade ediyor, ama neden buraya gelmesi bu kadar uzun sürdü? "Şu anda ne istediğimi bilmiyorum, ama burada olduğun için mutluyum."

Parmakları elimin arkasını okşadı ve başını dans pistine doğru eğdi. "Git arkadaşlarınla eğlen. Konuşmaya hazır olduğunda ben burada olacağım."

Başımı sallayarak Hemi, Dred ve Rix'in yanına, ana dans pistine katılıyorum. Tristan, beş metre uzakta bir direğin yanında nöbet tutuyor ve Rix'i izliyor. Rix elimi tutup beni onların çemberine çekiyor. "Ne oluyor?"

Omuz silkiyorum ve margaritamı büyük bir yudumla içiyorum. "Ben hazır olduğumda konuşmak istiyorum."

"Onu dinleyecek misin?" diye soruyor Dred.

"Dinlemeliyim." Bu, bir soru gibi çıkıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor Rix.

Onun tarafından seçilmek istiyorum. Öncelikli olmak istiyorum. Sözlerinin arkasında durmasını ve ciddi olduğunu kanıtlamasını istiyorum.

Rix boş elimi eline alır. "Konuşmak, hemen bir karar vermen gerektiği anlamına gelmez."

"Biliyorum. Sadece korkuyorum." Ama kontrol edemediğim şeyler hakkında endişelenmenin bir faydası yok.

Kızlarla dans ederken, Hollis'in gözlerinin üzerimde olduğunu çok iyi hissediyorum. Ve odanın diğer ucundan onun bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerini kaçırmıyor. Telefonunu çıkarıyor.

Birkaç saniye sonra, benim telefonum yeni bir mesajla titrer.

HOLLIS

Benimle dans eder misin?

Gülümsemeyi bastırıp başımı sallıyorum. Bunu yapabilirim.

Kalabalığın içinden geçiyor, gözleri hiç benden ayrılmıyor. Bana ulaştığında, eli belime yerleşiyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. Sanki beni herkesin içinde dokunmaktan hiç çekinmiyor gibi. Sanki ben onunum gibi. Sanki o benim gibi. Parmakları diğer koluma kayıyor ve avucumun altına giriyor. Elimi kaldırıyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

Ben de bunu istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Ama korku, hareket etmemi neredeyse imkânsız hale getiriyor.

O uzaklaşmıyor, etrafta bizi izleyen var mı diye bakmıyor. Bunun yerine, beni kendine çekiyor. "Bu senin için uygun mu, Prenses?"

"İyi." Sevgi dolu sözleri göğsüme çarptığında gözlerimi kapatıyorum. Bana öyle demesini özlemişim.

Vücudumuz birbirine değene kadar yaklaşıyorum, onun geri çekilmesini ya da bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesini bekliyorum. Ama o bunu yapmıyor. Bunca zaman bağımızla mücadele ettik ve şimdi buradayız, kırık, korkmuş ve hala birbirimize çok çekici geliyoruz.

Her parmağımın ucunu öper. "Seni özledim."

"Ben buradayım." Ama aramızda bir okyanus kadar acı var. "O zaman neden bu kadar uzak hissediyorsun?"

Aramızdaki kimya kıvılcımlar saçıyor, ama hala çözmemiz gereken başka şeyler var. Onu istemek bir şey. İlerlemek başka bir şey.

Başını eğiyor, sıcak nefesi boynuma, dudakları kulağıma değiyor. "Seni dans pistinde izlemek ve sana asla dokunamamak işkence gibiydi." Kalçamdaki eli belime kayıyor, beni kendine yakın tutuyor. "Bana bir şans verirsen, aynı hatayı bir daha asla yapmayacağım, Aurora."

Hepsi doğru sözler. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Beni öpmek istercesine başını eğiyor, ama ben başparmağımı dudaklarının ortasına bastırıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içindeki duygular karşısında dizlerim titriyor. Şehvet ve özlem her zaman oradadır, ama daha derin bir duygu var — cesaret edemediğim bir duygu — geri dönüp bunu tekrar yapabilmeyi, ama daha iyi, aldatma ve incitme olmadan

ama o hala benden birkaç sayfa gerideydi. Belki de bu sefer geride kalan benimdir. Tüm korkularım beni esir alıyor.

Onun beni eve götürmesine ve onunla yatağa düşmeme izin vermek, bizi çok doğru hissettiren bir şekilde birbirimize bağlamak çok kolay olurdu. Ama o zaman başladığımız yere geri döneriz. "Kalbim kırık, Hollis."

Onun bir daha gitmeyeceğini, beni olduğum gibi gördüğünü ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağını kanıtlaması gerekiyor. Çünkü ben bu riski almaya değerim. Ancak o zaman ben de aynısını yapabilirim. İkimiz de korkularımızdan saklanıyorsak, bu ilişki asla yürümez.

Elimin arkasını öptü. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz? Hazır mısınız?"

Eğer tüm bunları istiyorsam, ona bu fırsatı vermeliyim. "Hazırım."

Hollis, ben kızları kucaklayıp iyi geceler dilediğim süre boyunca bekler. "Bu gece onunla yatmamalıyım, değil mi?" diye sorarım Rix'e.

"Tamamen sana kalmış," diyor. "Ancak seks ve duygular birbiriyle bağlantılıdır, bu yüzden seks kısmını tekrar eklemekten önce duygularını kontrol altına alman daha iyi olabilir."

Onu gerçekten seviyorum. "İyi karar."

"Güçlü ol." Ellerimi sıkıyor. "Batdick, Hollis kendi hatasını düzeltene kadar işini yapacak."

Sarılmalar bittiğinde, Hollis parmaklarımızı birbirine geçirip kalabalık kulüpte bana yol gösteriyor. Nisan ayı olduğu için dışarı çıktığımızda hava soğuktur. Arabasını beklerken beni koruyucu bir şekilde kollarına alır. Bunu çok doğal bir şekilde yapar, sanki bu dünyada en doğal şey gibi. Sanki bu, ilk kez halka açık bir yerde olan bir şey değilmiş gibi. Ve sanki bir haftadan az bir süre önce kalbimi kırmamış gibi.

"Araba kullanabilir misin?"

"Sadece soda içtim."

"Oh." Bu, üç margarita içtiğim geceden çok daha akıllıca. Kesinlikle sarhoşum. Ve azgın. Ve duygusal. En azından martinilerden uzak durdum.

Elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor. "Harika görünüyorsun, ama bu kıyafet hava koşulları için pek pratik değil."

"Planım pratiklik değil, susuzluk tuzağıydı."

"Kesinlikle amacına ulaşmışsın. Her şeyin seksi."

Vale, Hollis'in mavi spor arabasını getirir. Kapıyı benim için açar ve ben yolcu koltuğuna otururken elimi tutar. Kolonyasının kokusuna daldığımda dizlerim titrer. Direksiyona oturduktan sonra, koltuk ısıtıcılarını açar ve arkasına uzanarak benim için kapüşonlu sweatshirt'lerinden birini alır.

"Oh, şükürler olsun." Onun kokusunu taşıyan sıcak, yumuşak kumaşa kollarımı sokuyorum.

"Birimizin evine gitmek ister misin, yoksa bir şeyler yemek ister misin?"

Bu konuşmayı halka açık bir yerde yapmak, onunla yatakta son bulmamızı çok daha zor hale getirecek. Ayrıca tekilayı emmek için biraz karbonhidrat da iyi gelebilir. "Yemek iyi olur."

"Özellikle canın bir şey çekiyor mu?"

"Hayır, neresi olursa olsun. Belki de lokanta olmasın." Orada çok fazla çelişkili anım var.

"Tamam."

Saat geç olduğu için, evden arabayla on beş dakika uzaklıktaki bir zincir restorana gidiyoruz. İçeri girdiğimizde, garsonun gözleri fal taşı gibi açılıyor. Üzerinde *Scott* yazan bir yaka kartı takıyor. "Hollis Hendrix?"

Hollis ona dostça bir gülümseme attı. "Benim. Ama bunu çok yüksek sesle duyurmasan sevinirim." Yarısı dolu olan restorana göz gezdirdi.

Kulüp bölgesinin biraz dışındayız, ama yerel üniversitelerden birine yakınız. Geriye dönüp bakınca, burası en iyi yer olmayabilir.

"Evet, efendim," diye fısıldar. "Sizi burada ağırlamak bir onurdur. Umarım playofflar için oyuna geri dönebilirsiniz."

"Teşekkürler. Bizi özel bir masaya oturtabilirsiniz çok seviniriz," diyor Hollis, hala profesyonel gülümsemesini takınarak.

"Tabii ki." Scott iki menü alır ve bize onu takip etmemizi işaret eder.

Bizi arka köşedeki bir masaya oturtur ve aceleyle uzaklaşır, Garsonumuz hemen geliyor. Bir saniye sonra ortaya çıkıyor. Pearl altmışlı yaşlarında ve Hollis'e hiç aldırmış etmiyor. İkimiz de kahve ve su sipariş ediyoruz, ben muzlu krep seçiyorum

krep seiyorom çünkü rahatlatıcı bir yemeğe ihtiyacım var, Hollis ise tüm gün servis edilen kahvaltıyı seçiyor.

Çok gerginim. Kucağımda parmaklarımı sıkıştırıyorum, onun söyleyeceklerini bekliyorum.

Sesi duyguyla boğuklaşır ve dikleştğinde gözlerinde acı görürüm. "Sen olmadan kaybolmuş durumdayım."

O kadar üzgün ve güzel ki. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle titriyor. Yanındaki koltuğa kayıp, onun kollarında kendimi kaybetmek ve galadan bu yana olan her şeyi unutmak istiyorum. Ama o benim kalbimi çöpe attıktan sonra, ona öylece geri veremem. Onun kalbimi istediğine beni inandırması lazım. "O zaman beni nasıl bu kadar kolay bırakabildin?"

"ünkü ben bir aptalım. Korkak bir aptal. Ve daha bir sürü şey. Ama bu ikisi listenin başında geliyor." Alt dudağını ovuşturur. "Bunu düzeltebilecek miyim bilmiyorum, ama deneyeceğim ve savaşımadan pes etmeyeceğim."

Bunlar doğru sözler. Kalbim şarkı söylüyor, ama sonra takılıyor. Ona güvenmekten korkuyorum. Beynimin şu anda babama gitmesinden nefret ediyorum, ama bence o haklı. Eylem olmadan, Hollis'in sözlerinin pek bir anlamı yok. Kalbim boğazıma gelirken ne söyleyeceğimi arıyorum. "Röportaj hakkında konuşmak ister misin?"

Derin bir nefes alır. "Bu sözleri benden ilk kez duymak için ideal bir yol değildi, ama içtenlikle söyledim." Hollis avucunu masaya koyar, yüzünde umut dolu bir ifade vardır.

Elimi onun eline koyarım ve hemen daha rahat hissederim. "Bana gerçek ve doğru bir şey söyle," diye fısıldarım.

"Sana deli gibi aşığım Aurora. Umutsuzca, aptalca, mantıksızca aşığım."

"Yine de benden uzaklaştın."

"Korkunun önüme geçmesine izin verdim," der yumuşak bir sesle. "Ama bana bir şans daha verirsen, bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Neden korkuyorsun?"

"Senin için bir heves olduğumu. Hislerin ne olursa olsun, değışebileceğini. Değışeceğini."

"Scarlet'e olanlar yüzünden mi?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Seni ve Roman'la olan ilişkini koruduğumu sanıyordum, ama aslında korumaya çalıştığım şey kendi kalbimdi. Kendi yoluma engel oldum. Sen çok parlak bir yıldızsın ve ben seni engellemek istemedim."

"Bu nasıl olurdu?"

"Dünya senin, Aurora. Ne istersen, sadece uzanıp onu alman yeterli. Ben kariyerimde zirveye ulaştım, sen ise daha yeni başlıyorsun." Başparmağı, sanki bu temas onu topraklıyormuş gibi, parmak eklemlerimi okşadı. "Sanırım kendimi, senin benden daha iyisini yapabileceğine, yapman gerektiğine ve sonunda bunu göreceğine ikna ettim."

"O seni gerçekten mahvetti, değil mi?" diyorum.

Gülümsemesi hüzünlü. "Evet. Benim de yaralarım var, Aurora."

"Hayata hoş geldin, Hollis. Herkesin bir yükü vardır. Babam profesyonel bir hokey oyuncusu. Ben genç bir annenin hamileliğinin sonucuyum. Hayatımın ilk beş yılında on sekiz farklı şehirde yaşadım. Çok sevdiğim ve beni elinden geldiğince seven annem, beni yetiştiremediği için geri çekilmek ve babamın sorumluluğu üstlenmesine izin vermek zorunda kaldı. Ve sonra ben takımın prensesi olarak büyüdüm." İyi terapistler ve babamın sabit kalması için Tanrı'ya şükürler olsun. "En az yarım milyon dolar kazanan alfa, elit sporcularla çevriliyim ve ben asla o seviyeye yaklaşamayacağım. Herkes beni bir kaideye koyuyor, ama ben sadece kendim olmak istiyorum, bunun yeterli olmasını istiyorum. Mükemmel olamam."

"Sen fazlasıyla yeterlisin, Aurora. Ben sadece kendimden emin değildim."

"O zaman biz birbirimizin ikizi gibiyiz, çünkü ben de senin Scarlet'e geri döneceğinden endişeleniyordum, çünkü o sana benden daha uygun."

Kalbimde hissettiğim acı, Hollis'in gözlerinde yankılanıyor. Bir anlığına gözlerini kapatıyor, sanki acıyı emip içine çekiyor, kendine mal ediyor gibi. Gözlerini açtığında, hüzün hala orada ama kararlılık galip geliyor. "Benim için senden başka kimse yok. En başından beri bizim için mücadele etmeliydim. Başladığımız andan itibaren senin benim için doğru kişi olduğumu bilmeliydim. Şu anda bana güvenmediğini biliyorum ve eylemlerle desteklenmedikçe sözler boş kalır. Ama geleceğime baktığımda tek görebildiğim sensin." Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı.

Kalbimde ve kafamda onunla kurduğum hayat, yine korkutucu bir şekilde mümkün gibi geliyor. "Bana karşı hissettiklerinin yeterli olacağına nasıl güvenebilirim?" Mesele bu. Bu, babam ya da onun hisleri ya da başkalarının ilişkimizi nasıl algılayacağıyla ilgili değil. Mesele biziz ve en önemli anlarda birbirimizi savunup savunamayacağımızla ilgili.

"Zaman, Aurora. Sana zaman ve sana ait olduğumu gösterme şansı istiyorum. Tamamen. Kesinlikle, sonsuza kadar senin. Seni seçiyorum, Aurora. *Seni* seviyorum. Her riske değersin. Bana bunu kanıtlamama izin ver."

O kadar samimi ki. Yumuşak, kırık kalbim onun sözleriyle iyileşiyor. Ama ben ona aynı şeyi söyleyemem. Henüz değil. Her şey bu kadar belirsizken olmaz. Kendimi daha fazla kalp kırıklığına maruz bırakmak istemiyorum, ama kırılan şeyi düzeltebilecek miyiz diye en azından bir denemeden bu acıyı çekmenin ne anlamı var?

Korkudan dolayı karar veremem. Olmak istediğim kişi, yetişkin olmak için seçim yapmalıyım. Babam seçimlerimi sevmeyebilir ama yine de beni sevebilir. Yeterli olmaya çalışmam gerekmez, çünkü zaten yeterince iyiyim. Benim de riske değer olduğuma inanmalıyım. "Denemene izin vereceğim."

BÖLÜM 43

HOLLIS

Aurora bana bir şans daha vermeye hazır olduğuna göre, kendimi çok motive hissediyorum — ve bu sadece onunla ilgili değil. Hayatımın her alanında onun varlığını hissediyorum, ya da en azından öyle olmasını istiyorum. Bu da demek oluyor ki, halletmem gereken bazı işler var. Menajerimle buluşup seçenekleri tartışıyorum, dizim bir sezon daha buzda dayanamazsa erken emeklilik de dahil. Ona, buzun ötesindeki hayatımı planlamaya başlamam gerektiğini söylüyorum, çünkü o gün er ya da geç gelecek ve geldiğinde nereye gideceğime dair net bir yön belirlemek istiyorum.

O başını sallar. "Bir hafta içinde sana olası seçeneklerin bir listesini hazırlayacağım."

"Toronto'da kalmak istiyorum. Bunun seçenekleri daralttığını anlıyorum." Roman burada, Aurora'nın sağlam bir arkadaş grubu var ve takım tarafından seviliyor. Onun benimle destek sistemi arasında seçim yapmak zorunda kalmasını istemiyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Bu, verdiğin röportajla mı ilgili?"

Yumruğunu koltuğun koluna vuruyorum. "Evet."

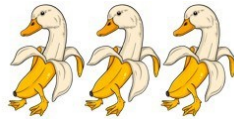
Yavaşça başını salladı. "Şu anda gelen kutum isteklerle dolu, biliyorsun."

"Bir sonraki röportajı vermeyeceğim."

Gülümser. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Değiştirmeyeceğim." Sandalyenin ortasında durdum. "Aurora istemedikçe."

"Anlaşıldı."

Bu konuşmayı hallettikten sonra, Hemi'nin ofisine uğrayıp, onun binada olmasını umarak parmaklarımı çaprazladım. Onu Shilpa ile birlikte masasında buldum. "Merhaba, rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyerek selam verdim. "Daha sonra müsait misin, Hemi?"

"Şu anda boşum. Neye ihtiyacın var?" Gözlüklerini çıkarır, katlar ve masasının üzerine koyar. "Medya eğitimi dışında. Bilgin olsun, seni bir tazeleme kursuna kaydettim." Gülümsemesi gergindir.

"Uh... Teşekkürler." Şimdi fark ediyorum ki, takımımızın sorunlarını rakibimize gümüş tepside sunmuşum. Medya yenileme kursu kulağa korkunç geliyor, ama Hemi'nin yardımına ihtiyacım var, bu yüzden onu yatıştırmak için kabul edeceğim. "Ben, uh... Sen meşgul olmadığında daha sonra gelebilirim."

Shilpa eşyalarını toplar ve odayı geçerken omzuma hafifçe vurur. "Tam da senin kafanı kışından çıkarmak için ne kadar zaman gerekeceğini konuşuyorduk. Şimdi Hemi'ye bir çift Louboutin borcum var."

"Anlamadım?"

"Özür dileme. Bu sefer haklı olduğum için mutluyum."

O ayrılır ve ben Hemi'ye dönerim. "Bana bahis mi oynuyorsun?"

"Evet." Sandalyesine yaslanıyor, görünüşe göre pişman değil.

"Nasılsın?"

"Hayatımı düzene sokuyorum."

"Bu, Hammer ile işleri düzeltme moduna girdiğin anlamına mı geliyor?" "Evet, planım bu."

Ellerini göğsüne koyar. Sonra onlarla bir kalp şekli yapar. "Ben tamamen Hamollis takımındayım."

"Bu, isimlerimizin korkunç bir birleşimi, ama desteğini duyduğuma çok sevindim."

"Hollimer? Horora?"

"İkisinin de daha iyi olduğunu sanmıyorum. Ama biraz yardım arıyorum."

O sahne çenesini çenesini masaya kalp kalp şeklinde ellerine "Hangi İlk soru, yaptığım o numara Aurora'nın işi alma şansını mahvetti mi?"

"İlk soru, yaptığım o numara Aurora'nın işi alma şansını mahvetti mi?"

Hemi parmakları arasında kalemini çeviriyor. "Gala öncesinde yapsaydın, daha sorunlu olurdu. İnsanlar her zaman spekülasyon yapacaktır. Özellikle de bu gibi durumlarda. Ama onun bu etkinliği benim çok az yardımımıla kendi başına başardığını kanıtlayan belgelerim var. Stajı sırasında zaten başa çıktığı dedikodular dışında, bir sorunu olmayacak."

Başımı sallıyorum. "Onunla olan ilişkimi üst yönetimle konuşmam gerekir mi?"

"Dünyaya duyurduğun şeyin yanı sıra, uygun kanallardan geçmenin bir zararı yok ve ilan yayınlandıktan sonra Shilps'i devreye sokarak her şeyi resmi hale getirebiliriz."

"İşleri kolaylaştırmak için elimden ne gelirse yaparım."

"Bu, ikinizin yeniden bir araya geldiği anlamına mı geliyor?" Kaşlarını kaldırdı.

"Bunun için çalışıyorum. Bu da beni bir sonraki ricama getiriyor. Aurora'yı bir randevuya çıkarmak istiyorum. En sevdiği restoranları biliyorum, ama onu özel bir yere götürmek istiyorum."

Hemi sırttı. "Onu yemeğe ve şaraba mı davet etmek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Ona hak ettiği şekilde davranmak istiyorum, elbisesinden ayakkabılarına kadar." Ve onunla halka açık yerlere çıkmak, Aurora'ya benim için ne kadar önemli olduğunu göstermenin bir başka yolu. Onu ya da duygularımı saklamak istemiyorum. Artık istemiyorum ve bir daha asla istemiyorum.

"Tam da doğru kişiye geldin." Hemi bilgisayarını kapatır, sandalyesini geri iter ve çantasını alır. "Hammer için mükemmel bir randevu kıyafeti seçelim."

"Şimdi mi?"

"Başka bir yere gitmen mi gerekiyor?"

"Sanırım yok." Penthouse'a teslim edilecek bazı şeyler var, ama ben yokken gelirlerse diye Rix'e mesaj attım bile.

"Gala için üç elbiseye göz koymuştun," diyor Hemi kapıya doğru yürürken. "En beğendiği elbiseyi fiyatı yüzünden almadı. Sen zaten ona yalvarmak zorundasın, bir elbiseye birkaç bin dolar harcamak sorun olmaz."

"Onu mutlu edecekse, ona lanet olası bir tek boynuzlu at bile alırdım." Hemi sırttı. "Harika. Hadi yapalım şunu."

Yolda Aurora'ya mesaj atıyorum. Sanki onu baloya davet ediyormuşum gibi hissediyorum. Lise balosuna katıldığında onu babası ve sevgilisiyle birlikte fotoğraflamış olmam gerçekten ironik. Ayrıca gecenin çoğunu Roman'a Aurora'nın kendine bakabileceğini ikna etmekle geçirdim. Roman önceden ona kendini savunma dersleri aldırıktan sonra, bunu garantiye almak için ona biber gazı verdim.

HOLLİS

Benimle çıkmak ister misin?

Cevap vermesi sadece bir dakika sürer.

PRİNCESS

Senin penthouse'unda yaptığımız gibi mi?

HOLLİS

Düşünüyordum da. Tabii benimle görülmekten çekinmiyorsan.

PRİNCESS

Karşı değilim.

HOLLİS

Yarın akşam müsait misin?

Bunu başarmak için yeterli zamanım olmalı. Yarın akşam maçımız da yok, bu yüzden programıma da uyuyor.

Bu sefer cevap vermesi daha uzun sürüyor.

PRİNCESS

Yarın akşam uygun.

HOLLİS

Harika. Pişman olmayacağına söz veriyorum.

PRINCESS

Göreceğiz.

Hemi beni Aurora'nın en sevdiği mağazaya götürür ve onun almadığı elbiseyi gösterir. Elbise çok güzel ama onun daha çok seveceğini düşündüğüm başka bir elbise görürüm.

"Ama onu denemedi bile," diyor Hemi.

Fiyat etiketini kontrol ediyorum. Onun bıraktığı fiyattan daha yüksek. "Durup baktı mı?"

"İki saniye kadar mı?" Hemi tereddüt ediyor.

Fiyat etiketine baktıysa, eminim ki bu yüzden denemeyi hiç düşünmemiştir. Renginden kesimine, vücuda oturmasına kadar Aurora'nın bir elbiseye aradığı her şey var. Bu elbiseyle muhteşem görünecek. "Bu o elbise."

Üç saat ve birkaç bin dolar sonra, Aurora ile randevum için ihtiyacım olan her şeyi aldım ve Hemi'ye teşekkür olarak yeni bir çanta aldım. O, ona çanta almam gerekmediğini söyledi; ben ise almam gerektiğini söyledim.

Eve vardığımda Aurora hala okuldaydı. Benim evime giderken onun dairesine uğradım. Kapıyı Rix açtı.

Kollarında çantalarla beni içeri aldı. "Oh, kadını etkileme moduna girmişiz, değil mi?"

"Çok derinde. Aurora yarın akşam randevuya çıkmayı kabul etti. Çiçekler geldi mi?" Alışveriş yaparken ona sarı ve mavi çiçeklerden oluşan bir buket sipariş etmiştim.

"Yaklaşık yarım saat önce. Onları yatak odasına koydum." İçeri girebilmem için kenara çekildi.

"Peki pasta? Güzel görünüyor mu?" Bu, final sınavı öncesi bir ikram.

"Evet... Şey, kendin görmelisin."

"Pişmedi mi?" diye soruyorum, aniden paniğe kapılıyorum.

Rix elini kaldırır. "Hayır, oldu. Sana göstereyim, sonra da çantalarını boşaltabiliriz."

Çantalarımı yere bırakıp onu mutfığa kadar takip ettim. Rix buzdolabını açtı ve Just Desserts kutusunu dikkatlice çıkardı, kapağını açmadan önce tezgahın üzerine koydu.

"Gerçekten çok klişe, değil mi?" Üstüne basılmış karmaşık tasarım ve yazılara bakıyorum.

"Evet, öyle, ama mükemmel." Kolumu güven verici bir şekilde sıkıyor. "Buna bayılacak. Hammer'a onu tanıdığını böyle gösterirsin. Ona dikkat ettiğini ve onun için tam da doğru kişi olduğunu."

"Bir pasta benim mahvettiğim şeyi düzeltmez," diye mırıldanıyorum.

O gözlerini devirir. "Neden siz erkekler her zaman bu kadar kelimeyi kelimeye alıyorsunuz? Önemli olan pasta değil, Hollis. Bu, hindistancevizi kremalı ve üzerinde '*Senin için deli oluyorum*' yazan lanet olası muzlu bir pasta. Saçma mı? On üzerinden on, evet. Ama Hammer muz kokan ve tadı olan şeylere takıntılı. Ve mantıksız sayıda muz ördeği temalı eşyası var, bu da onun neyi sevdiğini bildiğini gösteriyor. Ona takıntılı olmasaydın, bunu bilemezdin."

"Takıntılı değilim."

"Onun saç lastiklerini çalıyorsun, Hollis. Takıntılısın." Omzuma hafifçe vurur. "Ve sorun değil. Olması gereken bu." Pastayı buzdolabına geri koyar. "Şimdi Woo Hammer görevi için her şeyi hazırlayalım."

"İyi fikir." Rix'in saç lastiklerini nasıl öğrendiğini öğrenmektense bunu yapmayı tercih ederim.

Rix'i takip ederek Aurora'nın yatak odasına giderim ve eşikte dururum, Aurora beni davet edene kadar içeri girmeye hakkım yokmuş gibi hissediyorum.

Rix bana anlayışlı, empatik bir gülümseme atıyor. "Sorun yok. Senin bu işe ne kadar özen gösterdiğini görünce ikimize de kızmayacaktır."

Odayı geçip her şeyi yatağına koydum. Onunla ilk kez seviştiğim yer. Bu seksten çok daha fazlasıydı. Aramızdaki bağ hayatımı değiştirmişti, ama bunu dile getirmekten çok korkuyordum. "Aurora'nın, ona karşı ciddi olduğumu, sadece para harcayarak değil, bilmesini istiyorum."

"Ona bir hediye kartı alsaydın, bu başka bir şey olurdu, ama sen onun *için* alışverişe çıktın. Bu, Tristan'ın bana dondurma göndermesi ya da deplasman serisi sırasında market alışverişi yapması gibi bir şey. Küçük bir şey, ama

çok şey ifade ediyor." Bir dizi eşyayı işaret ediyor. "Onu neyin mutlu ettiğini biliyorsun, neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Onu şımartmak çok hoş, ama tüm bunları yaparak ona senin olduğunu ve senin de ona ait olduğunu gösteriyorsun."

"Yardımanın için teşekkürler. Çok minnettarım," diyorum, her şeyi yerleştirirken.

"Onunla çöp gibi atıştırmalıklar yiyip berbat reality şovları izlemekten başka şeyler de yapabildiğim için mutluyum," diye cevaplar Rix.

"Onları gerçekten seviyor, değil mi?"

"Evet, öyle." Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Birçok insanın sana fikirlerini söylediğini biliyorum, Hollis. Eğer herkesin düşüncelerinin Tristan'la olan ilişkiyi etkilemesine izin verseydi, o ve ben şu anda bulunduğumuz yerde olmazdık. Birbirimiz için daha iyi olmak için gereken şeyleri yapmazdık. Onu seviyorsun, bunu hepimiz görebiliyoruz. O yüzden onu sev. Diğerlerini siktir et. Belki Roman hariç, onun fikri önemli, onu siktir etme." Tiksindir. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Neyse, bu benim istenmeden verdiğim iki kuruşluk fikrim."

Başımı sallıyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın, Rix. Ben burada her şeyi mahvederken Aurora'nın yanında olduğun için teşekkür ederim."

Omuzlarını silkiyor. "O da benim için aynısını yaptı."

Randevu öncesi işleri hallettikten sonra, bir sonraki projem için penthouse'uma çıkıyorum. Asansörden inerken Roman'ın kapısına bakıyorum. Ona zaman tanıdım, ama önce onunla konuşmadan ilerlemek istemiyorum. Bu yüzden zili çalışıyorum.

Interkomdan sesi geliyor. "Ne var?" "Konuşabilir miyiz?"

Birkaç saniye sessizlikten sonra sonunda "Konuş" der.

Elimi duvara dayayıp kamerayla göz teması kurarım. "Yüz yüze."

"Seninkine yumruk atabilirim."

"Bu riski almaya hazırım."

İnterkom sessizleşir ve birkaç saniye sonra Roman kapıyı açar. Kollarını kavuşturur ve kapı pervazına yaslanır. "İki dakikan var. Onları akıllıca kullanmanı öneririm."

"Her şeyi mahvettim ve dostluğumuzu ihanet ettim." Bana göz kırpar.

"Özür dilerim. Kendimi aşmalı ve başından beri dürüst olmalıydım. Ama daha da önemlisi, asla geri adım atmamalıydım ve Aurora'nın gitmesine izin vermemeliydim. Yaptıklarımın nefret edebilirsin, hatta gerekirse benden de nefret edebilirsin, ama ben mücadele etmeden onu bırakmayacağım. Kızına aşığım, Roman. O benim için her şey. Onu herkesten ve her şeyden önce tutmamakla bir kez hata yaptım. Bir daha olmayacak. Aurora'nın peşinde olduğumu bilmelisin. Senin onayını almak isterim, ama bunu beklemeyeceğim. Ve bunun bu ilişkiyi onarılmaz hale getirebileceğini anlıyorum." Nefes alıyorum. "Ama o bu riski kesinlikle değer."

Kaşlarını kaldırır. "Ya seninle bir şey yapmak istemiyorsa?"

"O zaman geri çekileceğim, ama denemem gerek, Roman. Yarın akşam benimle çıkmasını istedim ve o da evet dedi. Aranıza girmek istemiyorum. Ama hayatımın aşkını hiçbir çaba göstermeden bırakamam ve umarım bunu anlarsın." Bana yumruk atmasını bekliyorum.

Birkaç saniye boyunca bana dik dik baktı. "Zamanı gelmişti." Alt dudağını ovuşturdu. "Hâlâ sana çok kızgınım."

"Biliyorum."

"Onun için ortalıkta olmaya devam et, sonunda bunu atlatırım," diye homurdanır.

"O istemediği sürece bir daha gitmeyeceğim," diye söz veriyorum.

BÖLÜM 44

HAMMER

"Midem sanki içinde bir sürü kelebek dolaşıyormuş gibi hissediyorum." Badass Babe Brigade moral desteği için burada. Groundhog Day filmi gibi, ama bu sefer Rix yerine ben randevuya hazırlanıyorum.

"Derin nefes al. Harika görünüyorsun," diyor Rix beni teselli ederek.

"Bu elbise konusunda haklıydı," diyor Hemi isteksizce.

"Onu alışverişe götürdüğüne inanamıyorum. Alışverişten nefret eder," diye düşünürüm. Hollis'in isteyerek kıyafet alışverişine çıktığı tek zaman, yeni bir takım elbiseye ihtiyacı olduğunda. Ve bunun için randevu alır, babamla birlikte giderler. Ben de onlara eşlik ettim, çünkü Hollis'in takım elbise provası yapmak gerçekten muhteşem bir şey. Onun iç bacak ölçüsünü alan kişiyi hep kıskanırdım. Babam ve Hollis'in tekrar bunu yapabilecekleri bir noktaya dönmelerini istiyorum.

Babama bu akşam bir randevum olduğunu söyledim. Anlaşılan Hollis bu konuyu onunla çoktan konuşmuştu. Konuşmanın nasıl geçtiğini bilmiyorum ama babam her şeyden çok benim mutlu olmamı istiyor gibi görünüyor ve bu bir ilerleme çünkü geçen hafta onu dövmek istiyordu.

Hemi omuz silkiyor. "Benden yardım istedi, ama dürüst olmak gerekirse, elbiseden ayakkabılara kadar her şeyi kendisi seçti. Hepsi Hollis'in fikriydi. Ben sadece fikir verdim, ama görünüşe göre bu elbise konusunda pek iyi bir fikir vermemişim."

"Aptalca pahalı, bu yüzden denemedim," diye itiraf ediyorum.

"O da öyle dedi. Adam dikkatli biri. Bu konuda haklı," diyor Hemi.

"Gerçekten öyle. O muzlu kek muhteşemdi," diye Rix de aynı fikirde.

"Muzlu kek mi?" Dred canlanır. "Büyükanne harika muzlu fıındıklı kek yapardı. Huzur içinde yatsın, büyükanne." Haç işareti yapar. "Biraz kalmış olmalı. Benim dışımda herkes bir parça almalı bir parça yemeli. Dünden beri her öğünde onu yedim." Buzdolabında bulduğumda kahkahalara boğuldum, ama sonra gözyaşlarına boğuldum. Tatlıydı, peynirliydi ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.

"Ben hallederim," diyor Rix.

"Seni gerçekten güzel bir yere götürüyor olmalı," diyor Tally. "Çok güzelsin Hammer."

"Çok güzelsin, Tally," diye hep birlikte söylüyoruz. Her zamanki gibi kızarıyor.

"Seni nereye götüreceğini biliyor musun?" diye sorar Shilpa.

Kafamı sallıyorum. "Ama kıyafet kuralı buysa, çok şık bir yer olmalı."

"Ya da seni prenses gibi giydirmek istedi," diyor Rix mutfaktan.

"Umarım bu kıyafetle fazla şık giyinmiş olmam." Hollis'in sırı yapabileceği için bana abartılı bir kıyafet giydireceğini hiç sanmıyorum.

"Hollis'in seni bu halde Watering Hole'a götüreceğini sanmıyorum," diye Shilpa beni rahatlatır.

"Sadece kendin ol. Harika görünüyorsun," diye ekliyor Dred.

Nemli ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum. Saat yediye beş var. Hollis yakında burada olacak.

Kapının çalınmasıyla kalbim hızla çarpmaya başladı. Sonra babam kafasını daireye soktu. Gözleri bana takıldığında parladı. "Girebilir miyim?"

Hollis beni almaya geldiğinde babamın burada olmasını istemiyorum, ama bu konuda zaten incinmiş olan duygularını daha da incitmek de istemiyorum.

Ben başımı sallıyorum ve o da daireye girip arkadaşlarıma el sallıyor. "Görüyorum ki duygusal destek ekibin var." Kollarını kavuşturuyor, sonra açıyor ve yanlarına sarkıtıyor.

"Evet, onlar bu konuda çok iyiler."

"Çok güzelsin. Hollis seni güzel bir yere götürüyor olmalı," diyor babam. "Bu elbiseyi daha önce görmedim galiba."

"Hollis onun için aldı," diyor Hemi. "Aslında tüm kıyafetini aldı, ayakkabıları bile."

Satın almadığı tek şey, giydiğim iç çamaşırıydı. Ve eminim, bu randevunun nasıl bitmesini istediği konusunda biraz küstahça görünmeseydi, onu da alırdı.

Babam gülümsememek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

"Tabii ki yaptı." Kapı tekrar çalınıyor.

"O burada." Babamı işaret ediyorum. "Lütfen nazik ol. Hâlâ kızgın ve kırgın olduğumu biliyorum, ama o yedi yıldır en iyi arkadaşın ve ben onu önemsiyorum, o da beni önemsiyor."

"Biliyorum." Ellerini ceplerine sokar. "Elimden geleni yapacağım."

Kapıyı açarken derin bir nefes alıyorum. Ve neredeyse yere yığılmak üzereyim. Hollis siyah bir takım elbise giymiş. Saçları düzgünce taranmış, tıraş olmuş ve inanılmaz güzel kokuyor. Ondan ödünç aldığım son kapüşonlu sweatshirt, Hollis'in kokusunu neredeyse tamamen kaybetmiş. Güvenli bir mesafeden, yarım metre uzaktan, derin bir nefes alıyorum.

Kravatı benim elbiseyle uyumlu ve elimde benim en sevdiğim mavi ve sarı gerbera papatyalarından oluşan bir buket tutuyor. Gözleri beni takdirle süzerken, bu bakışları her yerimde, özellikle de bacaklarımın arasında hissediyorum.

"Merhaba," diye boğuk bir sesle selam veriyorum.

Ağzının bir köşesi gülümser. "Harika görünüyorsun." "Elbise biraz abartılıydı ama çok beğendim."

"Sana çok yakışmış." Çiçekleri uzattı. "Senin için."

"Çok güzeller." Çiçekleri alıp burnuma götürdüm. "Onları suya koyayım, sonra gidebiliriz."

"Tabii. Burada beklememi ister misin?" diye sorar.

Kasıtlı olarak dairesini görmesini engelliyorum. Sesimi alçaltıyorum. "İçeri girebilirsin, ama kızlar da burada, babam da."

Ağzının sağ tarafında nadir görülen bir gülümseme belirir. "İçeri gireceğim." Geri adım atarken midem bulanır.

"Selam, Hollis," kızlar hep bir ağızdan söyler.

"Selam." Elini garip bir şekilde sallayarak selam verir.

"Onları senin için suya koyayım." Rix çiçekleri alır.

"Teşekkürler."

Tally bana çantamı uzatır.

Babam kollarını kavuşturur ve koruma pozisyonuna geçer. "Hollis."
"Roman."

Bu çok garip.

"Kızıma yirmi bir yılını adadım. Onu aldığın gibi geri getirmeni bekliyorum," diyor babam.

"Baba rolünü biraz abartıyorsun Roman," diye mırıldanır Rix.

"Tamam. Teşekkürler baba. Bu bizim gitme zamanı geldi demek." Bir elimle Hollis'in kolunu, diğer elimle kapı kolunu tutuyorum.

O da elimi kendi eliyle kapattı ve babama döndü. "Kızını seviyorum. Onu değerli bir mücevher gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Güzel." Dred kıkırdar.

Tally'nin eli kalbini kaplıyor. Ve şimdi yine eriyorum.

Hemi, ben Hollis'i kapıdan dışarı çıkarırken babamın omzuna hafifçe vurur. En azından babamın duygusal destek ekibi var.

Asansörün aşağı düğmesine hızlıca basıyorum, babam başka bilgece sözler söylemek ya da Hollis'in yakışıklı yüzüne yumruk atmak isterse diye, asansörün hemen gelmesini umuyorum.

"Beklediğimden daha iyi gitti," diyor Hollis sohbet eder gibi.

"Kanaman yok, bu yüzden bunu bir zafer olarak görüyorum."

Asansör kapıları açılır ve Hollis elini sensörün üzerine koyar, ben eşiği geçene kadar bekler ve sonra peşimden gelir. Otopark düğmesine basar ve kapılar kapanır, artık yalnızız.

Köşeye doğru ilerler ve aynalı duvara yaslanır. "İyi misin?"

Omuz silkiyorum. "Bir sürü duygu var içimde."

"Neler hissettiğini paylaşmak ister misin?"

"Gerginim, heyecanlıyım, korkuyorum."

Azgınım. O başını sallar. "Ben de aynı

şeyleri hissediyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Çok fazla zarar verdiğimden ve bu ilişkinin getireceği zorluklara değmediğime karar vereceğinden korkuyorum," diyor.

"Şimdiden gerçekçi olmaya başladık, ha?"

"Öyle görünüyor." Yumuşak bir gülümsemeyle. "Sen neden korkuyorsun, Penses?"

"Hâlâ kalbimi elinde tuttuğundan ve onu tekrar kıracağından."

Gözlerini kapatır ve acı dolu bir nefes verir. "Geri almak istediğim onca şeyin başında bu geliyor, Penses. Bir daha asla yapmayacağım dediğimde ciddi olduğumu kanıtlamak istiyorum."

Başımı sallarım. "Umarım başarısın."

Otoparka varırız ve Hollis, asansörden çıkmamı bekler. Parmakları elimi okşar ve ben de, avuçlarım terli olmasına rağmen, elimi onun eline sokarım. O da elimi sıkar. "Neden gergin olduğunu söylemek ister misin?"

"Birçok nedeni var, ama en çok da bu bizim ilk gerçek randevumuz olduğu için ve insanlar seni tanıyabilirler."

"İnsanların ne düşüneceğinden mi korkuyorsun?" diye sorar.

"Hayır. Korkarım ki insanların ne düşüneceğinden korkuyorsun."

Kapıyı açarken arabası bip sesi çıkarır ve bana döner. "Senin yaşınla bir sorunum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle dedin."

"Her seferinde sana daha çok olgunlaşman gerektiğini ve bizim hakkımızda fikrini değiştirebileceğini söylediğimde mi?" dedi.

Sanırım zor konulara devam ediyoruz. "Sen de fikrini değiştirebilirdin. Değiştirdin."

Ellerimi ellerine aldı. "Seninle ilgili fikrimi hiç değiştirmedim Aurora. Tıpkı senin dediğin gibi, kendi yoluma çıktım. Verdiğim acıyı geri alamam ama benim için tek sensin. Kalbim senin."

Onun pişmanlığını hissedebiliyor ve samimiyetini görebiliyorum. Ellerimi onunkilerden çekiyorum ve yüzü düşüyor — ta ki kollarımı beline dolayana kadar. Bana yaklaşıyor ve dudaklarını tepe noktama değdiriyor. "Seni çok seviyorum, Aurora. Ve sen bunu gerçek olarak kabul edene kadar sana bunu söylemeye devam edeceğim."

Sözler içimde kabarıyor, ama ben hazır değilim. Henüz değil.

Sonunda geri çekilirim ve o yolcu kapısını açarak arabaya binmeme yardım eder. Direksiyon başına geçer ve otoparktan çıkarak liman tarafına doğru yola çıkarız.

"Sınavlar nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi geçti. Pazartesi günü sosyal ilişkiler yönetimi dersim için son projemizi teslim edeceğiz, sonra da hafta sonu bir sınav daha var."

Sınavlar nasıl geçti?" diye sordu.

"Bir süredir öylesin."

"Sevdiğim şeyi yapmaya hazırım." Onun profiline utanmadan bakıyorum. Bu rahat sohbeti özlemişim. Birbirimizi tanıyoruz. "Bir sonraki maçta buzda olacak mısın?"

"Evet. Artık kendimi toparladığım için takıma katkı sağlayabilirim. Buffalo maçında çok dikkatim dağınıktı, faydalı olamadım."

"Aramızda olanlar yüzünden mi?"

"Çünkü istediğim şey için, yani senin için savaşmadım." Kırmızı ışıktadır ve bana bakar. "İstemediğim için değildi, Aurora. İstemiştim. Her şeyden çok. Savaşmamak... çok zordu. Ama ne kadar korktuğumu biliyordum ve Roman'la olan ilişkini korumak istedim. Yanlış bir seçimdi, ama o anda doğru seçim gibi gelmişti."

"Anlıyorum. Korkum da benim dürüst olmama engel oldu." Ve bu, ona şu anda onun hakkında ne hissettiğimi söylememi engelliyor. Adım adım, tek tek açığa çıkarmak.

"Sen eksik parçamsın, Aurora. Senden ayrılmak aptalca, tepkisel bir karardı. Bir daha asla yapmayacağım bir karar."

O bir restoranın otoparkına girerken içimden gülümsüyorum. *Burayı tanıyorum*, fark ediyorum. Şehrin en güzel restoranı, çok seçkin, limanın muhteşem manzarasına sahip. Ve Hollis beni ilk randevumuz için buraya getiriyor. Bana ciddi olduğunu göstermek için her türlü çabayı gösteriyor. Bunu istediğini. Beni istediğini.

"Bir dakika bekleyin," diyor Hollis, sürücü kapısını açarken vale görevlisine. Hollis arabadan atlıyor, kaputu dolaşıp yolcu koltuğundan inmeme yardım etmek için içeri giriyor. Kolunu koluma takıp beni merdivenlere doğru götürürken midem, kalbim ve kadınlık organlarım heyecanla titriyor.

Ev sahibi ona Bay Hendrix diye hitap ediyor ve biz de muhteşem bir deniz manzarasına sahip özel bir masaya yönlendiriliyoruz. Birden fazla çift Hollis'i tanıyor gibi görünüyor, ama kimse yaklaşıyor ya da durumu garip hale getirmiyor. İçecekler ve bir meze sipariş ediyoruz ve rahat bir sohbeta dalıyoruz.

Playoff'lardaki takımlar ve draftta en iyi seçimlerin kimler olacağı hakkında konuşuyoruz. "Tristan'ın en küçük kardeşi bu yıl seçilmeye hak kazandı," diyorum ona. "Tristan ve Rix her zaman onun maçlarına giderler."

Hollis başını sallar. "Tristan, tam burslu olarak üniversiteye gittiğini söylemişti. Bu, yeteneklerini geliştirmesi için ona gerekli zamanı verecektir."

"Hâlâ senin harika bir koç olacağını düşünüyorum." Elimle gülümsememi saklıyorum.

Hollis inliyor. "Beni öldüreceksin." "Yanlış bir şey söylemedim."

"Yüzünden düşüncelerini okuyabiliyorum, Aurora." Elini masaya koydu, avucunu yukarı doğru çevirdi ve ben parmaklarımı onun parmaklarının arasına soktum. "Ve masaldan çıkmış gibi görünmen de işleri kolaylaştırıyor."

Elimi dudaklarına götürdüğünde midem altüst oldu. Hollis'in bu halini seviyorum: yoğun, baştan çıkarıcı, eğlenceli, sevecen. Bu anda, o benimmiş gibi geliyor ve onu sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum.

"Gençken, tüm dikkatini bana vermeni çok severdim." *Ama şimdi daha çok seviyorum.*

Başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana matematik dersi verdiğin zamanı hatırlıyor musun? Dokuzuncu sınıfta o sınavdan kaldığımda?"

Bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Sana bir kez yardım etmiştim, değil mi? Sonra baban sana özel öğretmen tuttu, ama hatırladığım kadarıyla uzun sürmedi."

"Haklısın, olmadı." Bu sefer gülümsememi saklamaya çalışmıyorum. "Aslında cebirde oldukça iyiydim, ama senin bana ders vereceğini düşünerek bu planı yaptım, ama tamamen ters tepti."

Kaşları çatıldı. "Ama neden?"

"Seninle vakit geçirmek istedim. Kolonyanın kokusunu koklamak, kavramları açıklamayı dinlemek ve burada olmak nasıl olurdu diye hayal kurmak istedim."

Başını eğdi. "Bana aşık mıydın?"

"Kesinlikle, öyle yaptım. Kendini gördün mü? Uzun yıllar zararsızdı, ta ki bir hayranlıktan başka bir şeye dönüşene kadar." Parmaklarımı avucunun içinden geçirdim. "Bu yıl her şey

değişti. Sınırları aştığımı ve duvarları yıktığımı biliyordum. Senin beni gördüğün gibi, ben de seni gerçekten görmeye başladım. Takımına ve mesleğine çok bağlısın. Buz üzerinde olabileceğin en iyi durumda olmak için çok kararlısın. Bu sakatlıkların ne kadar zor olduğunu, takımını hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar endişelendiğini görüyorum. Asla sadece sen ve senin istediklerin önemli değil; bunun diğer herkese de etkisi var.

"Bu özelliğim son zamanlarda benim sonum oldu."

"Ama biz buradayız, Hollis. Ve bu bir şey ifade ediyor. İkimiz de mükemmel değiliz ve elbette her zaman doğruyu yapamayız, ama bu yeni halimizi deniyoruz ve birbirimize uyumumuzu seviyorum." Yine, ona gerçek ve içten duygularımı söylemek istiyorum, ama daha fazla zamana ihtiyacım var.

Sanki bunu içimde hissedebiliyor gibi. Masadan uzanıp avucunu açıyor. "Seni Terror salonunda zafer dansı yaparken gördüğüm anda kaderim belli oldu."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokuyorum. "Ne zafer dansı?" "İlk terfi fırsatını yakaladığın zaman."

Gözlerim parladı. "Eylül ayında mı?"

O başını sallar ve alt dudağını ıslatır. "İlk başta senin olduğunu fark etmedim. Sevincin o kadar büyüktü ki, tüm alanı doldurmuştu. Ve sen o kadar güzeldin ki, sonra arkanı döndün ve o anda bittim. Gözlerimi açtım ve seni gördüm, gerçekten gördüm. Roman'ın kızını değil, *seni*. Dünyayı avucunun içinde tutan bu muhteşem, çarpıcı, azimli kadını. Ve ben sadece... aşık oldum. Senin her parçana. Tatlılığına. Çok sevdiğim o küstah ağızına. Gücüne, kararlılığına ve nazik, mükemmel kalbine. Çok aşık oldum. Ve aşık olmaya devam ediyorum. Sensiz geçen her gün işkence gibi, seninle geçirdiğim her gün ise en muhteşem hediye. Seni sevmek? Bununla kıyaslanabilecek hiçbir duygu yok Aurora. Seninle." Elimi kaldırdı ve dudaklarını elimin arkasına bastırdı. "Ve bunu sana her fırsatta söyleyeceğim, çünkü benim için senden daha gerçek ve doğru bir şey hiç olmadı."

"Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum.

"Sana bir şeyim var. Akşam yemeğinden sonraya kadar bekleyecektim, ama şimdi almanı istiyorum."

"Bu randevu için beni giydirmek yetmedi mi?" diye alay ediyorum.

"Buna alış, Prenses. Seni şımartmak en sevdiğim eğlencelerimden biri olacak." Yanımdaki koltuğa otururken sırıtıyor. "Kalbini geri kazanmanın zaman alacağını biliyorum. Ama seninle birlikte olamadığım zamanlarda, benim kalbimin sana ait olduğunu hatırlatacak bir şeyin olmasını istiyorum. Sen onu sakladığın sürece senin olacak." Kutuyu açıyor. Mavi kadife yastığın üzerinde, pembe altın sonsuzluk sembolüyle iç içe geçmiş, elmaslarla süslü kalp şeklinde bir kolye duruyor.

"Hollis." Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. "Bu çok güzel." "Tıpkı senin gibi. Takmana yardım edeyim mi?"

Başımı sallayıp dönünce, parmakları tenime değdiğinde vücudum tüylerim diken diken oldu. Dikkatlice boynuma doladı. Isındı ve ona döndüm. "Teşekkür ederim." Kollarımı beline doladım, bir restoranda olduğumuzu umursamadan ona sarıldım, yanağımı göğsüne dayadım. "Bunun için, bu gece için. Buna seninle ihtiyacım vardı." Bu, onun olmak nasıl bir şey olabileceğinin bir tadıydı - kapalı kapılar ardında saklanmak değil, onun penthouse'unun veya benim dairemizin duvarlarının dışında - ve ben şimdiden bağımlı oldum.

"Ben de öyle, Prenses." Dudaklarını alnıma bastırıyor.

Yumuşak. Tatlı. Onu tamamen hayatıma sokacak kadar cesur olursam neler olabileceğinin bir vaadi.

BÖLÜM 45

HAMMER

Takip eden hafta boyunca, Hollis ve ben her gün görüşüyoruz. Dersler ve antrenmanlar arasında yerel bir kafede kahve içmeye çalışıyoruz, ancak Toronto playofflarda olduğu için, tanınmadan bir yere gitmesi imkansız.

Geçen gece güvenli olduğu için Watering Hole'a gittik, ama Tristan ve Dallas da geldi ve herkesin katıldığı bir geceye dönüştü. Hollis benimle randevuya çıktığından ve ben de ilişkimize bir şans vermeye karar verdiğimden beri ilk kez ekiple birlikte dışarı çıkmıştık. Kimse bunu büyütmedi. Artık bunu saklamak zorunda kalmayana kadar, sevdiğimiz insanlardan bunu saklamanın ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Hollis'in kolunu omzuma dolaması ve şakağımı öpmesi, her zaman olacağını bildiğim gibi özgürleştiriciydi.

İyi geceler öpücükleri uzun, alın öpücükleri tatlı. Ama kimyaya boyun eğmemek beni yıpratıyor. Hollis, onun kız arkadaşı olmaya hazır olana kadar fiziksel yakınlaşmaya izin vermeme konusunda net bir sınır koydu. Kafam hazır, kadınsı yanlarım da öyle, ama kalbim hala incinmiş ve gergin.

Ancak Hollis, düşünceli davranışlarıyla her gün kalbimi biraz daha iyileştiriyor. Bana ikramlar ve hediyeler getirmeye başladı. Bazen bu, en sevdiğim fırından aldığım bir atıştırmalık ya da iğrenç ama lezzetli marshmallowlu muzlardan oluşan bir torba kadar basit oluyor. Ancak şimdiye kadar aldığım en sevdiğim hediye, omuzlarında *"Hollis'in Kızı"* yazan Terror marka kapüşonlu sweatshirt. Az önce teslim ettiğim final sınavında bunu giydim.

Bu akşam Watering Hole'da Rix, Tally, Hemi, Dred ve Shilpa ile buluşup üniversite hayatından kurtulmamı kutlayacağım. Gelecek

haft Hemi'nin asistanı PR yöneticisi bir yayın yayınlanıyor,
ve ben de tabii ki başvuruyorum.

Kızlara mesaj göndermek üzereyken, Hollis'ten sınavımı bitirip
bitirmediğimi soran yeni mesajlar geldiğini fark ettim.

AURORA

Bitti!

Dışarı çıkıyorum ve serin bahar rüzgârında titriyorum. Kanada'nın
henüz sıcak mı soğuk mu olduğuna karar veremediği garip bir mevsimdeyiz.
Çapraz çantamdan kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarmak için duruyorum.

"Hey! Aurora!" Jameson yaklaşırken sesleniyor. "Sınav nasıl gitti?"

"İyi. Seninki nasıl gitti?" Çantamı omzuma asıyorum.

Ben sınavımı teslim ettiğimde o hala bitirmeye çalışıyordu. Binadan
çıkmadan önce tuvalete uğradım.

"Aynı. Sanırım kompozisyon sorusunu çok iyi cevapladım."

Binanın köşesini dönerken onunla aynı hıza geliyorum. Bizi kampüs ve
kampüs pubından ayıran bir otopark var. Otoparkın bir köşesinde bir grup
öğrencinin toplandığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Orada ne oluyor?"

"Belki bir tampon çarpışmasıdır?" diyor Jameson.

Yaklaştıkça arabayı tanıyorum. Nasıl tanımayayım ki? Kısa bir süre
önce yolcu koltuğunda oturmuştum. Ayrıca göze çarpan özel bir mavi
tonu var. "Aman Tanrım, ne düşünüyor bu adam?" Hollis iki konuda
gösterişli davranır: kapüşonlu sweatshirt koleksiyonu ve arabası.

Yaklaştıkça, heyecanlı kalabalığın çoğunun kapüşonlu sweatshirtler
ve beyzbol şapkaları gibi çeşitli Toronto Terror kıyafetleri giydiğini fark
ediyorum. Hatta bazılarının sırt çantalarında yamalar bile var. Logosu
havalı, bu yüzden anlaşılabilir bir durum.

"Kim ne düşünüyor muş ki?" diye soruyor Jameson.

"Hollis." Gözlerimi devirmeli miyim, gülmeli miyim, bilemiyorum.

"Onu kurtarmam lazım."

Hemi bu durumu nasıl hallederdi? Daha önce takımla dışarı
çıktığımızda, adamlardan biri heyecanlı hayranların etrafını sarmıştı. O her
zaman araya girer ve çoğu zaman hayranlara

Fotoğraf çekmek ve imza almak için bir dakika ayırıp sonra onları yolcu etmek. Ancak bu oldukça kalabalık bir grup, yani birkaç dakikadan fazla sürecek. Hollis şapkaları imzalamayı halledebilir, ama kalabalık kontrol edilmediğinde sabırsızlanıyor. İşte burada devreye giriyorum. "Bu durumu yönetmeme yardım eder misin?" diye Jameson'a soruyorum. "Bunun karşılığında playoff biletleri var." Benim bunu yapma yetkim yok, ama Hollis'in var. Ve son zamanlarda onun beni mutlu etmek için her şeyi yapacağını öğrendim.

"Ciddi misin?" Jameson altını ıslatacaktı gibi görünüyor.

"Kesinlikle."

"Ne yapmamı istiyorsun?" "Bu kalabalığı sakınleştir."

Çılgılık atan bir grup kız - görünüşlerine bakılırsa muhtemelen birinci sınıflar - öne geçmeye çalışıyor.

Gruba yaklaşırken içimdeki Hemi'yi ortaya çıkararak tiz bir şekilde ılık çaldım. "Herkes lütfen üç adım geri çekilsin," diye bağırdım. "Lütfen kenara çekilin," diye çıldırmış kızlara söyledim.

"Bu ünlü biri!" diye haykırıyor içlerinden biri. "Hokey izliyor musun?" diye soruyorum.

Kız burnunu kırıstırır. "Şey, hayır?" "O bir hokey oyuncusu."

"Oh." Bu, dört kızı uzaklaştırır ve kalabalığın arasından geçmem için yer açar.

Hollis'e ulaştığımda bir beyzbol şapkasını geri veriyor.

Beni görünce yüzünde önce rahatlama, ardından endişe belirir.

Koruyucu bir şekilde kolunu belime doluyor.

Gülümserim. "Gösterişli spor arabanla üniversite kampüsüne gelerek ne düşünüyordun?"

Gülümsemesi utangaç. "Son sınavından seni almayı istedim, böylece kutlama yapabilirdik."

"Bu çok tatlıydı, ama muhtemelen diğer arabanla gelmeliydin." Kendini savunmadan, elimi boynunun arkasına doladım ve ağzını ağzıma çektim. Ayrılmadan önce dilimle birkaç kez okşadım bile.

"Bunun hokey sitelerinde yayınlanacağını biliyorsun," diyor, ama hala gülümsüyor.

"Evet. Senin yarattığın bu durumu halletmemiz gerekiyor. Sonra kutlamaya gidebiliriz." Göğsüne hafifçe vurup arkasını dönerim ve Hemi'nin bana öğrettiği şekilde ısıklık çalarım.

Bize en yakın olan insanlar geri çekilir. Elimi kaldırıyorum. "Merhaba, benim adım Aurora. Hollis'in kız arkadaşım ve onun burada olması nedeniyle duyduğunuz heyecanı tamamen anlıyorum, çünkü ben de aynı heyecanı paylaşıyorum."

Bu sözlerim birkaç şoklu nefes ve bazı kahkahalarla karşılanır. "Hollis'in yirmi dakikası var. Şapkalara, tişörtlere veya çantalara imza atacak, ancak vücut parçalarına imza atmayacak. Lütfen fotoğraf çekmek için kameralı telefonlarınızı hazırlayın. Uygunsuz dokunma veya yorumlarda bulunursanız, hemen ayrılacaktır."

Olayı kontrol etmek için gelen Jameson ve kampüs güvenliğinin yardımıyla, Hollis şapkaları ve çantaları imzalayıp hayranlarıyla fotoğraf çektirirken kalabalığı kontrol altına alabiliyoruz. Güvenlik görevlilerinden iletişim bilgilerini alıp Jameson'a hafta sonu bilet bilgilerini mesajla göndereceğime söz veriyorum.

Arabaya binip otoparktan çıktıktan sonra, vücudumu Hollis'e doğru çeviriyorum. "İyi misin?"

"Evet. Bu... beklenmedik bir şeydi."

"Toronto playofflarda ve üniversite kampüsü, özellikle sınavların son gününde heyecan dolu bir yer." Kampüsün yarısından fazlasının boşalmış olması bizim için şans.

"Sana sürpriz yapmak istedim." Bakışları, ayak parmaklarımı kıvrılmaya zorlayan o tanıdık ateşli şekilde üzerimde dolaşıyor. "Bu arada, az önce çok seksiydin."

"Teşekkürler." Bu iltifata gülümsüyorum.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" diye sordu kırmızı ışıkta dururken.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Senin kız arkadaşın olmakla ilgili mi?" "Evet, o kısımla ilgili." Yüzünde umut dolu bir ifade var.

"Bunu söylediğimde biraz daha mahremiyetimiz olacağını ummuştum, ama seni gözleyen bazı susamış kadınlar vardı." Yüzü düşmeye başlayınca, hemen devam ettim. "Ama evet. Ciddiyim. Seni seçiyorum, Hollis. Yani, bir süredir seni seçiyorum ve senin de benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Buna, bize hazırım."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Gülümsemesi geniş, sıcak ve o kadar çok sevgi dolu ki, kalbim ve vücudumun diğer kısımları da coşkuyla doluyor.

"Bence senin evine gidip yeni ilişki durumumuzu ve benim üniversiteyi bitirmemi kutlamalıyız."

"Aklında ne tür bir kutlama var?"

"Hmm..." Dudaklarımın üstüne parmağımı koyuyorum. "Benim fantezilerim listesine bakmayı içeren bir kutlama nasıl olur?"

Elimin arkasını öper ve ben bunu vajinamda hissederim. "Bu fikri çok sevdim. Ayrıca evde sana bir sürprizim var." Işık yeşile döner ve o tekrar yola odaklanır.

"Oooh, sürprizleri severim. Tabii babamın habersizce daireme girmesi ya da Tristan'ın Rix'in gelmesini bekleyememesi ve onun evinde değil de bizim dairemizde seks partisi yapmaları gibi sürprizler hariç." Rix'e duvarların ince olabileceğini söylediğimden beri, önceden haber vermeden böyle bir şey yapmadılar. Tristan, beni rahatsız ettiği için özür bile diledi. Sanırım onların şakalarını kazara duymaktan daha çok, onun ne kadar garip davrandığını izlemek daha acı vericiydi.

"O tam zamanlı olarak onunla yaşamaya başlamadan önce bu iyiliğin karşılığını vermek haklı olur," diyor Hollis.

"Ama biz onlardan çok daha uysalız."

"Evet. Elimi vajinana sokmamın imkanı yok." "Üç parmak her zaman hoş karşılanır."

Hollis inler. "Umarım ön kapıyı geçebiliriz." "Ben geçemeyelim diye umuyorum."

Bir sonraki kırmızı ışığa geldiğimizde, Hollis heyecanla direksiyona vuruyor. Koltuğumda yerimi değiştirip ellerimi bacaklarımın arasına kaydardım. "O kıyafetleri çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Bana yan gözle baktı. "Başka neyi sabırsızlıkla bekliyorsun?" "Mm..."

Bir sürü şey. Seni öpmeyi özledim."

"Ben de özledim."

"Ve ağzının benim üzerimdeki hissini. Tanrım, bacaklarımın arasında dilini hissetmek için can atıyorum."

Boğazının derinliklerinden derin bir ses çıkarır.

"Ve o ses. Daha fazlasını istiyorum." Parmak uçlarımla elinin arkasını okşadım ve o yine inledi. "Bunu çok seviyorum."

"Başka ne istiyorsun, Prenses?"

"Senin altında olmak istiyorum. Ağırlığınla beni yatağa bastırmanı, elini boğazıma koymanı ve beni sert ve yavaş bir şekilde sikerken gözlerini gözlerime dikmeni istiyorum."

Hollis, otoparkın girişini neredeyse kaçırıyor. Sert bir sağa dönüş yaparken lastikler gıcırıyor. Arabayı park etmeye zar zor yetiştiriyor, emniyet kemerini açıyor, ellerini saçlarıma geçiriyor ve ağzımı yakıcı, kemiklerimi eriten bir öpücükle kaplıyor.

Kemer tokasına uzandığımda, elimi kendi eliyle kapattı. "Ellerinin üzerimde olmasını ne kadar istesem de, Roman sonunda benimle tekrar konuşmaya başladı ve yataktan sadece bir asansör mesafesindeyken arabamda elle tatmin edilirken yakalanmak gereksiz görünüyor."

"Adil." Ben geri çekilirim ve Hollis araçtan çıkmadan önce kendini yeniden düzenler. Asansörün gelmesi çok uzun sürer, ama boş olduğu için beni köşeye sıkıştırır. "Sana dokunmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanır ve boynumu öper.

Asansörün zili çalar ve kapılar açılırken aramızdaki mesafeyi artırır. Bu iyi olur, çünkü babam koridorda, üzerinde "*Tebrikler*" yazan dev bir hediye çantası tutmaktadır.

"Oh, merhaba. Bunu bırakmaya çalıştım, ama belli ki orada değildin ve güvenlik kilidi takılıydı, sanırım Rix ve Tristan oradalar."

"Bu kesin."

O da başını sallar ve bakışları benimle Hollis arasında gidip gelir. "Biraz kutlama yapmak istersin diye düşündüm, ama... belki daha sonra?"

Kalbim sıkışıyor. O gerçekten çabalıyor. Çıplak kalarak kutlamak ister miyim? Evet. Ama önce babamın Hollis ile ilişkisini düzeltmeye yardım etmek istiyorum.

"Birkaç saat sonra Watering Hole'da kızlarla buluşmam gerekiyordu, ama şimdi gidebilir miyiz?" diye öneriyorum.

"Yaptığın planlara karışmak istemiyorum." Kendinden çok emin değil ve üzgün görünüyor.

"Engel olmuyorsun, Dado. Bu önemli bir olay ve büyük bir gün. Senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum. İkimiz de istiyoruz." Hollis'in elini sıkıyorum.

"Hadi, Roman." Hollis babamı bizimle birlikte asansöre çekiyor.

Lobi düğmesine basarım ve planlardaki küçük değişiklik hakkında grup mesajı gönderirim.

Asansörden çıktığımızda, Hollis parmaklarımı parmaklarıyla birleştirir ve birlikte caddede yürürüz. En sevdiğimiz masayı kaparız, ama babamın yanındaki koltuğa oturmak yerine, Hollis benim yanıma oturur ve kolunu sandalyemin arkasına uzatır. Her zamanki garsonumuz gelir ve Hollis bana sevdiğim martiniyi, kendisine ve babama da bira sipariş eder.

Babam ikimizi birbirine bakar. "Aurora'yı sınavdan sen mi aldın?" Son zamanlarda bana Aurora demeye başladı. Artık onun bana böyle seslenmesini istediğimden yüzde yüz emin değilim. Eskisi gibi yetişkin olarak görülmek için mücadele ettiğimi hissetmiyorum.

"Evet," diyor Hollis.

Ağzım birden kurur. Bunun nereye varacağını bilemiyorum.

"SUV'unu mu yoksa Audi'yi mi alıyorsun?" diye sorar babam.

"Audi'yi."

Babam başını sallar ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturur. "Ne kadar süre sonra kalabalık tarafından kuşatıldın?"

Hollis gülüyor. "Arabadan iner inmez." "Bu acemi bir hareketti."

"Düşünemedim."

"Aurora'yı lise dansından Porsche'mle aldığımız zamanı hatırlamıyor musun?" diye soruyor babam.

Masaya vuruyorum. Yeşil ve abartılıydı, fark edilmemesi imkansızdı. "Çok utanmıştım! Sonra da arka koltuğa sıkışmak zorunda kaldım!"

"Kahretsin. Hatırlıyorum. Bize çok kızmıştın." Hollis gülüyor.

"Arkadaşlarım haftalarca senden bahsetti. Çok sinir bozucuydu."

Gözlerimi deviriyorum, ama gülümsüyorum. Bundan kısa bir süre sonra matematik sınavında başarısız oldum ve Hollis'i özel öğretmenim yapmaya çalıştım.

En çılgın hayallerimde bile, sonunda bu noktaya geleceğimizi hiç düşünmemiştim.

"Eminim çok sinir bozucu olmuştur." Hollis bana anlamlı bir gülümseme atıyor. Onun yanına dirsek atıyorum. "Aman Tanrım, egonu kontrol et."

"Tuvalete gitmem lazım. Hemen dönerim." Hollis yanağıma bir öpücük kondurur ve kabinden çıkar.

"Bunu görmediğime inanamıyorum," diye düşünür babam. "Neyi görmedin?"

"Birbirinize bakışınızı."

"Uzun süre saklamaya çalıştık. Bunun için üzgünüm."

Başını sallar. "Ne olursa olsun zorlanırdım, Pe... Aurora. Yetişkin olduğunu biliyorum, ama sen her zaman benim küçük kızım olacaksın. Ve Hollis benim en iyi arkadaşım. Bu konuda kolay bir çözüm yoktu."

"Hala en iyi arkadaşın mı?" diye soruyorum.

"Evet. Bunu atlatmam biraz zaman alacak, ama onun sana karşı nasıl davrandığını görüyorum. Sana karşı hisleri yüzünden okunuyor. Bunu bu kadar uzun süre saklayabilmesi tam bir mucize. Kimse senin için yeterince iyi olamazdı, ama seni her şeyin üstünde tutacağına inandığım tek kişi varsa, o da odur."

Masadan uzanıp elini sıktım. "Seni seviyorum, Dado."

"Ben de seni seviyorum, evlat, tüm kalbimle."

BÖLÜM 46

HOLLIS

"Final sınavımı bitirdiğimde bir fıçı partisine gittiğimi hatırlıyorum." Bir yudum bira içiyorum. Bir buçuk saattir içtiğim için ısınmış. Bu gece için planlarım var ve bira bunların önüne geçmeyecek.

Roman gülüyor. "Üniversitede muhtemelen iki fıçı partisine gitmişimdir."

"Ben çok fazla bira partisine gittim," diyor Flip.

"Bira sevmem." Ash rom ve kolasını yudumlar. "Ya da fıçı partilerini."

"Genelde kötü kararlar, kusmuk ve pişmanlıklarla doludurlar," diyor Tristan.

Roman tuvalete gitmek için izin ister ve Tristan etrafına bir göz atar, sonra dikkatini bana çevirir. "Roman her şeyi oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyor, değil mi? Gözün morarmadı."

"Birbirimizi yumruklamak sorunu çözmeyecek, bunun farkındayız.

Ve evet, o da fikrini değiştiriyor."

"Geriye dönüp bakmak gerçekten çok zor," diyor Tristan.

"Bu kesinlikle doğru," diye katılıyorum. "Sen ve Rix iyi gidiyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Bea tam bir mucize."

"Onun tam zamanlı olarak taşınmasını dört gözle bekliyor musun?" diye soruyorum.

"Neredeyse hazır sayılır, ama ikinci yatak odasını resmen bırakmasını sabırsızlıkla bekliyorum, anlarsın ya? Bu, aynı fikirde olduğumuzun bir teyidi gibi." Tristan odayı gözden geçiriyor, belki de başka kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için. "Yüzüklere bakıyordum. Biraz erken olduğunu biliyorum, ama Bea sonbahar için birkaç programa başvurdu.

birkaç programa başvurdu. Yakında bir karar vermesi gerekecek."

"Bu iyi bir şey, değil mi? O da bunu istiyor, değil mi?"

"Evet, ben de tamamen aynı fikirdeyim. Finans işlerinde çok iyi, hatta harika, ama bu onun gönlünün istediği iş değil. Onu mutlu edecek bir eğitim için param varken, onun pek de sevmediği bir işte kalması için hiçbir neden yok. Eğer bu onu mutlu edecekse, hayatının geri kalanında kurs masraflarını ben öderim. Ama sürekli onun etrafında dolanıp durmam mümkün değil, anlarsın ya?"

"Koku çok fazla olur. Ve Hemi, kamuya açık yerde ahlaksızlık suçlamasından hoşlanmaz," diyorum.

"Değil mi? Ama parmağına kocaman bir taş takabilirim, böylece tüm o potansiyel pislikler onun benim olduğunu anlarlar. Yaz sonunda bir yıldır çıkıyor olacağız ve o da birkaç aydır benimle yaşıyor olacak - ama benim saçmalıklarından tamamen bıkacak kadar uzun bir süre değil - böylece onu kendime bağlayabilirim."

Gülerek omzuna hafifçe vuruyorum. "Onu kendine bağlamak için endişelenmene gerek yok bence. O sana deli gibi aşık. Yakın zamanda senin saçmalıklarından bıkacağını sanmıyorum."

"Umarım öyle olur, çünkü Bea benim için her şey. Onun için her şeyi yaparım. Anlıyor musun?"

"Evet, dostum. Anlıyorum."

Roman tuvaletten geri döner, endişeli bir baba gibi kaşlarını çatmış. Kızlara bakar. "O kızlar kaç sürahi margarita içti?"

"Son ikisi alkolsüzdü," diyorum ona. "Bu rahatlatıcı."

Roman bira bardağını bitirir. "Burada kalacak mısın?"

"Aurora gitmeye hazır olana kadar, evet." Bu kısma alışmak zor. O benim en iyi arkadaşım ve kız arkadaşımın babası. Yıllardır ona çok iyi baktım. Ama benim evimde kalması, bu yeni bir şey.

"Sabah kapımı çalmak ister misin, birlikte antrenmana gidelim?" diye sordu bana bakmadan.

Bu bir zeytin dalı. Ayı ayrı araba kullanıyoruz.

"Siktir, sonunda. Senin SUV'unu alalım Hollis, siz ikiniz de önümüzdeki birkaç hafta benim kışımı sürün." Tristan başını sallar. "Sen

Sen işlerini hallederken benim araba kullanmam gerçekten çok zordu."

"Bunun hakkım olduğunu düşünüyorum," diyor Roman.

"Olmadığını söylemiyorum. Sadece rahatsız edici olduğunu ve ikiniz de bana olan borcunuzu öderken bu sorumluluğu paylaşabilirsiniz diyorum." Tristan sırtıyor.

Kafamı sallarım. "Sen bir pisliksin."

"Biliyorum."

"Sabah görüşürüz." Roman bira şişesini arkamızdaki masaya koyar ve ayrılmadan önce Aurora'ya sarılır.

"Kız arkadaşına ihtiyacı olan insanlardan bahsetmişken, Roman'ın tekrar havuza atlamasının zamanı geldi," diyor Tristan.

"Katılıyorum. Özellikle şimdi."

"Onun tipi ne, onu bile bilmiyorum," diye düşünür Tristan.

"Aurora etrafta olduğunda kadınlarla konuşmuyor," diye açıklıyorum.

"Galadaki kadın ne oldu? O randevuya gitti mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Kız Illinois ya da Wisconsin'de yaşıyor, bu yüzden bunun gerçek bir potansiyeli olup olmadığını bilmiyorum."

"Dans pistinde oldukça iyi anlaşıyor gibiydiler. En azından işler sarpa sarmadan önce. İşlerin sarpa sarmasından bahsetmişken, Scarlet konusunda ne yapacaksın? Hammer'ın senin eski sevgilinle randevuya çıkmana pek sevinmeyeceğini tahmin edebiliyorum."

"Scarlet röportajı gördü ve randevuyu iptal etti. Parasını geri ödedim."

Tristan birayla boğulur. "Scarlet Reed'e randevudan kurtulmak için yüz bin dolar mı verdin?"

"Doğru olan şey gibi görünüyordu. Anlaşmamızı yerine getirememem onun suçu değildi. Senin tavsiyeni dinleyip erkek gibi davranmış olsaydım, açık artırmaya katılmamış olurum. O gece Aurora benim randevum olurdu ve olmalıydı da."

"Bu pahalı bir ders oldu."

"Ve kızı aldığım için kesinlikle değdi."

Aurora'nın gözleri odanın diğer ucundan benimkilere takılıyor. O çok güzel ve o benim. Hayatımın geri kalanını onu severek geçireceğim. Etrafına bakınıyor, belki de alışkanlık olarak kimlerin izlediğini kontrol ediyor.

Sonra gözlerini devirip barda bana doğru sallanarak yürür.

"Ben gidiyorum. Sonra görüşürüz." Tristan omzuma vurup uzaklaşıyor.

Yaklaşırken yüzündeki geniş gülümsemeyi ve yaramaz bakışını içime çekiyorum. "Nasıl gidiyor, Prenses?"

"Babam gitti mi?" diye sorar.

Ben başımı sallarım.

Elini boynuma doladı. "Onun önünde sana sevgi gösterirken kendimi garip hissediyorum," itiraf etti. "Onun yüzüne vurmak istemiyorum, ama lütfen beni öp."

Onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırırım. Onu çekinmeden sevmek çok güzel bir duygu.

Gömleğimin en üst düğmesiyle oynuyor. "İçtiğim margarita sayısını düşünürsek, şüpheli bir şekilde ayıkım."

Parmağımı kolunun arkasına doğru kaydırıyorum. "Neden böyle olduğunu merak ediyorum böyle acaba?"

Alt dudağı dişlerinin arasından kayar. "Bakirelere geçmek akıllıcaydı."

Kaşlarımı kaldırırım.

Boğazını temizledi. "O yüz ifadesine bakarak kaç kez mastürbasyon yaptığımı söylemek müstehcen olur. Beni eve götür ve yatağıma yatır, lütfen."

Kıçına hafifçe vuruyorum. "Arkadaşlarına veda et."

"Tamam!" Yanağıma öpücük kondurur ve kızların oturduğu yere doğru restoranı geçerek zıplar. Bir dizi kucaklaşma olur, sonra küçük parmaklarımızı birbirine bağlayıp serin akşama adım atarız.

Kolunu koluma doladı ve yanağını pazıma dayadı. "Bugün yatakta kutlamak istesem de, ki hala istiyorum, arkadaşlarımızla *dışarı çıkmak* çok güzeldi."

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Seni yüksek sesle sevmek çok daha iyi hissettiriyor."

"Sen evrendeki en iyi erkek arkadaşsın." Kolumu sıkıyor. "Ve babam da işleri hallediyor gibi görünüyor."

"Öyle." Binamızın kapısını açıp onu soğuktan içeri alıyorum. "Yarın antrenmana birlikte gideceğiz."

Penthouse katının asansör düğmesine bastığımda yüzü aydınlanır. "Gerçekten mi? Kim önerdi?"

"O." Asansör yukarı doğru hızla yükselir.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Elleriyle göğsümü okşadı. "Sen ve babam uzun zamandır çok yakındınız ve bu durum bunu değiştirecek, ama ben bunun kalıcı bir hasara dönüşmesini istemedim."

"İkimiz de seni çok seviyoruz, bunun olmasına izin veremeyiz." Onu nazikçe öptüm.

Asansörün zili çalar ve kapılar açılırken onu bırakıp elini tutarım.

Evime girdiğimiz anda Aurora ağzımı kendi ağzına doğru çeker. Ne yazık ki Postie ve Malone peşimize düşer ve bacaklarımızın arasında dolanarak bizi düşürmeye çalışırlar.

"Çok sevimliler, ama seks yapmamızı engelliyorlar," diyor Aurora dudaklarına.

"Onları besleyelim. Sonra sana bir şey vereceğim."

"Orgazmları kastediyorsun, değil mi? Benim için bol bol yaşıyorsun." "Bütün hafta boyunca sana bunları yaşatmaya hazırdım," diye hatırlatıyorum ona.

"Bunun için bazı şartlar vardı." Parmakları kemer tokamın etrafına dolanıyor.

Onun bileklerini tutup onu döndürdüm, başının üzerine kaldırdım ve onu kapıya doğru ittim. Bacaklarını ayırdı ve dizim aralarına kaydı. İçini çekti ve kalçalarını salladı.

"Tek bir şart vardı." Dudaklarımı çenesinin kenarına sürterek onu içime çekiyorum. "Ve bu makul bir şarttı. Hâlâ da öyle."

"Biliyorum. Seninle ilgili olduğunda, seks ile duyguları ayıramıyorum," diye fısıldıyor, gözleri duygu dolu. "Sen içimdeyken, kalbim ve ruhum yanıyormuş gibi hissediyorum."

Onun sözleri, kırık parçalarımı yatıştırıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Ellerini bırakıp parmaklarımı ipeksi saçlarına kaydırıyorum. "Bu yüzden, buraya gelmeden önce senin de benimle birlikte olmanı istedim."

"Sabırlı olduğun için teşekkür ederim." Sıcak avucunu yanağıma koyar. Bu anda onunla ilgili her şey yumuşak ve açıktır. "Seni seviyorum."

İtirafı beni çözüyor ve kalbimi iyileştiriyor. Bu anı hafızama kazıyorum: sözlerinin yumuşaklığı, gözlerindeki gerçeklik,

güzel olduğu, ellerinin tenimde, beni topraklayan, beni Dünya'ya bağlayan.

"Bu sözleri duymak için bekliyordum."

"Bunları söylemek için bekliyordum. Şimdi lütfen bana geri ver," diye fısıldar.

Yüzünü ellerimle tutuyorum, duygularım sesimi kısıklaştırıyor. "Seni seviyorum, Aurora."

Gülümsemesi genişler. "Tüm kalbimle," diye mırıldanır ve ağzımı ağzına çeker.

Öpücük sadece beş saniye sürer, çünkü kedilerim yine başımın belası olmaya başlar.

"Şu ikisine yemek verelim." "Sonra orgazm?"

"Önce sürpriz, sonra orgazm."

O iç geçirir. "Sen yemeği hazırlarsan ben de onların mamalarını getireyim." "Tamam." Buzdolabına doğru yönelirim.

Aurora çocuklara ikramlar verir, onlar da iki saniye içinde hepsini yutarlar, ben de yumuşak yiyeceklerini tabaklara koyarım. Ellerimizi yıkadıktan sonra, parmaklarımızı birbirine bağlarım. "Hadi." Onu koridordan geçip, yedek yatak odasını geçerek evimdeki ofisime götürürüm.

Işığı açıp kapıyı ittiğimde sinirlerim midemi burkuyor.

"Hollis," diye fısıldıyor odaya girerken. "Bu... Yeniden dekore etmişsin."

Oda eskiden tek bir masa ve kullanılmayan bir egzersiz bisikleti içeriyordu. Ev ofisleri açısından bakıldığında, pek ilham verici bir yer değildi. Ancak, evrakları veya sözleşmeleri incelemem gerektiğinde genellikle yemek masasında dizüstü bilgisayarımın başında oturdum. Aurora, Hemi ile birlikte halkla ilişkiler ofisine katılırsa, mesai saatleri dışında çalışmak için bir alana ihtiyaç duyacaktır ve belki gelecekte ben de öyle olacağım.

"Bu alanın senin de alanın gibi hissettirmesini istiyorum." Buranın ev gibi hissettirmesini istiyorum. Sanki o da benimle birlikte buraya aitmiş gibi.

"Bu harika." Çift kişilik masaların yanına geçer. Bir tarafında siyah bir yönetici koltuğu var — o benim. Diğer koltuk ise bebek mavisi ve yumuşak, işlevsellik ve konfor için tasarlanmış. Duvarlar soluk, buz mavisi bir renge boyanmış ve yeni sanat eserleri ile süslenmiş, aralarında

iki özel tasarım koltuk, limana bakan pencereye bakıyor. "Hatta uyumlu yastıklar bile seçmişsin," diye düşünür.

Arkadan beline sarılır ve yanağına öperim. "Evden çalıştığım günlerde kahve içmek için burası güzel bir yer olur diye düşündüm."

"Bunu çok sevdim." Başını yukarı kaldırıyor ve ben de onun çekici dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Neden bu kadar mükemmelsin?"

"Hiç de öyle değilim." Onu kucaklamaya devam etmek istiyorum, ama bu sadece başlangıç, bu yüzden geri çekilip ellerimizi birleştiriyorum. "Daha fazlası var. Gel."

"Daha fazlası mı?"

Onu koridordan geçerek yatak odama götürüyorum. "Gözlerini kapat, prenses." Onu önüme geçirip, bir elimle gözlerini kapatırken diğer elimle kapıyı açıyorum. Ben onu ileri doğru iterken o benim kolumu tutuyor. Odanın karşısındaki boy aynasından yansımam bana bakıyor. Aurora'nın yanakları kızarmış.

Gergin beklenti göğsümü sıkıştırıyor, ama ne kadar ciddi olduğumu görmesi gerekiyor. Elimi kalçasına koyuyorum. "Gözlerini açabilirsin."

Gözleri parlar ve tırnakları koluma en lezzetli şekilde batar. "Oh, Hollis." Kollarımda döner, mükemmel, çarpıcı yüzünde hayranlık vardır. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Bizim için," diye düzeltiyorum. "Kesinlikle bencilce bir davranış."

"Bu inanılmaz." Beni öpmek için parmak uçlarına yükselir, sonra yatağı tarar.

"Dekoratif yastıklar almışsın."

"Onları sevdiğini biliyorum." Yatağında saçma sapan bir sayı var.

Onların sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda kullanışlı da olabileceğini keşfettim.

Oda boyunca uçarak ortadakini kapıyor. "Bana prenses yastığı almışsın."

"Evet."

"Beni çok seviyorsun."

"Kesinlikle seviyorum."

Yastığı bir koluyla göğsüne sıkıca sarıyor ve odanın diğer ucundaki yeni şifonyere kadar beni takip ediyor. En üst çekmeceyi açıyorum.

son birkaç ayda burada bıraktığı tüm eşyaları katlayıp kaldırmış. "Onlar senin. Senin için yer açmak için birkaç çekmeceyi boşaltmak istemedim. Buranın benim olduğu kadar senin de olduğunu hissetmeni istiyorum." Onu sakinleştirmek için yanağına hafifçe dokunuyorum. "Bunun çok yeni bir şey olduğunu ve birbirimizi tanımak için zamana ihtiyacımız olduğunu biliyorum, ama Rix'in taşınacağını ve senin kira sözleşmesinin sadece bir yıl olduğunu da biliyorum. Ne zaman hazır olursan, burası senin için hazır. Ama baskı yapmıyorum. Daha fazla zamana ihtiyacın varsa sorun değil."

Yastığı şifonyerin üstüne koyar ve avuçlarını göğsüne koyar, yumuşak gülümsemesi beni ısıtır. "Bana bir şifonyer almışsın."

"Çok fazla kıyafetin var," diyorum. Umarım bu çok fazla değildir.

"Bu doğru." Elini omzumun üzerinden geçiriyor. "Bana karşı gerçekten ciddisin, değil mi?"

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Çok mu ciddiym?"

Kafasını sallar. "Tam da olması gerektiği kadar ciddi." Gülümsemesi yumuşar. "Bana gerçek ve samimi bir şey söyle."

"Seni sevmek çok kolay. Ama bu duyguyu saklamak, *seni* inkar etmek, yaptığım en zor, en acı verici şeydi ve bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağım için çok mutluyum." Saçlarını kulağının arkasına koyuyorum, narin kabuğunu okşuyorum. "Bana gerçek ve samimi bir şey söyle."

Çenesini titreyerek avucunu kalbimin üzerine koyuyor. "Sen ruhumu yatıştırıyorsun, Hollis. Kalbin benim evim ve oradan asla ayrılmak istemiyorum."

Dudaklarımız buluşur, nazik bir dokunuş, sözsüz bir söz. İhtiyacımız ani ve yakıcıdır, birbirimize daha da yaklaşıyoruz, ellerimiz saçlarımızı kavrar, başlarımızı eğip öpücüğü derinleştiririz.

Gömleğimi çıkarır ve başımdan geçirir, sonra aynısını kendi gömleği için de yapar. "Şimdi ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

"Oldukça iyi bir fikrim var."

Sütyenini açıp bir kenara atar, sonra kot pantolonunun düğmesini açar. "Eminim benim fikirlerim daha iyidir." Pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirip tekmeler, üst kısmında mavi ve siyah çizgili bir çift çorapla kalır.

Parmaklarını pantolonumun beline sokar ve beni boy aynasına doğru çeker.

"Bu daha iyi fikrin ne olduğunu bana söyleyecek misin?" diye soruyorum, o benim pozisyonumu düzeltirken.

Kemerimi tokadan geçirip halkalardan çıkarırken başını sallar ve kemeri ayaklarımın dibine düşürür. Düğmeyi açıp fermuarı indirirken dilini alt dudağına sürer. Sonra presnes yastığını alır ve ayaklarımın dibine atar, yere çöker.

Bana gülümsüyor. "Senin düşünceli davranışına ne kadar minnettar olduğumu sana ağızımla göstereceğim."

Sırıyorum. "Ne tatlısın sen!"

"En tatlısın." Boksör şortumu çıkarıp avucunu benim uzunluğumun etrafına dolarken, sırtışı küstahça. Bir saniye gözlerimi kapatıp kendimi toplamam gerekiyor. Sanki onun yumuşaklığından sonsuza kadar mahrum kalmışım gibi hissediyorum ve buna yeterince hazır değilim.

Ucuna bir öpücük kondurur.

"Siktir, Presnes," diye inlerim.

"Ağızım, Hollis," diye cevaplar.

Dudakları açıldığında gözlerimi açtım. Dilini ıslak yarık boyunca kaydirdi ve başını daireler çizerek yaladıktan sonra ağızına aldı. Bir eli uyluğuma kaydı ve bakışları yana, yastığın üzerine diz çökmüş, dudakları penisimi saran çıplak yansımasına kaydı.

Konuşurken dudakları kafama değiyor. "Bu aynayı seviyorum." Sonra dudakları sikimi yalıyor, beni daha derine çekiyor. Etrafımda inliyor, bir eli bacaklarının arasına düşüyor. Yanağını okşuyorum, bakışlarım önümdeki onunla aynadaki yansıması arasında gidip geliyor.

Ellerimi yüzünü okşamak için hareket ettirir ve gözleri benimkilere bakar.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

İnliyor ve üç parmağını amına sokuyor.

Kalçalarımı geri çekiyorum, ta ki sırtım onun alt dudağına değene kadar. "Evet, lütfen," diye mırıldanıyor.

İlk başta yavaş hareketlerle tekrar içeri giriyorum, her seferinde daha derine iniyorum, ta ki başı boğazının arkasına çarpana ve o inleyene kadar.

Parmakları uyluklarının arasında hareket ediyor, gözleri benim yüzümle aynadaki yansımamız arasında gidip geliyor. Yaklaştım. Çok yaklaştım. Çıkarmaya başlıyorum, çünkü bir hamle daha yaparsam boşalacağım. Ama serbest elini kaldırıyor ve kıcıımı kavırıyor, tırnaklarını batırarak beni öne doğru çekiyor, ta ki sikimin tamamını yutana kadar.

O kadar sert boşalıyorum ki, dik durmak için şifonyerin kenarını tutuyorum. Tırnakları kıcımdan çekiliyor ve ben de içinden çıkıyorum. Nefes nefese kalıyor ve bana gülümsüyor. "Bunu hep denemek istemişimdir."

"Lanet olsun, Prenses." Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

Sonra beni kendisiyle birlikte yere çekiyor. Yastığı başının altına koyuyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, saçlarımı kavrayıp adımı haykırıncaya kadar parmaklarımla ve dilimle onu beceriyorum.

Sonra onu yatağa taşıyorum, prezervatif takıyorum ve kalçalarının arasında yerimi alıyorum.

"İçime girmen lazım, Hollis," diye mırıldanıyor, titreyen parmakları yanağımı okşuyor. "Lütfen."

"Senin için her şeyi yaparım, Prenses." Başını ıslaklığına sürtüyorum.

Aurora, girişine dokunduğumda kalçalarını yukarı kaldırarak kıvrılır. Dururum, o anı hafızama kazırım, kızarmış yanakları ve şehvetle dolu gözleriyle ne kadar muhteşem göründüğünü.

Ve sonra tek bir yumuşak hareketle içeri giriyorum.

İçine girdiğimde ikimiz de inledik. "Siktir, seni özledim," diye dudaklarına inledim.

"Ben de seni özledim." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirir. "Bu hissi özledim."

Bu fiziksel bir bağdan çok daha fazlası. Onunla iç içe olmak kendimi evimde hissettiriyor. Yanağını okşuyorum. "Ben de özledim."

"Bir daha birbirimizden asla uzaklaşmayalım, tamam mı?" diye fısıldar.

Kafamı sallarım. "Asla."

"Ben seninim." Elleri sırtımda aşağı kayıyor. "Artık sonsuza kadar benim," diye söz veriyorum.

"Her parçan."

Kalçalarımı sallıyorum ve o hafifçe inliyor.

"Senin böyle içimde olmasının ne kadar güzel olacağını hayal ederdim.

Tam burada, bu yatakta. Ama bu hayalimden çok daha fazlası." Elini kalbimin üzerine koyar. "Sen burada da içimdesin." "Sen gelene kadar neyi kaçırdığımı bilmiyordum," diye fısıldarım dudaklarına fısıldıyorum.

Beni sarmalıyor, ayaklarını belime doluyor. Ve birlikte hareket ediyoruz, yavaşça yükselen bir dalga, bizi yıkayıp mutlulukla kaplayana kadar. Sonsuza kadar sürecek bir sözle.

BÖLÜM 47

HOLLIS

Aurora komodinin üzerindeki saate bakar ve göğsümü okşar. "Ooh, giyinmelisin. Babam yakında gelecek." Bu gece sezonun son maçı olabilir ve evren bizim tarafımızda olursa, kupayı eve götüreceğiz.

Ona sert bir bakış attığımda gülümser. "Sen külotunla ortalıkta dolaşıyordun."

"Bu gece ne giyeceğime hala karar verememiştin." "Yaramazlık yapıyordun."

"Ama rahatlamışsın, değil mi?"

"Kesinlikle rahatım," diye onaylayıp oturmaya başlıyorum. O eğilip dudaklarını büzüyor. "Seni seviyorum."

"Seni şımarık davrandığında bile seviyorum." Son bir öpücük çaldım. "Özellikle şımarık davrandığında." Yataktan yuvarlandım ve ayağa kalktım.

O yanına dönüp yanağını yumruğuna dayadı. "Bu inanılmaz derecede zarıftı."

Tuvalete giderken saate bakıyorum. "Zamanımız daralıyor."

"Sen zamanı zorluyorsun. Benim bir saatim var," diye bağılıyor. "Baban kapıyı çaldığında çıplak olamazsın."

"Anladım." Yataktan yuvarlanarak iner ve ben ona ılık, nemli bir bez atarken elini uzatır. Bacaklarının arasını siler ve bezi şifonyerinin yanındaki çamaşır sepetine atar.

En üstteki dört çekmece onun kıyafetleriyle dolu. Artık Tristan evdeyken ve Rix kendi evindeyken Aurora burada kalıyor. Henüz taşınması için ısrar etmiyorum. Alt kira sözleşmesinin süresi dolana kadar birkaç ayı var, ama son günlerde kendi yatağından çok benim yatağımda yatıyor.

Ben hızla takım elbise giyerken, Aurora bir kot pantolon, arkasında Hollis'in Kız ve benim numaramın yazılı olduğu Terror tişörtü ve üstüne babasının forması giyiyor. Giyinmeyi bitirirken kapı çalınıyor. Roman, görmek istemediğı bir şey görme korkusuyla artık kendi kendine içeri girmekten vazgeçmiş.

O, benim ve Aurora'nın bir çift olmamıza alışmaya başladı. Bazı yönlerden hiçbir şey değişmedi, bazı yönlerden ise her şey değişti. Onun sevgisini herkesin önünde açıkça göstermesi bir uyum süreci gerektirdi, ama bu hoş bir uyumdu. O benim, ben de onunum ve bu duyguları kimseden, özellikle de Roman'dan saklamayı reddediyorum. Arkadaşlığımız değişmiş olsa da, artık ikimizin de aynı önceliğı var, o da Aurora.

Roman'ı kapıda birlikte karşıyoruz.

"Merhaba." Aurora kollarıyla ona sarılır, sonra geriye yaslanıp kravatını düzeltir. "Harika görünüyorsun. Bu gece için heyecanlı mısın?"

"New York'u dışarıda bırakmaya hazırım." Bakışları bana kayıyor. "Ya sen?"

"Sağlam. Buz üzerine çıkmaya hazırım." Bu serideki her maça çıktım ve kendimi güçlü hissettim. Sezonun başında olduğum noktada değilim, ama tekrar o noktaya gelmek için tüm sezon dışı dönemim var.

Üçümüz asansöre biniyoruz. On ikinci kata yaklaşırken Aurora, Roman'ın yanağına bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum. Bu gece iyi şanslar, Dado."

O da ona hızlıca sarılır. "Ben de seni seviyorum, ufaklık."

O bana dönerken ben de ona uzanıyorum. Son günlerde bu durum giderek daha sık oluyor. Senkronizemiz. Kolumu beline doluyorum, o da kolunu boynuma doluyor. Bu hareket otomatik olarak oluyor ve bir an için ondan başka her şeyi unutuyorum.

"Başarabilirsin." Boynumun yanına bir öpücük kondurup geriye yaslanarak güzel yüzünü görebilmemi sağladı. "Seni seviyorum."

Elimle yanağını okşadım. "Ben de seni seviyorum. Bu gece seni orada arayacağım."

"Seni destekleyeceğim."

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Asansör kapıları açıldı ve isteksizce ondan ayrıldım. Koridora adım attı ve ikimize bir öpücük daha gönderdi. "Bu gece hepsini yen."

Roman güler ve kapılar kapanırken göz kırpar. "İyi misin?" diye sorarım, ikimiz yalnız kaldığımızda.

Duvara yaslanıp kollarını kavuşturur. "Biliyor musun, seni ve kızımı birlikte görmekten rahatsız olacağımı düşünmüştüm."

Başımı sallarım. Bunun kolay olmadığını anlıyorum, ama onun her zaman benim için birinci sırada olduğunu bilmesini istiyorum. "Bunun bir geçiş dönemi olduğunu biliyorum, ama onun sevgisini reddetmektense bana kızmanı tercih ederim."

"Aynen öyle olmalı." Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. "Seninle mutlu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Buna alışmanın kolay olduğunu söylemiyorum, ama onu sevmek şeklin bu garip durumu telafi ediyor. Onun mutlu ve sevilen olmasını istiyorum, ve seninle birlikteyken bunu görüyorum."

"Onun için her şeyi yaparım," diye itiraf ettim. "Biliyorum."

Asansör kapıları açılır ve sıcak Mayıs öğleden sonrasına adım atarız. Playofflar çok yoğun geçti ve bu bizim için tarihi bir gece olabilir. Tristan'ın SUV'sini alıp arenaya gideriz ve vardığımızda soyunma odasındaki enerji elektrik gibidir. Herkes heyecan ve gerginlikle doludur. Ve bu duygu buz pistine de yansır.

Maç zamanı geldiğinde, kızlar bu gece hep birlikte yedek kulübesinin arkasında oturuyorlar. Ashish karısına bir öpücük gönderdiğinde, görüntüsü dev ekranda beliriyor. Shilpa bunu fark ediyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor. Sezonun başlarında, onu bunun için alay ederdim, ama bu gece birbirlerine olan bağlılıklarını takdir edebiliyorum. Bu kolay bir hayat değil ve Shilpa bir rock yıldızı.

Tristan, Rix'i bulmak için sırayı tarar ve yumruğunu kalbinin üzerine vurur. Rix iki eliyle kalp işareti yapar ve kamera uzaklaştığında, elini kasıklarına indirir.

Dallas güler.

Flip arkamıza bakar. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey," deriz Tristan ve ben aynı anda.

Flip kızlara başparmağını kaldırarak onay verir ve kameralar onların sırasına geri döndüğünde Tally'nin yüzü kızarır.

Aurora ve ben, son zamanlarda maçlara gittiğinde her zaman yaptığımız şeyi yapıyoruz: aynı anda "*seni seviyorum*" diyoruz ve buna karşılık gelen el hareketlerini yapıyoruz. Çok mu klişe? Kesinlikle. Ama bu onu her seferinde gülümsetiyor. Seyirciler de bunu fark etti ve son zamanlarda bizim fotoğraflarımız hokey sitelerinde yayınlanmaya başladı. Scarlet'le birlikteyken bu durum beni rahatsız ederdi, ama Aurora'yla birlikteyken farklı hissediyorum. Bir amaç yok, sergilenmiyoruz. Aurora hokey dünyasında büyüdü, bu yüzden buna alışık. Bu da durumu daha kolay hale getiriyor.

Stiles ve Madden maça güçlü bir başlangıç yapar ve ilk iki dakikada bir gol atarlar. Ancak Bowman ilk periyodun sonunda skoru eşitleştirir. Grace ikinci periyodun başında New York için bir gol daha atar ve ardından ikinci periyodun sonuna kadar skoru tekrar eşitleştirmek için mücadele ederiz. New York, maçı yedi maça uzatmak için çabalarken, ma oldukça çekişmeli geçer. Ancak üçüncü periyodun başında Madden gol atarak skoru tekrar eşitlemiştir. Herkes çok iyi oynamaktadır ve Grace bunu kendi lehine kullanmaktadır. Maçın bitmesine altı dakika kala Stiles bir darbe almıştır. Bu darbe onu oyundan çıkaracak gibi görünmemektedir, ancak sağ bacağını kullanmakta zorlanmaktadır. New York'un kalesinde bir yüzleşme yaşanmaktadır ve bu da bizi ideal bir konuma getirmektedir.

Hakemlerle bir tartışma yaşanır ve Stiles başını sallayarak yedek kulübesine geri döner.

"İyi misin dostum?" diye soruyorum yanından geçerken.

Çenesini kaldırır, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirir. "O golü at, dostum."

Sağ kanatta yerimi alıyorum ve puck düşüyor. Kontrol için bir mücadele başlıyor ve Madden puck'ı bana atıyor. Crease'in arkasına kayıyorum ve pozisyonumu alarak puck'ı geri paslıyorum. Puck'ı New York'tan uzak tutarak, savunmalarındaki zayıf noktaları arıyoruz. Madden kaleye şut atıyor, ancak top direktten sekip çıkıyor. Heyecan dolu uğultu, hayal kırıklığına dönüşüyor.

Ancak New York'un savunması kontrolü geri kazanma fırsatını kaçıır ve Madden pası yakalar. Savunma zaten pozisyonunu almış ve onun şutunu engelliyor. Ben içeri girerken bana pas atar, ben de şut atmaya hazırım. New York'un kalecisi pozisyonunu ayarlar ve

Son saniyede, puck'ı alıp havaya fırlatıyorum. Puck, onun kalecilik eldivenlerinin üzerinden uçup ağın arkasına çarpıyor.

Toronto çılgına dönüyor ve ben kendimi Madden ve Palaniappa'nın arasında sıkışmış buluyorum.

Hızlıca kendimizi toparlamaya çalışıyoruz. Hala dört buçuk dakika oyun süresi var. Öndeyiz, ama her şey olabilir.

New York oyuna geri dönmek için çabalıyor, ama Grace bir sonraki Stiles ile olan pozisyonda aptalca bir hareket yapıyor ve faul alıyor. Bu faulün getirdiği iki dakikalık ceza, New York'un seride kalmak için çok ihtiyaç duyduğu golü atmasını imkansız hale getiriyor.

Maçı 3-2 kazanıyoruz ve kupa bizim oluyor. Geri dönüş sezonum için harika bir son.

Maçtan sonra soyunma odası çalkalanıyor ve Tristan sırtarak sırtıma vuruyor. "Dostum. Tarih yazdın."

Kafamı sallıyorum ama gülümsemeyi kesemiyorum. "O gol senin olmalıydı."

"Senin yerine ben sahada olsaydım ne olurdu kim bilir? Bu herhangi birimiz olabilirdi. Bunun için savaştın dostum. Ben biliyorum, sen de biliyorsun. Kutla gitsin."

Bir saat sonra, Watering Hole'un kapısından içeri giriyoruz. Roman yanımda. İçeri girer girmez Aurora bana sarılmak için atılıyor. Bütün vücudu benimkine dolanıyor. "Harikaydı! Sen harikaydın!" Dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor. "Zaten iki kadeh şampanya içtim, bu yüzden bu gece ağzımdan çıkanlardan sorumlu olamam."

"Belki benim önümde sansürlersin," diyor Roman.

"Oh lanet..." Benden ayrılıyor. "Üzgünüm, Dado." Dans ederek ona sarılıyor. "Sen de harikaydın."

Roman onun sırtını okşadı. "Teşekkürler, evlat."

Aramıza girip kollarımızı birbirine bağlar.

O anda, bundan sonra ne olacağının önemi olmadığını anlıyorum, ister gelecek sezon oynamaya karar vereyim, ister patenlerimi asıp farklı bir yöne yönelmeye karar vereyim. Bu kariyerimde yapmak istediğim her şeyi yaptım. Tüm yüksek notaları tuttum. Bu, tüm zaferlerin zaferi. Ve bu,

daha tatlı çünkü bunu benim için en önemli kişilerle, en iyi arkadaşım ve hayatımın aşkı ile kutlayabiliyorum.

Aurora benim için her
şey. Benim ruh ikizim.
Ve o, her riski almaya değer.

EPILOG

HOLLIS

ÜÇ AY SONRA

Aurora'nın ofisine yaklaşırken adımlarımı yavaşlatıyorum ve kapıya asılı olan "*AURORA HAMMERSTEIN, Halkla İlişkiler Müdür Yardımcısı*" yazılı isim levhasını görünce gururla gülümsüyorum. Dört haftadır bu görevde olan Aurora, bu işin kendisine çok uygun olduğunu kısa sürede kanıtladı. Eşiğe geldiğimde duruyorum. Bugün siyah pantolon ve açık mavi bluz giymiş. Saçları çene hattını okşuyor ve boynunun zarif kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. O kadar güzel ki, bazen kalbim acıyor. Ve o benim. O kapıyı açan ve ona ilk geçen kişi olma cesaretini veren güçlere ve süper kahraman zevk cihazlarının yaratıcılarına teşekkür ediyorum. O bir güç ve bir ilham kaynağı, ve onun için bu riski almaya değer olduğum için şanslıyım.

Kapı çerçevesine vurduğumda, bilgisayarından başını kaldırıyor. Mavi ışık gözlüğü takıyor ve ona çok yaklaşıyor. Ama zaten onunla ilgili her şeyi seviyorum.

"Selam." Bakışları yavaşça ve takdirle üzerimde dolaşüyor. "Çok lezzetli görünüyorsun."

Omzumun üzerinden bakıp koridorda kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra ona dönüp dudaklarımı gülümsemeye çekiyorum. "Bir ısırık almak ister misin?"

"Her zaman, ama ben isteyim." Sandalyesini geriye çekerek etrafını işaret eder.

Yavaşça yaklaşıp sandalyesinin kolçaklarını tutarak onu kendime çekiyorum ve hızlıca bir öpücük çalabilmek için onu sıkıştırıyorum. Çenesinin kenarını ısııyorum. "Ofisler boşaldı"

ve muhtemelen ögle molası zamanı gelmiştir. Gözlüklerini çıkarmamalısın."

"Yirmi dakikadan az bir süre içinde çekimde olmamız gerekiyor."

"Tüm ihtiyaçlarını gidermek için bolca vaktin var, Prenses." Onun nefis boğazının çukurunda duran kalp kolyesini parmağımla okşuyorum.

"Vajina kokarak reklam çekimine gidemezsin, Hollis." Nefes nefese kalmış ve pek ikna olmuş gibi gelmiyor.

"Takvim kampanyasına sertleşmiş bir şekilde gitmemin daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Sen çok kötü bir etkisin." Gülüyor ve göğsüme itiyor.

"Bu evet demek mi?"

Arkamda bir boğaz temizleme sesi duyulur. "Hollis, asistanımı rahatsız etmeyi kes."

Kıyafetim için şükrederek, dikleşirken pantolonumdaki sorunu düzeltiyorum. "Sadece merhaba diyordum."

Hemi kapıdan burun kıvırıyor. "Poker oynamayın Hollis, tabii gömleğinizi kaybetmek istemiyorsanız." Elini kaldırıyor. "Ve lütfen bunu gömleğinizi çıkarmak için bir davet olarak kullanmayın. Bunu yakında yapma fırsatınız olacak." Telefonu ölüm marşı melodisiyle çalar ve o gözlerini tavana doğru devirir. "Tanrım, bana güç ver." Mesajı kontrol eder ve başını sallar. "Dallas nasıl geç kalabilir ki? Sizinle birlikte gelmedi mi?"

"Tristan kendi arabasıyla geldiğini söyledi," diyorum.

"Onu kontrol etmemi ister misin?" diye sordu Aurora.

"Hayır. O benim sorunum. Onunla ben ilgilenirim." Parmakla beni işaret ediyor. "İyi bir hokey oyuncusu ol ve asistanımı boş bir odaya çekmeye çalışma. Bu noktada neredeyse birlikte yaşıyorsunuz, bu yüzden azgın gençler gibi gizlice dolaşmanız tamamen gereksiz." Dönüyor, ama hemen geri dönüyor. "Ama birbirinize olan tutkunuzu ve bunun sosyal medyada herkes tarafından sık sık paylaşılmasını onaylıyorum." Topuklu ayakkabıları zeminde tıkırdayarak koridoru geçip ofisine girer ve telefonunu kulağına götürür. "Gerçekten yine palyaço kılığına girmek istiyor musun, Dallas?"

Çünkü bu saçmalığı sürdürürsen başına gelecek olan budur." Kapısı sertçe kapanır.

Aurora bilgisayarını kapatır ve gözlüklerini masanın üzerinde bırakır.

Onları alıp takım elbisenin göğüs cebine koyarım. "Evde yedek bir çift var. Ofiste."

Benim evimden bahsederken "ev" kelimesini kullanmasına gülümsüyorum. Kendi dairesini kullandığı tek zaman, kızlarla bir araya gelip erkeklerin olmadığı geceler düzenledikleri zamanlar. Ama ona bunu söylemiyorum. Hepsi benim büyük planımın bir parçası: onu rahat ve mutlu etmek, kıyafetlerini tek tek dolaba ve şifonyere yerleştirmek, ve Kasım ayı geldiğinde, kira sözleşmesi bittiğinde, penthouse'a taşınmak için sadece birkaç kutu eşyası kalacak.

Gözlükleri masasına geri koyuyorum. "Aynı mı?" "Mavi yerine sarılar."

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve fısıldıyorum, "Eve gittiğimizde seninle ve o gözlüklerle ilgili bazı planlarım var."

"Ooh." Ceketimin yakalarını tutar ve kalçalarını benimkilere bastırır. "Bu öğleden sonra yaramaz bir düğme basıcı mı olmalıyım?"

Bu, onu kucağıma yatırmam için yeşil ışık. "Tabii ki, öyle olmalısın."

"Artık kutsal hiçbir yer kalmadı mı?" Roman'ın sesi şehvet ve hormonların sisini yarıp geçer.

Geri çekilirim ve Aurora yanakları pembeleşse de gülümsemesini bastırır. "Sarılıyorduk baba."

Roman kollarını kavuşturmuş kapının önünde duruyor. "İkinizin yüzünün renginden bakılırsa, bu tamamen saçmalık. Artık her zaman kapıyı çalıyorum! Her zaman! Hatta önce mesaj atmayı bile hatırlamaya çalışıyorum. İş yerimizde asla görmemem gereken şeyleri görmekten endişe duymamalıyım."

"Geçen yıl seninle yaşarken penisini iki kez gördüm," diyor Aurora.

Ona bir bakış atıyorum.

O da bana gözlerini devirir.

Roman ellerini beline koyar. "Senin kişisel süper kahraman cihazını gördüm, ama bu benim hatam değildi!"

"Kusura bakmayın, ama beş dakika sonra makyaj odasında olmamız gerekiyor," der Tally kapıdan. Yaz boyunca Hemi'nin yanında staj yapıyor.

Roman'ın yüzü Aurora'ninkiyile aynı renge büründü. "Çok özür dilerim." Yavaşça arkasını döndü. "Sanki bugün senin doğum gününmüş gibi davranabilir misin?"

"Yarın." Tally, başının üstüne dokunan Aurora'ya gözlerini kısar.

Tally gözlerini kapatır, burnunu kırıştırır ve elini kaldırıp taçına dokunur. "Bunu taktığımı unutmuşum."

"Sana çok yakışmış," der Roman.

Gülümserim ve ona iki başparmağımı kaldırırım, ama Aurora'ya yan gözle bakarım. "Hemi ve ben ona aldık," diye mırıldanır. "Benimki evde."

Aurora evde sürekli prenses tacını taktığı için bu çok rahatlatıcı. Ve sadece tacını.

"Onu takmaya devam etmelisin." Aurora çantasını omzuna asar. "Bu senin doğum günü haftan ve biz de bundan sonuna kadar yararlanacağız."

Tally iç geçirir. "On sekiz yaş aptalca bir yaş. Oy kullanma hakkım var ama Quebec'e gitmedikçe bir yıl daha eğlenceli hiçbir şey yapamayacağım."

"Ama resmi olarak yetişkinsin ve sonbaharda Montreal maçına gidebiliriz." Aurora kolunu Tally'nin koluna takar ve bize gelmemiz için el sallar. "Gelin bakalım, en sevdiğim iki erkek. Takvim tarihine geçme zamanı."

"Koçun kızını içki içmesi için Montreal'e götürmeyi planlamamalısın," diye mırıldanır Roman, yanıma gelerek adımlarını bana uydurur.

"On yedi yaşındaki kız arkadaşını hamile bırakan adam diyor bunu," Aurora omzunun üzerinden seslenir.

"Neredeyse on sekiz yaşındaydık," diye sızlanır Roman.

"En azından takımla birlikte olacak ve onu güvende tutabiliriz," diyorum.

"Tabii ki kızımın tarafını tutacaksın." Gözlerini gülümser.

Bugün Aurora, gelecek yılın takvimi için bir takım fotoğraf çekimi ayarlamış. Gelirlerin bir kısmını, ihtiyaç sahibi ailelere yardım etmek için tasarlanmış bir program olan Food for Life, Hockey Academy ve özel ihtiyaçları olan çocuklar için tasarlanmış yerel bir hokey programı gibi çeşitli amaçlara bağlıyoruz. Tristan bu konuda kardeşine yardım ediyor ve Flip de bu programa dahil oldu.

Vardığımızda Aurora, Tally'yi de yanına alarak gruptan ayrılır.

Flip, Tristan ve Ash, takım üyeleri gelmeye başladıkça bize katılırlar.

Tristan kravatını düzeltir ve ellerini ceplerine sokar. "Hammer harika bir patron. Bütün bunları onun organize ettiğine inanamıyorum."

"O harika biridir," diyor Roman gururla.

"Kesinlikle öyle," diye onaylıyorum.

Hemi bir kraliçe gibi odaya girer, terli ve biraz dağınık Dallas da onun peşinden gelir.

Bize katılmadan önce su şişesini doldurmak için durur.

"İyi misin dostum?" diye sorar Tristan.

"Kötü bir burrito falan yedim. Her şey yolunda." Kolunun arkasıyla alnını siler ve su şişesinin içindekileri bir dikişte içer.

Hemi, herkesin dikkatini çekmek için tiz bir ıslık çalar, ancak grup fotoğrafı için bizi organize etmek üzere öne çıkan Aurora'dır. O ve Hemi, hokey takımının ateşli oyuncularını kontrol altına alırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Başka bir takım fotoğrafı için üniformalarımızı giyiyoruz, ardından ben ve Roman, Flip ve Tristan, Dallas ve Ashish ve birkaç diğer takım arkadaşım da dahil olmak üzere tek tek ve ikili olarak fotoğraflarımız çekiliyor. Ardından, Özel Sürüm takvimde yer almayı seçen on iki şanslı oyuncu, boxer şortlarımızı, patenlerimizi ve omuz yastıklarımızı giyip sopalarımızı alıyoruz.

Aurora beni uzun uzun, ateşli bir bakışla süzer.

Roman yanıma yaklaşır ve kızını parmağıyla işaret eder. "Bu profesyonelce olmayan bir davranış. En iyi arkadaşıma bir et parçasıymış gibi bakmayı kes."

"Üzgünüm, Dado. O benim erkek arkadaşım. Ona öyle bakmaya hakkım var." Telefonuyla bir fotoğraf çeker.

"Ne yapıyorsun?"

"Rainbow'un hayalini yaşıyorum."

"Hollis'le çıktığını biliyor."

Rainbow, Roman ve benim Aurora'nın babaları olmadığımızı ve benim onun erkek arkadaşı olduğumu kesin olarak öğrendiğinde, kahvaltı özellikle eğlenceli geçmişti.

"Hâlâ sizi destekliyor." Aurora telefonunu cebine koyar. Fotoğrafçı Roman'ı çağırır ve beni Aurora ile baş başa bırakır. Aurora bana yan gözle bakar.

"Boş ofis teklifimi kabul etmeni mi dilerdin?"

İnliyor, yataktayken çıkardığı sese benziyor.

"Sen gerçekten sorunlu birisin, değil mi?"

"Biliyorum." Yanağını benim pazıma dayadı. "Ama ben senin en sevdiğin sorununum."

"Kesinlikle öylesin." Başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Prenses."

"Seni seviyorum, Hollis."

"Seni eve götürüp ne kadar çok sevdiğimi göstermek için sabırsızlanıyorum."

Yüzü, en sevdiğim yaramaz gülümsemeyle aydınlanır. "Ben de sabırsızlanıyorum."

Bu çekiciliği inkar etmek imkansız, o yüzden inkar etmiyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

"Beni seçtiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Her zaman."

Hollis ve Hammer'ı daha fazla mı istiyorsunuz?

Haber bültenime kaydolmak için bağlantıya tıklayın ve baş döndürücü uzun epiloga anında erişim sağlayın:

<https://helenahunting.com/iywmbonuschapter/>

2024 Kasım ayında çıkacak olan Dallas ve Hemi'nin hikayesi If You Need Me'nin ön izlemesini görmek için bir sonraki sayfaya geçin.

EĞER BANA İHTİYACIN VARSA ÖN İZLEME

BİRİNCİ BÖLÜM

DALLAS

"Sakin ol lan," diyorum aynadaki yansımama, lavabonun kenarını sıkıca tutarken.

Anksiyete nedeniyle ereksiyon olmak için en uygunsuz zamanlardan biri, bu kesinlikle listenin başında geliyor.

"Lanet kapıyı aç, Dallas." Willy kapı kolunu sallıyor.

Onun öfke dolu sesini duyunca sikim sertleşiyor. "Ah, siktir git."

Arzunun dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum.

Ama bunun bir anlamı yok. Zaten onun sinirli ifadesini hayal ediyorum: pembe yanaklar, kıvrımlı kalçalarına dayalı yumruklar, sevimli, sinirli bir dudak bükmeyle dışarı çıkmış dolgun dudaklar. Ereksiyonum çelik bir çubuğa dönüşüyor.

Wilhelmina Reddi-Grinst, takımda Hemi olarak biliniyor ama ben ona Willy diyorum, çoğunlukla dikkatini bana çekmek için. Toronto Terror'un, benim oynadığım profesyonel hokey takımının halkla ilişkiler müdürü.

O aynı zamanda yıllardır hayallerimin kadını. Ne yazık ki benden nefret ediyor. Bunun için iyi bir nedeni var. Anaokulundan beri tanışıyoruz ve ben büyürken tam bir pisliktim.

Daha da talihsiz olan ise, vücudumun ona her seferinde verdiği tepki. Özellikle de bana kötü davrandığında. İnsanlar beni memnun etmek için ellerinden geleni yaparlar. Ama Willy öyle değil. Willy asla öyle değil.

"Hemen geliyorum," diye bağıriyorum, panik kaygımın üzerine ekleniyor. Bu olmamalı. Lanet evden çıkmadan önce kendime baktım. İki kez. Ama işte buradayım, yine şiddetli bir kaygı ereksiyonuyla mücadele ediyorum. Bir hayvan kurtarma barınağının tuvaletinde. Çok utanç verici.

Ve bu yeni bir dip nokta. Ama buradaki durumumla başa çıkmak, kurtarılmış bir köpeği kucağımda tutarken çekilmiş fotoğraflarımın dolaşmasından daha iyidir.

İnternetin her yerinde sertleşmiş durumdayım.

Korkunç bir karar verdim, lavabonun kenarından bir elimi çektim ve iç çamaşırlarımın içine elimi sokup penisimi yumruklamaya başladım. Anlık rahatlamayla istemeden inledim.

"O sesi duydum, Dallas. Duydum." Willy agresif bir şekilde vurur. "Üç deyince bu kapıyı açsan iyi olur, yoksa seni palyaço ve lahana turşusu pierogi görevine yazarım."

Palyaçolardan nefret ederim. Muhtemelen dört yaşındayken ağabeylerim Manning ve Ferris bana *IT filmini* izlettikleri içindir. Sauerkraut ise bana büyükannem Helga'nın evini hatırlatır. Anne babam tatile çıktıklarında kardeşlerimle birlikte bazen orada kalmak zorunda kalırdık. Onun borschtını yedikten sonra mide gribine yakalandım ve şimdi pişmiş lahana kokusu ne şekilde olursa olsun kusma refleksimi tetikliyor.

"Bir dakika yeter!" diye bağıryorum, hızlı ve sertçe okşayarak. Willy'yi çıplak ve kızgın olarak hayal etmemeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O kapının diğer tarafındayken bu çok zor.

"On dakika geçti. Süre doldu." Kapı daha fazla çalınır. "Üç dakika," Hemi'nin sesi öfkeden titriyor.

Bunun sonuçları çok kötü olacak. Çok, çok kötü. Kesinlikle bunun bedelini bana ödetecek. Ve en kötüsü, ben de bunu seve seve kabul edeceğim. Çünkü bu, onun dikkatinin tam da istediğim yerde olduğu anlamına gelecek. Benim üzerimde. Onu kızdırmaktan zevk almanın yanlış olduğunu biliyorum. Bu bir sorun ve bunun için terapi görmem gerekiyor. Ama onun öfkesi ilgisizliğinden daha iyidir.

O ne kadar sinirlenirse, ben o kadar sertleşirim. Tam tersi olması gerekir. Onu bu kadar kızdırmaktan hoşlanmamam gerekir. Ama en azından onun da beni etkilediğini biliyorum.

"İki. Palyaço detayı olsun."

Bir daha palyaço görevini yapamam. Halka açık yerlerde panik atak geçirmek imajıma zarar veriyor.

"Şu anda senin adını içeren e-postayı gönderiyorum." Sesindeki neşe tüylerimi diken diken ediyor. Tanrım, onu seviyorum.

Wilhelmina söz konusu olduğunda çok boku yedim.

Ve sonra umumi tuvalette mastürbasyon yapmaktan daha aptalca bir şey yapıyorum.

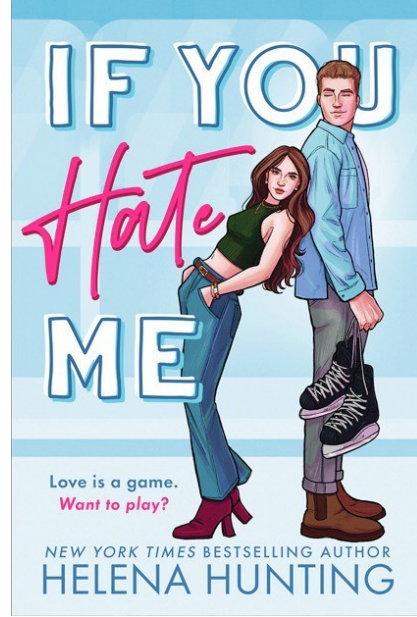
If You Need Me, Kasım 2024'te çıkacak:

<https://helenahunting.com/books/iynm/>

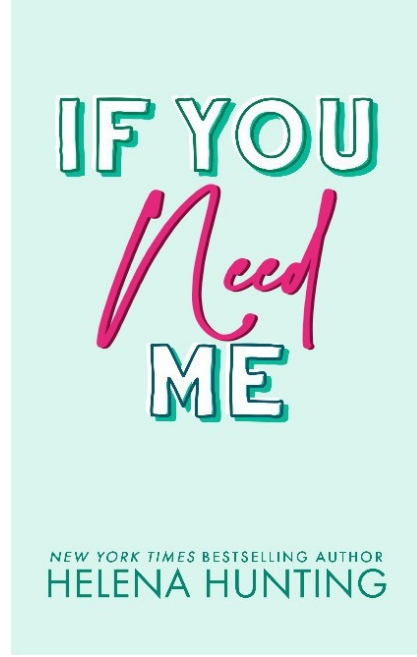
SONRA NE OKUYUM

Daha fazla hokey romantizmi mi istiyorsunuz? Ben hallederim!

Rix ve Tristan'ın düşmanlardan sevgililere dönüşen, kardeşin en iyi arkadaşının hokey romantizmini [IF YOU HATE ME](#)'de okuyun:

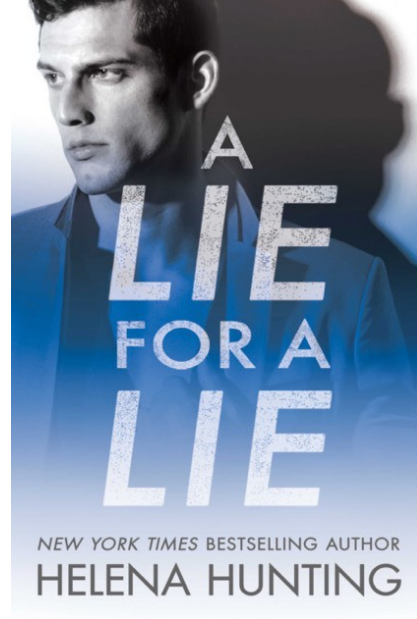
[IF YOU NEED ME](#)'yi ön sipariş verin, Dallas ve Hemi'nin düşmanlarından sevgililere, sahte randevulara, sahte nişanlılığa uzanan hokey romantizmi Kasım 2024'te geliyor:

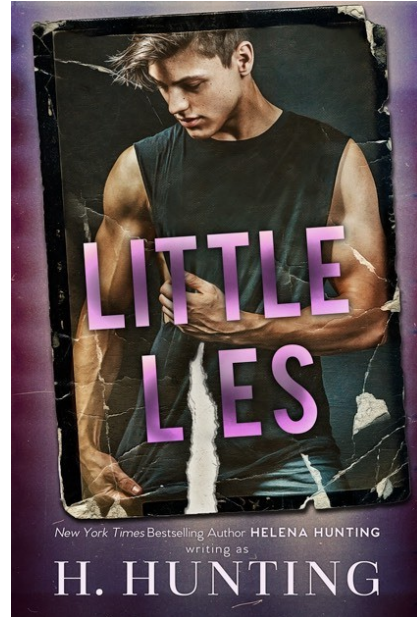
[PUCKED](#) ile, komik ve tuhaf kardeşin takım arkadaşı, tek gecelik ilişki, erkeklere takıntılı hokey romantizmini okuyun: _____

All Series serisini, [A LIE FOR A LIE](#) ile bağımsız bir gizli bebek hokey romantizmiyle başlatın:

Düşmanların aşık olması ve zorla yakınlaşmalarını seviyor musunuz? [LITTLE LIES](#) ile Lies, Hearts & Truths serisine başlayın:

HELENA İLE BAĞLANTI KURUN

[Amazon](#)

[Web Sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Helena ile İletişimde Kalın](#)

[Helena'nın Facebook Okuyucu Grubuna Katılın](#)

HELENA HUNTING'İN DİĞER ESERLERİ

TORONTO TERÖR SERİSİ

Beni Nefret

Ediyorsan Beni

İstiyorsan

Bana İhtiyacın Varsa (Kasım 2024'te çıkacak)

PUCKED SERİSİ

Pucked (Pucked #1)

Pucked Up (Pucked #2)

Pucked Over (Pucked #3)

Forever Pucked (Pucked #4)

Pucked Under (Pucked #5)

Pucked Off (Pucked #6)

Pucked Love (Pucked #7)

AREA 51: Silinmiş Sahneler ve Çıkarılmış

Sahneler Get Inked

Pucks & Penalties Her

Şeyin Başladığı Yer

TÜM SERİLER

Yalan için yalan

Bir iyilik için bir iyilik Bir

sır için bir sır Bir

öpücük için bir öpücük

YALANLAR, KALPLER VE GERÇEKLER SERİSİ

Küçük Yalanlar

Acı Tatlı Kalp

Parçalanmış

Gerçekler

BİRLİKTE YAŞAMA SERİSİ

Birlikte Yaşamak

Aşağı İnmeK (Novella) Takılmak

Seni Çok Seviyorum

Barışmak

Dikkatli Davran

SPARK KIZ KARDEŞLER SERİSİ

Kıvılcımlar

Uçtuğunda Yıldız

Gözlü Aşk Bir Dilek

Tut

LAKESIDE SERİSİ

Komşudaki Aşk Göl

Üzerinde Aşk

KESİLMİŞ KANATLAR SERİSİ

Cupcakes ve

Mürekkep Kırpılmış

Kanatlar

Çatlaklar Arasında

Mürekkepli Zırh

Zırhın Çatlakları

Mürekkepteki Kırıklar

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kütüphaneci İlkesi Suç

Sonrası

Sen Hayalet Olmadan Önce (Debra Anastasia ile birlikte)

Sonsuza Kadar Romantizm Bağımsız Romanlar

Uğur Tılsımı Tatlı

Karşılaşma

Kupacığım Öp Beni

Aşk Felaketi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

